

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"An excellent fantasy debut."—BRANDON SANDERSON,
#1 *New York Times* bestselling author of the Stormlight Archive series

THE
KINGDOM
OF
LIARS
A NOVEL

NICK MARTELL

4 "H E MERCENARY L I NG'İN MİRASI

THE
K N G D O M
OF
L A R

Bir Roman

Nick M arte ll

SAGA PRESS
LONDON SYDNEY NEW YORK TORONTO NEW DELHI

Yayıncı Bildirimi

Yayıncı, kişisel cihazlarınızda okumanın keyfini çıkarabilmeniz için bu e-kitabı Dijital Haklar Yönetimi (DRM) yazılımı uygulanmadan size sağlamıştır. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlayamaz veya herhangi bir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. Bu e-kitabı kişisel cihazlarınızda okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: simonandschuster.biz/online_piracy_report.

Babam için

PROLOGUE

MICHAEL KINGMAN'IN DURUŞMASI

Kralı öldürdüğüm için vatana ihanetten yargılandığım duruşmada, babamın yüzüğüyle oynadım, onu orta parmağımın etrafında döndürdüm. Tutuklandığımda elimden almadıkları birkaç şeyden biriydi. Belki babamın bana son hediyesi olduğunu bildikleri için... belki de eski bir yüzük kimsenin umurunda olmadığı için. Son on yıldır, önce boynumdaki bir zincire, sonra da yeterince büyüdüğümde orta parmağıma takmama rağmen, babamın dokuz yaşındaki prensi öldürmek suçundan idam edilmeden önce onu bana neden verdiğini hiç anlamadım.

Babam kız kardeşime annemizin kırmızı eşarbını verdi; bu eşarp annemizin anılarına mal olan olaydan önce her gün taktığı eşarptı. Erkek kardeşime babamın en sevdiği kitabı verdi, bugün bile okumayı reddettiği bir kitap. Ama bana bir yüzük verildi. Son derece sıradan, bir zamanlar siyah ve çelik olan, paslanmış bir yüzük. Gençken, babamın onu ailemize destek olmak için satabilmem amacıyla bana miras bıraktığını düşünmüştüm. Ancak bir ekspertiz yüzüğün aslında değersiz olduğunu ortaya koyunca, başka bir nedeni olması gerektiğine kendimi ikna ettim. Geriye dönüp baktığımda, bunun sadece babamın değer verdiği bir şey olduğunu ve benim de onun izinden gidebileceğimi düşündüğünü söyleyebilirim. Babam haklıydı, hem de olabilecek en kötü şekilde. Şimdi kralı öldürmekten yargılanan bendim. Sanki kral katilliği babadan oğula miras kalabilirmiş gibi. Kaç kişinin bunun doğru olduğunu düşündüğünü merak ediyordum: Kral Isaac'i benim öldürdüğümü. Bu çok açık görünüyordu; ne de olsa öldüğünde oradaydım. Hatta onu duymuştum.

Gerçekte ne olduğunun bir önemi yok. Artık kimse bana inanmıyor gibiydi.

Çoğunun da öyle olması gerekmiyordu. Kime sorulduğuna bağlı olarak, ya bir kukla ustasıydım - iplerim hem soyluları hem de halktan insanları çekiştiriyordu - ya da başkalarının umursamadan yönlendirebileceği akılsız bir silah. Yine de, ne iddia ederlerse etsinler, ben sadece gerekli olduğuna inandığım şeyi yaptım ve bu bazı açılardan diğerlerinden daha kolay oldu. Özellikle de şehir değişim konusunda bu kadar tereddütlüyken.

Babam idam edildikten sonra tüm şehir -hayır, ülke- boka batmıştı. Hollow, kuruluşunu ve korunmasını aileme borçluydu. Bu şehir, atalarımın gölgesinde büyümüşü - uydurma ejderhalar, Tanrı tarafından yönetmek için seçilen çocuklar, intikamcı şeytani yaratıklar kılığına girmiş haydutlar ya da masal olarak anlatılan her şeyden daha fantastik ve huşu uyandıran erkekler ve kadınlar. İblis avcısı, tanrı avcısı ya da ilahi şampiyon olduğunu iddia eden herkes sahtekâr ve profesyonel bir yalancıydı. Çok yüksekte uçmuş ve henüz ay tarafından vurulmamış aptallardı.

Kral, sanki geçmişi daha kolay kabullenmelerini sağlayacakmış gibi, Hollow'un vatandaşlarından gerçeği unutmalarını istedi. Daha da kötüsü, babamın ihanetini daha az acı verici hale getirme hevesiyle, kralın ilacını körü körüne kabul ettiler.

Ve ailemin bu ülke için feda ettiği her şeyi unuttum.

Krala karşı olan nefreti azalttık. Sıradan insanlar adına konuştuk. Tüm müzakerelerde tarafsız taraftık ve iktidarı kendimize almayı asla hayal etmedik, vatandaşları ihtişam hayalleri kuranlardan korumakla yetindik. Biz olmadan, soylular ve halk arasındaki ayrılık o kadar büyümüşü ki, bırakın sempati duymayı, çok az kişi diğeriyle zehir kusmadan konuşabiliyordu. Mültecilerin buraya gelmeyi bırakması sürpriz değildi. Onları bekleyen ölüm, isyan, savaş ve yoksulluktan başka bir şey yoktu. Bir zamanların ünlü mülteci şehri Hollow artık yoktu. Bu, ülkemizin tarih tarafından unutulmaya hazırlandığının, sadece Celona ayını paramparça etmesiyle hatırlandığının bir başka işaretiydi.

Tüm bu sorunlar yakında başkalarının derdi olacaktı. Ne de olsa hâlâ vatana ihanetten yargılanıyordum. Ve suçlu bulunacağımı biliyordum, çünkü

Orada bulunmayan herkes için seçim açıktı. Elinde silahıyla kanlar içinde kralın cesedinin başında duran çocuğu nasıl suçlu bulmazlardı?

Ne olursa olsun, ben Michael Kingman'ım ve bedenim olmasa bile lekelenmiş mirasım hayatta kalacak. Beni ve yaptıklarımı hafızalardan silmek için bu duruşmadan daha fazlası gerekecek. Bunu şimdi anlıyorum, daha önce hep atalarımın gölgelerini kovalıyor, tarih tarafından onlar gibi sevgiyle hatırlanmayı umuyordum.

Belli ki böyle bir şey olmayacaktı. Benim hikayem bir trajediydi.

Yine de burada, mahkemenin ortasındaki tavan penceresinin altında tek başıma oturmuş, önümde yarım daire şeklinde büyük bir bankta bekliyordum. Normalde kürsü, suçlamaları dinleyecek ve karar verecek üç şanslı kişiyle dolu olurdu ama onlar hâlâ tartışıyorlardı. Kımıldamadan oturan Scales yargıcı hariç. Acele etmelerini ve kararlarını paylaşmalarını umuyordum. Kötü bir ölüm bekliyordum.

Beklediğim süre boyunca başımı kalabalığa doğru hiç çevirmedi. İhanetime inanan yabancılarla başa çıkabilirdim ama değer verdiğim insanların bana bir canavarmışım gibi bakmasını istemiyordum. Bilmeseler bile bunu onları korumak için yapıyordum. Bu arzu beni banka ve arkasındaki dengeli teraziden oluşan altın heykele odakladı.

Sabah güneşi, tepe penceresini kaplayan kar örtüsünün arasından süzülerek ağrıyan kemiklerimi ve gergin kaslarımı ısıttı. Sonsuz bir karanlığa hapsolmeden önce, güneşin ışıltısının tadını çıkarmak o kadar basit bir şeydi ki, bunu kanıksamıştım.

Hayal kurmam uzun sürmedi. Bankın arkasındaki kapı açıldı ve kaderimi belirleyecek olan üç kişi dışarı çıktı.

İlk olarak Ebedi Alev Kilisesi'nin Fısıldayıcısı Gaius Hewitt geldi, kilisesinin kıyafetlerini giymişti: canlı kırmızı astarlı ve alt kısmında Aames dikili ağır siyah cüppeler.

Sonra Kral Isaac'in yerine görev yapan Kuzgunların Kaptanı Efyra Mason geldi. Ezik çelik zırh giymiş ve eğri bir kılıç taşıyordu. Siyah saçlarında yüksek rütbesini simgeleyen yedi tavus kuşu tüyü vardı.

Son olarak Charles Domet geldi, beni ölüme götüren adam. İş adamı bugün gülümsemiyordu, onun yerine ceketini karıştırıyordu, düğmeleri yanlış deliklere takılmıştı, siyah saçları dağınıktı ve yanında kurt başı bastonu vardı. İki ya da üç hafta önce ilk kez karşılaştığım adamla korkakça bir tezat oluşturunuyordu - ne kadar zamandır zindanda olduğumu söylemek zordu.

Jüri üyeleri yargıcın sağındaki yerlerini aldıktan sonra yargıç söze başladı: "David Kingman'ın oğlu Michael Kingman, jüri kararını vermeden önce size bir kez daha soracağım: Savunmanız nedir?"

Ayağa kalkarken zincirler takırdadı.

Her birinin gözlerinin içine baktım. Kendimi teslim ettiğimden beri konuşmamıştım ve ne kadar deneseler de hiçbirini bana tek bir kelime bile söyletememişti. Bu sefer de farklı değildi.

"Unutulmuş olmak için yalvarıyor musun?"

Cevap vermedim. Ben bir Unutulmuş değildim. Soyluların Fabrikasyon büyüsunü tüm anılarımı alana kadar aşırı kullanmamıştım. Davalarım ve deneyimlerim hâlâ benimdi. Beni ben yapan onlardı: babamın oğlu, onun mirasının varisi. Ve her şeyi hatırlıyordum, şimdi her zamankinden daha fazla.

Yargıç tereddütsüz bakışlarımla karşılaştı. "Jüri üyeleri, Michael Kingman'ı nasıl buluyorsunuz?"

Charles Domet yavaşça ayağa kalktı ve elleri titreyerek kâğıt parçasını okudu: "Vatana ihanet suçundan 1. Michael Kingman..." Domet son bir kez çaresizce gözlerime baktı, bağışlanmak istiyordu. "...suçlu."

Etrafımda bağırışlar yükseldi. Kardeşim Lyon'un ki hariç her sesi duydum. Oturduğu yerde felç geçirdiğine şüphe yoktu, kız kardeşim Gwen'i teselli ederken babamın akıbetinin kâbusu aklındaydı. Kingman ailesinin hayatta kalan tek üyeleri olan bizler, bundan sonra ne olacağını herkesten daha iyi biliyorduk. Vatana ihanet suçlamasının tek bir kaderi vardı.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Ay çarpmış kahramanlar her zaman herkesin planlarını mahvediyor gibiydi. Yargıç zırhlı elini kürsüye vurup kalabalığa sessiz olmaları için bağırıırken, bir adam beni herkesten ayıran bariyerin üzerinden atladı. Elinde Aintlock marka bir tabanca vardı ve muhtemelen cesaretinden dolayı alkol kokuyordu. Silah

kalbimi hedef aldı. Ona ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama nefretini hak ettiğimi biliyordum.

Sonuçta temiz bir ölümüm olacaktı. Herhangi bir kral katilinin hak ettiğinden daha iyi bir ölüm.

"Bir başkasının olmasına izin vermeyeceğim!" diye bağırdı adam.

"Hatırlanmayacaksın-" Bu şiirsel bir ölüm olurdu. Barut herkesi eşit hale getirmişti, en güçlü Fabrikatör tetiğin çekilmesiyle öldürülebiliyordu... herkes gibi

Şehirdeki herkes bunu çok iyi biliyordu.

Ama ne yazık ki zavallı aptal, Kuzgunların Kaptanı'nın çoktan Aight'ta olduğunu göremedi. Jürinin üzerindeki yerinden sıçradı, etrafında şimşekler çakarken havada süzüldü. Tam üzerine indi ve bir yıldırımla silahı elinden uçurdu. Toz dumana karışırken ve mahkeme salonunu öksürük sesleri kaplarken, yakındaki bir Avukat silahı herkesten önce kaptı.

Suikastçı planı başarısız olduğunda çığlık bile atmadı, sadece bana baktı. Kısa bir süre sonra dizlerinin üzerine çökmüş, bu şehrin benim ve babam yüzünden ne kadar acı çektiğini anlatıyordu. Bu karmaşadan korkakça bir yol seçerek kurtulmaya nasıl çalıştığını anlattı. Kalabalık sessizdi, sırada ne olduğunu bekliyordu.

"Michael Kingman biz ne zaman öl dersek o zaman ölecek. Biz nasıl emredersek. Yaptığı onca şeyden sonra, huzur içinde gitmesine izin vermeyeceğiz. Adaleti sağlayacağız," diye homurdandı Efyra. "Yargıç, Hollow'da silah bulundurmanın cezası nedir?"

"Ölüm," dedi.

Efyra elini adamın üzerinde tuttu. "O halde bırak yapılsın."

Adamın ölmesi için avucundan çıkan ve kalbini hedef alan tek bir şimşek yetti. Kalabalığın içine doğru uçarak insanlara ve koltuklarına çarptı. Vücudu yanıyor, üzerinden dumanlar yükseliyor ve tüm mahkeme salonunu yabancı, doğal olmayan bir koku kaplıyordu. Her şey başladığından beri rüyalarımın giren bir koku.

Diğerleri onun yaptıklarıyla uğraşırken, Efyra kılıcını çekmiş bir halde jürideki yerine döndü. Sanki kardeşlerimin beni kurtarmaya çalışmasına meydan okurcasına kılıcını kucağına koydu.

Kargaşa yatıştığında ve ceset Gardiyanlar tarafından kaldırıldığında, yargıç cezama devam etti, "Michael Kingman, senden daha fazlasını umuyorduk. Bundan daha iyisini bilmen gerekirdi. Babanızın

Eylemler, sen hala bir Kingman'sın ve sıkıntılı zamanlarımız bize liderlik edebilecek, yardım edebilecek bir adamı gerektiriyordu. Oysa burada onun yerine bir kral katiliyle karşı karşıyayız."

Yargıç bir an durakladı ve boynumdaki ihanet damgasına baktı. Kralın on yıl önce babamın idamından sonra bana verdiği bir hediye idi. Artık bundan utanmıyordum. Yargıç başını sallayarak devam etti: "Seni ölüme mahkûm ediyorum. Baban gibi sen de bir hafta içinde Gezinler Kilisesi'nin merdivenlerinde idam edileceksin. Tanrı sana merhamet etsin."

Gölmek istedim. O müstakbel suikastçı biraz daha bekleseydi, tam olarak istediğini elde etmiş olacaktı.

Bundan sonra gürültüyü kontrol etmek mümkün değildi. Arkamda, Terazı Savunucularının kalabalığı zapt ettiğini duyabiliyordum. Bir Gardıyan benim için geldiğinde alkışlar, tezahüratlar ve tehditler beyaz bir gürültüye dönüştü. Metal canavar zincirlerimi bir eldivenin etrafına doladı ve beni tanıklardan uzaklaştırıp arka odalardan birine hiddetli bir vahşetle sürükledi. Açık kapıdan içeri itildiğimde mahkeme salonundaki kalabalığa ilk kez baktım. Kız kardeşim en öndeydi, kendini avukatlara vuruyor ve bana ulaşmaya çalışıyordu.

Paralı Asker Dark, kollarını kavuşturmuş, mahkeme salonunun arka tarafındaki kapı çerçevesine yaslanmıştı. Başını bana doğru sallıyordu. Donuk, dumanlı gözleri sessizce daha iyi bilmem gerektiğini söylüyordu. Haksız değildi, bilmeliydim... yine de buradaydım. Bir paralı askerden merhamet görmek için ne kadar üzücü bir manzara olmalıydım.

Kapı kapandı ve mahkeme salonundan ayrıldım. Gözlerimi kapattım ve güneşin sıcaklığını tekrar hissetmeyi bekledim, bunun ölümüm anlamına geleceğini çok iyi biliyordum.

BİR İZLEYİCİ

Bu hikâyeyi benim yaşadığım gibi dinleyeceksiniz.

Bir Kingman'ın hikayesini dinlediğiniz için kendinizi şanslı sayın. Bunun gibi başka bir hikaye yok. Ve sizden tek istediğim, şimdiye kadar anlatılmış en büyük hikayeye karşılık, küçük bir iyilik ve bunu anlatacak kadar uzun yaşamama izin vermeniz.

Kral katili unvanını nasıl kazandığımı öğrenmek için, gençliğimin son kalıntısı olan Sonsuz Vals başlamadan önceki geceden başlamalıyız.

Aslında hiç olmadı.

Babamın idamından sonra, bileklerimde prangalar ve başımda yuvarlanmalar görmek isteyen bir şehirde hayatta kalmak için yıllarca mücadele ettim. Zamanımın çoğunu soyluları dolandırarak geçirdiğimi duymak sizi şaşırtmayabilir, ki bu her zaman olması gerekenden daha kolaydı. Boynumdaki damgayı ya da niyetimin ne kadar şüpheli olduğunu saklamasam bile.

Eski bir İskelet olan dostum Sirash ile onun hedefi olan, daha önce Hollow'a hiç gelmemiş, taşralı, oldukça sarhoş ve iğrenç bir Düşük Asil arasında bir düelloya nezaret ettiğim o gece de her zamanki gibi şüpheli davrandım. Hedef şehre o kadar yeniydi ki, bir Hollow soylusuna yakışır bir kıyafet giyecek zamanı bile olmamıştı ve hâlâ kat kat giyiniyordu.

tek tip bir tarz ya da renkten yoksun kıyafetler. Sirash'a bakır tenli bir vahşi dediğinde sanki bu yeterince belli değilmiş gibi, ne kadar alçak olduğunu herkese gösteriyordu. Sözde medeni insanlar bunu sadece kendi evlerinin rahatlığında yaparlardı.

Alçak Soylu, Aintlock tabancayı Sirash'a doğrulttu, ardından namluya kendisi bakmadan önce acı içinde ayık olan kardeşine gösterdi. Tüm bu süre boyunca bir eli tetikteydi. Neyse ki silah dolu değildi. Gerçi bu bilgiye sahip olma ayrıcalığına sahip değildi. "Bunu yapmak istediğine emin misin, İskelet?"

Sirash cevap vermedi. Geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçmiştik ve soylular tuzağımıza düşmüşlerdi. Zarar görmeden kaçma şansları yoktu.

Ama bu kardeşini denemekten alıkoymadı. "Adrianus, bunu yapmamalıyız. Silahlar burada hâlâ yasadışı ve silahla görülmek isteyeceğin son şey. Seni idam ederler."

"Adrianus," dedim sessizce. "Özür dilemediğin takdirde bu düellonun devam edeceğini sana bildirmek zorundayım. Eğer reddedersen, Sonsuz Vals'in başlamasına çok az bir süre kala itibarın yerle bir olacak."

"O bir İskelet!" Adrianus dedi ki. "Bana ne yapabilir *ki*?"

Sirash'a baktım. Sakin bir şekilde taş duvarın üzerinde oturmuş, yanımda getirdiğim diğer Aintlock tabancayla uğraşıyordu. Alçak Soylu kılığına girdiği için tıraşlıydı, uzun, koyu renkli bir pantolon ve neredeyse şeffaf, kısmen düğmeleri açık beyaz bir gömlek giymişti. Görünüşündeki tek tuhaf ayrıntı sol elinin arkasındaki kemik dövmesiydi. Geçmişinden bir hatıra. Tıpkı orta parmağımdaki paslanmış yüzüğün benim için olduğu gibi.

"Ona bir bakın. Belli ki sosyete de yükselmiş," dedim.

"Düşük Asil olabilir mi?" Adrianus sordu.

"Olabilir. Yüce Soylu Morales son yıllarda pek çok yeni aileyi bünyesine kattı." "Eski bir İskelet bile mi?"

"Daha garip şeyler de oldu."

Adrianus sözlerimi düşündü ve elindeki Aintlock tabancayı incelerken başını salladı.

"Bu kadar yeter," dedi Adrianus'un kardeşi. "İskeleti unut. Yarın gidip Sonsuz Vals için Ebedi Alev'in kutsamasını almalıyız. Yüce Asil MaAem Braven bizi dedikodu ve söylentilerden koruyabilir."

"Ama ya bana korkak derse ve kadınlar benimle hiçbir şey yapmak istemezse?" Adrianus, karşı cinsten olanlar hakkında ancak kendine güveni olmayan bir çocuğun endişelenebileceği gibi endişelendiğini söyledi. "Babamı memnun etmek ve Jessi'yle evlenmek istemiyorum. At yetiştirmekten daha maceralı bir gelecek istiyorum!"

"Ya biri bu düelloyu duyar ve seni tutuklarsa?" dedi kardeşi.

Elimi Adrianus'un omzuna koydum. "Balıkçılığın ortasındayız. Vergilerle ilgili bir isyan olmadığı sürece burada Terazı ya da Kralın Kuzgunları'nın hiçbir üyesi yok. Yerlilerin çoğu uyuyor."

"Silah... hazır mı?" Adrianus sordu.

"Evet," dedim. "Senin için hazırladım. Tek yapmanız gereken işaret edip çekmek." "Bırak yapalım," dedi. "Ben hazırım."

Kardeşi itiraz edemeden, elimle Adrianus'un sırtının küçük kısmına bir hareket yaptım ve onu yerine oturttum. "İyi dinle, Adrianus. Tipik on adım, dön, sonra ateş et yerine, belli bir mesafede duracak ve ateş edeceksiniz. Bu şekilde kimse hile yapıp erken dönmeyecek. Kulağa hoş geliyor mu?"

Sirash'a onun karşısındaki yerini almasını işaret ederken bir kez daha başımı salladım. "Üç deyince ateş edeceksin. Doğru nişan al." Son bir kez sırtımı sıvazladıktan sonra yerime geçtim.

"İşaretimle!" Bağırdım. "Bir! İki! Üç!"

Ateş ettiler. İkisini de beyaz bir duman kapladı ve bir an için dumanın içinde kayboldular. Duman dağılırken bir çarpışma oldu ve Sirash Aoor'a düştü. Dizinden ve uyluğunun üst kısmından akan kan etrafındaki zemini ıslattı. Zarar görmemiş olmasına rağmen Adrianus çığlık attı ve silahı bırakarak taşa çarpmasına izin verdi.

"Kahretsin!" Bir anda Sirash'ın yanındaydım, elimi dizine koymuş, kanı durdurmaya çalışıyordum. Yine de ellerimden soğuk soğuk akıyor, etrafımdaki taşların üzerine akıyordu. "Kan kaybediyor."

Adrianus orada şaşkın şaşkın duruyordu. "Ben ne yaptım ki? Bunu ben istemedim. Wanderer, affet beni!"

Nabzını kontrol ettim. "Atışın bir atardamarı kesmiş ve birkaç kalp atışı içinde kan kaybından ölmüş. O öldü."

Asilzade kustu ve sonra taşın üzerine kustu, şoktaki kardeşi sırtını sıvazladı. Adrianus kendine gelirken kendi kendine mırıldandı ve mırıldanmalarının hıçkırıklara dönüşmesi uzun sürmedi, kendi kendine tekrarlardı, "Onu öldürdüm. Oh, Gezgini, onu öldürdüm."

"Ona gerçekten vuracağını düşünmemiştim. Neden özür dilemedin!"

Adrianus'un kardeşi öne çıktı ve beni işaret etti. "Hayır, böyle bir şey olmayacak. O damgayı gördüğüm anda kim olduğunu anladım. Sen Michael Kingman'sın, David Kingman'ın hain oğlu ve bunu 1 katına çıkaracaksın."

Boynumdaki taç damgasının zonkladığını hissettim, orada olduğunu hatırladığımdan mı yoksa kalp atışlarımın hızlanmasından mı, bilemedim. "Bunu düzeltmek mi? Onu ölümden nasıl geri getirmemi bekliyorsun?"

"Bilmiyorum." Elini cebine attı, şişkin bir cüzdan çıkardı ve bana doğru salladı. Bunun Sonsuz Vals için aldığı harçlığın büyük bir kısmı olduğundan şüphelenmiştim. "Bunu alacaksın, o cesetten kurtulacaksın ve senden bir daha asla haber almayacağız. Anladın mı?" Sirash'ın cesediyle alay etti. "Kimsenin onu özleyeceğini sanmıyorum. Eğer biri özlerse, İskelet Sahili'nden her zaman yeni bir köle ithal edebilirler."

"Sen ve kardeşin için bir cinayeti örtbas etmemi mi istiyorsun?"

Para dolu çantayı göğsüme doğru itti. "İstemiyorum. Ben sana söylüyorum."

"Eğer yapmazsam?"

Sağ kolunun etrafında şimşekler çakmaya başladı ve boş bir tehdidin söyleyebileceğinden çok daha fazlasını söyledi. Onun bir Fabrikatör olduğunu fark etmemiştim, gerçi bu, ay çarpmış aptalların Sonsuz Vals için neden Hollow'a gönderildiğini açıklıyordu.

Adrianus'u önce iterek sonra da gömleğinden tutup sürükleyerek olay yerinden uzaklaştırırken dilimi tuttum. Gözden kaybolduklarında, lekeli ellerimi gömleğime sildim ve sonra Sirash'ın kaburgalarına tekme atarak temiz olduğumuzu işaret ettim.

"Ciddi misin? Dizinden vurularak öldüğüne birini nasıl ikna edebilirim?"

Sıraş doğruldu ve kirli kıyafetlerine bakarak yüzünü buruşturdu. Düello sırasında ePect için bir koyunun midasını kanla doldurmuştu. "Ah, özür dilerim. Bir dahaki sefere silahı bacağıma doğrulttuğunda göğsümü tutacağım. Bana yakın bir yere nişan aldığı için şanslıyız. Sonuncusunun aksine."

"Tek istediğim kolay bir şey, böylece neden öldüğünü açıklamak için rastgele bir yerde bir arter bulmak zorunda kalmayacağım. Bizi bu sorunlardan kurtarabildiğim için minnettar olmalısın."

"Ağzını her açtığında tek yaptığın başımızı daha fazla belaya sokmak oluyor."

"O zaman neden hep konuşan ben oluyorum da ateş eden ben olmuyorum?" "Çünkü kimse seni vurmaktan çekinmez." Sirash bana hınzırca sırıttı.

"Peki, ne kadar aldık?"

Gülümsemesine karşılık verdim ve çömelerek önümüzdeki sikke torbasını boşalttım. Altın, gümüş, bakır ve demiri dağıtmaya başladık, bunu yaparken saydığımızdan emin olduk. "Neredeyse on bir güneş," dedi Sirash.

"Hollow Court'a gelen bir soyludan daha fazlasını beklerdim."

"Düşündüğümüzden daha fakir olmalı. Bir şeyler bulmaya çalışmalıydın. Adrianus'un harçlığı da."

"Belki daha az içseydi ben de içerdim."

Kazancı bölüştük. Sirash masraflarını karşılamak ve sevgilisi Jean'in Müzik Koleji'ndeki eğitim masraflarını karşılamasına yardımcı olmak için yedi güneş aldı. Geri kalanını ben aldım - masraflarımı karşılamaya ve tuhaflik tüccarlarıyla biraz pazarlık yaparsam başka bir tedavi almaya yetecek kadar. Para cebimde güvenle dururken, "Bu ay için daha ne kadar lazım?" diye sordum.

"Üç güneş daha. Bu saçma kur yapma ritüeli için Hollow'a daha kaç Düşük Soylu gelecek emin değilim-"

"Buna Sonsuz Vals diyelim. Bunu iki yıldır yapıyoruz; Alçak Asiller kılığına giriyorsak ikinci doğamız olmalı."

"Ne kadar lazım?"

"Bilmiyorum. Bu annemin sağlık masraflarını karşılar. Yarın Trey'le konuşup daha ne kadarına ihtiyacım olduğunu öğreneceğim. Yüksek Soylu bir aileye bağlıyken faturalarının bir kısmını karşılamaya başlamak zorunda kalabilirim-"

Şehirde bir çan sesi duyuldu ve başımızı gökyüzüne çevirip aydan düşen parçayı aradık.

"Bu kadar ışık varken göremiyorum," diye mırıldandı.

Cevap vermeye fırsat bulamadan şehir kararmaya başladı. Silahları alarak Sirash ve ben ara sokaktan çıktık ve caddeye baktık. Gaz

Hollow'un ana caddelerinden birinde boylu boyunca uzanan lambalar, içlerinde güçlü bir Aame barındırıyor ve ısıt ısıt yanıyordu. Lambacılar tarafından teker teker söndürölüyorlardı ve şehirde ışıklar sönmüştü. Yayılan karanlığa, çarpan panjur ve pencerelerin senfonisi eşlik ediyordu.

"Görüyor musun?" diye sordu.

Ben görmedim. Küçük ayımız Tenere dolunaydı, turuncu-mavimsi kütlesi karanlıkta, uzaktan bile net görünüyordu. Önünde, çok daha büyük, sürekli parçalanan Celona vardı, yedi ana parçası parlak ve beyazdı. Etrafları toz ve daha küçük kayalarla çevriliydi, bunların çoğu eninde sonunda aşağıdaki dünyaya çarpacaktı. Etraflarındaki yıldızlar donuk ve titrek görünüyordu... ve sonra Celona'nın düşen parçasını gördüm. Kuyruğun ne renk olduğunu anlamak için zorlandım, kırmızı olmasını umuyordum. Eğer mavi ya da beyazsa, Kral ve Scales ne kadar durdurmaya çalışırsa çalışsın, bu Hollow'un sonu anlamına gelecekti.

Halka güven vermek için inşa ettikleri meşhur Celona savunma sistemi bir trebüketten biraz daha fazlasıydı. O şeyi hızla düşen bir ay parçasına nişan almakla görevlendirilen embesillerin Hollow'u kurtarmaya çalışmasını görmek isterdim. Şehrin kaçınılmaz yıkımından önce izlemeye değer bir gösteri olurdu.

Sirash, "İkinci ya da üçüncü bir zilin çalmaya başlaması ihtimaline karşı 1. korumaya ihtiyacımız var," dedi.

"Yapamam," dedim. "Çoktan akıl hastanesine gitmiş olmalıydım. Celona'nın canı cehenneme." Sirash'ın omzuna bir tokat attım ve sokaklarda koşmaya başladım, Sirash'ın çanlar çaldığında her zaman yaptığı gibi kanalizasyona sığınacağını biliyordum.

Kahkahaları arasında Sirash bağırdı, "Michael! Eğer ay düşüşünü ciddiye almazsan, günün birinde bu senin ölümün olacak! Vurulan piç sen olacaksın!"

Şüpheli. Kingman ailesi sızlanarak ölmedi. Tarih doğumlarımız ve ölümlerimizle şekilleniyordu ve hoşuma gitse de gitmese de ben de bir istisna olmayacaktım.

AKIL HASTANESİNDEKİ KADIN

Celona'nın düşen parçalarından hiç korkmamıştım, diğerleri gibi değil. Özellikle de sadece bir çan çalarken.

Bir çan ayın bir parçasının düştüğünü, iki çan ülke içine düşeceğini, üç çan Hollow'a çarpacağını, dördüncü çan ise kıyıda bir deprem ya da dalga bekleyeceğinizi gösterirdi. Üçüncü ya da dördüncü çanı duyana kadar koşmaya devam ederdim.

Şehirde koşabildiğim kadar hızlı koştum ve Hawthorn Tıp Fakültesi'nin yakınındaki Öğrenci Mahallesi'ndeki akıl hastanesine yöneldim. Yukarı Mahalle fırtınanın ortasındaki bir deniz feneri gibiydi: orada asla ışıklar sönmezdi. Ayın düşüşünü takip etmeye çalışan gözlemcileri kendi bölgelerinden gelen ışıkla engellendiği için asil bir saçmalıktı, ancak çok azı şikayet etti. Kraliyete ve Yüksek Asillere karşı konuşurlarsa isyancılarla ilişkilendirileceklerinden çok korkuyorlardı. Ben şikayet etmeyen birkaç kişiden biriydim. Sonuçta bana daha ne yapabilirlerdi ki? Ben zaten damgalanmıştım. Ne yaparsam yapayım, mirasım asla basit bir dolandırıcıdan öteye geçemeyecekti.

Akıl hastanesine ulaştığımda Öğrenci Mahallesi karanlıktı. Kapıyı itip açtığımda ve tımarhaneye doğru koşarken ikinci bir çan sesi şehrin dört bir yanında çalmaya başladı.

Soğuk, bembeyaz koridorlar. İleriden bağırışlar duyabiliyordum.

"Çekin ellerinizi annemden!" diye bağırdı kız kardeşim. "Çanlar çalarken onu dışarı atamazsın!"

Köşeyi döndüğümde akıl hastanesindeki hemşirelerden birinin annemi uzun siyah saçlarından tutarak çıkışa doğru sürüklediğini gördüm. Yeşil gözleri o kadar donuktu ki, fark ettiğinden bile şüpheliydim. Kız kardeşim Gwen, ellerini 1'e sıkmış, sol elinin arkasındaki ihanet damgasını ortaya çıkarmıştı.

"Dustin!" Önlerinde patinaj yaparak durdum. "Para burada. İkiniz de sakın olun."

Aame süslemeli siyah bir cübbe giymiş, Ebedi Alev Kilisesi'nden bir keşiş olan hemşire annemi serbest bıraktı ve bana yan gözle baktı. "Siz dinsizler yine geç kaldınız! Ödemenin ay sonunda yapılması gerektiğini size kaç kez hatırlatmam gerekiyor? İstisna yok, sadaka yok."

"Fark eder mi? Paran bende."

Hemşire avucuna koyduğum altınları inceledi.

"Isırmak ister misin? Bu gerçek. Şimdi annemizi yatağına geri götürelim." Bize el salladı. "Her ne kadar sizi dışarı atmaktan hoşlansam da, Peygamber Hewitt'e sadık kalmalı ve merhamet göstermeliyim. Tanrı'nın şaheseri Celona'yı yok eden siz dinsizlere karşı bile. Gelecek ay on beş güneş olacak. Benim öşrüm arttı, sizinki de artmalı."

Gwen'in boynunda bir damarın zonkladığını görebiliyordum. Pek iyi değildim ama durumu daha da kötüleştirmek yerine, "Lütfen, annemizin odasına dönmesi gerekiyor," dedim.

Hemşire başka bir şey söylemeden ıslık çalarak gitti.

"Geç kaldın ve bar gibi kokuyorsun," diye tersledi kız kardeşim. Çömeldi ve parmaklarını annemin saçlarında gezdirdi. "Saatler önce burada olman gerekiyordu."

"Parayı almak düşündüğümünden daha uzun sürdü."

"Eğer bir aydan daha uzun süre gerçek bir işte çalışabilseydin, belki bu kadar sık sorun yaşamazdık. Buraya kadar gelebilmemizin tek nedeni şans ve diğer koğuşlardan birinin bize sürekli acıması. Ama o bu gece burada değildi ve her şey neredeyse boka sarıyordu. Her zaman olduğu gibi."

"Elimden geleni yapıyorum, Gwen."

Çanlar durdu ve biz de rahat bir nefes aldık. Korkacak, endişelenecek bir şey daha azalmıştı.

Gwen annemizin dizlerini tutmamı işaret etti ve birlikte onu sade odasına, palet yatağına ve kaşındıran battaniyesine taşıdık. Odadaki tek konfor, yatağının karşısındaki duvarda asılı duran, anne ve babamızın düğün günlerinde çekilmiş bir resmiydi. Onu yatağına yatırdık ve rahatsız etmeden konuşmak için dışarı çıktık.

"Daha çok ziyarete gelmelisin, Michael. Seni çok soruyor."

Kollarımı kavuşturdum. "Beni mi yoksa babamızı mı?"

Bir duraklama. "İkiniz de. Ama onun rutine ve normallğe ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyorsunuz. Ziyaretleriniz onu her zaman daha iyi hissettiriyor."

Kız kardeşimin beni düşürdüğü durumdan nefret ederek dilimi ısırdım. Benden farklı olarak, Gwen her iki ebeveynimizden de özellikler miras almıştı; annemizin gür siyah saçları, güneşte kızarmış teni ve meşhur Kingman kehribar gözleri, ben ise babamın neredeyse mükemmel bir kopyasıydım. Bu, benden farklı olarak, istediği zaman halkın gözünden kaçabileceği anlamına geliyordu. Damgası bile iltica üniformasının uzun kolları tarafından gizlenmişti.

"Lütfen, Michael? Gitmeden önce onunla konuş. Bu onun için çok şey ifade edecektir."

"Peki. Zaten onun için bir şeyim var." Tekrar içeri girdim, yatağının kenarına oturdum, parmaklarımı saçlarında gezdirdim, o gülümseyerek doğrulduğunda. "Anne, nasılsın?"

Bana sıkıca sarıldı. Bir deri bir kemik kaldığında sarılabileceği kadar sıkı. O kadar uzun süre yatakta yatmaktan başka bir şey yapmamıştı ki kasları eriyip gitmişti. "David, seni çok özledim. Nerelerdeydin? Sakatla buluşmak için Savaşan Devletler'e mi döndün? Yoksa yine Gold Coast'a mı gitmek zorunda kaldın?"

"Anne..." diye fısıldadım. "Benim, Michael."

Gözleri yeniden odaklandı ve benimkilere bakarken ciddileşti. "Kehribar rengi gözler, güçlü bir çene hattı, ince bir yüz, dağınık kahverengi saçlar... Oh, Michael, üzgünüm... Babana çok benziyorsun."

Hıçkırma hıçkırma ağladı ve ben de elimden geldiğince sessiz kalarak ona sarıldım. Annem, bir Fabrikatör olmamasına rağmen, bir Unutulmuş'un kaderine boyun eğmiş, babamdan önceki dünyasına dair ara sıra hatırladığı bir tutam anı dışında hayatına dair hiçbir şey hatırlamıyordu.

Prensi öldürdü. Başlangıçta anılarının Karanlık İmalatlar tarafından manipüle edildiğini düşünmüştük, ancak ne kadar Işık İmalatçısı tutarsak tutalım, hiçbir değişiklik olmadı. Böylece, babamızı kaybettikten kısa bir süre sonra, artık güvenilebileceğimiz bir ailemiz olmadığını fark ettik.

"İyi misin? İyi besleniyor musun?" dedi. "Hayatında bir kadın var mı? Yakında Sonsuz Vals'e katılacaksın. Baban gibi sen de Hollow Akademisi'ne katılacak mısın?"

Bazen... bazen ona yalan söylemek günlük gerçeklerimizi paylaşmaktan daha kolaydı. Bu onu her zaman üzüyordu ve ertesi gün bunu hatırlamıyordu.

"Sonsuz Vals yakında başlıyor ve dışarıda gelin olarak sahip olmak isteyeceğiniz pek çok 1ne kadını var. Ve evet anne, ben de babam gibi Hollow Akademisi'ne katılacağım. Fabrikasyonları nasıl kullanacağımı başka nasıl öğrenebilirim ki?"

"Güzel," dedi. "Baban gördüğüm en olağanüstü Fabrikatörlerden biriydi. Onu kullanırken gördüğüm ilk Fabrikasyon'u hala hatırlıyorum. Memleketimde bir festivaldeydik ve yoktan var ettiği bir şeyle çocukları eğlendiriyordu. Sana nasıl tanıştığımızı anlatmış mıydım, Michael?"

"Anne, aç görünüyorsun," dedim nefes almak için durakladığında. Gold Coast'tan ithal ettiğim küçük bir kese Deepwater tohumu çıkarırken ellerim titriyordu. "Senin için bir şeyim var."

Tohumları benden aldı ve kabukları hala üzerindeyken yemeye başladı. Araştırmalarımın göre, Derin Su tohumları Unutulmuşlara berraklık anları yaşatabiliyordu. Genellikle hafızalarını alan büyü olayın etrafında. Bu tam bir tedavi değildi, eğer gerçekten bir tedavi varsa, ama ona ne olduğuna dair bir ipucu bulmamıza yardımcı olabilirdi.

"Anne, sen yemek yerken sorduğum için beni bağışla," diye başladım, "ama babama ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Tereddüt etti ve nefesim kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Davey ile."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Oh, unuttum. Tanrım, nasıl unutabilirim? Davey'nin doğum günü yakında! Baban hediyesini almayı mı unuttu? Yemin ederim, o adam..."

Göğsüne saplanan bir kılıç bu sözlerden daha hoş olurdu. Başarısız tedaviler silsilesinde bir başka başarısızlık.

Babamın yüzüğüyle oynadım, bana nasıl tanıştıklarını tekrar anlatırken zihnim dolaştı. Hikâye hiç değişmezdi ama bazen ayrıntılar değişirdi: Bu sefer babam Ateş İmalatçısıydı, oysa bir önceki sefer Yıldırım İmalatçısıydı, ondan önceki sefer de Metal İmalatçısıydı. Annem babamla ilgili hikayeler anlatmayı seviyor olabilirdi ama hangisinin doğru olduğunu söylemek imkansızdı.

Kendi anılarım bile bana onun gerçekte nasıl bir adam olduğuna dair çok az şey anlatıyordu. Sahip olduğum tek somut anı Davey Hollow'u öldürmeden önceki geceye aitti. O gece odasına gizlice girmiş ve onu balkonda çalışırken bulmuştum, ayaklarının dibinde kağıt yığınları vardı. Her zaman sinekkaydı tıraş olurdu, ama o kadar yaşlı ve yıpranmış görünüyordu ki... ve o gece bir an durup, kalem darbelerinin ortasında yıldızlara baktığını ve gülümsediğini gördüm. O an, onun nasıl bir canavar olduğunu asla anlatmadı ve bazen çocukken bu anıyı sonraki her şeyle başa çıkmak için uydurup uydurmadığımı merak ettim.

İster uydurmuş olayım ister uydurmamış olayım, babamın gerçekte nasıl bir adam olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve muhtemelen hiçbir zaman da öğrenemeyecektim. Kesin olarak bildiğim tek şey taşıdığı unvandı: hain. Kralın oğlunu soğukkanlılıkla öldürdükten sonra kazanılmıştı.

Asla onun gibi olmayacağıma dair kendime söz verdim. Ailemi terk etmektense ölmeyi tercih ederim.

ASILI

Annem göz kapakları ağırlaşana kadar ona hikâyeler anlattı. Onu alnından öptüm ve metal kapıyı arkamdan kapatarak uyuması için yanından ayrıldım.

Kız kardeşim beni bekliyordu.

Çıplak tenimi ovuşturdum. Annemi ziyaret ettikten sonra kendimi hep daha soğuk hissederdim, sanki elini tuttuğumda benden sıcaklığını almış gibi. Onu seviyordum ve onun için her şeyi yapardım ama buraya gelmek çok yorucuydu. Gwen bunu nasıl başarıyordu ya da daha sık gelmemem beni kötü bir evlat mı yapıyordu bilmiyorum.

"Bu gece ilgilenmeniz gereken başka hastalarınız yok mu?" diye sordum. "Hayır. Geriye kalan tek şey onlar uyurken sabahın ilk ışıklarına kadar uyanık kalmak." "Kulağa sürükleyici geliyor."

"Onun burada olması için ödeme yapılmasına yardımcı oluyor. O yüzden," dedi, sesi giderek sertleşiyordu. Ne söylemek üzere olduğunu biliyordum.

"Silahı bulma şansın oldu mu?"

"Silah mı?" diye sordum. Orada sakladığım iki silahı göstermek için gömleğimi kaldırdım. "Burada iki tane var."

"Angelo bunları ondan tekrar çalmandan hoşlanmayacak... ama hangi silahtan bahsettiğimi biliyorsun, Michael. Uzun zamandır bahsettiğim silahtan.

Son on yıldır. Babamızın Davey'i öldürdüğü sanılan silah. Onu bulabildiniz mi?"

"Bu sözü on yaşındayken vermiştim, ağlamayı durdurmak için." O zamanlar babamın masum olduğuna açıkça inanıyordum. Hollow'da yaşadığım yıllar bana bunun ne kadar akılsızca olduğunu göstermişti.

"Hâlâ söz verdin."

"Gwen," dedim ona bakarak, "babamız suçunu kabul etti. Komplo teorileri üzerinde durmak yerine, daha üretken bir şeye odaklanabilir miyiz?"

"Unutulmuş olmanın tedavisi için doğal çareler arayarak paramızı boşa harcamak gibi mi? Sanki yüzlerce ve binlerce insan bunu zaten denememiş gibi. Tabii hepsinden daha zeki olduğunuzu düşünmüyorsanız."

"Daha akıllı değil. Daha ısrarcı."

Bana sırtını döndü, çocukluğundan beri yaptığı bir şeydi bu. "Hepimizin takıntıları var. Babamızın en yakın arkadaşının oğlunu öldürmesi için bana iyi bir neden gösterdiğinde benimkinden bahsetmeyi bırakacağım."

"Bu işe bulaşmayacağım, Gwen. Yoruldum ve eve gitmek istiyorum." Uzaklaşmaya başladım, o da duydu ve beni takip etti.

"Peki," dedi yenilmiş bir halde. "Başka bir şey var. Burada ilginizi çekebilecek bir iş ilanı."

Durdum. "Ne tür bir iş? Çünkü en son Ebedi Alev hemşiresi için çalıştığımda neredeyse ikimizin de işine son veriliyordu ve annemiz de kovuluyordu."

"Ayakta tedavi gören bir hastaya refakatçi olacaksın ve onun kötüleşmemesini sağlayacaksın."

Annemi akıl hastanesinde ziyaret ettiğim onca yıl boyunca, iyileşen birini hiç duymamıştım. Bunu Gwen'e de söyledim.

"Buraya geldiğimden beri ilk kez oluyor." "Kötü yanı ne?"

"Hastamız Yüce Soylu Charles Domet."

Gözlerimi birkaç kez kırptım. "Hayır."

Charles Domet hakkındaki hikâyeleri biliyordum. Bazıları onun tüm kiliselerden, Gold Coast klanından ve Yüksek Soylu ailelerin toplamından daha zengin olduğunu söylüyordu. Atalarımın arkalarında bir ordu varken sahip olduklarından daha fazla güce bir öneriyle sahip olduğunu. Domet, tüm Kuzgunlarının önünde kralı tokatlayabilir ve karşılığında bir özür alabilirdi.

Ve tüm bunlar sadece herkesin önünde konuşulanlardı. Daha sessiz söylentiler, panjurları kapalı kilitli kapılar ardında anlatılanlar, onu dolandırmaya çalışan tüccarlara yaptıklarından bahsediyordu. Kökünü kazımak güzel bir tabirdi.

"Günde 12 güneş."

Bu beni yeniden düşünmeye sevk etti, tam da onun bildiği gibi. Bu bir servetti. "Ne kadar süre için?"

"Bir ay. Ve kırk sekiz gün içinde sana yapabileceği çok şey var. İki yüz kırk güneşle çekip gidersiniz."

O kadar parayla çok şey yapabilirim. Bir süreliğine soyluları dolandırmayı bırak. Annemi kısa süreli berraklık anlarının kölesi olarak bırakmak yerine onunla bir dizi tedavi deneyebilirdim. Ama Charles Domet'ti. İşin boş olmasının ve bu iş için bu kadar çok para istemelerinin bir nedeni vardı. Sadece bir aptal sıcak olup olmadığını kontrol etmek için elini ateşe sokardı.

"Hala hayır."

"Domet bir Fabrikatör. Sana Fabrikasyon kullanmayı öğretebilir. Ya da en azından temellerini. Belki o zaman onun için *gerçek* bir tedavi bulabilecek bilgiye sahip olursun. İkimiz de o doğal tedavilerin hiçbir işe yaramayacağını biliyoruz."

"Gwen, sen Deli Domet'ten bahsediyorsun. Bir keresinde kaşık çaldığı için bir hizmetçiyi pencereden aşağı atmıştı. O kadar insan arasından benim böyle biriyle muhatap olmamın akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunu yapabilecek tanıdığım tek kişi sensin," dedi usulca. "Kral gibi o da korkuyla yönetiyor. Ama Domet eğlendirilmekten, hatta meydan okunmasından hoşlanır. Senin yapacağın şey de bu. Sana istediğini vermesi için onu kandır."

İşi ne zamandır bildiğini, konuyu açmadan önce doğal tedavilerimden birinin daha başarısız olmasını bekleyip beklemediğini merak ettim. Muhtemelen öyleydi. Gwen sabırlıydı ve istediği sonucu almak için neyi ne zaman söyleyeceğini her zaman bilirdi.

İlk kez bir tedavi bulabileceğimi söylemişti... Büyü kullanma konusundaki fikrimi değiştireceğinden değil.

"Hayır."

"Başka ne seçenek var ki? Sadece büyü büyü tedavi edebilir."

"Ve sonumuzun annemiz gibi olması riskini mi alalım? Bana da mı

bakmak istiyorsun? Çünkü son baktığımda, ailede bir hasta olması yeterince zordu."

Gwen'in misilleme yapmasını bekledim ama şaşırtıcı bir şekilde bunu yapmadı. Bunun yerine, titreyen ellerini sabitlemek için annemizin eşarbının uçlarını tuttu. İkimiz de hayatlarımızı daha iyi hale getirmenin bir yolunu arıyorduk ve her geçen gün bu baskının altında daha fazla eziliyor gibiydik.

Paramparça olmamız ne kadar sürer?

Sakinleştğinde elini cebine attı ve bana bir parça bez uzattı. "Sonrası için. 1ght aramaya gideceğini biliyorum ve bu sterilize edildi. Hazırlıklı olsan iyi olur. Ya da 1ght yapmayabilirsin. Sadece bir düşünce."

Ondan aldım, teşekkür etmek için yanağına bir öpücük kondurdum ve el sallayarak vedalaştım.

Akıl hastanesinden yaşadığımız Narrows'a kadar uzun bir yürüyüş vardı ve ben Asma Bahçeleri'nden geçen yolu kullandım. Bilinçli bir karardan çok alışkanlıktan. Parkta kule gibi uzun, dalları gövdem kadar kalın, büyük kızılçam ağaçları vardı. Ağaçlar o kadar büyüktü ki, yaprakları gün ışığında güneşi çoğunlukla engelliyor ve parkı sürekli bir kasvet içinde bırakıyordu. Ağaçlarda yeni çiçek açmış, mavi ve mor, kimi şişman kimi sıska, hepsi de rüzgârda nazıkçe sallanan, dallarına iplerle asılmış çardaklar vardı.

Şehri yöneten özel ordunun (Teraziler) en yaygın üyeleri olan ve zaten kalabalık olan ağaçlara daha fazla Aower ekleyen üç Advocator'a neredeyse çarpıyordum. İçlerinden biri benden neredeyse on yaş küçük bir çocuğa ilmik geçiriyordu, ölü gözleri boş ve donuktu. Ailesi çoktan tepemizdeki ağaçlara çıkmış, ailelerinin yeniden bir araya gelmesini bekliyordu.

Çocuk çoktan ölmüştü -hiçbir şey bunu değiştiremezdi- ama ben hâlâ bir Kingman'dım ve bu şehirde her zaman elimden geldiğince iyi şeyler yapmaya çalıştım. Ailem, Kral Kurtarıcı Adrian'ın Wolven Krallarına karşı Hollow'u birleştirmesine yardım etmişti ve şanslı aile mirasımızın çürümüş bir Kingman yüzünden unutulmasına izin veremezdim.

"Siz üçünüz ne yapıyorsunuz?"

Elinde ilmik olan kişi, suç ortakları işlerine devam ederken bakışlarımla karşılaştı. "Resmi Scales işi, evlat. Bu adamlara katılmak istemiyorsan defol git buradan.

asiler."

"O çocuk bir asi miydi?"

Avukatın sesi öfkeliydi. "Ailesi öyleydi. Asi İmparator'a ekmek sattılar."

"Yani bir fırıncıyı, bir fırıncının karısını ve bir fırıncının oğlunu işlerini yaptıkları için mi öldürdünüz? Asi İmparator'un kim olduğunu nereden bileceklerdi ki? Sanki onun resmini gösteren Aranıyor posterleri asmışsınız gibi. Bunun nedeni onun neye benzediğini bilmemeniz olabilir mi? Durum böyle olamaz, değil mi?"

Başka bir Avukat konuştu. "Bence gitmelisin evlat. Seni de onlarla birlikte ipe çekmeden önce."

Başımın arkasını kaşıdım. "Keşke yapabilseydim."

En yakın olanın çenesine bir yumruk attım ve yere yuvarlanmasına neden oldum.

Bir Savunucu beni yakaladı ve darbelerini engellemek için elimden geleni yaparken yüzüme yumruk attı. Ben onu atmak için mücadele ederken, üçüncü kişi arkamdan yaklaştı ve ilmeği boğazıma geçirdi. Bir an sonra havadaydım, ipi pençelerken boynumdan asılmıştım. Her daralan nefes erimiş metal yutmak gibiydi ve gözlerim sulanmaya, altımdaki her şeyi bulanıklaştırmaya başladı.

Avukatlar kahkahalarla uludular ve beni ağaçlara doğru daha da yükseğe kaldırdılar, ta ki biri bağırana kadar, "O Michael Kingman! Damgasına bakın! Kesin onu! Kesin onu! Onu öldürürsek kral bizi asar!"

Gürültülü bir çarpmayla yere düştüm, bir ip yumağının içindeydim ve ilmiği çekip çıkardım. İlk nefesim rahatlattığından daha mı çok acı veriyordu yoksa tırnaklarımın ipi tırmalarken açtığı çizikler mi daha çok acı veriyordu bilemiyordum. Tekrar odaklanabildiğimde, Savunucular çoktan gitmiş, asılı olmayan çocuğu ağaca yaslanmış halde bırakmışlardı.

Sürünerek yanına gittim ve nefes nefese kalarak yanına yaslandım. Ne yaparsam yapayım, herkes gibi kolayca öldürülemeyecek olmam bir bakıma küçük bir teselliydi. Bir Yüksek Asil olarak, ne kadar gözden düşmüş olursam olayım, ancak bir yargılamanın ardından halka açık bir infazla ölümüne mahkûm edilebilirdim.

Tabii bir gün Advocator'lar çok geç olana kadar markayı fark etmez ve herkes gibi ağaçlarda asılmama izin vermezlerse. Bundan şüpheliydim, ama düşünce

Asma Bahçeler'de dinlenirken, yakıcı bir acı olsa bile utanç ya da pişmanlıktan başka bir şey hissettiğim için mutluydum.

DUVARDAKI VIZYONER

Çocuğu bahçeye gömdükten sonra pencereden odama geçtiğimde neredeyse ilk ışıktı. Gwen akıl hastanesinde geç vardiyaya kaldığı ve Lyon da Scales'in İnfazcı Bölümü için gece devriyesinde olduğu için sessiz olmam gerekmiyordu ama alışkanlık işte. Yaralarımı Gwen'in beziyle elimden geldiğince temizledim ama zar zor uyuyabildim, hırpalanmış bedenim yatağıma kan bulaşmasını önleyecek rahat bir pozisyon bulamıyordu. Huzursuz bir uykuyla yetinmek zorunda kaldım, zihnim etrafımdaki dünyaya odaklanmamıştı... ta ki koruyucu babam ve şartlı tahliye memurum Angelo Shade odama girip üzerime bir kova su döktükten sonra, "Aşağı kata. Silahlarımı getir, Michael."

Kapıyı arkasından çarparken inledim ve doğruldum. Yavaşça, her hareket yeni bir acı getirirken, yaralarımı not etmeye başladım. Şişmiş gözümü, kaşımın üzerinde sızıntı yapan kötü bir kesigi, asıldığım yerden kabarmış kırmızı bir yarayı, boynumdaki çizikleri ve göğsümdeki morlukları bir zafer olarak kabul ettim ve aşağıya indim. Dün gecedan kalan kana bulanmış bez ve giysileri odamın dışında bir yığın halinde bıraktım ve Gwen'in temiz üniformaları bitmeden önce evdeki çamaşırları yıkamayı aklıma not ettim.

Angelo mutfakta beni Scales kıyafetleri içinde bekliyordu, eski gümüş düğmeli bir ceket ve koyu renk bir pantolon. Omuzlarında Gözcü Bölümü'nün bir parçası olduğunu gösteren altın bir göz işareti vardı. Her zamanki gibi, bir göçmen için fazla mükemmel ve fazla Hollow-vari görünüyordu, eski kültürünün tüm izleri silinmişti. Kısa siyah saçları düzenliydi, teni hafifçe bronzlaşmıştı ve düzgün vücudu zengin yiyeceklere ne kadar az düşkün olduğunu gösteriyordu.

Yalnızca yüzükleri yönetmelik dışı kantar üniformasıydı: sol yüzük parmağının etrafında cam bir yüzük, sol başparmağının etrafında büyük, hacimli bir altın bant ve orta parmağında taç armalı demir bir yüzük. Ölümünden önce karısından bir hediye.

"Silahlar," dedi masayı göstererek.

Dün ofisinden çalınan silahları yere bıraktım.

"Sadece bunları taşıdığınız için sizi idam edebileceklerinin farkındasınız, değil mi?"

Başımı salladım. Bunu, söyleyebileceği hiçbir şeyin bir şeyi değiştirmeyeceğini bilecek kadar çok yapmıştık.

"Bu sefer ne oldu, Michael? Güzel bir kızı korumak mı? Adaletsizliğe karşı durmak mı? Yoksa onlar görevlerini yaparken Savunucularla başka bir kavgayı mı kışkırttın?"

"Avukatlar. Asma Bahçelerinde."

"Seni ihbar ederlerse ne yapacaksın? Ya da daha kötüsü, bir gece Lyon'la karşılaşırırsanız?"

"Muhtemelen önce ben yumruklardım," dedim. Gri gözlerini bana diktiğini görünce, sükunetten yararlanarak, "Gözümün üstündeki kesiği dikmeme yardım eder misin?" dedim.

Angelo yüzüğünü masaya vurdu. "Evet, ama geç kalamam. Benimle işe gelmek zorundasın. Tabii Gwen'in sana dikiş atmasını beklemek istemiyorsan. Çift vardiya çalışıyor."

Lanet ettim: Günümü içeride Gwen'i bekleyerek ya da açık bir yarayla şehirde dolaşarak geçirmektense onunla gitmek zorundaydım. Üvey babamı tuzak kapısından geçip çatılara kadar takip ettim.

Narrows'taki binalar arasındaki küçük boşlukları kaplayan tahta kalaslar üzerinde tek başımıza yürüyerek Angelo'nun şehrin kıyısındaki karakoluna doğru ilerledik.

siperler. Tahtalar attığımız her adımda gıcırıyor ve eğiliyordu ama asla kırılmıyordu ve bunun için minnettardım. Gökyüzünden bir Kingman düşseydi yaşanacakları hayal edebiliyorum. Bölgede yaşayan yaşlı kadınlar en çok kızanlar olurdu. Eğer buradan düşersem, çamaşır iplerinin çoğunu koparır ve taşa çarptığımda yeni yıkanmış giysilerine kan bulaştırırdım.

Yaşadığım onca şeyden sonra bu ironik bir ölüm şekli olurdu.

Duvara yaklaştıkça, kalaslar daha sağlamdı ve bizi mazgalların tepesine çıkaracak bir merdivene götürüyordu. Tırmanmak için sabırsızlanıyordum: duvar yakındaki binaların iki katı büyüklüğündeydi. Ama en azından yıllar önce aptalca bir hevesle yaptığım gibi serbest tırmanış yapmıyordum. O başarıyı tekrarlamak gibi bir isteğim yoktu; kaslarım haftalardır ağrıyordu.

Duvarın kenarına ulaştığımızda Angelo bir eli merdivenin üzerinde geriye döndü ve "Siperlerde sahip olduğumuz tek kuralı hatırlıyor musun?" dedi.

"Bir Unutulmuş'a dönüşürsem unutabileceğimi sanmıyorum, çünkü her gece eve kızgın geliyorsun çünkü embesil bir er hatırlamadı."

"Dalga geç benimle."

Yüzümün kenarından bir damla kan süzülürken, "Dilsiz olmana gerek yok, sadece selam verme" dedim.

Trajik bir şekilde, Angelo cevabımı övmeden merdiveni tırmandı. Siperlere ulaştığında onu takip ettim ve hayatımda üçüncü kez Hollow'un ötesindeki dünyayı gördüm.

İnekler ve atlar için otlaklar, keçiler ve tavuklar için çitlerle dönüşümlü olarak uzun buğday ve mısır sıralarının bulunduğu yamalı bir tarım arazisi vardı. Görüş alanımın sınırında, buraya son gelişimden bu yana isyancı ordusunun kampının iki katına çıktığını görebiliyordum. Konumlarını daha savunulabilir hale getirmek için hendek kazmaya bile başlamışlardı. Daha da endişe verici olanı, düzinelerce Alçak Soylu'nun sancağı artık isyancıların kapalı kırmızı 1. Ordu'sunun yanında dalgalanıyordu. Bir Yüksek Asil'in isyancılarla güçlerini birleştirmesinin ne kadar süreceğini ve kralın buna nasıl karşılık vereceğini merak ediyordum.

Ötede ne olduğuna gelince, orada ne olduğunu hayal etmek için yalnızca ailemin bana anlattığı hikâyelere güvenebilirdim. Zihnimde Altın Sahil'deki Heykeller Denizi'ni ve kuzeyde Celona'nın parçalarının hiç kaybolmadığı donmuş çölü görebiliyordum.

düştü. Burnum Goldono sokaklarında servis edilen baharatlı kuzu yemeklerinin kokusunu alabiliyor, ayaklarım Eham'ın siyah kumlu plajlarını hissedebiliyordu. Ama Angelo omzuma vurduktan sonra hayallerim yok oldu ve geriye sadece asi ordusu ve siperlerin üzerindeki bir masada kâğıt oynayan birkaç Gözcü kaldı.

Angelo en yakındaki askeri dürttü, "Er Thornwood, bana kışladan bir tıbbi kutu, bir bardak ve alkol getir."

Er bana baktı. "Bir sağlık görevlisi de çağırayım mı efendim?" "Hayır, onların yeterince işi var. Bunu kendim yapacağım."

"Emredersiniz Komutan Shade." Er ceketinin düğmelerini iliklemeyi unutarak koşmaya başladı.

Diğer dört Gözetmen onun gelişini onaylamak için parmak eklemlerini masaya vurdular. Bu, Scales üyelerinin Angelo'yu hedef haline getirmeden yapabilecekleri tek ince saygı gösterisiydi.

Angelo masaya oturmadan önce, "Çavuş Calder," dedi. "Gece raporu."

"İsyancılar batıya doğru ilerlemiyor, efendim. Tarım arazileri hala güvende. Casuslarımız yerlerinde duruyor ama isyancılar dün gece keşif ekibi göndermedi. Düşük Soylu Bartos isyana katılmış olabilir; sancağı kamplarının üzerinde dalgalanırken görüldü."

"Komutanı bilgilendireceğim. Memnun olmayacaktır. Diğer şehirlerden her geçen gün daha fazla Düşük Asil isyana katılıyor gibi görünüyor." Bir duraklama. "Bir sonraki erzak kervanımız ne zaman geliyor ve ona kim eşlik ediyor?"

"Gün ortası, efendim. Orbis Bölüğü ve birkaç yerel Düşük Asil onlara eşlik ediyor."

"Hangileri olduğunu biliyor muyuz?" "Belli değil, efendim."

"Scales ne zaman kervanları korumak için paralı asker şirketleri kiralamaya başladı?" Ben sordum.

Askerlerden biri kendi kendine kıkırdadı ve Angelo şöyle cevap verdi: "İsyancılar Paralı Askerlere saldırmayacak. Regal Şirketi Vurano şehrini yağmaladıktan sonra kimse onları kışkırtmak istemiyor. O katliamın Barut Savaşı'nı sona erdirmesinin bir nedeni var."

"Ve neden şirketlerin şehirlere saldırıp kralları ve imparatorları öldürmek için kiralandığını da," diye ekledi bir asker. "Daha geçen yıl Orbis Şirketi Palmer'ın yarım düzine savaş gemisini batırmakla suçlandı."

"Bunu yapmak için tam bir bölüğe bile gerek yoktu," dedi bir diğeri. "Kusura bakmayın Komutan ama onlardan birinin bana saldırdığını görürsem kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp kaçarım."

Masanın etrafında kahkahalar vardı. Üvey babam bile gülümsedi.

Eğer Hollow paralı askerlerle, o lanet sülüklerle çalışacak kadar çaresizse, bu isyan halkın bildiğinden daha ciddi olmalıydı. Belki de bu, neden her gün daha fazla insanı astıklarını açıklıyordu. İsyanın her izini yok etmek, onu başlatan sorunların 1 katını yok etmekten daha kolaydı.

"İsyancıların yakında Hollow'u kuşatması bekleniyor mu?" Ben sordum.

Bu sefer askerlerin hiçbiri bana doğru bakmadı. Neyse ki meslektaşları Angelo'nun ihtiyacı olan malzemelerle döndü ve kahvaltı etmeden önce bölgede son bir tur atmalarını emrederek onları gönderdi. Hiçbiri itiraz etmedi.

Angelo votka şişesini eline aldı ve bardağa büyükçe bir miktar döktü. "İç. Bu acıtacak."

Tek bir yudumda içtim, öksürdüm ve gözlerimdeki yaşları kırptırdım. "Hazır."

Angelo kesiğimi alkolle temizledi, yüzümü buruşturduğum için beni azarladı ve dikmeye başladı. "Askerlerimin önünde açık savaştan bahsetmemelisin, zaten yeterince gerginler. Onları burada güldürmek ne kadar zamanımı aldı biliyor musun?"

"Sadece bir soruydu." İğne derimi delip geçerken inledim.

"Aptalca bir soru. Ön saflarda yer alanlar yakında ölebileceklerinin hatırlatılmasından hoşlanmazlar."

Votka şişesini aldım ve bir yudum daha içtim. Acıyı hafifletmek için pek bir şey yapmadı. "İsyancıların yakında saldırmasını bekliyor gibisin."

Angelo koltuğunda geriye yaslandı ve bir iplik parçasını gözümün üzerine sarkıttı. "Elbette endişeleniyorum. İyi komutanlar her şey için endişelenir. Tıpkı iyi üvey babalar gibi. Geri kalanıyla ne yapacağına karar verdin mi?"

hayatının henüz? Yoksa bu embesilce şehitlik yolunda ilerlemeye kararlı mısın?" Boynumdaki yaraya baktı.

Hollow'da yaşadığım onca yıldan sonra ne ya da kim olmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten iyi olduğum tek şey dayak yemek ve ardından gelen acıyı görmezden gelmekti.

Kararsızlığım için babamı suçlamak istesem de, çocukluğumu Gwen gibi bir meslek öğrenerek geçirmiş değildim. Hayır, ailemin mirası ve babamın hayatlarımızı nasıl mahvedip bizi dilenci ve suçlu durumuna düşürdüğü hakkında sızlanarak geçirmiştım.

Her zaman aile işinin bana miras kalacağını ve atalarım gibi efsanevi bir Kingman olacağımı düşünmüştüm. Bunun gerçekleşmeyeceğini kabul etmem on yılımı almıştı ve şimdi umudum için boş cepler, işe yaramaz beceriler ve ailemi kurtarma arzusundan başka gösterecek bir şeyim yoktu.

Ama geriye dönüp baktığımda, farklı bir şey yapacağımı söyleyemem. Çocukluğumun büyük bir kısmını annem için bir tedavi arayarak geçirmiştım. Henüz bir fark yaratmamıştı ama en azından sevdikleri unutulduğunda çoğu kişinin yaptığı gibi pes etmemiştim. Aile aileye bakardı ve ben de annem iyileşene kadar durmayacaktım.

Ama sorusuna verdiğim tek cevap bir yudum daha votka oldu.

Bir dikişi tamamladı. "Gold Coast'ta bir çıraklık eğitimi al. Seni kabul edecek birkaç arkadaşım var. Özellikle de Granen dün gece Celona'nın bir parçası okyanusa düştükten sonra bir ay dalgası tarafından Aooded edilmişse. Çok çalışacaksın ve ne zaman ne olacağı belli olmayan gelgitler yüzünden koşullar zor olacak ama birkaç yıl içinde kalfa olabilirsin. Hatta şövalye bile olabilirsin. Orada hâlâ şövalyeler var."

Ne kadar mantıklı olsa da bunu yapamazdım. Gwen ve Lyon annemin tıbbi masraflarını tek başlarına karşılayabilseler bile, bir tedavi bulana kadar onu terk edemezdim. Belki o zaman ailemin adına borçlu hissetmeden bir hayat arayabilirdim.

"Başka bir fikrin var mı?"

"Şehir kuryesi olabilirsin," dedi, iğneyle eskisinden daha az hassas bir şekilde. "Postanın her zaman teslim edilmesi gerekir. Ya da loncalardan birine katılabilirsin... Bu seni asil yapmaz ama yakın olursun."

"Amacım soylulardan uzaklaşmak, yakınlaşmak değil."

"Dürüst olmak gerekirse, ne kadar çocukça davrandığınıza bakılırsa, herhangi bir hedefiniz olduğunu duymak şok edici."

Annemi iyileştirme konusunda sessizliğimi korudum. Bunun aptalca bir hayal olduğunu biliyordum - alay edeceği bir hayal, ama her şeyi deneyene kadar vazgeçmek istemediğim bir hayal. Onun için hiçbir umut olmadığını bilene kadar.

"-ve boynunuzdaki damga ya da soyadınız nedeniyle kendinizi bu şehre borçlu hissetmeyin."

Bir duraklama. "Ya yardım edemezsem?"

"O zaman, asiler saldırdığında, siperlerde bana katıl. Ya bir kahraman olarak öleceksin ya da aileni kralın gözünde asla kurtaramayacağını göreceksin kadar uzun yaşayacaksın."

Eğer ailem için kurtuluş şansı yoksa, o zaman ne yapmam gerekiyordu?

Kingman değilsem kimdim ben?

"İşte," dedi Angelo, ipliği keserek. "Bitti."

"Teşekkürler, Angelo."

Gülümseyerek oturduğu yerden kalktı. "Bu yüzden buradayım. Ama bir daha silahlarımı çalarsan seni sokağa atarım. Artık ikinci, üçüncü, dördüncü ya da beşinci şans yok. Eğer izleri bana kadar sürülürse benim de başım en az senin kadar belaya girer. Anladın mı?"

Başını salladı.

"Ve olağanüstü iyileştirme becerilerime teşekkür olarak, önümüzdeki hafta her gün kahvaltı hazırlayacaksın. Anlaştık mı?"

"Adil." Fiyatına değdi. Birkaç enfeksiyon bana bunu öğretmişti. "Bugün Kingman Günü'nü kutlamak için hâlâ stadyuma gitmeyi planlıyor musun?"

Angelo sordu.

Kesğin ne kadar hassas olduğunu görmek için dikişlere dokundum. Bunu yaptıktan sonra aptalca bir fikir gibi gelmişti. "Henüz bir tanesini bile kaçırmadım. Ama önce bir arkadaşımı göreceğim. Bu akşam yemek yapacak mısın?"

"Hayır," dedi, malzemelerini toplarken. "Kendi başının çaresine bakacaksın. Taze bir şey yok ama kilerde bol miktarda salamura yiyecek var."

İnledim. Turşu yapmak Angelo'nun hobisiydi ve deney yapmayı severdi. Bu sabah aniden kahvaltıyı atlamak birdi; daha sonra aç olmam gerekecekti. I

el salladı ve Trey'i aramaya gitti.

Ailemin adını terk edersem beni bekleyen koca bir dünya vardı.
Ama şimdilik beni bekleyen bir arkadaşım ve katılmam gereken bir infaz vardı.
Belki yarın gelecekte korkmayı bırakırım.

YAŞAYAN FENER

Trey, Hollow'un doğu yakasında tinerciler ve hırsızlarla birlikte yaşasa da, hassas parmaklarıyla kâğıt yırtmaktan korkan akademisyenlerle çevrili Ada'da çalışıyordu.

Normalde kendi bölgesinin dışında bir iş bulmak imkansızdı. Ancak Trey kör bir Arşivcinin kişisel kayıtlarını düzenlemek için çalıştığından, onun nereli olduğu umurunda değildi, sadece işini iyi yapması yeterliydi. Eğer Trey Auently okuyup yazabilseydi, her şey mükemmel olurdu. Ancak daha önce hiç öğrenmediği veya duymadığı kelimeler vardı -çöpte bulduğu kısmen yanmış kitaplarla okuma yazmayı kendi kendine öğrendi- bu yüzden sabahlarımın bir kısmını ona yardım ederek geçirdim.

Bugün de durum farklı değildi.

Arşivcinin evine girdim ve Trey'e bodrumda, önünde düzinelerce kâğıdın yayılı olduğu yerde katıldım. Bir elinde kalem, diğer elinde ise takıldığı yerde masaya vurmaya hazır bir el vardı. Ne kadarının yan yattığına ya da sallanıp durduğuna bakılırsa, sinir bozucu bir sabah geçirmişti.

"Geç kaldın," dedi.

Onun karşısına oturdum. Her ne kadar farklı görünsek de -o sırık gibi, hızlı ve melezdi, bense iri yarı, kaslı ve açık tenliydim- Lyon ve benden daha çok kardeş gibiydik. Belki de anlaşmazlıklarımız bağırış çağırışa dönüşmediği içindi. Ailenin bunu da yapabilmesi gerekirdi.

Trey parmaklarını çıtlatırken, üzerinde çalıştığı kâğıdı aldım ve taradım:

Yedinci ayın kırkinci gününde, ay tepe noktasındayken düşen bir Celona parçası Iliar sıradağlarından çıkarıldı. Mesajını anlamaya yönelik ilk girişimlerimiz sonuçsuz kaldı, ancak sonunda bir çocuk bize iletmeyi başardı:

"Bu kadar geçmiş yeter, bırakın onlarla birlikte ölsün."

Gizli mesajı doğru bir şekilde kaydettikten sonra, saklamak üzere kasamıza yerleştirdik. Arşivci Laetia, siz ve yardımcınız Trayvon, mesajı görmek için bize gelmelisiniz. Söz verdiğimiz gibi, neden sadece seçilmiş birkaç kişinin bu mesajı duyabildiğine dair çalışmamızı yazıya döküyoruz.

Mesajlar. Bu, çabalarınıza yardımcı olabilir.

Birleşme Enstitüsü

"Arşivci Laetia'nın hâlâ Celona'nın parçalarına takıntılı olduğunu görüyorum. Lütfen bana fanatikler gibi onların Tanrı'dan gelen mesajlar olduğuna gerçekten inanmadığını söyleyin."

"Neye inandığını bilmiyorum," dedi Trey, kâğıdı bir yığına ekleyerek ve kendi kendine bir not karalayarak. "Bu konuda konuşmuyoruz."

"Merak etmiyor musun?"

"Soracak ve inançlarımız uyuşmazsa işimi kaybetme riskini alacak kadar meraklı değilim. Arşivcilerin nasıl olduğunu bilirsiniz. Dünyayı sadece kendi bildikleri gibi görürler."

"Eğer gidersen, benimle ve Sirash'la birlikte tekrar soyluları dolandırabilirsin."

"Ve Jamal'ı bütün gece yalnız mı bırakayım? Hayır, teşekkürler." Trey bir kâğıt parçasını bana geri itti. "Sen ne düşünüyorsun?"

"'Endeavors' kelimesini yanlış yazmışsın. *E* ve *v* arasındaki *a* harfini atlamışsın. Bunun yerine 'pursuits' kullan."

"Hayır, raporlarında Arşivci ile aynı dili kullanmam daha iyi olur. Tek hata bu muydu?"

"Senin adın da yanlış yazılmış. A yerine e var."

Trey birkaç kez küfretti ve kalemıyla bir şeyler karaladı. "Bununla işim bittiğinde gidebiliriz. Arşivci, Yüksek Soylu Fab ordularının seçim sürecine katılabilmem için erken gitmeme izin veriyor."

"Bugün daha çok işin var sanıyordum."

"Sabahın ilk ışıklarından beri buradayım ve daha yeni bitiriyorum. Hâlâ günü Jamal ile geçirmeyi planlıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki."

"Kingman Günü'ne gitmeyeceğine yemin eder misin?"

"Geçen yıl olanlardan sonra mı? Hiç şansım yok. Jamal nerede bu arada?"

"Annemizin mezarını ziyaret ediyor."

Trey'in çalışma masasını temizlemesini izlerken dilimi tuttum. O bunu yaparken ben de bazı sayfalara göz atmadan edemedim. Notları o kadar açık ve netti ki, birkaç yıl önce tamamen okuma yazma bilmediğini kimse söyleyemezdi. Ancak son zamanlarda unutulması imkânsız olması gereken kelimelerle bariz hatalar yapmaya başlamıştı. İsmi en bariz olanıydı. Tek bir mantıklı cevap vardı.

Mezarlığa doğru giderken doğu köprüsünü geçmiştik ki, "Yine Fabrikasyon'unla uğraşıyorsun, değil mi?" dedim.

Cevap vermek için ağzını açtı, sonra kaşlarını çattı ve "Beni ne ele verdi?" dedi.

"Geçen hafta yazdığın her şeyde ismin yanlış yazılmış." "Bunu fark etmeyeceğini umuyordum."

"Aklından ne geçiyordu?"

Trey elini kaldırdı ve elini sabit bir ışık parıltısı kapladı. "Uzmanlık alanımın ışık olduğunu biliyorum ama çoğu zaman onu kontrol edemiyorum ve buna ihtiyacım var. Aksi takdirde dünyanın en işe yaramaz fenerinden başka bir şey değilim."

"Temel bilgileri öğrenene kadar onlarla kendi başınıza uğraşmak tehlikelidir. Neden Yüksek Asil Fabrikatör ordularından birine katılana kadar beklemiyorsunuz?"

"Çünkü karşılığında onların emirlerini yerine getirmek için sekiz yıllık bir sözleşme imzalamadığım sürece bana öğretmeyecekler. Eğer başka bir yolu varsa, o kendini beğenmiş Yüksek Asil puştlarla o kadar uzun süre yaşamak istemiyorum. Özellikle de Fab'larımı nasıl kontrol edeceğimi öğrenip hayatıma devam etmek istediğimde. Hatırlanmak istemiyorum... Sadece korkmadan yaşamak istiyorum." Bir omuz silkme. "Bu yüzden deneyler yaptım. Hatta bu konuda bir kitap bile yazmaya çalıştım."

Sopa ve taşlarla oynayan bir grup çocuğun yanından geçerken, "Herkes hatırlanmak ister" dedim.

"Ben değil."

"Yalan söylüyorsun, ama ne olursa olsun, tüm hayatını bilinçsizce Uydurma kullanarak geçiremezsin. Yirmi beş yaşına gelmeden bir Unutulmuş olacaksın ve orduda yirmi altı yaşına kadar eğitilebilirsin."

"Ama bir kez Fab'larımı nasıl kontrol edeceğimi öğrendiğimde, onları asla kullanmak zorunda kalmayacağım ve sanırım neredeyse başardım. Bunun dünyayı nasıl gördüğümle bir ilgisi var. Parıltı, kafamda bir şeyleri daha hafif hayal ettiğimde ortaya çıkıyor. Gölgelere ne olduğunu anlayamasam da-"

"Özgürlüğünüz hayatınızdan daha mı değerli?"

Trey durdu. "Kardeşim dışında sahip olduğum tek şey özgürlüğüm."

"Peki bu kardeşinden daha mı değerli? Onu unutursan ne yapar? Şu anda sadece kelimelerden ibaret olabilir ama sonsuza kadar öyle kalmayacak. Kimse o kadar şanslı değildir. Çok geç olmadan bir öğretmen bul ve ondan bir şeyler öğren."

Trey bana ters ters baktı ama yürümeye devam ettik. "Hollow Akademisi hâlâ açık olsaydı kendi kendime öğretmek ya da Fab ordularından birine katılmak zorunda kalmazdım."

"Öldüğü için babamı suçla. Ya da bu işi denetleyecek başka birini bulmak yerine ondan kurtulduğu için kralı."

"Kral her zaman beceriksiz olmuştur. Ama akademiye yönetmek Kingman ailesinin sorumluluğundaydı. Bu yüzden tanıdığım tek Kingman'ı suçlamak mantıklı görünüyor." Bunu sırtarak söyledi.

"Şimdi de Celona'yı paramparça ettiğim için beni mi suçlayacaksın?" "Bunu düşünüyorum."

"O zaman belki de ay çarpılmışı olduğun için sana bağırmalıyım-"

"Oluruna bırakabilir misin? Tavsiyenize bir kez uydum ve Fab ordularına

katılmak için başvurdum. Seçim süreci bu akşama kadar sonuçlanmayacak," dedi Trey.

"Gitmem gerek. Erken gitmezsem, geç kaldığımı söyleyip beni reddedeceklerinden hiç şüphem yok."

"Peki," dedim, bunun tüm gerçek olup olmadığını ya da Trey'in annesinin mezarını görmek istememesiyle bir ilgisi olup olmadığını merak ederek. Mezarlığın demir kapılarına ulaşmıştık ve daha ileri gitmek onu yolundan alıkoyacaktı. "Daha sonra Jamal'ı Margaux Keep'e götürmemi ister misin?"

"Lütfen. Görüşmelerimden sonra ne olursa olsun tavuk yiyeceğimize söz verdim. Yine de günü 1shing yaparak geçirmeyi planlıyorsun, değil mi?" Küçük kardeşine karşı her zaman aşırı korumacı davranır, ne yapacağını iki kez kontrol ederdi.

"Evet."

"Teşekkürler, Michael. Benim için bir kırmızı ışık yakala." Trey sırtıma bir tokat atıp röportajlarına devam ederken ben de kapılardan geçip bir mezar denizinin içinden geçerek tepeden aşağıya, 1. Jamal'a doğru yürümeye başladım. Yıkılmış bir taş kulenin gölgesinde, yeni bozulmuş bir toprak parçasının önünde bağdaş kurmuş oturuyordu. Her zamanki gibi stuPed ejderhası da yanındaydı. Bu onun en değerli eşyasıydı ve onu her yere götürürdü.

"Annen nasıl?" diye sordum. Jamal, Trey'den daha esmer ve kısaydı ama gözleri aynıydı. Bir gün ben de onlar gibi birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aileye sahip olmayı umuyordum.

Jamal toprağı tekmeledi. "Hâlâ ölü ama nerede olduğunu bilmek istedim. Kendimi daha iyi hissediyorum." Trey'in gözden kaybolmadığından emin olmak için arkamı kontrol etti, sonra neşelendi ve "Kingman Günü için hâlâ kolezyuma gidiyoruz, değil mi? Ya idam?"

"Belli ki."

İkimiz de kıpırdamadan önce Cemal arkamızdaki mezar denizine baktı.

"Hazır buradayken babanı ziyaret etmek ister misin?"

Arkama bakmadım. "Hayır, hiçbir yere gitmiyor."

Beni hayal kırıklığına uğratan bir Kingman görmek zorunda kalsaydım, bunun çocuk katili babam yerine cellat kardeşim olmasını tercih ederdim. En azından Lyon insanları öldürdüğünde, bunu hak etmişler gibi davranabilirdim.

ZİNCİRLİ CELLAT

"Bu Kingman Günü'nde kimin idam edileceğini biliyor musun?" "Bu yıl değil, hayır."

Sadece bir gün önce fırına gittiğimde haberim oluyordu. Orada her zaman en son soylu dramı hakkında dedikodu yaparlardı ve ben asla gerçekten umursamazdım. Vatana ihanetten idam edilen kişi ya asiydi ya da değildi... ve suçlarının her zaman bu kadar net olmaması beni hasta ediyordu. Tıpkı bir zamanlar ailemi kutlamak için düzenlenen bir günü, kardeşimin kalabalığın önünde durup diğerlerini idam ettiği bir güne dönüştüren Asiller ve Yüksek Soylular gibi.

Yüksek Asiller katılmadılar bile, her zaman uzaktan izlemeyi tercih ettiler.

"Alçak Asil Philip Grossman."

Onu tanıyordum. Sirash ve ben onu birkaç hafta önce, Sonsuz Vals için Hollow'a ilk geldiğinde kandırmıştık. En kolay hedeflerden biriydi ve nişancılığı berbattı. Sahte düello sırasında elleri kurumaya çalışan ıslak bir köpekten daha fazla titremişti.

"Ücret ne kadar?" Ben sordum.

"Satmak amacıyla Yeni Dracon Şehrinden Hollow'a 1 adet silah nakletmek," diye dikkatlice okudu.

"Düşük Soylu Grossman tahıl çiftçilerini denetler. Hollow'a silah sokacak kadar zeki olduğundan şüpheliyim. Bırakın satmayı."

"Doğru olmasaydı Kraliyet onu vatana ihanetle suçlamazdı."

"Sen öyle diyorsan," dedim ve Jamal'ın bu infazları adaletin temsilinden çok bir eğlence biçimi olarak gördüğünü bildiğimden konuşmayı kestim. Muhtemelen Trey'le birlikte soylulardan nefret ederek ve onlara imrenerek büyüdükleri için. Trey'in bana arkadaş demesi yıllar almıştı, kardeşiyle tanışmama izin vermesi ise daha da uzun sürmüştü.

"Trey bugün lne olacak, biliyorsun."

"Biliyorum. Annen öldüğünden beri onun için endişeleniyorum. Üstesinden geliyor gibi görünüyor..." Doğru kelimeyi bulamadığım için geri çekildim.

"Annem her zaman Blackberry bağımlısıydı," dedi Jamal. "Beni onun taşkınlıklarından, hırsızlıklarından ve diğer şeylerinden korudu. O öldüğünde... Bilmiyorum, sanırım dünyadaki yerini bulmaya çalışıyor. Doğu Yakası'nda hayatta kaldık; şimdi bundan daha fazlasını yapma şansı var."

Gerçek kardeşimin aksine Trey ile ortak bir noktamız daha vardı. O soylulara boyun eğmiş olabilir ama ben asla eğmezdim.

"Bana onun nasıl öldüğünü söylemiyor," dedim.

"Ben de öyle. Sadece yaşadığı gibi öldü: yalnızdı ve sadece kendini düşünüyordu."

"Siz küçükken sizden yemek çalmadı mı?" "Her gün."

"O zaman sanırım kaderini hak etti. Tıpkı babam gibi," dedim idam için toplanan büyük kalabalığa yaklaşırken.

Kingman Günü eskiden Ada'daki Büyük Taş Meydan'da ya da Yukarı Mahalle'deki kalenin önünde düzenlenirdi. Ancak asi soyluların baltayla karşılaştığı bir seyirlik etkinlik haline geldiğinden, bunu soyluların hiç gitmediği bir yerde yapmaya karar vermişlerdi. Neyse ki Doğu Yakası'nda bunu bir iş fırsatı olarak gören hiç kimse umursamıyordu. Özellikle çocuklar her zaman sivri taşlar, çürümüş sebzeler ve taze tezekleri o kadar büyük miktarlarda satıyorlardı ki, stoklarını nereden bulduklarını merak ediyordum. Gübre bir yana, kesinlikle

Kendi bölgeleri: Milis Mahallesi'nde kâr getirebilecek her şey temizlenmişti.

Milis Mahallesi, Hollow kurulduğunda inşa edilmiş olan şehrin en eski bölgelerinden biriydi. Binalar, şehrin diğer bölgelerinden daha sık ay düşüşüne maruz kaldığından, farklı malzemelerden oluşan karmakarışık bir karmaşaydı. Ayakkabıları delebilecek kırık kaldırım taşlarından, çatlak ve çukurlarla dolu yollara kadar mahalledeki her şey yanlış yerleştirilmiş ve köhneydi. Sirash ve kardeşi fırınlardan birinde çalışıyorlardı; gerçi Kingman Günü olduğu için, şenliklerin tadını çıkarabilmeleri için tüm fırın işleri önceden yapılmıştı.

Bu yıl atalarımı tasvir eden maskeler olmadığı için şükrettim. Babama benzemesi gerekenler benzemiyordu ve yine de beni kızdırıyordu. Günün bir parçası olarak, bir Arşivci geçen yıl ortaya çıkarılan tüm tarihi hataların aptalca ayrıntılı bir listesiyle kalabalığı eğlendiriyor ve gerçeğin gerçekte ne olduğuna karar veriyordu. Bu yıl aileme yine iftira atmayacakları belli olunca, skandal niteliğindeki asil dramanın geri kalanını görmezden geldim.

"İnfaz için iyi bir yer bulmalıyız," dedi Jamal. "İsyancının son sözlerini duymak istiyorum. Son nefesinde yaptıklarından ve kime yardım ettiğinden pişmanlık duyup duymadığını bilmek istiyorum."

Genelde sadece ağlarlardı.

"Yiyecek istihkakı almak istemiyor musun?"

Jamal başını salladı. "Daha sonra erzakla ortaya çıkarsam, Trey 1shing'e gitmişiz gibi davranamaz. Son zamanlarda kralın diyetinin tadını çıkarıyoruz ve korkunç bir şeyi mahvetmek istemem, anlıyor musun? Ayrıca, sıra çok uzun. Biz oraya gidene kadar bütün ekmekler bitmiş olur."

"Atacak bir şey ister misin?"

Cemal gülümseyerek cebinden birkaç taş çıkardı. "Kendiminkileri getirdim! Çocuklar onlar için hep çok para istiyor. Bir taşa sadece bir demir trite alıyorduk, ama şimdi iki tane! Bu bir soygun!"

"Kıskanç mı?"

Jamal gözlerini devirerek, "Evet," dedi. "Trey Fabs'ı nasıl kullanacağını öğrenmeye çalıştığından beri. Sen ne zaman öğreneceksin?"

"Ben değilim."

"Ama sen bir Kingman'sin! İsimsiz Kingman gibi yıldırım yakalamalısın!"

"Şimşegi yakalayamazsın. Fabrikasyonlar böyle çalışmaz. En iyi ihtimalle, eğer uzmanlık alanınız buysa, kendi yıldırımınızı yaratabilirsiniz, ama-"

Jamal beni susturdu. Yüksek sesle. "Kingman hikâyelerimi anlatmama izin ver. Onları annemden dinlemek en iyisiydi. Ve eğer gelmiş geçmiş en kötü Kingman'la arkadaş olmak zorundaysam, en azından bir gün bir efsane olabileceğini düşünmeme izin ver."

"Benim bir efsane olmamı sadece kendi hikayelerine girmek için istiyorsun."

"Evet," dedi. "Sen ve Trey'den başka biri tarafından hatırlanmak için en iyi şans."

Kolumu ovuşturdu. "Fabrikatör olmadığın için hâlâ üzgünüm Jamal."

"Ben de öyle. Ama bu mantıklı. Trey'in Fab olmasının tek nedeni beleşçi babasının bir Yüksek Asil olması. Benim babam bir çobandı. Kanında bir damla bile sihir yoktu. Ne yazık ki tüm erkekler eşit yaratılmamış."

"I-"

Bana baktı, artık ciddiye. "Benim için üzülme. Ben bir Fab olmayabilirim ama sen öylesin. Bu yüzden onları nasıl kullanacağını öğrenmelisin. O zaman ben de hatırlanabilirim."

Keşke bu kadar basit olsaydı. Atalarım dev gibiydi, herhangi bir ölümlü tarafından aşılamazdı... ve ben yaşlandıkça, uçümüzün onlar kadar sevgiyle hatırlanabileceği daha az görünüyordu. Ya da büyüklükten yoksun bir nesil olacaksak, sadece Kingman isminin babamla birlikte ölmesi gerekirken hayatta kalmasına izin verdiğimiz için hatırlanacaktık.

"Arkadaşın ve kardeşiyle tanışmaya gitmiyor muyduk?" Ben sustuktan sonra Cemal söyledi.

"Bize kolezyumda yer ayırıyorlar." "Sahneye yakın mı?"

"Çok yakın değil. Yanlışlıkla balta sırasına girmek istemem." "Seni kurtarırdım."

"Oh, öyle mi? Kalabalığın arasına dalıp Milislerle savaşır mıydın?" Jamal kaslarını esnetirken, "Elbette," dedi. "Kuzgunları göndermek zorunda kalırlardı. beni yavaşlatmak için."

"Tabii ki yaparlar."

"Bana inanmıyor musunuz? Sadece bekle. Eğer başın belaya girerse, seni kurtaracağım. Söz veriyorum. Trey'i bile getireceğim."

Kahkahalarımı tutmakta zorlandım. "Trey? Asla. Onu halkın gözüne sokmak için başınızın belada olduğu bir savaştan başka bir şey gerekmezdi."

Jamal bana baktı. "En azından denerdim. Belki yalvarırsam kabul eder." "Gördüğüm zaman inanırım."

Kalabalığın arasından geçip bir taş yapı harikası olan, şehri koruyan surlardan daha uzun olan ve Yüce Soyluların kaleleri kadar mükemmel bir şekilde korunan kolezyuma girdik. Bazı Arşivciler buranın Wolven Kralları Hollow'un kontrolünü kaybetmeden önce inşa edildiğini iddia ediyordu ama ben bundan hep şüphe duymuştum. Yüzlerce yıllık aşınma ve yıpranmayı göstermiyordu. Aksine, yeni gibi görünüyordu.

Kalabalığın çoğu kolezyumun ortasındaki sahnenin etrafında toplanmıştı. Biz onun yerine merdivenlerden yukarıya doğru çıktık. Sirash ve üvey kardeşi Arjay bize el salladı. Arjay'ın elinde iki somun ekmek ve bir torba şekerlenmiş findık vardı.

"Buraya gelmeniz çok uzun sürdü. Kaçıracağınızdan endişelendik," dedi Sirash otururken. "Yolu mu unuttunuz?"

"Michael geç kaldı," dedi Jamal.

Arjay kıs kıs güldü. "Olağandışı bir şey yok o zaman."

Sirash, Jamal'a kendi şekerlenmiş findık torbasını uzattı, çocuk heyecanlandı ve o ve Arjay torbalarını karşılaştırmaya başladılar. Sirash'a başımı sallayarak teşekkür ettim, o da gülümseyerek karşılık verdi. Çok az şeye sahip olanlar için küçük lükslerin ne kadar önemli olduğunu deneyimlerinden biliyordu.

"Sonsuz Vals başlamadan önce başka bir soyluyu dolandırma şansımız nedir?" diye sordu.

"Çok az," dedim. "Gerçi bugün dış mahallelerden iki Düşük Asil geliyor."

"İsimlerini biliyor musun?"

Başımı salladım. "Onlardan biri olmak için şanslı olmamız gerekir."

"Nadiren şanslıyızdır." Bir duraklama. "Bu yıl kış sert geçecek. Özellikle de Hollow'a giden ikmal kervanlarının sıklığı azalırsa."

"Elimden geldiğince yardım ederim. Soyluların bahçelerinden odun aşırarak için her zaman buralardayım."

"Sanki başka seçeneğin varmış gibi," dedi omzuyla beni dürterek. "Aile aileye bakar."

"Her zaman." Bir duraklama. Gwen'in önerisi sabahtan beri aklımın bir köşesindeydi. "Sirash, eğer birçok insana yardım etme şansım olsaydı, ama bu inançlarımdan ödün vermem gerektiği anlamına gelseydi, bunu yapmalı mıydım?"

"Aynı anda hem çok şey söyledin hem de hiçbir şey söylemedin."

"Bir Yüce Soylu için çalışarak çok para kazanabilirim."

"Hangisi?" diye sordu.

"Dengesiz Domet."

"Kahretsin," dedi. "Daha sonra bir şeyler içmek ister misin? Bu hızlı bir konuşma olmayacak."

"Evet, çok isterim. Teşekkürler, Sirash."

Cemal'den biraz şekerlenmiş fındık çalamadan, ağabeyim elinde tırtıklı büyük kılıcıyla siyahlar giymiş cellat bloğuna giden merdivenleri tırmanıyordu. Sağ kolunda bir isim listesi dövmesi vardı, idam ettiği tüm soyluların bir kaydı, böylece birileri onları hatırlayacaktı. Sırtında da alt sınıftan kurbanlarının, köylülerin ve tüccarların isimleri vardı. Daha önce hiç görmemiştim, ama işaretlenmemiş çok az deri kaldığından şüpheleniyordum.

Lyon, isyancının son sözlerini kaydetmeye hazır her kiliseden bir keşişin yanında, bloğun önünde durdu. Yüzünü kalabalığa dönmüş ve kılıcının ucunu yerden yukarı kaldırmıştı. Aşağı baktığında, kaşının üzerindeki ihanet damgası herkesin görebileceği şekilde ortaya çıkmıştı, bu yüzden soyluların bir Kingman'ı kuklaları haline getirdikleri konusunda hiçbir hata yoktu.

Kardeşim yerinde olduğuna göre, asil kurbanı çabucak gelecektir. Yeterince eminim, onu görmeden önce Aesh'e çarpan sebze ve taşların sesini duydum. Kalabalık, isyancıya ellerindeki her şeyi yağdırırken ona ve refakatçisine bir yol açtı.

Hakkını vermek gerekirse, bazıları gibi bağırmadı ya da kalabalığa küfretmedi. Sadece attığı her adımda yumuşak ve istikrarlı bir şekilde ağladı. Platforma ulaştığında onu daha iyi görebildim: yaşça bana benziyordu, bol paçavralarının altında çok sayıda yara vardı ve gözleri umudu çoktan terk etmişti.

Kardeşim öne çıkıp boğazını temizledikten sonra şöyle dedi: "Kral Isaac adına, Düşük Asil Philip Grossman'ı vatana ihanet, kaçakçılık ve mali kayıtların uygunsuz kullanımı suçlarından idam etmek için buradayım. Düşük Asil Grossman, söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

Low Noble Grossman bir an için kendini toparlamaya çalıştı ve sonra gergin bir sesle, "Ben yapmadım. Ben yapmadım. Aileme benim yapmadığımı söyleyin. Beni hatırlamalarını söyleyin. Lütfen. Lütfen. Lütfen... Unutulmak istemiyorum. Tanrım, merhametli ol. Ölmek istemiyorum. Lütfen. Lütfen. Lütfen..."

Lyon kılıcını soylunun boynunun üzerine kaldırdı. "Unutulmayacaksın. Bedeniniz yaşamasa bile adınız yaşayacak."

Kardeşim etkiliydi - yıllardır insanları infaz ediyordu - ve soylunun kafasını tek bir vuruşta kopardı.

Kafa sepete düşerken bir kan sıçraması ve bir gümbürtü oldu, ardından her zaman bir ölümden sonra gelen o gürültü sükuneti geldi, kalabalık bağırmaya ve tezahürat yapmaya başlamadan önce, Jamal en gürültülü olanlardan biriydi.

Lyon dikkatli ve hassas hareketlerle kılıcını temizledi ve kafayı saklamak için sepetin üzerine bir bez parçası bıraktı. Kafayı aldı ve soyluyu bloğa götüren refakatçi bir infaz görmenin şokunu atlatamadan oradan uzaklaştı.

"Bu sefer çok kan var," dedi Cemal. "Her zaman çok kan olur," dedi Sirash.

Arjay, "Bunu yapmanın daha az dağınık bir yolunu bulacaklarını düşünürdünüz," dedi.

"Kan bugünün en son endişesi," dedim karanlık bir sesle, ayağa kalkarken. Heyecanın sona ermesiyle birlikte merdivenlerden inen kalabalığa katıldık ve kolezyumu terk etmeye başladık.

"İsyancıların Hollow'a saldıracak kadar aptal olduklarını düşünmüyorsun, değil mi?" Jamal sordu.

"Nasıl yapamazlar?" Ben de karşı çıktım. "Her hafta kaç isyancıyı idam ediyor ya da asıyoruz? Bir düzine mi? İki düzine mi? Ne kadar süre sonra o kadar çok öldürüyoruz ki

."

Cümlemi tamamlamadım.

İsyancıların sembolü olan kapalı kırmızı l'i yüzüne boyamış ve elinde kılıç olan bir adam kalabalığın arasından çıktı. Auid hareketiyle keşişlerden birini yere serdi ve bağırdı: "Çok yaşa David Kingman!"

Asi gözlerini kapadı ve parlak mavi bir Aame'ye dönüşmeden önce başını geriye eğdi. Bunu izlerken donup kalmıştım, bir Fabrikatörün neden asiye dönüştüğünü merak ediyor ve Jamal ile Arjay'in hâlâ arkamda olmasını umuyordum.

1re'si sahneye dokunduğunda, birden fazla patlama el değmemiş kolezyumu ve ötesindeki Milis Mahallesi'nin çarpık ve kırık sokaklarını sarstı. Biz geriye savrulurken, kolezyum çatladı ve etrafımızda parçalandı. Yoğun siyah duman her şeyi kaplarken içeride sıkışıp kalan insanlar çaresiz, acı dolu çığlıklar atıyordu. Angelo haklıydı. İsyancılar Naverre'yi olduğu gibi bu şehri de yok etmeye gelmişlerdi. Hatırladığım son şey patlamanın etkisiyle savrulduğum, yüzümün parçalanmış taşların üzerinde kaydığı ve ölümün nasıl bir şey olacağını merak ettiğimdi.

AİLE

Atalarım beni öbür dünyada beklemiyordu, sadece karanlık bekliyordu.

Söylediğim yalanlar ve hayatta kalmak için yaptığım onursuz davranışlar yüzünden hiçliğe mi terk edilmişim? Babam yakınlarda bir yerde miydi? Eğer cezalandırılacaksam, en azından ailemle birlikte cezalandırılabilir miydim? Bu her şeyi kolaylaştırırdı. Ve belki de ona Davey'i neden öldürdüğünü sorabilirdim. Bilmek istiyordum. Böylece yanlış adamı putlaştırıp putlaştırmadığımı anlayabilirdim.

Vücudum acıyordu. Ve bu kafamı karıştırdı; her zaman ölümden acı olmayacağını varsaymışım.

Herkesin bu konuda yanılmış olması mantıklıydı. Ölümün daha fazla acı getireceğini kim düşünmek isterdi ki? Hayat yeterince acımasız. Jamal, Sirash ve Arjay'in hâlâ hayatta olduklarını umuyordum. Güvende olmalarını umuyordum. Onların yaşayacağı anlamına geliyorsa ölmeye razıydım. En azından o zaman atalarım kadar özverili olduğumu iddia edebilirdim.

Biri adımı söylüyordu. Ben ölüyken biri beni nasıl çağırıyordu?

Michael. Michael.

O sesi tanıyordum. Babam mıydı? Hayır. Farklıydı. Daha genç. Korkmuş. Bana ihtiyaçları var mıydı?

Michael. Uyan! Lütfen uyan!

Ailemin hâlâ bana ihtiyaı vardı.

Bir nefes aldım ve yandı.

HİÇ KİMSE

Yanmış saç, sülfür ve bokun birbirine karıştığı keskin kokuda boğuldum. Yüzümün yan tarafına saplanmış keskin taş parçalarıyla yere yığılmıştım. Parmaklarımı kıpırdattım. Sonra ayak parmaklarımı. Sonra da kaslarımı. Görüşüm bulanıklaşırken donuk bir acı tüm vücudumu kapladı.

Etrafımda düzinelerce ceset vardı. Bazıları yanıklarla kararmış ya da paramparça olmuştu, diğerleri ise sanki ne kadar esnek olduklarını test etmeye çalışıyorlarmış gibi garip açılarla eğilmişlerdi. Ama en kötüsü hala ağızları açık olanlardı, çığlık atarak ölmüşlerdi. Ağızlarından kan gibi kül ve toz damlıyordu ve gözleri griye boyanmıştı. Geriye doğru sıçradım ve önceki pozisyonumdan uzaklaştım.

Neye uyandığıma odaklanmaya çalıştım ama etrafımdaki her şeyin katıksız katliamı çok fazlaydı. Tozu ve molozu fırçalayıp yerine kendi kanımdan yapışkan bir çizgi koyarken titrememi durduramıyordum. Nefesimi düzenlemeye, başımdaki acıyı hafifletmeye ve tekrar net düşünmeye çalışırken gözlerim kapalıyken hala görebiliyordum. Daha önce hissettiğim her şeyin ötesinde acı çekiyordum. Ayağa kalkmaya çalıştığımda donuk acı bedenimi sarstı ve beni taş sütuna doğru yalpalattı.

Patlamadan sonra kolezyumun büyük bir kısmı kendi üzerine çöktüğü için hala ayakta kalan birkaç şeyden biriydi. Kolezyumun altındaki yeraltı koridorlarına inmiş ya da düşmüş olmalıyım. Aooding yüzünden on yıldan fazla bir süre önce yıkılmışlardı ve sadece çatlaklardan içeri giren dağınık ışık huzmeleri yolumu gösteriyordu, o zamandan beri daha güvenli hale geldiklerinden şüpheliydim.

Sirash, Arjay ve Jamal'ı öldürmek zorundaydım. Şu anda şükredebileceğim bir şey varsa o da cellat kardeşimin güvende olduğuydu. İnfazlardan sonra asla oyalanmaz, dikkatlerini ölü isyancılardan eski soylulara çevirmeleri ihtimaline karşı kana susamış kalabalıkla arasına biraz mesafe koymayı tercih ederdi. Bu korkuyu her zaman paylaşmıştık.

Ama diğerleri de patlamaya yakalanmıştı. Burada benimle birlikte, cesetler, küller ve molozlarla çevrili olmalıydılar.

Beni geride bırakmazlardı. Onlar öyle değillerdi. Tabii gördüğüm kararmış cesetler onlar değilse.

Yapmam gerekeni yaptım. Etrafımdaki tüm cesetleri aradım, bu insanlardan geriye kalanların arasından geçtim, kömürleşmiş bir ejderhaya mı yoksa arkadaşlarımdan birinin cesedine mi rastlayacağımı merak ettim.

Temizlemek için aptalca bir girişimle ellerime tükürebildiğim kadar tükürdüm. İşe yaramadı ama yaptığım şeyden sonra midemi sakinleştirdi. Arkadaşlarım uyandığım yerde cesetlerin arasında değildi, bu yüzden aramaya devam ettim ve bunu yaparken isimlerini haykırdım. Kırık koridorlar ince bir toz tabakası ve ezilmiş kayalarla örtülmüştü ve her şey bir hafta boyunca sıcak yaz güneşinde bırakılmış çöp gibi kokuyordu.

Hayatta kalanları bulma umuduyla yere saçılmış her bir cesedi inceledim. Bazıları duvarlara ve kırık sütunlara yaslanmıştı, etraflarında külden bir çerçeve vardı ve bazıları da bir çocuğun yatak odasının zeminine saçılmış oyuncak bebekler gibi yerde yatıyordu. Bir de son anlarını yaşayanlar vardı. Ölene kadar yanlarında kaldım, çoğu ellerini tutmaktan ve son sözlerini duymaktan başka bir şey yapamayacak kadar ölmüştü. Onları mümkün olan en saygılı pozisyonlarda bıraktığımdan emin oldum. Sirash, Arjay ya da Jamal olmadıklarını her öğrendiğimde içim rahatladı.

Onlara yardım etmek için daha fazlasını yapamadığım için uyuşmuş bir kederle. Kendimi ikiyüzlü gibi hissettim.

Uyandığımdan beri benim kadar canlı başka birini görmemiştim. Sadece gidenler ve yakında gidecek olanlar vardı. Düşman bu seviyede yıkım yapabiliyorsa, Hollow Barut Savaşı'ndan nasıl kurtulmuştu? Tüm asi ordusu Hollow'a saldırmaya karar verdiğinde herhangi birimiz hayatta kalabilir miydi? Tabii çoktan saldırmamışlarsa.

"Sen oradaki! Dur!"

Sese doğru döndüm ve infazda bana eşlik eden kadının bana doğru yürüdüğünü gördüm. O da benim gibi çamur ve küle bulanmış, saç telleri boynundaki kurumuş kana yapışmış, elektrik mavisi gözleri kirin içinde parlıyordu. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla ben de kendimi kaybetmiş gibi görünüyordum.

"Adınızı söyleyin."

Her şeyin sesi muAed geliyordu. Ağzımı sonuna kadar açtım ve kulaklarım patladı. Sanki biri beni alnımdan bıçaklamış gibi hissettim. Neredeyse kusacaktım.

Kadın emirlerini tekrarladı.

"Michael," dedim, başka bir şey demedim. "Michael ne?"

Etrafımızdaki yıkımı işaret ettim. "Bunun ne önemi var?" "Ya itaat edersin ya da seni tutuklarım."

Kendimi gülmekten alıkoyamadım ve o da bundan hiç hoşlanmadı. "Beni neyle suçlayacaksın? Vatana ihanetle mi? Sana soyadımı söylemediğim için mi? Ne olduğunu anlıyor musun? Birlikte çalışmamız gerekiyor. Kim olduğum kimin umurunda?"

"Siz Michael Kingman mısınız?"

Ona yalan söylemek kolay olurdu. Eğer soruyorsa, markamı görmediği açıktı. Belki de tüm o kir, kan ve pislik onu gizliyordu. Yüz farklı isim söyleyebilirdim ve yüz farklı insan olabilirdim. Yine de, o isyancının haykırışını duyduktan sonra -ki ismini bu savaş için bir toplanma çılgılığı olarak kullanmıştı- olmak istediğim tek bir kişi vardı. Başka biri olsaydım bile. Kim olduğumdan utanmayacaktım. Dünya bana öyle olmam gerektiğini söylese bile.

Bir çürük elma tüm ağacın kesilmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Boynumdaki her neyse çıkana ve altında ne olduğu ortaya çıkana kadar boynumu tırmaladım. Sonra, hata olmasın diye, tacı görebileceği şekilde

döndüm.

marka. "Bana ister inanın ister inanmayın, isyancıların bunu yapmasına yardım etmedim. Ben sadece kardeşimin o asil infazını izlemek için buradaydım. Sonra patlama yüzünden arkadaşlarımdan ayrı düştüm. Hayatta kalanları gördünüz mü?"

Şaşırtıcı bir şekilde geri adım attı. "Çok fazla değiller. Yukarıda toplanmışlar." Kadın üstümüzdeki tavanı işaret etti. Bulunduğum yerden sanki her an üzerimize çökecekmiş gibi görünüyordu. Tavandan damlayan su beni daha da az rahatlatmıştı.

"Teşekkür ederim."

"Bana henüz teşekkür etme," dedi. "Burada kapana kısıldık. Kolezyumun bazı dengesiz kısımları çöktü ve herkesin kullandığı çıkışı engelledi."

"Ve beni tutuklamakla mı tehdit ettiniz?"

"Başka bir çıkış yolu var ama yardımınıza ihtiyacım var." "Belki bir dahaki sefere o kısımdan başlarsın."

"Sadece kiminle çalıştığımı bilmek istedim."

Elektrik mavisi gözlü kadın, adını sormama fırsat vermeden bana sırtını döndü ve sarhoş bir açıyla devrilmiş bir sütuna doğru yürüdü. Bir ucunda bir su birikintisi vardı, diğer ucu ise gün ışığının içeri girmesine izin veren molozdaki bir deliği işaret ediyordu. Bu, çöküşten bu yana gördüğüm ilk engelsiz gökyüzü manzarasıydı.

"Ne yapmamız gerekiyor?" Ben sordum.

"Sütünun üstündeki açıklığı görüyor musun? Beni oraya fırlat, sonra seni yukarı çekeceğim."

"Bu çok saçma. Bırak ikimizi, benim ağırlığımı bile zor taşır. Ve seni kaldırdığımda beni arkada bırakmayacağını nereden bileceğim?"

Gülme sırası ondaydı. "Buradan çıkmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Başka bir seçeneğim yoktu. Böylece kendimi zihinsel olarak hazırladıktan sonra yıkılmış sütunun üzerine tırmanmaya başladım. Attığım her adımda sallanıyor ve gıcırđıyordu. Yıkılmakta olan uca yaklaştığımda, parçalarının kopup aşağıdaki suya düşmesini izledim ve tepedeki açıklığa bakmak bir ePort oldu. Onu oraya çıkarabilirdim ama beni yukarı çekmesi için fazla zamanım olacağından şüpheliydim. Atlamam, elini tutmam ve en iyisini ummam gerekecekti.

"Hazır!" Ona doğru bağırdım.

Uzun bir koşudan önceki bir haberci gibi bacaklarını salladı ve kollarını gerdi, biraz geri çekildi ve sonra sütuna doğru koşmaya başladı. Sıçrayarak diğer uca ulaştığında kendimi destekledim... ve sonra, sanki rüzgar tarafından taşınıyormuş gibi havada süzüldü. Sütuna attığı ve beni neredeyse suya düşüren hafif bir adımla daha da yükseldi.

Sanki Aying gibiydi.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ellerimi birleştirdim, ayağını tutmaya hazırdım ve elimden geldiğince onu çıkıntıya doğru ittim. Göğsü deliğin ağzına sertçe çarptı ve kayıp suya düşeceğini sandım. Ama bir anlık soluk soluğa mücadeleden sonra kalçalarını salladı ve kendini yukarı çekti.

Altımdaki sütun sallanmaya devam ederken ortadan kayboldu.

Beni terk etti. Scales'a güvenemeyeceğimi biliyordum. Ona gerçeği söyledikten sonra olmaz. Ben-

Sonra geri döndü. Aat'ı kenara yatırıp beni yukarı çekmek için uzandı. Kolay oldu ve kısa süre sonra tekrar onun yanındaydım.

"Bana bir Rüzgâr İmalatçısı olduğunu söylememiştin. Normal bir insan böyle atlayamazdı," dedim.

"Bilmene gerek yoktu," diye cevap verdi, kenardan yuvarlanarak önümde durdu. "Senden tek istediğim bir destektir."

"Beni geride bırakmadığın için teşekkür ederim."

Kadın ilk başta cevap vermedi, onun yerine bana yan yan baktı. "Bana teşekkür etme. Seni bir an için yalnız bıraktım. Arkadaşlarını bulmada iyi şanslar."

Terazi kadın beni açıklığın yanında oturur halde bıraktı, kafam karışmıştı.

Aoor'daki devasa delikler bir yana, burası alttaki koridorlardan çok daha sağlamdı. Ama onlardan kaçınmak yeterince kolaydı ve ben de çökmüş bölümden çıkıp gün ışığına ulaşmayı başardım.

Büyük umutlarla kurulmuş bir şehrin, yıkıma bakarken ne kadar düştüğünü hazmetmek benim için çok zordu.

Kolezyum harabe halindeydi. Yarısı hâlâ ayakta dururken diğer yarısı sanki bir obruk tarafından emilmiş gibi yere çökmüştü. Büyük bir krater vardı

Platformun ve kalabalığın en yoğun olduğu yer. Sahnenin kendisi ikiye bölünmüş, yanmış ve yırtılmış kumaş parçaları tahta parçalarına takılmıştı. İnsanların burada olduğuna dair tek işaret buydu. Patlamanın merkezinde, ölümler o kadar kötü yanmışlardı ki, gri-siyah garip bir yapı oluşturmuşlardı. Leş kargaları sessiz bir verimlilikle onu didikliyordu.

Parçalanmış kolezyumu geçtikten sonra, Milis Mahallesi'nin geri kalanı da pek iyi durumda değildi. Yakın çevredeki ağaclar ya devrilmiş ya da ikiye ayrılmıştı, geride sadece parçalanmış kütükleri kalmıştı. En yakındaki binalar taş yığınlarına dönüşmüştü ve küçük binalar yabancı otlar gibi etrafa saçılmıştı. Ayrıca o kadar, o kadar sessizdi ki bir an Aies'in vızıltısını duyabiliyordum, bir sonraki an ise o kadar gürültülüydü ki düşüncelerim kılıçların çarpışması ve silah sesleriyle boğuluyordu.

İsyancılar neredeydi? Hayatta kalanlar neredeydi? Takviye birlikler neredeydi?

Kimse neredeydi?

Tüm yıkıma rağmen, kolezyumun biraz uzağında toplanmış küçük bir grup insan fark ettim. Belki bir düzine kadar vardılar ve arkadaşlarımı görebilmek umuduyla gözlerimi kısıtım. En tehlikeli bölgelerden kaçınmaya dikkat ederek, dengesiz molozların üzerinde olabildiğince hızlı bir şekilde ilerledim ve sonra gruba doğru koştum.

Jamal, Arjay ve Sirash ben onlara ulaşmadan önce geldiğimi görmüşlerdi. Yeniden bir araya geldiğimizde, Arjay'in saçlarını okşarken Cemal'e olabildiğince büyük bir kucak açtım. Sirash sadece gülümsedi ve hayat yeniden yoluna girdi. Hepsi de benim kadar kirli, yaralı ve şok olmuş görünüyordu ama bunun dışında hepsi birdi. Jamal'ın ejderhası hâlâ cebindeydi ve onu kaybetmediği için şükreliyordum. Bugün yeterince şey ters gitmişti.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedim yarım bir sırtışla.

"Seni aramak için geri dönüyorduk," diye yanıtladı Sıraş.

"Ne oldu?"

"Asiler," diye açıkladı

Arjay. "Bunun dışında."

"Patlama sırasında birbirimizden ayrıldık," dedi Sirash. "Düşmeden önce seni yakalamaya çalıştım ama başaramadım. Ondan sonrası kaos oldu. Patlama merkezi arenayı yok etti ve bu temel olmadan kolezyum etrafımızda parçalandı.

Savunucu kılığındaki isyancılar kaçan insanları kesmek için dışarıda bekliyorlardı. Pek çoğu hayatta kalamadı."

"Nasılsınız?" Jamal'ı yere bırakırken sordum.

"En iyi yaptığımız şeyi yaptık," dedi Jamal. "Saklandık ve tüm delilerin birbirini öldürmeyi bırakmasını bekledik."

Sirash, "Milislerin sahte Savunuculara karşı bir saldırı başlatması ve onların dikkatini biz sivillerden uzaklaştırması işe yaradı," diye açıkladı.

"Bu Milislerin isyancıları kovduğu anlamına mı geliyor?"

Üçü de birbirlerine baktı. Ama Cemal şöyle dedi: "Hayır. Sanırım hepsi öldü. İsyancılar saldırırken onlara ateş etmişler. Milisler geri çekilince isyancılar da onları takip etmiş. Son gördüğümüzde Milis Karargâhı 1re'deydi."

"Yani burası aktif bir savaş bölgesi ve isyancılar mı kazanıyor?" Hepsi başlarıyla onayladılar.

"O halde daha fazla asi ortaya çıkmadan yola koyulmalıyız," dedim.

"Hiçbir yere gitmenize gerek yok," diye araya girdi bir Avukat. Alnında kötü bir yara vardı ve ön dişleri kırılmıştı. "Scales yakında yardım gönderecek. Biz işimizi yapalım ve şimdilik burada kalalım."

"Şansımı denemeyi tercih ederim. Özellikle de isyancılardan bazıları Scales üyesi kılığına girmişse."

Avukat başını salladı ve kaba bir şeyler mırıldandı ama daha fazla tartışmadı. Birini sarmaya geri döndü. Bizim dışımızda belki on kişi daha vardı.

"Her yerde isyancılar var. Buradan nasıl çıkmayı planlıyorsunuz?" Sirash sordu.

Elime keskin bir taş aldım ve Hollow'un doğu yakasının derme çatma bir haritasını tozun üzerine çizdim. "Milis Mahallesi'nin tam ortasındayız. Kuzgunlar ya da Teraziler saldırıyı duyduklarında Ada'ya giden iki köprüyü ve doğu kapılarını kapatacaklardır. Yani üç seçeneğimiz var: Gökkuşağı Bölgesi, mezarlık ya da iskele."

"Gökkuşağı Bölgesi de kapalı. Diğerlerinden bazıları oraya gitmeye çalıştı ama geri çevrildiler," dedi Jamal ve uzakta kalan kendi bölgesine doğru bir işaret yaptı.

"Bence ayrılmalıyız," dedim. "İkişer ikişer görülme ihtimalimiz azalır."

Sirash benimle aynı fikirdeydi ve sonra elimdeki derme çatma haritayı işaret etti. "Arjay ve ben iskeleyi ve sonra da 1. Jean'i alacağız. Yüzmemiz gerekecek ve bugün Michael'ın boğulmasından sorumlu olmak istemem."

Kendi kendime homurdandım. "Eninde sonunda yüzmeyi öğreneceğim."

Cemal'in yüzü ciddiydi. "Geriye sekiz yetişkin adam boyundaki duvarların olduğu mezarlık kalıyor. Onları aşırıp siperlere nasıl çıkacağız?"

"Duvara tırmanılabilir. Zor olacak ama sanırım çok kötü olmayacak bir yer biliyorum. Siperlere çıktığımızda koruyucu babam bizi koruyacaktır."

Hepimizin üzerine tedirgin bir sessizlik çöktü. Planımız tehlikeli, riskli ve sınırlı bilgiye dayanıyordu ama başka ne yapabilirdik ki?

"Doğru şeyi mi yapıyoruz?" Sirash sordu. "Beklemeli miyiz? İlk saldırılardan bu yana hiç isyancı görmedik. Onları duyduk ama-"

"Biliyordum!" diye bağırdı Savunucu, Sirash'ın sözünü keserek. "Size tüm Ölçeklerin takviye göndereceğini söylemiştim! Baksanıza! Gardiyanları bile gönderdiler! Kurtulduk!"

Yirmi kadar kişiden oluşan bir grup bize doğru yürüyordu. Neredeyse tam olarak normalde Gardiyanların giyindiği gibi giyinmişlerdi: tamamen koyu renkli zırhlar, kıvrık boynuzlu miğferler ve sırtlarında devasa mızraklar. Eksik olan tek şey bembeyaz pelerinleriydi. Bu üniformalarının bir parçasıydı ve onlar olmadan bırakın savaşı, hiçbir yere çıkmazlardı.

"Benim ne olduğumu mu düşünüyorsun?" Sirash'a sordum.

Başını salladı. "Gitme zamanı. Dışarıda dikkatli olun."

"Sen de." Açık avucumu uzattım. "Diğer tarafta görüşür müyüz?"

Sirash hiç tereddüt etmeden elimi tuttu ve "Yıldızların altında görüşürüz" dedi.

Diğer kazazedeleri uyarmaya çalıştım ama beni dinlemedikleri anlaşılınca Cemal'in elinden tuttum ve çok geç olmadan kaçmaya başladık. Sadece çığlıklarını duyduğumuzda daha hızlı koşmaya başladık. Cemal yanımda olmasaydı daha cesur olabileceğimi söyledim kendime.

Jamal ve ben bölgede hızlı ve sessiz bir şekilde ilerliyor, üniformalı birinden kaçınıyor ve ne zaman bağırış çağırış duysak saklanıyorduk - ya da feryatların aniden sustuğunu duyuyorduk. İsyancıların gizlenmeye ihtiyaçları yoktu, hatta bazıları işe yaramaz krallar, yozlaşmış soylular, ekmek fiyatları ve

Halkın onlara borçlu olduğu şeyi geri alması için. Sokaklarda bir cesedin yanından her geçişimde ideallerini daha az ciddiye alıyordum. Eğer bir devrim ve iktidarın yeniden yapılandırılmasını istiyorlarsa, bunu yapmanın yolu başlangıçta asla iktidara sahip olmayan insanları öldürmek değildi. Bu ancak ülke o işe yaramaz Kral Isaac'i, Kuzgunlarını, hayatta kalan prens ve prensesi ve tüm Yüksek Soyluları geride bıraktığında gerçekleşecekti.

Demir kapılardan geçip mezarlığa girdiğimizde, bölgeden gizlice geçerken tuttuğum nefesimi bıraktım. En kötüsü sona ermişti. Burada insan ya da mülk olmadığına göre, isyancıların burada olması için bir neden yoktu. Mezarlığın dağınık bölgelerinde daha derinlere inerken şans bir kez olsun benden yanaydı. Duvara giderken babamın mezarının yanından geçmek zorundaydık.

Jamal ejderhasını sıkıca tuttu. "Umarım Trey olanlar yüzünden tavuk yemeği planlarımızı iptal etmez."

"Olabilir. Ya da ikimizin de hayatta olmasını kutlamak isteyebilir."

"En son ne zaman bir şeyden mutlu olduğunu hatırladığımı sanmıyorum."

"Peki ya sokakta altın bir güneş bulduğu zamana ne demeli?"

Cemal abartılı bir şaşkınlık sesi çıkardı. "Başka bir isim söyle. Ama sen farklı biri değilsin ki. En son ne zaman bir şeyden mutlu oldun? Baban idam edildikten sonra yetimhaneye gitmemek dışında."

Haksız da sayılmazdı. Babamız idam edildikten hemen sonra Angelo'nun himayesine verildiğimizde kardeşlerim ve ben rahatlamıştık. Kral ne kadar işe yaramaz olursa olsun, Kingman Keep ayaklanmalarından sonra hala halk içinde olmamızın bizim için güvenli olmayacağını o bile biliyordu. O ayaklanmalarda yeterince insan ölmüştü.

"Michael," dedi Jamal beni çeğiştirirken, "bir sorun var." "Sen ne-"

Sonra ne demek istediğini anladım. Babamın mezarının yanında iki asi duruyordu, bir diğeri de önünde diz çökmüş, sanki dua ediyormuş gibiydi. Ailemi yeterince iyi tanıyan biri için saçma bir düşünce ya da hareketti. Kingman ailesi Hollow kurulduğundan beri Tanrı'yla savaş halindeydi.

Ölü bir ağacın arkasına saklandık. "Ne yapacağız, Michael?"

Bir şey neredeyse cevap verircesine sırtımı dürttü ve enseme sıcak bir nefes hissettim. "Ellerini yavaşça kaldıracaksın ve diğerlerine doğru yürüyeceksin. Tabii omurganda demir bir top istemiyorsan."

Bana söyleneni yaptım ve babamın otlarla kaplı isimsiz mezarının etrafındaki diğer isyancılara doğru yavaşça ilerledim. Cemal, omurgasına bir silah doğrultulmamış olsa da beni takip etti ve çırpınışları ve kıvranışları diğerlerinin dikkatini üzerimize çekti.

"Bakın ne buldum!"

Kafasının yan tarafına asi sembolü kazınmış ince, solgun bir adam gülümsedi. "Ne yapıyorsunuz siz? Rehinelere ihtiyacımız yok. Bekle, bu...? Boynunun sol tarafını kontrol et. Bir damga arayın."

"Boynu mu?" diye sordu vahşi asi. Başımı tuttu ve çevirerek taç damgasını ortaya çıkardı. "Bir hain yakaladım! Hayatımın en güzel günü!"

"Herhangi bir hain değil. Bu Michael Kingman, büyük olanın mükemmel bir kopyası."

Asinin başı dönüyordu. "Michael Kingman'ı yakaladım! Ve bakın, damgası gerçekten de benim dövmemle aynı yerde. İkinize inanmalıydım. Bu, bugün yaptıklarımızın adil olduğuna dair Tanrı'dan bir işaret olmalı."

Solgun adam bana yaklaştı. Açıkta kalan derisini kaplayan tüm çamur ve kana rağmen narenciye gibi kokuyordu. Yanaklarımı sıktı ve eliyle ağzımı kapattı. "Bir Kingman'a sahip olmak Tanrı'dan gelen bir işareten daha iyidir. Em, gel de onu kendin gör."

"Sen asla unutulmayacaksın, yaptığın fedakârlık da öyle," diye mırıldandı babamın mezarı başındaki kadın, gözleri kapalı, bir dansçı kadar zarif bir şekilde yanımıza gelmeden önce. Sağ gözünün altından, çene çizgisi boyunca, başının altına kadar uzanan ve sonra yüksek yakalı gömleğinin altında kaybolan koyu gümüş bir yara izi vardı. Olabilecek en korkutucu şekilde muhteşemdi. "Michael, birbirimizi son gördüğümüzden bu yana ne kadar zaman geçti?"

Bu kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu duyguyu ona çok daha renkli bir şekilde tekrarladım.

Kıkırdadı ve bu beni ürpertti. "Oh, Michael. Her zaman asi. Biz var olmadan önce bile. Bize katılmaya mı geldin?"

"Ölmeyi tercih ederim."

İki parmağını çene çizgimde hafifçe gezdirdi. "Çok inatçısın. Biliyor musun, babana çok benziyorsun. Bize katılmak istemediğine emin misin? Birlikte Kingman mirasını geri getirebiliriz."

"Mirası geri getirmek mi? Masum insanları öldürüyorsunuz. Ailemin neye katlandığını anladığınızı sanmıyorum-"

Kadın yakamdan tuttu ve beni daha yakına çekti. "Anlayan bir tek biz *kaldık*. Toplumdaki rolümüz kolay bir rol değil ama gerekli. Dünyayı, rejimi asla sona ermeyecek bir zorbadan kurtarmak için buradayız. Bu halk gösterisi olmasaydı, kalesine kapanmış, şaraba ve anılara dalmış bir şekilde yakalanması zor biri olarak kalacaktı. Ama şimdi görmezden gelemeyeceği bir şey yaptık. Ya harekete geçecek ya da inşa ettiği her şeyi kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacak. Ve sonra, fırsatımız olduğunda, yeni nesli ortaya çıkaracağız ve eskiye dair her türlü izi ortadan kaldıracacağız."

"Gerçekten krala yaklaşabileceğini mi düşünüyorsun? Bundan sonra mı?"

"Hedefimiz görüş alanımızda. Senin de diğerleri gibi kör olman çok yazık. Birlikte harika olabilirdik." Başımı bir o yana bir bu yana çevirip beni inceledi. "Ama belki de bize katılman için çok erken. Merak ediyorum... Çocukluğunun ne kadarını hatırlıyorsun?"

"Hanımefendi," diye homurdandım, "lütfen çenenizi kapatın."

Bir kıkırdama daha, öncekinden daha yüksek perdeden. Diğer isyancılar da ona katıldı, ancak o durduğunda durdular. "Hatırlamadığından hep şüphelenmiştim. Buna neyin sebep olduğunu merak ediyorum... Bir Karanlık Uydurması mıydı? Yoksa kendi İmalatlarınızı kullandınız ve bu süreçte anılarınızı mı kaybettiniz? Çok fazla seçenek var. Ama annenle aynı kurguyu yaşamadığın sürece hâlâ umut var."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Fabrications'ı hiç kullanmadım, her şeyi hatırlıyorum ve sakın bir daha annemden bahsetmeye kalkma."

"Sinirlendirdim mi?" diye sordu gülümseyerek. "Görüyorsun ya Michael, eğer her şeyi gerçekten hatırlıyor olsaydın, bizimle birlikte babanın isteklerini yerine getiriyor olurdun. Bir Kingman'ın bir Kraliyet mensubunu neden öldürdüğünü hiç merak etmedin mi? Hem de çocuk bir Kraliyet mensubunu?" Ellerini arkasına koydu ve yakınına eğildi. "Adımı söylersen sana anlatırım."

Ben cevap vermeyince, "Çok yazık. Sürprizi bozmak isterdim ama yarardan çok zarar getireceğinden endişeleniyorum. Neyse ki tekrar

görüŖeceđiz.

Babanın çocuk prensi gerçekten neden öldürdüğünü hatırladıktan sonra." Bana sırtını döndü ve el sallayarak veda etti. "Ama bunu unutmaman için, o hiç kimseyi öldür."

Çığlığım silah sesiyle bastırıldı ve Jamal ıslak bir kâğıt gibi olduğu yere yığılırken gözleri irileşti, sırtında bir kan lekesi yayıldı. Dirseğimi yüzüne doğru savurduğumda arkamdaki asi kıkırdadı, hala dumanı tüten silahı tutuyordu ve burnu kırılırken bir çatırtı duydum. Döndüm ve asiye bir ağaca sıkıştırdım, bir çatırtı daha duydum ve bunun onun sırtı olduğunu umdum. Solgun isyancı beni kendine çekti ve sonra beni Cemal'in yanına yere fırlattı, arkadaşının silahı göğsüme doğrultulmuştu. Kadın etrafımda dolanıyordu.

"Bırak onu," diye emretti. "Bir Kingman ziyan edilemeyecek kadar değerlidir ve benim kim olduğumu ve neden savaştığımızı hatırlayana kadar ölmesini istemiyorum."

Beni babamın mezarının önündeki yabancı otların arasında, Cemal'in cesedini kollarımda tutarken ve uyanması için yalvarırken bıraktılar... Güneş gökyüzünde alçalana ve Scales beni onun cesedini tutarken bulana kadar bunu tekrar tekrar söyledim.

Scales bizi ait olamayacağımız kadar süslü, temiz ve yapısal olarak sağlam bir binaya götürdü. İtirazlarıma rağmen Jamal'ı benden aldılar, beni karanlık ve soğuk bir odaya koydular ve kumral saçlı bir kadının bana ninni mırıldanırken yaralarımı temizlemesine ve bağlamasına izin verdiler... Ancak o sakinleştirici ninnisini de yanına alarak gittikten sonra olanların ağırlığı omuzlarıma çöktü. Ellerimde Jamal'ın ejderhası vardı ve en yakın arkadaşıma kardeşinin gözümün önünde öldüğünü nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. Ve bunu durduracak gücüm olmadığını.

Kolezyumdaki Rüzgâr İmalatçısı beni buldu. Benim yaşıma tahmin ettiğimden daha yakındı ve Terazilerin Cellat Bölümü'nün tipik askeri üniformasını giymişti, üniformasının bir Savunucununkinden tek farkı onunkinin mor yerine beyaz renkli olması, inanılmaz derecede kirli olması ve standart altın terazi yerine birbirinin üzerinden geçen iki baltadan oluşan bir ambleme sahip olmasıydı. Ayrıca yakasında, yaklaşmakta olan Sonsuz Vals'e katıldığını gösteren altın bir taç amblemi vardı.

"Michael," dedi, sesinde Scales üyelerinden beklediğim o tipik demir yoktu. "Benim adım Naomi Dexter. Patlamadan sonra Milis Mahallesi'nde karşılaşmıştık. İfadeni almak için buradayım. Hazır mısınız?"

Başımı salladım. Boğazım acıyordu. Çılgılık atmaktan, Jamal'a yaşaması için yalvarmaktan. Tekrar konuştuğumda sesimin nasıl çıkacağını merak ediyordum.

"Ne oldu?"

"Asiler," diye mırıldandım. "Seni duyamıyorum."

"Asiler," dedim daha yüksek sesle. "Onu öldürdüler." "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Bir not defteri açıp not almaya başladığında, "Üç kişilerdi," dedim. Tüm bu süre boyunca yanında mıydı? Onunla girdiğini görmemiştim. "Biri çürük gibi görünüyordu, muhtemelen burnu kırılmıştı... belki de beli kırılmıştı. İkincisi solgun ve hastalıklıydı ve narenciye kokuyordu. Sonuncusu ise yüzünün büyük kısmını kaplayan bir yara izi olan bir kadındı."

"Bana narenciye gibi kokan adamdan biraz daha bahset." "Ne olmuş ona?"

"Herhangi bir şey. Bir isim, yer ya da geçici bir düşünce. Planları hakkında söylediği herhangi bir şey. Onu yakalamamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey."

"Önemli bir şey bilseydim sana söylerdim," dedim, sesim zorlanarak. Gözyaşlarımı tutuyordum, mezarlıkta olanları düşünmek bile Jamal'ı ve... ve... ve... hatırlamama neden oluyordu.

Naomi kalemmini masanın üzerine bıraktı ve uzanıp ellerimi avuçlarının içine aldı. Tüm kire rağmen sıcaktılar. "Bunun hakkında konuşmanın zor olduğunu biliyorum ve arkadaşın Michael için üzgünüm. Bu isyancılar hepimizden çok şey aldılar. Ben... Bu konuda konuşmayı pek sevmiyorum ama Naverre'de annemi öldürdüler. O zamandan beri bu insanların bir daha kimseye zarar vermesini engellemeyi hayatımın amacı haline getirdim. Lütfen, sana söylediklerini tekrar eder misin? Şu anda en iyi ipuçlarımızdan biri sensin ve doğrusu, onları sonsuza dek durdurmak için tek umudumuz sen olabilirsin."

Kendimi çelikleştirdim ve nefes verdim. Bunun bir daha asla başkasının

başına gelmemesi için hafızamda yardımcı olabilecek bir şeyler aradım.
"Solgun adam benimle neredeyse hiç konuşmadı. Ama kadın-"

"Solgun adamın üzerinde kal." Elimi sıktı. "Sana ne söyledi? Bana özelliklerini anlat. Belki senin için önemli görünmeyen bir şey benim için bir anlam ifade eder."

"Diğerleri de oradaydı. Neden tek bir adamla bu kadar ilgileniyorsunuz?"

"Çünkü geçmişteki raporlar beni onun asi lider İmparator olduğuna inandırdı. Onun hakkında bir şey biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum. Özür dilerim."

Naomi kollarını kavuşturup koltuğunda geriye yaslanmadan önce ellerimi yavaşça bıraktı. "Başka tanık bırakmadılar. Neden yaşamana izin verildiğini açıklamam için sana herhangi bir sebep verdiler mi?"

"Kingman olduğum için öldürülemeyecek kadar değerli olduğumu söylediler." "Neden öldürülemeyecek kadar değerli olasın ki?"

"Bilmiyorum," dedim, başım çarpıyordu.

Bir sessizlik oldu ve o bir not daha aldı. "Bana karşı dürüst ol, Michael. İsyancılarla mı çalışıyorsun?"

"Ne?" Ben de cevap verdim. "Bunu bana nasıl sorarsın? Ben bir Kingman'ım ve Kingman'lar öldürmez-"

"Çocuklar mı?" diye tersledi. "Baban aynı fikirde olmayabilir." "Ben babam değilim."

"Patlamayı tetikleyen asi bunu babanın adına yaptı. Sen de oradaydın ve babanın mezarı başında Asi İmparator'la buluşmak için kolezyumdan ayrıldın. Bu tesadüfün ötesinde bir şey."

"Kingman Day'e her yıl giderim. Arkadaşlarımla birlikte oradaydım. Saldırıya yakalandığımızda kaçmaya çalışıyorduk... Jamal'ı korumaya ve siperlere ulaşmaya çalışıyordum. İsyancılar tarafından kazara yakalandık ve onlar-"

Naomi bana doğru eğildi ve bana bakışında tam olarak belirleyemediğim bir şey vardı. "Gelecek senin için iyi görünmüyor, Michael. Babanın adına yapılan bir saldırının parçası olmak için bölgeden ayrıldın. Sorgulama için benimle gelmeyi reddettin. En az yaran var, sanki patlamalar olduğunda nerede olman gerektiğini biliyormuşsun gibi. Gizemli, potansiyel asi arkadaşların hiçbir yerde bulunamıyor ve sen de Asi İmparator ile bir toplantıda olduğunu itiraf ettin. Sen bir asisin. Kabul et bunu."

Onu hafife almıştım. Fena halde. "Harabelerden çıkmama bu yüzden mi yardım ettin? Saldırımı üzerime yıkmak için mi?" Kendi saflığıma gülümsemekten kendimi alamadım. "Annen Naverre'de öldü mü ki?"

"Hayır desem bile bana inanır mısın?"

Ben cevap veremedim Naomi Aew'in arkasındaki kapı açıldı ve üvey babam hışımla içeri girdi. "Naomi, sana ben odada olmadan kimsenin Michael Kingman'ı sorgulamayacağını söylemişim. Bu aptalca hatanı itaatsizlik olarak nitelendirmeye karar vermeden önce git."

Arkasındaki sandalye gıcırdayarak ayağa kalktı ve Angelo'yu selamladı. "Efendim, itiraf etmek üzereydi-"

"Bana kendimi tekrar ettirme."

Naomi gözleri ve başı eğik odadan çıkarken Angelo onun yerine oturdu. "Böyle günlerde keşke içkiyi bırakmasaydım diyorum. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Ben sadece arkadaşımı korumaya çalışıyordum. Başım ne kadar belada?"

Parmaklarını masaya vurdu. "Bunu söylemek zor. Kâğıt üzerinde şüpheli görünüyor, İmparator'la görüşmeniz de buna eklenince Naomi suçu sizin üzerinize atmaya hevesli. Sadece o çocuğun ölümü masumiyetinizi gösteriyor... Yine de bir aile üyesinin arkadaş olduğunuzu doğrulaması yardımcı olabilir. Buraya daha erken gelmeliydim. Üzgünüm, Michael."

"Lyon mu?" Ben sordum.

"Güvende. Endişeli ama güvende."

"Duvarı sana saldırdılar mı?"

"Hayır, bir şekilde Hollow'a sızmışlar. Çatışma Milis Mahallesi'nde gerçekleşti."

Zihnim bulanıktı, bu yüzden tek yaptığım cevap olarak başımı sallamak oldu. "Şimdi ne olacak?" "Tutuklanmayacaksın. Üstlerimi seni gözetim altında tutmaları için ikna ettim."

Bir ay. Benimle yaşamaya ilk geldiğinde olduğu gibi. Ama Scales isyancılarla çalıştığını gösteren herhangi bir kanıt bulursa -ya da kavga ederken, hırsızlık yaparken, izinsiz girerken, hatta sorularını reddederken yakalanırsan- seni tutuklarlar ve muhtemelen idam ederler."

"Asılarak mı yoksa kafam kesilerek mi?"

Angelo kapalı olan 1. masasını masaya çarptı. "Bunu ciddiye alacak mısın, Michael? Seni vatana ihanetle suçlayabilirler!"

Boynumda zaten bir damga vardı; bunun için suçlanmamın bir önemi yoktu. Ve bu noktada markam ve kötü şöhretli ailem beni hak ettiğinden çok daha fazla kez hayatta tutmuştu. Birinin bunu çok geç fark etmesi ya da fark ettiğinde umursamaması an meselesiydi. Son bir gün içinde bir ağaca asılmış, bir patlamanın ortasında kalmış ve silah zoruyla alıkonulmuşum ve sadece çürüklerim, yanıklarım, çınlayan kulaklarım ve kesiklerim vardı.

Ama... ama şimdi Jamal'ın ölümünden ben sorumluydum. Ona ben bakıyordum. Trey beni affedebilecek miydi?

Angelo oturduğu yerden kalktı ve bana sarıldı, o anda ihtiyacım olan sıcak, sıkı bir kucaklamaydı bu. "Her şey yoluna girecek evlat. Her şey yoluna girecek. Senin hatan değildi."

Angelo gözyaşlarım kuruyana ve tekrar tam cümleler kurabilene kadar benimle kaldı. O anda yanımdaydı ve acımı katlanılabilir hale getirdi. Bu babamın asla yapamayacağı bir şeydi. Hırsını ailesine tercih ettikten sonra olmazdı. Beni orada tutmak için başka bir nedeni olmayan ve her zamankinden daha fazla iş yapan Angelo bana Jamal'ın cesedinin yerini gösterdi ve sonra beni binadan -Cales Genel Merkezi, keşfettim- çıkardı ve vahşi doğaya geri bıraktı.

Adalet Tepesi'nde normallik vardı ve sadece nehrin karşısındaki siyah duman Kolezyum'a ve Milis Mahallesi'ne ne olduğunu gösteriyordu. Bu manzarayı görmek bile yatağa girip bir daha hiç çıkmama isteği uyandırmaya yetiyordu.

Ama yapamadım. İlerlemeye devam etmek zorundaydım.

Bir şeyleri değiştirmenin zamanı gelmişti. Soylular ve isyancılar için bir piyon, Scales için de bariz bir günah keçisi haline gelmiştim... ve on yıl boyunca ailemi korumak için verdiğim mücadele bana iktidardakilere karşı sonsuz bir nefretten başka bir şey bırakmamıştı. Kingman mirasına gerçekten katkıda bulunmak ve hatırlanmak istiyorsam, kendimi nasıl koruyacağımı bulmalıyım.

Fabrikasyonların nasıl kullanılacağını öğrenme riskini sevmesem de, onları nasıl kullanacağımı bilmek zorundaydım. Çünkü eğer bilseydim belki de mezarlıkta isyancılarla yaşadığım şeyler farklı olabilirdi. Belki Jamal hâlâ hayatta olurdu.

Eğer şanslıysam, belki annemin hastalığı için sihirli bir tedavi bile bulabilirdim. Ya da o asi kadını neden hatırlamadığımı bulabilirdim. Ama Fabrikasyon'u nasıl kullanacağımı öğrenmeden önce Trey'i bulmam gerekiyordu. Bir ejderha ile donanmış olarak Margaux Kalesi'ne doğru yola çıktım.

FORCOWEN BOY

Nehrin yanlış tarafında doğmuş olmasına ve nerede olursa olsun kendisini dışlanmış hissetmesine neden olan ten rengine rağmen, Trey on sekiz yıl boyunca tek başına hayatta kalmayı başarmıştı. On yıldan uzun bir süre boyunca, ailesinin ona verdiği tek değerli şey olan küçük kardeşi yanındaydı. Ve Jamal'a daha iyi bir hayat verebilmek için Yüksek Asil Fabrikatör ordusuna katılmak üzere görüşüyordu. Olanları duyduğunda bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı.

Eğitimsiz yeteneklerini kullanarak asilerin peşine düşmesinden ve bu süreçte Jamal'la ilgili anılarını kaybetmesinden korkuyordum. Bu korku Margaux Keep'e gidip onu bulmaya çalışırken de içimden hiç çıkmıyordu; bu beklemesi gereken bir haber değildi. Trey bunu bilmeyi ve benden duymayı hak ediyordu.

Neyse ki benim için, içeri girmek için para ödediği sürece herkes Yüksek Asil Fabrikatör ordularının seçim sürecini izleyebiliyordu. Böylece, kanlı ve kirli giysiler içinde bir serseriye benzememe rağmen, kadın muhafız gümüş ayımı aldı ve kaleye girmeme izin verdi. Herkes katılabilse de, hain Kingman çocuklarının buna dahil olduğunu düşünemiyordum. Bu yüzden başımı öne eğdim, Jamal'ın dandik ejderhasını cebime sakladım ve çok önemli görünen herkesten uzak durmak için elimden geleni yaptım.

Ki bunu yapmak zordu. Kamusal alanlar, seçim sürecine katılan Yüksek Asil ailelerle doluydu; Braven ailesi bile, ki genelde sadece dini etkinliklere katıldıkları için bu garipti. Yüksek Asil olmayan herkes bir tüccar, yabancı bir elçi, Scales'in yüksek rütbeli bir üyesi ya da bir Paralı Askerdi.

Kolezyumdaki Kingman Günü'nde halk eğlendiriliyor, hayatta kalma erzakları dağıtılıyor ve isyancıların ölümü seyrediliyorsa, soyluların seçim sürecinin de aşırılıkla tanımlandığı açıktı. Koridorlar, Angelo'nun geri çevirmekte zorlanacağı türden zengin, çökmekte olan yiyeceklerle dolu uzun masalarla kaplıydı. Girişte su yerine şarapla doldurulmuş bir çeşme bile vardı ve herkes rengârenk ipek, dantel ya da deri giysiler içindeydi, son modaya göre dikilmişlerdi -ki buna saçma bir nedenle kısa pelerinler de dâhildi. Belki de bu etkinliği hep yanlış anlamıştım; bunun bir parti değil, Fabrikatör yeteneğini ölçen bir test olduğunu sanmıştım.

Açıkça yanılmışım, ancak balo salonuna ulaştığımda olup bitenlerin gerçek dehşetini gördüm.

Usta İmalatçılar tarafından yapılan bir test ya da değerlendirme yoktu... Bu lanet olası bir açık artırmaydı. Başvuranlar sergileniyor, dürtülüyor, dürtükleniyor ve yeteneklerini göstermeleri emrediliyordu. Düşük Asil ailelerden gelenler mühürlerini takıyorlardı. Asil unvanı olmayanlar ise bileklerinden birine kalın metal bir zincir takıyordu ve bunun ne anlama geldiğini düşünmekten nefret ediyordum.

Trey'i ararken, farklı İmalatçıların ana sahnede yeteneklerini sergilemelerini izlemekten kendimi alamadım. Sıradan bir Rüzgâr İmalatçısının bir rüzgâr yaratarak pelerin ve elbiselerin çılgınca savrulmasını sağladığını gördüm. Sonra Düşük Soylu bir Ateş İmalatçısının bir ateş topu çağırdığını ve onunla bir soytarı gibi hokkabazlık yaptığını gördüm. Mermer bir heykel için zarif bir elbise yaratan bir Buz İmalatçısı bile vardı. Bu Fabrikatörlere cazibe merkezi gibi davranmak ve onları açık artırmaya çıkarmak bu kadar barbarca olmasaydı, yeteneklerine hayran olabilirdim.

Bir müzayede katılımcısı bir Fabrikatör için teklif vermek istediğinde, gülünç derecede uzun şapkalı garip bir kişiyi çağırıyorlardı. Gördüğüm kadarıyla, zaten biraz kontrolü olan bir Yıldırım İmalatçısının fiyatı yaklaşık iki yüz güneşken, neredeyse hiç kontrolü olmayan bir Yıldırım İmalatçısının fiyatı bunun üç katıydı. I

paranın nereye gittiğini merak etmekten kendini alamıyordu, çünkü o paranın hiçbirini Trey'in cebine girmeyecekti.

Düşük Asillere halktan farklı muamele ediliyordu. Çoğu, ailelerinin bağlılık yemini ettiği Yüksek Soyluların ordularında zaten garanti altına alınmış bir pozisyona sahip gibi görünüyordu ve gözle görülür bir şekilde şaşkın ve gergin olmak yerine, diğer aileleri fiyatlarını düşürmek ve pozisyonlarını yükseltmek için ne kadar yararlı olacaklarına ikna etmeye çalıştılar. Uzmanlıkları sahip oldukları en büyük kozdu. Yüce Soylu Solarin ailesi Ateş İmalatçılarından aktif olarak kaçınırken, Bravenler sadece onlarla konuşuyordu.

Orada olmak midemi bulandırıyor, bu yüzden Trey'i bir köşede, yükseltilmiş bir platformun üzerinde tek başına görmek beni rahatlatmıştı. Hâlâ bu canavarlığa katılıyor olması beni hayrete düşürmüştü; buna dayanamazdım.

Ben ona bir şey söyleyemedim, sivri şapkalı adamlardan biri, biri Andel ailesinden diğeri Castlen ailesinden iki Yüksek Asil ile birlikte Trey'in yanına geldi. Kendimi tuttum ve gitmelerini bekledim.

"Bu başvuran 1fty-1ve," dedi mankafa. "Doğu Yakası'nda Gökkuşağı Bölgesi'nde doğmuş. Annesi yakın zamanda vefat etti ve babası bilinmiyor ve muhtemelen Işık İmalatlarını kullanabilmesinin kaynağı. Rezerv fiyatı sekiz yüz güneş."

Yüce Asil Andel, Trey'i bir aşağı bir yukarı süzerken kollarını kavuşturdu. "Başvuranın herhangi bir savaş deneyimi var mı?"

"Minimal, Yüce Soylu Andel. Öncelikle el ele."

"Utanç verici," dedi. Yüce Soylu Trey'in pazularını çimdikledi ve neredeyse ters bir vuruşla ödüllendiriliyordu. "Çok kaslı. Silah Ustası'yla geçireceği birkaç ay onu kılıç kullanabilecek kadar iyi yapacaktır. Ama kısa süre sonra uzmanlaşmasını isterim. Belki bir topuz ya da kısa bir mızrakla."

"Böylesine nadir bulunan bir Fabrikasyon uzmanlığını neden savaş eğitimi için harcayalım?" diye sordu diğer Yüksek Asil. "Derhal Hawthorn Tıp Fakültesi'nde eğitime başlasın. Eğer aday umut vaat ediyorsa, onu altımızdaki Düşük Asil ailelerden biriyle evlendirin. Yeteneğini yakınında tutun."

Yüksek Asiller onun geleceği hakkında tartışmaya devam ederken Trey nefes verdi ve gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında beni gördü ve "Michael? Ne... Sen... bekle, Jamal nerede?"

Kelimeleri tekrar tekrar prova etmiştim, öyle ki onları söylemek nefes almak kadar kolay olmalıydı. Ama arkadaşımın yüzünü görmek onları aklımdan çıkarmıştı. Sözümü sakınmadan Jamal'ın yanmış ejderhasını ona uzattım.

Ejderhayı elimden aldı, üzerindeki kurumuş kanı gördü. "Kardeşim nerede?"

"Asiler Milis Mahallesi'ne saldırdı," dedim sesim titreyerek. "Kingman Day'e saldırdılar. Onu korumaya çalıştım ama... ama..."

Ejderhayı ölümüne kavramıştı. "Kardeşim nerede?"

Gözyaşlarım yüzümden akıyordu ama yine de gözlerim kızarmış ve boğazım ağrıyordu. "Scales Karargâhı. Cesedi orada. Trey, çok üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Başvuran," dedi sivri şapkalı adam parmaklarını şıklatırken, "bize Hafif İmalatlarınızı gösterin. Uzmanlık alanınız hakkında yalan söylemediğinizden emin olmamız gerekiyor."

Trey yalpaladı, gözleri kamaştı. Yüksek Asiller az önce olanları duymamış mıydı?

"Başvuru sahibi. Devam edin artık," diye tekrarladı. Trey kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

"Başvuru sahibi!" diye bağırdı Yüksek Asillerden biri. "Kör müsün? Sağır mısın? Ya bize hemen Fabrikasyonlarınızı gösterin ya da-"

Trey dik durarak, "Özür dilerim, Yüce Asilzade," dedi. "Size ışığımı göstereceğim."

Güneş daha sönüktü.

Her şey bembeyaz oldu, Trey'in feryatları ve hıçkırıkları duyulabiliyordu.

"Trey!" Işığın içinden çılgık attım, yüzüm kızarmıştı ve vücudum sıcacıktı.

Işık bir anda kayboldu ama tekrar netlik kazanmak için defalarca göz kırpmam gerekti.

Trey o anda kırıldı ve sanki bırakırsa yok olacakmış gibi ejderhayı tutarken iki büklüm oldu. Gösterisi artık farklı türden bir kalabalığın ilgisini çekmişti. Onunla ilgilenen Yüksek Asiller bile olanları kontrol edilemez bir pervasızlık olarak algılayarak geri çekildiler. Göz ucuyla, üzerinde Sonsuz Vals yaması olan kırmızı elbiseli bir kızın daha iyi görebilmek için kalabalığın arasına daldığını ve dikkatle izlediğini gördüm. Kalabalıktaki diğerleri çoktan dönmüştü.

ya da Trey'le açıkça alay eden birkaç kişiyi nazikçe ama sertçe olay yerinden uzaklaştırdı.

Aoor'un üzerine yığılmış olan Trey tekrar sözcükleri oluşturabildiğinde, "Neden? Onu neden öldürsünler ki?"

Kederi karşısında çaresizdim ve ona her şeyi anlattım. Saldıyı, patlamayı, mahalleden mezarlığa doğru kaçışımızı, isyancıların umursamaz acımasızlığını... hatta Cemal'in ölümünden kendimi sorumlu tuttuğum için yaşadığım şokun içinde isyancının son sözlerini: Kingman olduğum için yaşadığımı ve her şeyi hatırlayana kadar ölmeyecek kadar değerli olduğumu.

Kırbaç gibi çözülüp çeneme bir yumruk indirdiğinde daha yeni bitirmiştim ve ancak kığımın üzerine düştüğümde, o üzerimde dururken, yüzü nötr, kulağa nasıl gelmiş olabileceğini fark ettim.

"Sana güvenmiştim. Sen benim arkadaşımydın. Ve kardeşimin ölmesinin sebebi sensin." Trey beni yakamdan tuttu ve yüzümü kendine yaklaştırdı. "Senin yüzünden her şeyimi kaybettim."

"Trey, lütfen, açıklamama izin ver."

"Neyi açıklayacaksın? Kardeşimin hayatının seninki kadar değerli olmadığını mı? Sen yaşayabilesin diye onun ölmeyi hak ettiğini mi?" "Trey, ben öyle demedim-"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı. "Kardeşim öldü! Ve hepsi senin suçun, seni Yüce Soylu pislik!"

"Treyvon Wiccard!" Kırmızı elbiseli kız bize doğru yaklaşıyordu. "Yüksek Asil bir ailenin Fabrikatörüne yakışmayacak şekilde davranıyorsun. Müzayede neredeyse bitmek üzere, bu yüzden kendini kontrol altına al-"

"Sanki artık umurumdaymış gibi. Sadece kardeşim için Fabs'ımı nasıl kontrol edeceğimi öğrenmek istedim," dedi kelimeler boğazında düğümlenerek. "Sadece kardeşime daha iyi bir hayat verebilmek için hayatta *kalabildim*. Ama şimdi? Şimdi kimseye boyun eğmeyi reddediyorum.

"Michael," diye devam etti Trey, yüzünü bana dönerek, etrafımızdaki kalabalık artık onu ilgilendirmiyordu, "kardeşimin intikamını alacağım. Kardeşimin ölümünden sen sorumlusun. Sen benim ailemi yok ettin. Ben de seninkini ve değerli mirasını yok edeceğim. Sen son Kingman olacaksın."

Yalvarmak bir Kingman'a yakışmazdı ama yine de yalvardım, arkadaşımın beni affetmesi için çırpınıyordum. "Trey-"

"Beni duyuyor musun, Kingman?"

"İşin bitti mi Treyvon?" diye sordu kırmızılı kız. "Bu patlamadan sonra, hangi Yüksek Soylu ailenin seni ordusuna alacağını ve sana Fabrikasyonların nasıl kullanılacağını öğreteceğini düşünüyorsun?"

"Ben hala bir tane düşünebilirim." Trey bana baktı. "Güle güle Kingman. Fırsatın varken kardeşlerinle geçirdiğin zamanın tadını çıkar."

Trey hışımla Jamal'ın ejderhasına sarılarak uzaklaştı. Onu takip ederdim ama titrememi durduramıyordum ve tüm bunları daha iyi hale getirecek kelimeleri bulabileceğimden şüpheliydim. Tabii eğer varsa.

Belki yas tutmak için biraz zamanı olsaydı bu kadar öfkeli olmazdı... ama pozisyonlarımız tersine dönseydi ve Gwen ölseydi, onu affedebilir miydim?

Bunu düşünmeye fırsatım olmadı. Kırmızılı kız bileğinin bir hareketiyle kalabalığı dağıtarak yanıma geldi ve elbisesini lekelemek pahasına da olsa yanımda diz çöktü. Hızlı ve yumuşak bir şekilde konuştu.

"İyi misin?" diye sordu. "Ne oldu? Seni neden tehdit etti?" "Ben iyiyim," diye yalan söyledim. "Bu ikimizin arasında. Başka kimse yok."

"Anlıyorum," dedi. "Farklı koşulları tercih ederdim ama seni tekrar görmek güzel Michael. Seninle temas kurma çabalarımı neden görmezden geldiğini merak etsem de."

Hâlâ şaşkınlık içindeydim ve düşünmeden "Sen kimsin?" diye sordum.

Bana tokat attı. Sertçe. Trey'le aramızda olanları unutup ona odaklanmamı sağlayacak kadar sertti. Kırmızılı kız burun deliklerini açmış dudağının altını ısıırıyordu. Her iki elini de sıkımişti ve bana tekrar vurabileceğini düşündüm.

"Bunu tekrar denemek ister misin?" diye sordu. "Eğer beni tekrar tokatlayacaksan hayır."

Yapmadı. Bu sefer karnıma vurdu ve ben yere düştüm. Hiç bu kadar sert vurulmamıştım. Nefesim kesildi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bu bir yumruk bile değildi.

"Babanın idamından sonra ortadan kaybolmadan önce çocukluk arkadaşydın. En iyi arkadaş olduğumuzu sanıyordum, ama sen ortadan kayboldun, hepimizle ilişkini kestin, demek ki yanılmışım. Ne yani, baban öldükten sonra eski hayatının sona erdiğini mi düşündün?"

Bir şeyler mırıldandım, görünüşünün hafızamı tetikleyeceğini umarak gözlerimi kısarak ona baktım. Çoğu Hollow doğumlu kadından daha kısaydı, sol kulağının arkasında üç yıldız dövmesi vardı ve kahverengi saçlarının dağınık bir topuzla yukarı doğru kıvrılmasında tanıdık gelen bir şeyler vardı. Gwen'in bazen kendi saçını yaptığı stillerden birine mi benziyordu?

"Fabrikasyonlar yüzünden beni unuttuğunu iddia etmeye de kalkma," dedi. "Treyvon bundan bahsederdi ya da onları istemeden kullansaydın birileri fark ederdi. Neredeyse tüm Fabrikasyonların doğası görseldir."

"Olmayanlar dışında, ki onları da hala bilmiyorum." "Sana tekrar vurmamı ister misin?" diye sordu.

Bilmiyordum, bu yüzden bir sonraki sözlerimi dikkatlice düşündüm. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, "Özür dilerim," dedim.

"Ne için?"

"Her şey için. Seni hatırlamadığım ve bu nedenle onca yıl boyunca seninle hiç iletişime geçmediğim için özür dilerim."

Kollarını kavuşturdu, belli ki daha fazlasını bekliyordu.

"Babam öldüğünden beri hayatta kalmak için mücadele ediyorum. Hayatım bir günde mahvoldu; özellikle Kingman Keep'teki ayaklanmalardan sonra herkes bize karşı cephe almış gibiydi. Benimle aynı soyadını paylaşmayan herhangi birinin beklendiğini düşünmek hiç aklıma gelmemişti; herhangi birinin bizim için endişelendiğini ya da bizden sonra gelmek istediğini. Bunun senin hakkında neden hiçbir şey hatırlamadığımı açıklamadığını biliyorum... ama eğer istersen baştan başlamaya hazırım. Kim olduğumdan hoşlanacağından ya da seni hatırlamayan biriyle arkadaş olarak kalabileceğinden emin değilim ama sen hazırsan ben de hazırım."

Yüz ifadesi değişti; kızardı ve bakışlarımı kaçırdı. "Ben... Sanırım benim de sana bir özür borcum var. Sana vurmamalıydım. Yorumların beni hazırlıksız yakaladı ve kötü tepki verdim. Zamanın bu yaraları iyileştirdiğini düşünmüştüm ama sonuçta yine terk edildiğini düşünen sekiz yaşında güvensiz bir kız çocuğu oldum. En hafif tabiriyle çok utandım."

"Hepimizin bazı anları vardır."

"Evet, var." Kırmızılı kız hafifçe yanaklarına vurdu ve soğukkanlılığının bir kısmını geri kazandı. "Her neyse, daha özel bir yere gidip

Yeniden mi? Buradaki görevim neredeyse sona erdi ve on yılın ardından konuşacak çok şey var."

"Çok isterdim ama az önce Trey ile olanlardan sonra, ben-"

"Aman Tanrım, ne kadar bencil bir hıyarım. Tamamen unutmuşum ve-"

"Bu lne," dedim. "Gerçekten. Ama gidip bazı şeylerle ilgilenmem gerekiyor. Başka zaman konuşuruz."

"Evet. Git. Başka bir zaman."

Bana hızlı ve garip bir şekilde sarıldıktan sonra yanımdan ayrıldı ve Fabrikatör açık artırmasına geri döndü. Ancak o gözden kaybolduktan sonra adını hiç öğrenemediğimi ya da kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Tıpkı asi kadın gibi.

Anılarımda bir şeyler olduğunu anlamaya başlamıştım. Ama neden sadece şimdi fark ediyordum? Yakın zamanda mı olmuştu? Yoksa uzun zaman önce mi olmuştu? Yoksa birileri tarafından kandırılıyor muydum? Bir günde iki tane olması tesadüf olamazdı... değil mi?

Bilmiyordum.

Kalbim Trey için ne kadar acısa da, yas tutacak zamanı olana kadar ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama yapabileceğim bir şey vardı ve bu Jamal'ın her zaman kıskandığı bir fırsatı heba etmemek anlamına geliyordu.

Gwen ve Yüce Soylu Charles Domet'i akıl hastanesinde ziyaret etme vaktim gelmişti.

PIŞMAN ADAM

"Banyoya ihtiyacın var," dedi Gwen. "İstersen suyu senin için saklayabilirim."

Mahkûm odalarından birinin kapısında durmuş, kız kardeşimin yetişkin bir adamı sünger ve bir kova suyla yıkamasını izlerken başımı iki yana salladım. Adam mumlardan oluşan bir halkanın ortasında oturmuş, su damlalarının Aames'i söndürmediğinden emin olmaya odaklanmıştı. Aoor'dan masaya ve yatağa kadar odanın her yüzeyinde mumlar olduğu için bu gereksiz görünüyordu. Mum olmayan yerlerde ise kurumuş balmumu vardı.

"Uzun bir gün oldu," dedim.

"Bu sefer kimdi? Avukatlar mı? Gardiyanlar mı? Evokerler mi?" Gwen hastasına baktı. "Blackwell, kolunu kaldır lütfen."

Adam kendisine söyleneni aynen yaptı, gözlerini mumlarına dikmişti. "Asiler," dedim.

Bana baktı, bir elinde sünger, diğer eliyle Blackwell'inkini tutuyordu. "Asiler mi? Nerede?"

"Milis Mahallesi'ne saldırdılar. Jamal ve ben çapraz ateşe yakalandık. Hangi kesik ve morlukların dün geceden, hangilerinin bugünden olduğunu söyledim ama gerçekten bilmiyorum... Cemal öldü. Onu öldürdüler."

Gwen çok içinde Blackwell'in elini bıraktı ve el suya düştü. Su sıçraması mumlardan birkaçını söndürdü ve adamı paniğe sürükledi. "Işığım! Oh, Tanrım. Karanlık olursa benim için gelirler." Hiçbir uyarıda bulunmadan, elleri 1re'nin eldivenlerine dönüştü, Gwen'in küfür etmesine ve geri sıçramasına neden oldu, çünkü titreyen bir elini kaldırdı ve tutuşana kadar sırayla her mumun fitilinin üzerine tuttu.

Gwen, Blackwell'i kurularyp giydirirken, "Şu anda bununla uğraşamam," diye mırıldandı. Odadan çıktıktan ve kapı arkasından kilitlendikten sonra aklına bir sürü soru geldi: "Asiler mi? Nehrin karşısındaki o siyah duman ondan mı geliyor? Patronum Kingman Günü için idam ettikleri soylunun kaçtığını ve olay çıkardığını söyledi. Sen iyi misin? Lyon, Angelo ve Trey güvende mi? İsyancıları bizzat gördün mü? Onlarla dövüştün mü? Bekle. Kingman Day'e gittin! Geçen sene olanlardan sonra ne düşünüyordun?"

"Angelo güvende, çılgın ama güvende. Lyon'dan haber alamadım ama Angelo endişeli ama iyi olduğunu söyledi. Trey... Nasıl olduğunu bilmiyorum. Ona olanları anlattım ve o... o... o kendini kaybetti." Gözyaşları akıyordu. Ne kadar gelmeleri gerekse de. "Onu hayal kırıklığına uğrattım. Cemal'i onlardan korumalıyım... Bunu neden yaptıklarına ya da neyin peşinde olduklarına gelince... Hiçbir fikrim yok. Sadece insanları öldürmek istiyorlarmış gibi görünüyordu."

Gwen yıllardır edindiğı bir alışkanlıkla eşarbını ağzının üzerine çekti ve ardından gelen her kelimeyi bastırdı. "Şehre saldırılarını beklemiyordum. Kralın şimdiye kadar onlarla ilgilenmiş olacağını sanıyordum."

"Naverre'yi ilhak ettikten sonra onlarla başa çıkmak için yedi yılı oldu. Sayıları giderek artıyor ve kırsalda başıboş dolaşıyorlar. Hollow'a girmelerine şaşırmadım. Sadece bugün olacağını düşünmemiştim."

"Siz..." diye başladı, tereddüt ederek. "Sizce Scales zorunlu askerlik başlatacak mı?"

"Doğu Yakası'ndaki bir saldırıdan sonra mı? Şüpheli. Onlar hakkında yeterince bilgi sahibi değiller: Asi İmparator'un kim olduğu, kaç kişi oldukları, Naverre ve surların yakınındaki kamp dışında nerede bulundukları, hatta amaçlarının ne olduğu bile bilinmiyor. Zorunlu askerlik için çok erken olur."

Rahatlayarak derin bir nefes aldı. "Güzel. Güzel. Kardeş sevgini sorguladığımdan değil ama neden buradasın?"

"Charles Domet."

Kaşlarını kaldırdı. "Peki ya o?" "İşi istiyorum."

"Hayatta olmaz. İşi *gerçekten* istiyor musun?"

Boynumun arkasını ovuşturdu. "Evet."

Yüzünde saklayamayacağı kadar şaşırmişti. Birkaç kalp atışından sonra şoku kabullenmeye dönüştü... ve ben de bu iş hakkında ücret dışında hiçbir şey bilmediğimi ve Domet'in bana Fabrikasyonları kullanmayı öğretebileceğini umduğumu fark etmenin soğuk şokunu yaşadım.

"O zaman bu konuyu onunla konuşmalısın." Beni tekrar aşağı yukarı süzdü. "Belki yarın, sen içtikten sonra-"

"Hayır. Bunu bu gece yapmalıyım."

"Neden?" diye sordu. "Olanlardan sonra çok yorulmuş olmalısın. Dinlenmen gerekmiyor mu?"

Ona gerçeği nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Milis Mahallesi'nde ve mezarlıkta olanların beni değiştirdiğini. Değer verdiğim daha fazla insanın zarar görmesinden korktuğumu. Ailemi koruyabileceğimi bilene kadar rahat edemeyeceğimi. Jamal'ı ve belki Trey'i zaten kaybetmiştim; başka kimseyi kaybedemezdim. Vücudum bir erteleme için ne kadar çılgılık atarsa atsın, ilerlemeye devam etmeliydim. Bu yüzden yalan söyledim.

"Odaklanacak bir şeye ihtiyacım var," dedim. "Yapabileceğim en kötü şey odamda tek başıma oturup Jamal'ı düşünmek. Bu sadece onun ölümünü kabullenmemi zorlaştırır. Bu şekilde üretken oluyorum."

"Michael, ben-"

Elimi omzuna koydum ve gülümsedim. "Ben bir taneyim, söz veriyorum."

Ben Gwen'e yalan söylemedim, o da bana yalan söylemedi. Babamız idam edildiğinden beri bu böyleydi. Bu yüzden, ona 1ne'den başka bir şey olduğumu göstermesi gereken bariz işaretlere rağmen, gerçeğimi kabul etti.

Aşk bazen kör ediciydi.

"Onunla bu gece konuşmaktan zarar gelmez," diye kabul etti. "Zaten gitmeden önce evrak işlerinin tamamlanması gerekecek. Bu işlemler tamamlanırken sen de dinlenebilirsin."

"O zaman bir zararı yok." Süpürme hareketi yaptım. "Yolu göster."

Akıl hastanesi en sevmediğim yerlerden biriydi. İçeriye doğru ilerledikçe duvarların üzerimize kapanmasından, etrafına inşa edilen taş levhalar gittikçe daha fazla bozuldukça kıvrılıp bükülmesinden nefret ediyordum. Bir yeraltı zindanında olmak gibiydi. Ürkütücü tırmalamalar da yardımcı olmuyordu. Annem buraya geldiğinde, bir akıl hastanesinin inleme, çığlık ya da gürültüyle dolu olacağını düşünmüştüm. Ama bu öyle değildi ve burada olmak beni her zaman daha da paranoyak yapıyordu - sanki kapılardan biri açılacak ve ben bir odaya sürüklenip sonsuza kadar burada sessiz bir mahkum olacaktım gibi.

Çok geçmeden Gwen, üzerinde 27 rakamının kazılı olduğu metal bir kapının önünde durdu.

"Birincisi," dedi ve her noktayı bir parmağını kaldırarak vurguladı, "Domet'in zengin olduğunu biliyorsun. Kimse nasıl ve neden olduğunu bilmiyor. Neredeyse tüm soyluların ona borcu var ve şu anda yoksa bile geçmişte vardı. İkincisi, burada olmasının sosyal gücü ya da Hollow Sarayı'ndaki varlığı üzerinde hiçbir etkisi olmadı. Serbest bırakıldığında muhtemelen birileri onun için bir parti düzenleyecektir. Son olarak, o bir alkolik. Onu içmekten alıkoyamazsınız, sadece ölmediğinden emin olun."

"Bu yüzden mi burada?" diye sordum. "Akıl hastanesinin bağımlılıkla ilgilendiğini sanmıyordum."

"Öyle değil. Ama burada kalışıyla ilgili bulabildiğim tek açıklama bu."

Gwen kemerinde asılı duran anahtarlığa uzandı, köpek dişine benzeyen bir anahtarlık seçti, taktı ve ardından gürültülü bir çıtırtıyla kapıyı açtı. Bir ışık patlaması oldu ve gözlerim alışana kadar başka tarafa baktım ve Charles Domet'in kim ve ne olduğunu anlamaya başladım. Pelüş beyaz halısı, büyük kuş tüyü yatağı ve şehirdeki çoğu bara rakip olacak kadar iyi stoklanmış bir dolabı ile odası şıklığın ötesindeydi. Beni hazırlıksız yakalayan ışık, duvarın tam ortasındaki büyük bir pencereden geliyordu. Bu, akıl hastanesinde gördüğüm ilk pencereydi.

Charles Domet büyük pembe bir sandalyede oturmuş, yanında yarısı boşalmış bir rom şişesi ve kurt başı bastonuyla kitap okuyordu. Yüksek bir soylunun saygın görünüşüne, bir çiftçinin yapısına ve nefes kesici bir lerce bakışa sahipti. Kitabını bir çırpıda kenara bıraktı. "Gwen, hayatım, bugün nasılsın? Yanında kimi getirdin?"

Ona reverans yaptı. "Ben iyiyim, Yüce Soylu Domet. Bu kardeşim Michael."

Bastonunu kaptı, ayağa kalktı ve sağ bacağından destek alarak bize doğru topallayarak yaklaştı. Boylarımız eşitti ama o sadece varlığıyla bile beni gölgede bırakıyor gibiydi. "Benim için bir onurdur, Michael Kingman. Açık sözlülüğümü mazur görürseniz, sizi bugün beni görmeye getiren nedir?"

Kız kardeşim benim yerime cevap verdi. "Akıl hastanesinden ayrıldıktan sonra sana eşlik etmek için burada, Yüce Soylu Domet."

"Mükemmel! Kusura bakma sevgilim ama buradaki atmosferden oldukça sıkılmaya başlamıştım. Ve biraz da soğuk, yoksa bana mı öyle geliyor?"

"Hava soğuk, Yüce Soylu Domet. Hava büyük paltoları yeniden moda haline getirdi."

Domet elini kız kardeşimin omzuna koydu. "Bahşış için çok teşekkürler. Ama Gwen, canım, onlar benim modamı takip edecekler. Tersini değil. Michael, bırak gidelim. Yeni keşfettiğim özgürlüğümle yapmak istediğim çok şey var."

Domet zarif bir şekilde yanımızdan geçip odadan çıktı. Gwen ve ben onun ani gidişine hazırlıksız yakalandığımız için peşinden gittik.

"Yüce Soylu Domet!" diye haykırdı kız kardeşim. "Kardeşimin görevlerini henüz açıklamadım."

Arkasına bile bakmadı. "Gerek yok, sevgilim. Bunu daha önce de yaptım, yolda anlatırım. Sana daha sonra da sorabilir. Gel Michael, zaten çok geç kaldık."

"Peki ya evraklar? Ya da eşyaların? Onlarla ne yapmalıyım?" Yüce Asil Domet Gwen'e altın bir güneş hediye etti. "Benim için hallet. Ani ayrılışım için özür olarak staP'a bir kasa şarap göndereceğim. Ve eşyaları da nerede olduklarını: Başka bir tatile ne zaman ihtiyacım olacağını kim bilebilir?"

Kız kardeşime baktım. Bir özür mırıldanıp beni peşinden sürükledi, ben de Domet'i akıl hastanesinden çıkana kadar takip ettim. Ne yaptığını sorgulayan herkese para fırlatıyor, akıl hastanesinin titiz güvenlik prosedürlerini umursamadan yok ediyordu. Dışarı çıktığımızda paltosunun kenarlarını kavradı, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Kokuyu alıyor musun, Michael? 1sh bağırsakları, sülfür ve kötü parfüm. Hollow hâlâ kokuyor, tıpkı hatırladığım gibi. Sülfür hariç, ben gençken bu kadar güçlü değildi."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Şehrin özgürlük, çilek ya da güzel bir şey gibi koktuğunu söylemesini bekliyordum, bu konuda dürüst olmasını değil. Üüne bakılırsa, dürüst bir tipe benzemiyordu. "Bana iş koşullarımın ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Hayır," dedi ve Yukarı Mahalle'ye doğru yöneldi. Başka seçeneğim olmadığı için onu takip ettim.

Eşit bir sessizlik içinde yürüdük, bu da onun hiç susmadığı ve benim hiç konuşmadığım anlamına geliyordu. Domet her türlü konuyu ilgi çekici buluyordu ve sohbeti tek başına yürütme konusunda mükemmel bir yeteneğe sahipti. Siyasetten, dinden ve hatta kendi şarap markasını yaratmayı düşündüğünden bile bahsetti. Yürüyüş boyunca sık sık ceketinden bir Aask çıkarır ve nefesi keskin bir şekilde ekşiyene kadar ondan içerdi.

Yukarı Mahalle'ye varmadan önce, ben birkaç adım ötede yaralı bir ayakkabıcının yanında bir çift ayakkabıyla beklerken, o bir Aower standını zorla açtırdı. Domet her bir Aower'ı incelemiş olmalı, Aorist'ten buketine bir tür eklemesini istedi ve birkaç dakika sonra onu çıkarmasını istedi. O kadar uzun sürdü ki, ayakkabıcıdan yırtık botlarımla ilgilenmesini isteyebilirdim. Domet seçimini yaptığında uykuya dalmak üzereydim. Ayın Gözyaşları ve sabah zaferleri -gün doğumu ve gün batımı çiçeklerinden oluşan bir buketle tekrar işe koyuldu.

"Bunlar ne için?" Ben sordum. "Bir hanımefendi için mi?"

Soruma kıkırdayarak karşılık verdi. "*Bir* bayan değil, bayan."

Bundan sonra sorduğum tüm sorulara sert bir yanıt aldım. Yukarı Mahalle'ye açılan kapılardan geçerken - kapıları koruyan Avukatlar Domet'le birlikte olduğumu fark etmedi bile - oraya en son gittiğimden bu yana yıllar geçtiğini fark ettim. Çeyrek yüzyıl önceki Barut Savaşı'nın hasarını ve her hafta yaşanan ay düşüşlerinin izlerini hâlâ taşıyan şehrin diğer bölgelerinin aksine, Yukarı Mahalle tertemizdi. Havanın tadı tatlıydı, binalar tekdüzeydi ve arnavut kaldırımlı yollar şehrin geri kalanını kaplayan keskin taşlara kıyasla pürüzsüzdü. Şehrin diğer bölgelerinden farklı olduklarını sürekli hatırlatıyordu. Görünüşte üstün.

Şehir surlarına yaklaştığımızda Domet beni bir ara sokağa ve Patron Victoria'nın tapınağının bulunduğu bir avluya götürdü. Yüksek binaların arasına sıkışmış, taş ve tuğladan bir ormanın içinde yeşil ve yosunlu bir köşeydi. Avluda

Kalbinde, etrafı bulanık sularla çevrili küçük bir adanın üzerinde, tek bir mermer geçitle ulaşılan, yamalı bir tapınak duruyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel korunmuş bir tapınak görmemiştim. Genellikle yıkık dökük ve yıpranmışlardı, tıpkı Patron Victoria'nın çektiği yaşlı takipçiler gibi.

Dommet köprüyü geçmeden önce durdu ve mermerin üzerinde bir çift narin gümüş sandalet gördü. "Görünüşe göre Leydi'nin şimdiden bir ziyaretçisi var."

"Yani?"

Bana baktı, yüzündeki çizgiler derinleşerek kaşlarını çatı. "Bu yüzden onların bitmesini beklemeliyiz. Her iki taraf için de Patron Victoria ile geçirilen zamanı bölmek şanssızlıktır."

"Ama bir Aask'ı tapınağa götürmek bir mi?"

Dommet cebinden Aask'ı çıkardı ve ne kaldıysa yuttu. Sonrasında dudakları parlıyordu. Aask'ı sallayarak şöyle dedi: "İşte. Bitti. Artık yok."

"Neden burada olduğumuzu ya da bu iş için seninle ne yapmam gerektiğini hiç açıklayacak mısın?"

"Sanırım açıklamam gerekiyor. Önümüzdeki bir ay boyunca her gün beni Yukarı Mahalle'deki evimde, Fatih Çeşmesi'nin karşısındaki kırmızı tuğlalı, önünde amaranth olan evimde ziyaret edecek ve ağzımda bir şişeyle ölmediğimi kontrol edeceksin. Bunun için sana her gün on beş güneş vereceğim. Kolay para."

"Bu kadar mı?" diye sordum. "Bu kadar," diye teyit etti.

"Neden bunu bana akıl hastanesinde söylemedin?"

Dommet elini çenesine dokundurdu. "Sanırım biraz arkadaşlık istedim. İstersen gidebilirsin." Ceplerini karıştırarak on beş altın güneş çıkardı ve bana uzattı. "Yarın görüşürüz, Michael Kingman. Ne zaman istersen gel, ya içiyor ya da uyuyor olacağım."

Elimdeki paraları tarttım. Çok az şey yapmama rağmen çok fazlaydı. Bir bit yeniği olmalıydı. Beni tuzağa düşürdüğü dolandırıcılığın içinde kaybolduğum için bunu göremiyordum. Ama her ne kadar çekip gitmek istesem de, ondan paradan daha fazlasına ihtiyacım vardı. "Sen bir Fabrikatörsün, değil mi?"

"Neden?"

"Öğrenmek istiyorum."

Domet gözlerini devirdi. "Yüksek Soylu Fabrikatör ordularından birine katılın."

"Yapamam... Birkaçına katılmaya çalıştım ama hepsi beni reddetti," diye yalan söyledim. "Hepsi de bir Kingman'ın Fabrikasyon kullanmayı öğrenmesine yardım ederlerse kralın kellelerini alacağını iddia etti. Ama sen Charles Domet'sin. Kimse sana ne yapacağını söyleyemez... Kral bile."

Bu onun gülümsemesine yol açtı. "Gerçekten bazı ordulara katılmayı denedin mi? İlginç. Bunu pek beklemiyordum."

"O kadar şaşırdın mı? Kardeşim bir Kingman olmasına rağmen Scales'e katıldı." "Evet," dedi Domet, "ama soylular ona başka seçenek bırakmadı. İhtiyaçları vardı

kimsenin adaletten üstün olmadığını göstermek için zincire vurulmuş bir köpek. Soylulardan yardım isteyemeyecek kadar gururlu olduğunuzu düşünürdüm."

"Yapmam gerekeni yapıyorum."

"Aydınlat beni: Neden öğrenmek istiyorsun? Büyü hikayelerde anlatıldığı gibi bir şey değildir. Tek bir hata yaparsan, bir Unutulmuş'a dönüşebilirsin. İstediklerinizi elde etmenin çok daha iyi yolları varken, bedelini ödemeye nadiren değer."

"Farkındayım," dedim. "Ama başka seçeneğim yok. Şehirde olup bitenlerden sonra ailemi nasıl koruyacağımı bilmem gerekiyor." Özellikle isyancı kadını düşündüm. "Bedeli ne olursa olsun."

"Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?" dedi hemen. "Bedeli ne olursa olsun mu? Düşmanlarınız size saldıramadan onlara saldırmaya ne dersiniz? Değer verdiğin kişileri korumak için bu kadar ileri gider miydin? Eğer öyleyse, bir anlaşma yapabiliriz, Michael. Bir iyiliğe karşılık bir iyilik."

Yüzüm kızarmıştı. Mümkün olduğunca az kişiye borçlu olmak için çok çalışmıştım... ve şimdi diğer Yüksek Asiller arasında bile bir dev olan Yüksek Asil Charles Domet ile bir anlaşma yapmayı düşünüyordum. Ama ailem için denemek zorundaydım. Ve eğer işe yaramazsa, elimden gelen her şeyi yapmış olacaktım. Jamal o zaman benimle gurur duyardı. "Ne istiyorsun?"

"Sonsuz Vals'e - politik bir evlilik için değil Michael - baban hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmak için gir. Bir Kraliyet mensubu ya da Yüksek Asil tarafından tuzığa düşürüldüğünü biliyorum; sadece hangisinin olduğunu bilmiyorum. Şaşırmış gibi bakma. Akıl hastanesine içki içtiğim ya da hafıza kaybı yaşadığım için düşmedim... Beni susturmak içindi. Gerçeğe çok yaklaştım."

Domet'i susturacak kadar gücü olan kimdi? Bırakın onu akıl hastanesine kapatmayı? Bu imkansız görünüyordu, tıpkı babama tuzak kurulduğu iddiası gibi. Yalan söylüyordu... değil mi?

Mermer üzerindeki çıplak ayakların fısıltısı düşüncelerimi böldü ve benden sadece bir ya da iki yaş büyük, kısa lacivert bir elbise giymiş, kıvrıcık siyah saçları omuzlarına dökülen genç bir kadın görmek için döndüm.

"Yüce Soylu Domet. Akıl hastanesinden bu kadar çabuk taburcu olacağınızı beklemiyordum. Patron Victoria'yı görmek için sizi beklettiysem özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok, Chloe. Senin ve annenin Gezgin'in öğretilerini takip ettiğinizi sanıyordum ama gidecek hiçbir yerim yok."

Chloe sağa doğru baktı, hazırlıksız yakalanmıştı. "Var... ya da annem var. Henüz neye inandığımı bilmiyorum. Yarın Kuzgunlar'ın sınavına gireceğim ve Patron Victoria'yı görmenin beni sakinleştireceğini umuyorum."

Gözlerim açıldı. Bu zayıf görünümlü kadın Kraliyet Muhafızları'na mı katılmak istiyordu? Gördüğüm Kuzgunlarla kıyaslandığında, Chloe rüzgârda savrulan bir yaprak gibiydi.

Domet beceriksizce onun sırtını sıvazladı. "Sana son derece güveniyorum. Ne de olsa sen Efyra'nın kızıydın."

Düşüncelerimin yüzümde görünmemesini umarak dilimi tuttum.

"Göreceğiz," dedi gözlerimi yakalayarak ve konuyu değiştirdi. "Peki kim bu Yüce Soylu Domet? Arkadaşınızı tanımıyorum."

Domet aramıza girdi. "Yüce Asil Chloe Mason, sizi tanıştırmama izin verin-"

"Michael Kingman," diye araya girdim, daha dik durarak. "David Kingman'ın en küçük oğlu."

"Annem bana ailenizden bahsetti," dedi.

"Babamı idam edip yerine kralın geçmesinden önce mi sonra mı?"

Etrafımızda sadece doğanın ve şehrin sesleri varken bakışlarımla eşit bir şekilde buluştu. "Hepimiz aynı hikâyelerle büyümedik," dedi sıkı bir gülümsemeyle. Sonra: "Bana izin vermelisiniz. Kuzgunlar'ın turnuvası yarın erkenden başlıyor ve ondan önce yapacak çok işim var. Sana iyi şanslar dilerim, Michael Kingman." Chloe gümüş sandaletlerini giydi ve yürümeye başladı. "Umarım daha iyi koşullarda tekrar karşılaşırız."

Gözden kaybolduğunda Domet'e döndüm ve "Açıkla" dedim.

"Her şeyin açık olduğunu sanıyordum. Babana Davey Hollow cinayeti için bir Kraliyet mensubu ya da Yüksek Asil tarafından komplo kuruldu. Bunu kanıtlamama yardım edersen, sana Fabrikasyon'u nasıl kullanacağını öğretirim."

"Herhangi bir kanıtınız var mı?"

"İkinci dereceden mi? Hayır." "O zaman size neden inanayım?"

Domet sanki beni kucaklamak istercesine kollarını uzattı. "İşin güzelliği de bu, Michael. Yapmak zorunda değilsin. Tek yapman gereken benim için araştırmak ve eğer yanılıyorsam, o zaman olan olur. Bana yardım edersen sana bir ay boyunca günde on beş güneş veririm, sana Fabrikasyon'un temellerini öğretirim ve biliyor musun? Hatta anneni o akıl hastanesinden çıkarıp düzgün bakılacağı bir yere yerleştireceğim. Bu kız kardeşin için de yeni bir başlangıç olur, sadece faturaları ödemekle kalmaz, bir şeyler de yapabilir."

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordum. İş kabul ettiğimde hiçbir şey beklemiyordum ve Domet bana her şeyi teklif ediyordu. "Babamı ve ona ne olduğunu neden önemsiyorsun?"

"Yıllar önce sessiz kalmamam gerekirken sessiz kalmak gibi bir hata yaptım. Babanızın masum olduğunu biliyordum... ama onu savunabilecek durumda değildim. Çok fazla şarap ve votka beni zayıflattı. Kimse bana inanmazdı. Ama şimdi iyileştim ve bu konuda bir şeyler yapabilirim." Derin bir nefes aldı. "O zamanki eylemsizliğimi telafi edene kadar ölemem. Bazı günler bu hatamın ülkemizin küresel bir güçten unutulmuş bir karmaşaya dönüşmesinin katalizörü olabileceğinden endişe ediyorum."

"Pekâlâ, ama neden Sonsuz Vals'e katılmak zorundayım? Fabrikatör ordusuna katılmama izin vermiyorlarsa, neden çok daha prestijli bir şeye katılmama izin versinler ki?"

"Bırak da bu detaylar için ben endişeleneyim. Seni öyle ya da böyle bu işin içine sokacağım. Ve olanları araştırmak için neden Sonsuz Vals'e katılmanız gerektiği açık değil mi? Soyluların hafızalarını yok eden büyüye erişebildiği bir ülkede yaşıyoruz ve öldükten sonra nasıl hatırlanacağından korkan, kendisini ve kararlarını daha iyi göstermek için tarihi sansürleyen bir kralınız var. Baban hakkındaki gerçekler anılarında kilitli. Dolayısıyla, tek bir seçenek mümkün: Babanın anılarını çalacaksın."

Sonsuz Vals'in bir parçası. Bu size ihtiyacınız olan tüm erişimi ve fırsatı sağlayacaktır."

Başım dönerek ondan uzaklaştım. "Bu delilik. Sen delisin. Sonsuz Vals'e katılırsam nelerle karşılaşacağımın farkında mısın? Bırak kraldan çalmaya kalkışmayı."

"Doğuştan gelen hakkını talep ediyor olacaksın. Sen bir Kingman mısın yoksa bir korkak mı?"

Ben hayatta kalan biriydim ve soyluların dünyasına geri dönmek hayatta kalmak değildi. Bir yangının içine balıklama dalmaktı. Ama karşılığında çok şey teklif ediyordu: annem için bakım, Gwen için özgürlük, Fabrikasyonları kullanma şansı ve para. Gerçekten hepsini geri çevirebilir miydim?

"Bunu bir şartla yaparım," dedim.

Domet devam etmemi işaret etti.

"Eğer bana bir şey olursa, arkadaşlarıma ve aileme göz kulak olacaksın. Hayatlarının geri kalanında hiçbir şey için endişelenmelerine gerek kalmayacağına yemin et. Buna annem, Gwen, Lyon, Angelo ve arkadaşlarım Sirash, Arjay, Jean, Ja

-" Yutkundum. "Ve Trey."

"Anlaştık." Domet elini uzattı. "Kan yemini mi istiyorsun, yoksa benim sözüm yeterli mi?"

Kan yemini anlamsız bir jestti ve Kingman tarihinde o kadar çok kez bozulmuştu ki birinin sözü daha değerliydi. Özellikle de bir Yüksek Asil'in.

"Sözün birdir."

El sıkıştık. Ve böylece, neyi kabul ettiğim konusunda endişelenmek için çok geçti.

PENCEREDEN GELEN ADAM

Domet'i tapınakta bıraktım. Hiçbir zaman ilahları, peygamberleri, koruyucuları ya da Tanrı'yı önemseyen biri olmadım ve o da bunu umursamıyor gibi görünüyordu, endişelenmeden istediği kadar zaman geçirmeyi tercih ediyordu.

Beklemeyi seçmiş olsaydım beni umursayacağından gerçekten şüphelendiğimden değil.

Eve dönerken Öğrenci Mahallesi'ndeki hamamlara uğradım, çünkü Işıklar Kapandıktan sonra açık olan tek hamam onlardı. Neredeyse terk edilmişti, çoğu insan Hollow'un doğu tarafında olanlardan sonra içeride kalmayı tercih ediyordu. Üzerimdeki tüm kanı, çamuru, teri ve tozu temizlemem uzun zaman aldı ve tırnaklarımın altına saplanan tüm cam ve taş parçalarını çıkarmak daha da uzun sürdü. Sonrasında tırnaklarım, sanki köklerine kadar ısırmışım gibi görünüyordu.

Döndüğümde evde başka kimse yoktu, ben de evdeki çamaşırları yıkadım, midemin alabildiği kadar salamura yemek yedim ve Trey'i aramaya gidip gitmemeyi düşünürken Sirash pencereme vurdu. Pencereyi açtım ve telaşla içeri girip bana sarıldı. Onu da kaybetmediğime şükrettim.

Ayrıldığımızda "Jamal?" diye sordu.

"Asiler onu vurdu."

"Oh, Michael. Trey nasıl? Sen nasılsın?"

Sirash'ı içeri aldım, bunu yaparken içimi bir bulantı dalgası kapladı.

"Michael," dedi Sirash yavaşça, "özür dilerim."

Gözyaşları oluşmadan önce sordum, "Jean? Arjay?"

"Şimdilik birler ama yardımınıza ihtiyacım var." Sıraş'ın altın boyunlu yeşil gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Ne oldu?"

"Milis Mahallesi'ne yapılan saldırıdan sonra tüm mülteciler geçici olarak Gökkuşağı Bölgesi'ne taşındı. Çok sayıda terk edilmiş ev var, ama her zamankinden daha fazla tweeker var ve insanlar boş yere kavga ediyor. Hatta bazı tweeker'ların birlikte çalışmaya başladığına dair söylentiler yayılıyor. Arjay'i oradan çıkarmalıyım." Nefes almak için zar zor durdu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Paraya ihtiyacım var," dedi. "Balıkçılık'ta bizim için bir yer var. Mükemmel değil ama orada sadece sönükler yaşıyor."

"Ne kadar lazım?" Domet'in bana verdiği güneşleri çıkararak söyledim. "Bunu alabilirsin. Acil bir faturam yok. Eğer birkaç gün bekleyebilirsen sana daha fazlasını da verebilirim."

Sıraş yavaşça elimden paraları aldı. "Teşekkür ederim ama daha kötüye gitmesini bekleyemem. Bu gece oradan çıkmalıyım."

Onu daha önce hiç bu kadar telaşlı görmemiştim. Gökkuşağı Bölgesi'nde her ne oluyorsa onu korkutmuştu, ki bu eski bir İskelet için çok fazlaydı.

"Daha ne kadar istiyorsun?"

"Çok ani olduğu için, seninkine ek olarak on beş güneşe daha ihtiyacım var. Gece yarısına kadar."

Arka arkaya küfürler ettim. "Tek bir gecede bu kadar parayı nasıl bulmayı bekliyorsun?"

"Bu gece bunu yapacak iki kişilik bir ekip var."

Daha önce hiç böyle bir maaşı olan bir iş duymamıştım. Low Noble'ları dolandırarak nadiren bu kadar çok kazanırdık ve Sirash, Blackberry satmayı her zaman veto etmişti.

Gökkuşağı Bölgesi'ndeki çocuk tinercileri görmek. Ona işin ne gerektirdiğini sordum.

"Bu bir paralı asker için."

Sirash daha sözünü tamamlamadan, "Hayır, mümkün değil Sirash. Bugün Milis Mahallesi'nde yakalandım ve gözetim altındayım. İsyancılarla bağlantılı olabilecek herhangi bir şey yaparsam beni tutuklayacaklar. Bir sülûkle çalışmak kesinlikle sayılır."

"Michael, lütfen, başka bir seçeneğim olsaydı bunu istemezdim. Evimizde Arjay'e ait bir Blackberry zulası buldum. Satıyor mu, kullanıyor mu bilmiyorum ama bu gece dışarı çıkmazsam yakında korkunç bir şeye bulaşacağından endişeleniyorum."

Odamda aynı anda hem volta atıyor hem de küfrediyordum. Bir Kingman olarak, yaptıklarımız çoğu zaman tarihe geçtiğinden, kardeşlerim ve ben küçükken dünya hakkında bilgi sahibi olurduk. Komşu ülkeler -bir zamanlar birleşik bir imparatorluk olan on iki Savaşan Devlet, Altın Sahil ve Yeni Dracon Şehri- hakkında çok şey öğrendik ve daha uzaktaki ülkeler -Eham, Goldono, Azil, Thebian İmparatorluğu, İskelet Sahili ve diğerleri- hakkında da yeterince bilgi sahibi olduk; böylece kültürlerinin temellerine aşinaydık. Ancak Paralı Askerler ve Şirketleri hakkında tüm ülkelerin toplamından daha fazla zaman harcamıştık. Oluşumlarını, nasıl kötü şöhretli hale geldiklerini ve Şirketlerinin nasıl hiçbir soylu, kral, imparator, peygamber veya Tanrı tarafından kovuşturulamayan göçebe şehir devletleri haline geldiğini öğrendik.

Söylemeye gerek yok, çok korkutucuydular ve onlarla hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Ama aklım hâlâ Trey'deyken Sirash'ı desteklemekten başka bir şey yapamadım.

"Bu işin ne gerektirdiğini biliyor musun?" Ben sordum.

"Bu bir bilginin bir taraftan diğerine aktarılmasıdır. Çalmamız ya da teslim etmemiz gerekip gerekmediğinden emin değilim."

"Bilginin ne olduğuna bağlı olarak, bu vatana ihanet olabilir." "Farkındayım."

"Sirash," dedim, "bu şimdiye kadar yapmayı düşündüğümüz en aptalca şey. Başka bir seçenek olmadığına emin misiniz? Yapabileceğin başka bir yer yok mu?"

Paranın geri kalanını alırken üç gün kalabilir miyim?" "Üvey baban bizi misafir etmek istemediği sürece hayır."

Ki öyle değildi. Kendisi hariç beslemesi gereken üç boğaz, parayı kıtlaştırmak için yeterliydi. Birkaç günlüğüne bile olsa iki boğazın daha olması, önümüzdeki aylar boyunca üzerimizde kalıcı bir etki bırakmaya yeterdi. Angelo'ya geri ödeyeceğime söz versem bile, durumu ve Sirash'ın kim olduğunu açıkladıktan sonra iznini almam yine de günlerimi alacaktı. Özellikle de onun hayatımda var olduğunu bilen tek aile üyeleri Gwen, Trey ve annem olduğu için.

Sirash, "Paralı Asker'de işler ters gitmeye başlarsa kaçarsın," dedi. "Ve eğer iş o noktaya gelirse, gözetim altındayken hiçbir şeyin izinin sürülemeyeceğinden emin olmak için altı gün sonra tekrar buluşacağız. Anlaştık mı?"

"Güzel."

Bir anlaşmayla, Sirash'ın Paralı Askeriyle buluşmak için pencereden tırmandık.

Sirash, Hollow'un doğu ve batı yakaları arasındaki Ada'da bulunan eski evim Kingman Keep'ten geriye kalanlarda buluşacağımızdan bahsetmemişti. Kingman Kalesi nesiller boyunca şehrin her yerinden görülebilen bir fener olmuştu. Bugünlerde ise Kingman Keep'in etrafını obsidyen bir perde sarmış ve sadece yıldızlar ona ışık tutmaya başlamıştı. Yakındaki sokaklar ve evler bile bir zamanlar burada çalışan şövalyeler ve hizmetkârlar tarafından terk edilmişti. Bu da insanların Kingman Kalesi'nin gölgesinde yaşamaktansa Hollow'un doğu yakasında yaşamayı tercih ettiklerinin bir ifadesiydi. Binanın kendisi ayaklanmalar sırasında zarar görmüş, delikler rengi solmuş ahşap kalaslarla kötü bir şekilde yamalanmıştı. Sadece tepedeki gözlemevi kırılmaktan, yıkılmaktan, yakılmaktan ya da yağmalanmaktan kurtulmuştu.

Onun yerine yıllarca ihmal edildikten sonra geçmişin bir başka hasarlı anısı haline geldi.

Doğa, insanın yaptıklarını 1 katına çıkarmaya çalışmıştı ve kalenin yarısı Ay'ın Gözyaşları'ndan ve sarmaşıklarından gelen soluk beyaz ışıkla kaplanmıştı. Tek yaptığı, sanki yok olmayı bekleyen bir harabeymiş gibi, daha köhne ve yalnız görünmesini sağlamaktı. Ama unutmak istesem bile

unutamazdım. Kingman Keep her gece, on yıl önceki ayaklanmalarda
ölenlerin çığlıkları hâlâ zihnimdeyken beni uyutuyordu.

"Bana işin orada olduğunu söylememiştin," dedim kalenin yan tarafındaki hizmetkârların girişine yaklaşıırken.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Paralı Asker'in yeterince kötü olacağını biliyordum. Burada buluşacağımızı bilseydiniz kabul edeceğinizi hiç düşünmemiştim."

"Neden? Buraya en son ayaklanmalar sırasında geldiğim için mi? Sözde dostlarımla toplumdaki kasvetli konumlarını iyileştirmek için beni öldürmeye çalıştıklarını izlediğim yer? O anıları yeniden yaşamak istemeyeceğimi mi düşündünüz?" Bir duraklama. "Çünkü haklı olurdun."

"Gitmek mi istiyorsun?"

"Evet," dedim. "Ama seni terk etmeyeceğim. Bir dahaki sefere bana doğruyu söyle yeter." "Özür dilerim. Çaresizdim."

İleride bizi bekleyen bir adam gördüğümüzde kızgınlığımı üzerimden atmaya çalıştım.

Paralı Asker dağınıktı, uzun siyah saçları omuzlarına dökülüyordu ve ağır bir sakal yüzünü kaplıyordu. Gözleri dumanlı bir griydi ve sert bir kış için giyinmişti ama uzun boylu ve iri yapılı olduğu, yağdan çok kasları olduğu kolayca anlaşıyordu.

"İyi akşamlar beyler," diye gürledi. "Siz ikiniz bu gece bana yardımcı olan harika cömert dolandırıcılar mısınız?"

Gözlerimi paralı askerden ayırmadım, Sirash'a doğru bakmadım bile. Bana danışmadan önce anlaşmayı çoktan kabul ettiğini söylememişti. Bir başka uygun ihmal daha. Bana güvenmiyor muydu?

Sirash boğazını temizledi. "Biziz. Sen Orbis Şirketi'nden Dark olmalısın. Bize iş hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz?"

"Tabii ki! Orada iki kişiyle buluşacağız. Birini muhtemelen öldüreceğim, diğerine ise bilgi almak için işkence yapacağım. Ya da belki yaşamalarına izin veririm. Henüz karar vermedim. Bazen doğaçlama yapmayı severim. Onlardan bilgiyi aldıktan sonra, bir yere götürmen gerekecek. Ama bilgiyi aldıktan sonra yerini söyleyeceğim."

"Yalan söylüyorsun, değil mi?" Sirash sordu.

"Hayır," dedi Paralı Asker gülümseyerek, topuklarının üzerinde ileri geri sallanarak. "Bu gece biri ölecek ve bu ben olmayacağım. İçinizden biri olabilir ama bunu zaman gösterecek."

Paralı askere bir adım daha yaklaştım. "Gerçekten cinayeti kabul edeceğimizi mi sandın?"

"Tabii ki. I-" Dark kendini bıraktı, onun yerine bana bakmaya başladı. "Boynundaki şu iz. Sen Michael Kingman'sın, değil mi?"

"Eğer soruyorsanız, cevabı zaten biliyorsunuz demektir."

"Sanırım öyle," dedi beni bir aşağı bir yukarı süzerken. Ses tonu ve duruşu değişmişti -eskisinden daha sertti- ama insanlar kim olduğumu öğrendiklerinde bu sık sık olurdu. Bu beni rahatsız etmedi. Paralı asker olsa bile. "Bunu iyi bir şans sayacağım: Bir Kingman nihayet kalesine dönüyor. Hadi içeri girelim. Geç kalmak istemeyiz."

"Gerçekten birini öldürmeyi mi planlıyorsun?" Ben sordum.

"Evet," dedi. "Eğer siz ikiniz bu işe dahil olmak istemiyorsanız, gidebilirsiniz. Ama paraya hemen ihtiyacınız olmasaydı burada olmazdınız diye düşünüyorum. O yüzden ikinizin de bana bunu neden yapmanız gerektiğine dair, sizi benden daha iyi bir insan yapan bir sebep sunacağınız kısmı geçelim. Hepimiz birer benlik canavarıyız - tek fark bazılarımızın bu konuda diğerlerinden daha dürüst olması."

Dark elini kilidin üzerine koyduğunda ve kilit donmaya başladığında ne Sirash ne de ben cevap olarak bir şey söyledik. Diğer eliyle kemerinden sarkan baltayı kaldırdı ve kilidi paramparça etti. Metal parçaları cam gibi yere düştü. Dark kapıyı çekti ve bizim için açık tuttu.

"Başınızı eğin. Oradaki parayı kazanmaya çalışın."

Üçümüz bir mahzen kadar soğuk olan eski evime girdik. Hizmetkârların yerini toz ve örümcek ağları almış, şövalyelerin yerini paslı çelikler almıştı ve kan lekeli taşlar bir zamanlar insanların burada yaşamayı seçtiğini hatırlatan tek şeydi. Bir zamanlar Kingman ailesi için ölümüne savaşmaya hazırlanan muhafızların onurla durduğu koridorlardan geçerek büyük salona girdik.

Zaman onu bir is ve yanmış taş deposuna dönüştürmüştü. Balkonun ahşap bariyerleri kömürleşmiş ve kemerler parçalanmıştı. Bir zamanlar diğer tüm Yüksek Asillerin gıpta ettiği vitray pencereler kırılmış, geriye sadece var olduklarını gösteren kırmızı ve gri cam parçaları kalmıştı. Bir zamanlar kaleyi bu kadar heybetli ve görkemli kılan yüksek tavanlar, kaleyi sımsıkı saran bir karanlıkla kaplanmıştı.

Odanın ortasında durup etrafıma bakındım, gözlerimi kapattığımda odanın gölgelerin olmadığı ve her şeyin çocukluk anılarımdaki gibi tertemiz olduğu unutulmuş ihtişamına geri döneceğini umuyordum.

"Savaş odası nerede?" Dark bana sordu.

"Şurada," dedim başımla sağdaki en uzak odayı göstererek. "O zaman gidelim."

Ondan bir adım önde, ağır kaplamalı kapının kolunu tuttum ve çekebildiğim kadar sert çektim. Yağlanmamış menteşelerin metalik gıcirtısı duvarlarda yankılandı ve ensemdeki tüyleri diken diken etti. Dark beni kenara itti ve odaya girdi, Sirash da arkasından.

Ortadaki kırık savaş masasının arkasında bizi bekleyen iki pelerinli adam vardı. Dark, Sirash ve ben diğer taraftaki yerlerimizi aldık ve onlara bakmaya başladık. Tek ışık arkalarından geliyor, yüz hatlarını karanlığa gömüyordu.

"İstediğimiz şey sizde mi?" diye kükredi soldaki, göğsü kabarmış bir şekilde.

"Hanginiz benimle iletişime geçti?" Dark sordu.

Sağdaki adam başıyla onayladı.

"Teşekkürler." Dark ceketinden bir tabanca çıkardı ve onu göğsünden vurdu. Kurşunun yankısı havada asılı kalırken, beyaz duman kükürt kokusuyla birlikte yüzümü yıkadı. Adam bir an şaşkın şaşkın baktı ve sonra Aoor'a yığıldı, ölmüştü. "Yine ne soruyordun?"

Adam kekeleyerek, "Onu siz mi öldürdünüz? O seninle irtibata geçti!"

"Ve şimdi o öldü. Gerçek bilginin sende olduğunu varsayıyorum. Onda sahte versiyonu var, değil mi? Parmaklarını hacklemeye başlamadan önce ver onu. Pek sabırlı değilimdir."

Titreyerek hayatta kalan kişi kırık masanın üzerine büyük kahverengi bir zarf koydu. Dark zarfı almam için omzumu dürttü ve ben de söyleneni yaptım, gözlerim ölü adamın altında oluşan kan gölüne takılmıştı. Zarf elimde, Dark'ın yanına döndüm, ancak o zaman hepimizin canavar olduğu konusunda ne demek istediğini anladım, sadece bazıları diğerlerinden daha dürüsttü.

Dark ceketinden bir mektup çıkardı ve kazazedeye fırlattı. "O cesetten kurtulmak isteyebilirsin. Evokerler bu tür cinayetleri pek hoş karşılamaz.

Hollow."

Ben konuşmadan önce büyük salona geri dönmüştük. "Onu sen öldürdün." "Sana öldüreceğimi söylemiştim," dedi kayıtsızca.

"Neden?" Sirash sordu.

Karanlık durdu. "Öldürdüğüm adamın bir katil, tecavüzcü ve köpek tekmeleyici olduğunu söylesem daha iyi hisseder miydin?"

İkimiz de cevap vermedik.

"Ama değildi," diye açıkladı Dark. "Muhtemelen iyi bir adamdı. Bir ailesi, arkadaşları, belki bir kız ya da erkek arkadaşı, karısı ya da kocası vardı ve bu gece olayların yanlış tarafındaydı. Kendisini koruyamayacak insanlara güvendi ve ben de sadece kendimi koruyordum. İkiniz de şok olmamalısınız: Bu işin başında ne yapacağımı söylemiştim. Yalan söylediğimi düşündüyseniz bu benim suçum değil."

Sirash, "Sadece paramızı ödeyin ve zarfın nereye gitmesi gerektiğini söyleyin," dedi.

Sirash'a bakamadım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştık, işler ne kadar umutsuz hale gelirse gelsin. Umarım buna değmiştir.

Ailemi ve onun mirasını korumak için bu kadar ileri gitmeye razı olur muydum? "Peki," dedi Dark. "Zarfı görmeme izin ver, sonra-"

"Silahlarınızı bırakın ve ellerinizi kaldırın ki görebileyim! Yapmazsanız ateş edeceğiz!"

Duvarlar boyunca bir dizi fener hep bir ağızdan canlanırken ve her giriş ve çıkıştan askerler dökülürken bağırışlar büyük salonu doldurdu. Bir anda etrafımız sarılmıştı. Etrafımızda kaç kişi olduğunu göremiyordum, çünkü gölgeler odadaki varlıklarını iki katına çıkarmış gibiydi. Titreyen ellerimi ve zarfı hızla havaya kaldırdım, sonra Dark'a doğru baktım. Başını sallıyor ve kaşlarını ovuşturuyordu.

"Bu bunak embesiller," diye alay etti. "Beni tutuklamaları için yine Avukatları mı gönderdiler?"

Kalbim boğazıma düğümlenmiş gibi hissediyordum ve karanlıkta tek görebildiğim, yukarı Aoor'dan bize doğrultulmuş okların parıldayan uçlarıydı. Bir fiçinin içindeydik.

"Burada komuta kimde?" Dark bağırdı.

Odanın etrafını saran balkonlardan birinden bir ses geldi. "Ben Franz Russel, Scales İnfaz Birimi'nin teğmeniyim, güzel şehrimizde işlediğiniz çok sayıda suçtan dolayı sizi adalete teslim etmek için buradayım. Silahlarını bırak paralı asker, seni hemen olduğun yerde öldürmeyeceğiz."

"Hangi yasaya ya da peygambere dayanarak beni tutuklamaya çalışma hakkına sahip olduğunuzu düşünüyorsunuz?" Dark sordu. "Ben bir paralı askerim. Yasaların dışındayım ve eğer bana karşı suçlamalarda bulunacaksanız, bunu kibarca Orbis Şirketi'ne iletebilirsiniz. Şikayetinizi kendi kışkırlarını temizlemek için kullanabilirler. Bu büyük bir onurdur."

"Silahlarınızı bırakın ve Hollow'u temelli terk edin yoksa ateş edeceğiz!"

Dark yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize mırıldandı: "Başladığında sakın kıpırdamayın, yoksa ne olacağını garanti edemem. Ve Kingman, eğer hayatına değer veriyorsan, o zaman o zarfı bırakma. Anladın mı?"

Başımızı salladık. Bize söyleneni yapmaktan başka seçeneğimiz yoktu. Özellikle de benim. Eğer Scales beni bir paralı askerle çalışırken yakalarsa... beni sadece tutuklamakla yetineceklerinden şüpheliydim. Kafamı nerede keseceklerini seçmeme izin vereceklerini umuyordum. Kalenin önünde kralı son bir kez lanetlememe izin verirlerdi ama Gezgin Kilisesi'nin merdivenlerinde aile mirasına daha uygun olurdu.

Kardeşimin beni öldürüp öldürmeyeceğini merak ediyordum.

"Bu gece hepiniz büyük bir hata yaptınız," diye açıkladı Dark. "Scales'in üyeleri olabilirsiniz ama şu anda karanlığın içindeki kanunsuzlardan başka bir şey değilsiniz. Kralınız kıtadaki tüm Paralı Asker şirketlerine karşı bir savaş istemediği sürece sizi destekleyemez." Dişlerini gösterdi. "Bu yüzden herkesi zahmetten kurtaracağım ve hepinizi kendim öldüreceğim."

Sanki tüm ışıklar kovulmuş gibi salon karanlığa gömüldü ve başladı.

Gözlerim açık olmasına rağmen neler olduğunu anlayamıyordum. Paralı Askerlerle ilgili çocukluk derslerimin hiçbirisi beni buna hazırlamamıştı. Kaosun ortasında savaşın sadece parçalarını seçebiliyordum, duyularım boğulmuştu. Çılgınlıkla yoğunlaştıkça pençeler taş duvarları tırmalıyordu. Cıvatalar havada vızıldayarak Aoor'a ve duvarlara çarptı. Yıldırım

çatırdadı, buz kırıldı, taş parçalandı ve metal metale çarptı. Odadaki ısı o kadar keskin zıtlıklarla düşüp yükseliyordu ki bir an terlerken diğer an titriyordum. Sabit olan tek şey, emirler bağırılırken Savunucuların yardım çığlıklarıydı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da bana pusu kurmaya çalışıyorsun?" Dark sesi gürleyerek bağırdı.

Gözlerim nihayet alıştı ve neler olduğunu *gördüm*. Karanlık ve gölgeler büyük salonda canlı gibiydi, bükülmüş ellerin ve insan silüetlerinin şekillerini alıyor, çatlaklardan akan su gibi duvarlar boyunca sürünüyor ve dans ediyordu. Savunmacılar, bir şimşek hızıyla kılıçlarını gölgelere doğru savuruyor, metal sanki bir sismiş gibi aralarından kayıp gidiyordu. Duvarlarda belirgin bir *çatırtı* yankılanmadan önce diğerleri çığlık çığlığa üst kata fırlatıldı.

Karanlık her şeyin merkezindeydi, elleri kalenin içindeki gölgelerin ve karanlığın hareketlerini düzenliyordu. Gözleri vahşiydi, çizdiği resmin içinde kaybolmuştu, gölgeler onun enstrümanları ve çığlıklar onun müziği idi. Tek bir paralı askerin yaratabileceği yıkım buydu. Vurano'nun onlardan oluşan bir bölük tarafından saldırıya uğradığında neye benzediğini hayal bile edemezdim.

"Michael," dedi Sirash, yanıma sürünerek. "Gitmen gerek! Burada yakalanamazsın!"

"Sirash, yapamam-"

"Git!" diye bağırdı. "Ben kendi başımın çaresine bakarım ve burada olman benim suçum! Git!" Lanet olsun. Yapabileceğim tek şeyi yaptım: Koştum, yamalı botlarım Aoor'da buz gibi kayıyordu. En yakın kapıya, eski odama doğru koştum ve omzumu kapıya çarptım. Donmuş, paslanmış menteşeler kırıldı ve

Ağır kapıyla birlikte yere düştüm.

Paralı Asker beni gördü. Gözleri bir tweecker'inki gibi kıpkırmızı yanıyordu. "Michael!"

Kapıyı altıma alarak üzerinden geçtim ve örümcek ağlarıyla kaplı odamdan çıkışa doğru koştum. Sol elimdeki zarf ve gözlerimi kapatan sağ ön kolumla pencereyi kırdım. Cam kırılırken derimde binlerce küçük kesik oluştu.

Yere indiğimde kurtuluş yoktu, sadece göğsüme doğrultulmuş bir yay vardı.

"Ani hareket yok, yoksa ateş ederim," dedi saldırganım.

Ellerimi kaldırarak yavaşça ayağa kalktım. Kim olduğunu o zaman anladım: Naomi, annesinin ölümü hakkında yalan söyleyen hırslı ve zalim kız.

"Michael Kingman?" dedi, neredeyse yayını indiriyordu ve sonra sesinde daha fazla demirle devam etti, "Michael Kingman, büyük bir zevkle-"

"Bekle! Beni bırakmalısın."

Sadece benimle dalga geçmek için tereddüt etti ve yayını hafifçe indirdi. Göğsüm yerine karnıma nişan almıştı. Çok daha iyi değildi. "Ne?"

"Bir anlaşma yapalım. Gitmeme izin vermen ve bu gece beni hiç görmemiş gibi davranman karşılığında."

"Benden ne isteyebilirsiniz ki?" diye sordu, tiksintisi her halinden belliydi. "Seni şu anda tutuklamak, diğerlerini isyancılarla çalıştığına ikna etmeyi oldukça kolaylaştırır. Bir kahraman olurdum."

"Bir günlük kahraman," dedim. "Beni burada tutuklayın, yarın tarihe Asi Kingman olarak geçeceğim. Sen ise unutulacaksın -her ne kadar gündemde kalmaya çalışsan da- benim yaptıklarımın gölgesinde kalacaksın. Ya da benimle çalışabilir ve dünyanın senin adını bilmesinin nasıl bir şey olduğunu deneyimleyebilirsin."

Gözlerinde gördüğüm parıltı geri gelmişti, hem de eskisinden daha keskin.

Şansımı zorlayarak yakasındaki taç yamasını işaret ettim. "Bu Sonsuz Vals'e katıldığın anlamına geliyor, değil mi? Ben de öyle."

Sonunda arbaleti indirdi. "Olamazsın."

"Henüz kimse bilmiyor. Bu bir sürpriz olacak. Ama her halükarda, senin gibi asil bir soyadına sahip olmayan biri için... bence Sonsuz Vals sırasında sana kur yapmama izin vermelisin. Bir hain olsam bile, bu senin konumunu yükseltecektir. Yüksek Soylular sana farklı gözle bakacaktır. Seni konumunu yükseltmeye çalışan bir halktan biri olarak değil, potansiyel bir ortak olarak görecekler. Ve sana olan ilgimi geri çevirirsen alacağın tepkiyi, göreceğin ilgiyi bir düşün."

Naomi tek parmağını arbaletin üzerine vurdu. "Sana neden güveneyim?"

"Sözüme güvenmek zorundasın."

"Ailenizin sözü yıllardır değersiz. Teminat olarak elle tutulur bir şeye ihtiyacım var." Gözleri babamın yüzüğüne takıldı. "O yüzük. Onu istiyorum."

Ellerimi indirdim. "Hayır."

Babamın yüzüğünü vermektense vurulmayı tercih ederim.

"Benimle tartışacak durumda değilsin," dedi. "O yüzük senin hayatına değer mi? Hatta kibarlık edip, Sonsuz Vals için Ryder Keep'te görüştüğümüzde sana geri vereceğim. Eğer geceleri daha rahat uyuyacaksan bunu bir borç olarak kabul et."

Babamın yüzüğüyle oynarken Kingman Kalesi'nin içinden gelen çığlıklar kaybolmuştu. Bir taraf kazanmıştı ve hangisinin kazandığını öğrenmeye hiç niyetim yoktu. Beni kaçarken gören Dark'ın Scales'ten daha merhametli olacağından şüpheliydim.

Kahretsin, başka seçeneğim yoktu.

Babamın yüzüğünü orta parmağımdan çıkardım, tereddüt ettim ve sonra eline tutuşturdum. "Eğer o yüzüğü kaybedersen, evini bulur ve yerle bir ederim."

"Not edildi," dedi gözlerini devirerek. "Yakında görüşürüz, Michael Kingman. Sonsuz Vals'e geç kalmayın."

Ondan ve Kingman Keep'ten hızla uzaklaştım. Görüş alanımdan çıktığında ya da kulaklarımdaki çınlama durduğunda, hatta kırık camın bıraktığı kesiklerden kollarıma kan damladığını hissettiğimde bile koşmayı bırakmadım. Ancak nefesim kesildiğinde, bacaklarım sıkılaştığında ve dillerim uyuştığında durdum ve birinin beni görebileceği son yerin dışındaki kaldırıma oturdum.

Ancak o zaman Dark'ın talimatlarını ne kadar iyi uyguladığımı fark ettim. Zarf hâlâ elimdeydi ve parmaklarımin can havliyle tuttuğu yerde derin kırıksıklıklar vardı. Onu yanıma koydum, alınımdaki teri sıkı nefeslerle sildim ve geceyi zihnimde tekrar gözden geçirdim. Bir cinayetin suç ortağıydım, Sirash'ın umutsuzca ihtiyaç duyduğu parayı alamamıştım ve bırakın ailesini, kendini bile koruyamayan ebedi bir başarısızdım.

Sonra Dark'ın Kingman Kalesi'nde yaptığı şey vardı. Hem Buz hem de Karanlık Fabrikasyonlarını kullanmıştı ama Fabrikasyonlar hakkında bildiğim her kural bunun imkânsız olduğunu söylüyordu. Fabrikatörlerin sadece bir uzmanlığı vardı. Yine de onun kuralları çiğnediğini görmüştüm ve henüz nasıl ya da neden yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Sirash'ın kaçmış olmasını umuyordum. Güvende olmasını umuyordum ama onu şahsen görmem günler alacağı için yapabileceğim tek şey umut etmektir. Bir de Naomi'yle yaptığım anlaşma vardı, adı ve babamın yüzüğüne sahip olması dışında hakkında hiçbir şey bilmediğim bir kız. Yüzüğüm olmadan kendimi çıplak hissediyordum.

Ve az önce bir paralı askerden hırsızlık yapmıştım, niyetim bu olmasa bile büyük olasılıkla yaptığım şey yüzünden beni öldürecekti.

Hayatlarımızı ne için tehlikeye attığımızı merak ederek Dark'ın zarfını açtım ve sayfanın ortasındaki bir satırı okuyacak kadar rastgele bir kâğıt parçası çıkardım: *Raporda David Kingman'ın sorunsuz bir şekilde tutuklandığı belirtilmelidir.*

"Michael."

Tüylerim diken diken oldu. Karanlık beni bulmuş muydu?

Arayan kardeşim Lyon'du. Düşüncelerimi toparlamaya çalışmadan önce devriye evinin kapısını çalmamalıydım.

"Michael? Burada ne işin var? Geç oldu."

Soyluları dolandırırken öğrendiğim bir şey de her zaman bir yedek planımın olmasının ne kadar önemli olduğuydu. Özellikle de kaderimi elinde tutan kişi gerçeği istediği gibi çarpıtabileceğini göstermişse.

Bu gece için bir mazerete ihtiyacım vardı.

Ve cellat kardeşim bana bir tane verecekti.

GENİŞ AİLE

"Ne istiyorsun?" dedi ağabeyim önümde volta atarken. "Başın ne kadar belada ki bana gelmek en iyi seçeneğin oldu?"

"Yeterince. Ama Angelo'ya gidecek kadar değil. Şartlı tahliye olmasaydım burada olmazdım. Bu gece başım biraz belaya girdi ve bir mazerete ihtiyacım var. Her ihtimale karşı."

"Her ihtimale karşı mı? Bu beni daha iyi hissettirmiyor, Michael. Sana aylar önce infazlara gelmemeni söylemiştim. Eninde sonunda böyle bir şey olacağını biliyordum. Babamızın adını haykıran o asi sadece suçu bize atmalarını kolaylaştırdı."

"Ben de sana soyluların fino köpeği gibi davranmayı ve şehirde hâlâ sahip olduğumuz azıcık saygıyı da mahvetmeyi bırakmanı söylemiştim."

Kaldırımında otururken Lyon beni görmezden geldi, Dark'ın zarfı yuvarlandı ve o göremeden arka cebime tıklandı. İhanet damgası kaşının hemen üstündeydi, çünkü kral en yaşlısı olarak onunkinin en görünür olması gerektiğine karar vermişti.

"Ayağa kalk."

"Bir yere mi gidiyoruz? Hayır, teşekkürler. Yorgunum ve eve dönmek istiyorum. Sadece sana ihtiyacım var-"

Lyon bana baktı ve ben sessiz kaldım. "Bir mazeret istiyor musun, istemiyor musun? Bu sana seni korumak için benim sözümünden daha fazlasını verecek."

"Peki beni götürdüğünüz bu gizemli yer neresi?"

Ağabeyim yanıt vermedi, onun yerine beni ayağa kaldırdı. "Yakında göreceksin."

"Bundan bahsetmiş miydin-"

"Bana teşekkür etmeyeceksen, bunu duymak istemiyorum."

Kardeşimi sokaklarda takip ederken -sadece kanı yıkamak için duruyordum- onu soru yağmuruna tuttum ve kısa cevaplar aldım; en fazla birkaç kelime, şanslıysam bir cümle. Ancak Yukarı Mahalle'ye yaklaştığımızda sorularım daha çılgınca bir hal aldı.

Her zaman onun asil köpek görüntüsünün yalan olmadığından korkmuştum. Ben, Gwen ve annemiz olmadan ne kadar ilerleyebileceğini gördükten sonra bir gün aileme karşı dönebileceğinden.

"Gecenin bu saatinde neden Yukarı Mahalle'deyiz? Benden ne saklıyorsun?" diye sordum.

Ağabeyim bu sefer bana tek kelimelik bir cevap bile vermedi, uzun ve alçak bir binaya girdi. Ben de sessizce, etrafına birkaç sandalye serpiştirilmiş, sade bir şekilde dekore edilmiş bir odaya girdim. Sandalyelerden birinde benim yaşlarımda, sarı saçlı, siyah-sarı çizgili gecelik giyen bir çocuk oturmuş, bir çenesini rehber olarak kullanarak kitap okuyordu. Arıya benziyordu ve duman ve köz kokuyordu. Onunla ilgili bir şey aklımı kurcalıyordu ve nedeninden emin değildim.

"Kai, ben Lyon," dedi kardeşim yabancıya yaklaşıp. "Kayleigh hâlâ orada mı?"

Çocuk başını salladı. "Bitiriyorlardı. Birkaç dakika içinde işleri bitecek. İsterseniz siz de onlara katılabilirsiniz."

"Biri bana neler olduğunu açıklayacak mı?"

Lyon beni görmezden geldi. "Hemen döneceğim. Kai, kardeşimin gitmediğinden emin ol."

Ben ona küfrederken Lyon odanın diğer tarafındaki bir kapıdan geçerek kapıyı arkasından kapattı. Yapacak pek bir şeyim olmadığı ve bir mazerete ihtiyacım olduğu için çocuğun yanına oturdum.

"Seni yataktan falan mı kaldırdılar?" Ben sordum.

"Bu sabah acelem vardı ve bir hata yaptım. Başka kıyafetler aldığımı sandım ve evden çıkana kadar geceliklerimin içinde olduğumu fark etmedim. Sanırım yırtık pırtık ve delik deşik olmalarındansa şık olmalarına sevinmeliyim."

"Bunu nasıl başardın? Aradaki farkı göremiyor musun? Sen bli-"

Çocuk bana döndü ve öyleydi. Gözleri bulanık su rengindeydi ve nihayet kitabına baktım ve her harfin, birinin hangi harfi okuduğunu dokunarak belirlemesine olanak tanıyan çıkıntılara sahip olduğunu gördüm. Kördü ve ben bu konuda bir şaka yapmıştım.

"Çok özür dilerim," diye haykırdım, neredeyse kendi nefesimde boğuluyordum. "Sadece şaka yapmaya çalışıyordum. Çok özür dilerim."

Çocuk cevap vermedi.

"Tekrar başlayabilir miyiz? Ben Michael." Durakladım, sonra ekledim, "Michael Kingman. Tanıştığımıza memnun oldum."

Kitabını kapattı. "Ben Kai Ryder. Babanın idamından beri seni daha fazla görmediğime şaşırdım. Kingman ailesi saklanma konusunda hiçbir zaman iyi olmadı. Bir çatışma çıktığında genellikle ön saflarda yer alırlar."

"Evet, ailemin soylularla tek ilişkisi ağabeyimin onları infaz ettiği zamanlarken bir hainin oğlundan fazlası olmak zor," dedim. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde arka cebimden Dark'ın zarfını çıkardım, açtım ve babam hakkında daha fazla şey öğrenip öğrenemeyeceğimi merak ederek yavaşça içindekileri incelemeye başladım. Burada sıkışıp kardeşimi beklediğime göre, yanımdaki tek kişinin görememesinden de faydalanabilirdim.

Bu beni korkunç bir insan mı yaptı? Belki de.

Zarfin altında cam bir halka vardı. Onu cebe attım, sonra kâğıtların çoğunu elime aldım ve okumaya başladım, bir yandan da Kai ile konuşmaya devam ediyordum.

Sanırım bugün öleceğim.

Herkes savaşa giden Paralı Askerler hakkında hikâyeler duymuştur ama hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı. Paralı Askerler

Tosburg Bölüğü Hollow Akademisi'ni kuşatıyor. Tüm öğretmenler öldürüldü... Bizi Hollow Kütüphanesi'ne sokarken öldüler. Biz tüm kapı ve pencerelere barikat kurduk ama yardım olmadan ne kadar dayanabiliriz bilmiyorum. Krala ve Malcolm Kingman'a orduları toplamaları için haber gönderildi ama paralı askerler içeri girmeden önce buraya ulaşacaklarını sanmıyorum. Tüm yüksek ve alçak asillerin muhafızlarını ve şövalyelerini toptasak bile, bir paralı asker birliğine karşı şansımız olacağından şüpheliyim. Burası benim mezarım olacak. Bunu biliyorum. Tek tesellim, birisi □inds bunu okuduğunda bize ne olduğunu bilecek olması... Unutulmak istemiyorum.

"Gelecek için bir planınız var mı?" Kai sordu. "Atalarınızın yaptığı gibi Kraliyet Ailesi'ne yardım edemeyecekseniz, ne yapacaksınız? Kingman tarihin kenarında kalmayı biliyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Ne olmayı umuyorsun? Ailenizde Fabrikatör olan biri var mı?"

O cevap verdikçe okumaya devam ettim, arada bir bir şeyler söyleyerek gerçekte ne yaptığımı anlamasını engelledim.

Son yazdığımndan bu yana kısa bir süre geçti. Tosburg Paralı Askerleri etrafımızı sardı. Henüz saldırmadılar, ama hepsi öğrenciler huzursuzlanmaya başladı. Yardım geleceğine dair bir işaret yok. Sanırım tek başımıza olabiliriz, ama kimse bunu yapacak kadar cesur değil. Henüz itiraf etmediler. Hepimiz Malcolm Kingman'ın arkasında bir orduyla bizim için geleceğini söyleyip duruyoruz. Herkesi sakın tutmaya çalışıyorum ve buna inanıyor gibi görünüyorlar ama... ama ben terri□ied olacıklardan korkuyorum.

Bu şekilde ölmek istemiyorum.

Kimse kimsenin bizi kurtarmaya geleceğine inanmıyor. Ryders ve altlarındaki Düşük Soylu aileler savaşa girdi ve yok edildi. Daha önce de insanların öldüğünü görmüştüm... ama bu şekilde değil. Tam bir katliamdı. Karıncalar gibi ezildiler. Paralı askerler şövalyelerin kafalarını kütüphanenin etrafındaki mızraklara taktılar. Antonio Ryder da ölenler arasındaydı. Paralı askerler kafasını diğerlerinin yanına koymadan önce tekmelediler.

ve Alexander bunu iyi karşılamıyor. Kan istiyor ve ben de onu sakinleştirmeye, destek gelene kadar beklemesi için ikna etmeye çalışıyorum.

Ama ağabeyinin kellesini mızrağın ucunda gören birini ikna etmek zor. Er ya da geç kendini kaybedecektir.

Bundan sonra ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama Malcolm Kingman bizim için geliyorsa, bu zaman alacaktır. Stratejiler geliştirilecek ve zaferi garantilemek için ihtiyaç duyduğunu düşündüğü asker sayısının iki katını toplayacaktır. Ne yazık ki, ne kadar uzun sürerse, bizim için olumlu bir sonuç olma ihtimali o kadar azalacak. Keşke bu paralı askerlerin neden henüz bir talepte bulunmadıklarını anlayabilseydim. Burada kaçırdığımız bir şey mi var? Biz sadece yem miyiz? Neyin peşindeler?

Ben ıigured dışarı. Tosburg Şirketi'nin neden burada olduğunu biliyorum.

Arşivlerde bir şeyin peşindeler! Arşivciler tüm bu olanlar boyunca sessiz kaldılar ve ancak ben içlerinden birini duvara çarptıktan sonra konuşmaya başladılar. Paralı Askerler Başbüyücünün Günlüğü. İçinde ne olduğunu söylemiyorlar ama önemli değil. Artık elimde bir koz var. O sülüklerin ne olduğunu biliyorum.

Sonra. Artık bizi öldürmelerini beklemeyeceğim. Bu benim savaşım ve ben kazanacağım.

Tosburg Bölüğü'nün lideriyle görüştim ve geri çekilmezlerse Başbüyücü'nün Günlüğü'nü yakacağımı söyledim. O da sinirlendi ve ben izlerken o□f sikimi kesip arkadaşlarıma yedirmekle tehdit etti. Açıkçası, dürüst bir anlaşmaya varamadık. Sanki böyle bir şansımız varmış gibi. Daha da önemlisi, biliyorum ki birliklerinin toplandığı yerdeyiz ve saldırıya hazırlanıyoruz. Tahminlerimize göre, aşağı yukarı onlarla aynı sayıda öğrencimiz var.

Paralı Askerler yapsın. Bizden çok daha fazla deneyimleri var ve ben □irst onlara saldırmanın intihara varan bir davranış olduğunu kabul etmekle birlikte, hepimiz cellatlarımızın bizi öldürmesine seyirci kalmaktansa ayakta ölmenin daha iyi olduğu konusunda hemfikiriz. Varmak. William ve Alexander her şeyi nasıl değiştireceklerini konuşmaya başlamışlardır bile. Hükümette, orduda, soylu ailelerde, hepsinde reform yapmak istiyorlar. Burada ölmeyecekler, bundan emin olacağım.

Bir planım var.

Hollow Akademi Arenası'nın inşa edildiği zeminin Fabrikatörler için sıcak bir nokta olduğu ve orada durursak güçlerimizi artıracığı söylentilerini yayıyordum. Bu saçmalık ama Paralı Askerleri arenaya çekmem gerekiyor ve öğrencilere söyleyecek başka bir şey bulamadım. Onlara kampüste onları kuşatabileceğimiz tek yerin arena olduğunu mu söylemeliydim? Ya da bunu yapmazsak öldürüleceğimizi mi? Hayır, böylesi daha iyi. Bırak bir yalana inansınlar. Bırakalım □ind gücü. Çok azı bazı Paralı Askerlerin de Fabrikatör olduğunu biliyor.

□irst ışığında, öncüler ve ben onları William ve Alexander'ın bizimle birlikte □ight adresini seçen öğrenciler ve Arşivcilerle birlikte bekleyeceği Hollow Akademi Arenası'na çekeceğiz. Alexander

tribündeki okçularla birlikte olacak. William paralı askerleri pusuya düşürmek için bekliyor olacak. Savaşın yükünü öncüler çekecek ve umarım diğerleri Paralı Askerler hepimizi katletmeden önce bize ulaşır.

Büyük ihtimalle bu benim ☐ irst ve son savaşım olacak... Öncülerin çoğu bundan sağ çıkamayacak... Sayımız az, çünkü kimse katılmaya zorlanmadı. Gönüllü olan herkes riskleri bilerek katıldı.

Onlar tanıdığım en cesur insanlar. Alexander ve William da katılmak istediler ama onlara katılamayacaklarını söyledim. Diğer öğrencilere komuta edecek yeterli sayıda liderlik tecrübesi olan insan yok ve onlara başka yerlerde ihtiyaç var. Yaşamaları gerekiyor. Hollow'un geleceği için.

Olur da... Olur da bu benim son günüm olursa... Hayatımın b i r kaydı olsun istiyorum. Bu yüzden bu mesajları kütüphanedeki en sevdiğim kitabıma bırakıyorum. Anne... Baba... Abla, eğer bunu okuyorsan, ne yaptığımı biliyorsun.

Burada herkesi korumak için bulunuyorum. Askeriyeden gelen tek kişi benim. öncüye komuta etmek için deneyim. En iyisinden öğrendim. Hollow'un korunmasını başkasına bırakamam.

Umarım tekrar karşılaşırız, yarın ya da öbür tarafta. Umarım ne olursa olsun benimle gurur duyarsın.

Hepinizi seviyorum, bunu asla
unutmayın. O yüzden lütfen beni
unutmayın.

Bir sonraki sayfaya geçtim ama boştu. Dark'ın bu sayfalardan ne istediğine dair hiçbir ipucu yoktu, ayrıca babam ve Davey ile ilgili satırlar da yoktu. Bahsedilen tek Kingman büyükbabam Malcolm'du.

Göze çarpan tek şey *Başbüyücü'nün Günlüğü*'nden bahsedilmesi idi. Dark da Paralı Asker kardeşleri gibi onun peşinde miydi? Onu almak için Hollow Akademisi'ne ve kütüphaneye saldırılarını gerektirecek kadar özel olan şey neydi?

Tam zamanında Kai'ye geri döndüm: "-ve Ses İmalatlarımı kontrol etmeyi öğrendiğimde yapmak istediğim şey de bu. Gençken görme yetimi kaybetmiş olsam bile bir fark yaratabileceğimi düşünüyorum. Aslında göz kapaklarımın açık olmasının nedeni de bu.

Doğuştan kör olan biri için olduğu gibi kapalı olmak yerine. Merak ediyorsan diye söylüyorum."

Zarfin içinde henüz okumadığım bir kağıt daha vardı. "Görme yetinizi nasıl kaybettiniz? Bir kaza mıydı?"

Kai başını yavaşça salladı. "Fabrikasyonlarımı çocukken kullandım. İyi bir amaç içindi... Bir arkadaşımın hayatını kurtardım. Sadece bunu yapmak bana çok pahalıya mal oldu."

"Ne? Fabrikasyonların sadece anılara mal olduğunu sanıyordum. Nasıl olur da görüşünüzü elinizden alırlar?"

"Açık sözlülüğüm için özür dilerim ama çok basit düşünüyorsunuz. Birçok anı türü vardır: vücudunuzun nasıl hareket ettiğine, organlarınızın nasıl çalıştığına ve olayların nasıl gerçekleştiğine dair anılarınız bunlardan bazılarıdır. Bu ne kadar korkunç? Birinin bir gün bir Fabrikasyon kullanıp ertesi gün nasıl yürüyeceğini unutmaması."

Belki de Fabrikasyon'un maliyetini düşündüğüm gibi anlamamışımdır. Birinin nasıl görüldüğüne ya da bir olayın nasıl geliştiğine dair hafızayı kaybetmekten daha fazlası olabilirdi. Onları nasıl kullanacağımı öğrenmek için Domet'le yaptığım anlaşmayı göz önünde bulundurarak, bu gücün Kai için olduğu gibi değer verdiğim kişileri korumama izin vereceğini umuyordum.

"Evet, kesinlikle korkunç," dedim. "Fabrikatör olduğuna göre, Yüksek Asil Fabrikatör ordusuna katılıp isyancılarla savaşacak mısınız?"

O konuşurken ben de son belgeyi okudum. Babamın duruşmasına dair bir kayıt bulabilmek için tüm halk kütüphanelerini ve koleksiyonlarını taramıştım. Hiçbirinde ondan bahseden bir şey bile yoktu; geçmişi ve başarıları tarihten silinmişti. Bunun dışında.

Tahtın sağ kolu David Kingman, David "Davey" Hollow'un öldürüldüğü odada, cerrahların daha sonra con□irmed yaptığı gibi, onu öldüren silahı tutarken bulundu.

Davey Hollow ile David Kingman arasındaki karışıklığı önlemek için bundan böyle maktul Davey Hollow olarak anılacaktır. Cesetten çıkarılan mermi bir çift el tarafından tutulan bir taca sahipti.

kazınmış. Bu Kingman ailesinin mührü değil.

Avuç içi bir taç sunuyor ama şüpheli kabul edilip kanıt olarak sunulacak kadar benzerlikleri var.

Silahın ya da mermilerin üreticisini tespit edemedik ve New Dracon Şehrinden geldiğine dair ilk şüpheler kısa sürede çürütüldü. Silahın nerede üretildiğini öğrendiğimizde yeni raporlar hazırlayacağız. Eşsiz kalibresi, tasarımı ve karmaşıklığı nedeniyle, eninde sonunda izini sürebileceğimize inanıyoruz. Bu kadar ileri teknolojiye sahip hiç kimse onu sonsuza kadar saklayamaz.

David Kingman'ın sorunsuz bir şekilde tutuklandığını belirtmek gerekir: kaçmadı ya da kendisini keşfedenele saldırmadı, bu da onun lehine konuşuyor.

David Kingman başlıca tanıklarımızdan ikisi tarafından bulundu: Kralın Kuzgunlarından biri olan Kendra Blackwell ve kocası ve Blackwell Low Noble ailesinin varisi Colton Blackwell. İfadelerinde her ikisi de cinayet işlendiği sırada Yıldız Odası'na girdiklerini belirtmişlerdir. Ne David Kingman'ın ne de Davey Hollow'un o gün Yıldız Odası'na girmek için herhangi bir nedeni olmadığından, her ikisinin de neden orada olduğuna dair hala pek çok spekülasyon vardır. David Kingman daha sonra orada- isimli bir adamla buluşmak için bulunduğunu iddia etmiştir.

"Ne okuyorsun?" Kai sordu.

Ona baktım, o ana geri döndüm. "Ne?"

"Ne okuyorsun?" diye tekrarladı. "Bunca zamandır okuyorsun ve ben de ne olduğunu merak ettim."

Kapı açıldı ve kardeşim kolunda bir kadınla içeri girdi. Çok güzeldi ve Kai'ye çok benziyordu, koyu sarı saçları kabarıktı ve hem kıkırdağında hem de kulak memelerinde küçük elmas çiviler vardı.

Ancak o zaman Ryders'ın kim olduğunu hatırladım. Onlar Hollow'daki en eski Yüksek Asil ailelerden biriydi, bu unvan için tek rakipleri

Kingman ailesi. Lyon'la neden burada olduğumuza dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu ve atılgan ağabeyimin kolundaki kızla ne kadar sakin olduğunu gördükçe bu durum beni endişelendirmeye başlamıştı.

"Michael," dedi Lyon, "bu Kayleigh Ryder, Kai'nin ablası. Aynı zamanda... bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama... o benim... ya da yakında benim olacak-"

"Eş. Aradığı kelime karısı." Bir elini karnının üzerine bastırdı. "Ve çocuğunun annesi."

Ondan sonra hiçbir şey duymadım. Yüce Asil Kayleigh Ryder'ın dudaklarının kibar sözler söylemesini izlerken dünya sessizliğe gömülmüştü. Kardeşim onun yanında durmuş, kızarıyor ve sık sık başının arkasını ovuşturuyordu. Az önce duyduklarıma inanmayı reddederek yerimden kalktım ve bağırdım: "Bu şehre gerçekten başka bir Kingman mı getiriyorsun Lyon? Delirdin mi sen? Gerçekten de lanetli soyadımızla bir masumu daha mı lanetleyeceksin?"

Kendimi durduramadım, kelimeler ağzımdan kontrolsüzce çıkıyordu. "Kayleigh, bu çocuğu doğurma. Bir hata yapıyorsun. Sonu bizim gibi damgalanmış olmasa bile, Kingman mirasını öğrendiği anda lanetlenmiş olacak. Kanımızı paylaşanlar için özgürlük yoktur ve atalarımız gibi Aawless olma baskısı..." Yutkundum. "...suPocating."

Hepsi şok içinde bana baktı. Yüzüm kızarmıştı ve sözlerimin affedilemez olduğunu biliyordum ama gerçek buydu ve onları geri alamazdım. Dark'ın kâğıtlarını ve yüzüğünü zarfına geri koydum ve oradan ayrıldım. Mazeretin canı cehenneme.

Bir bloktan daha az gitmiştim ki kardeşim beni yakaladı, omzumdan tuttu ve yüzüme bir yumruk attı. Beni yere düşürdü. Lyon başımda dikilirken, "Bu da neydi böyle, Michael?" dedi.

"Senin derdin ne Lyon? Sen bir Yüksek Asil'i hamile bırakmadan da ailemizin yeterince sorunu yok mu?"

"Hamilelik planlı olmayabilir ama onu hala seviyorum! Onun Yüksek Asil olması umurumda değil, benim Kingman olmam da onun umurunda değil! Mutlu olmaya hakkım var, Michael. Hayatımın geri kalanını ona bakarak geçirmek istemiyorum..."

Ayağa kalktım. "Kiminle ilgilenmek istemiyorsun Lyon? Bana ve Gwen'e mi? Çünkü ikimize de bir şey vermek zorunda kalmayalı yıllar oldu. Biz kendi başımızın çaresine bakarız. Yoksa annemizden mi bahsediyordun?"

Olmak istemiyorum

Unutulmuş annenizin yükünü artık taşıyor musunuz? Onu bir akıl hastanesinde barındırmak için maaşınızın bir kısmıyla katkıda bulunmaktan bıktınız mı?"

"Beni kötü adam gibi gösterme, Michael. Sen ve Gwen babamızı kaybettiğimiz için ağlamaktan başka bir şey yapamayacak kadar küçükken ben yıllarca hepinize baktım."

"Ne demek istiyorsun o zaman? Cezanı çektiğini ve artık ondan ellerini çekebileceğini mi?"

"O asla iyileşmeyecek, Michael. Aklına her ne olduysa kalıcı. Bunu kabul etmek zorundayız."

"Yani onu terk mi etmeliyiz? Babamız her zaman ailenin en önemli şey olduğunu söylerdi-"

"Babamız bir haindi!" diye bağırdı bana. "O piç kurusu bir çocuğu öldürdü ve çocuklarını bu damgalarla lanetledi. Onunla ve Kingman mirasıyla işim bitti. Senin ve Gwen'in aksine, ben hayatıma devam etmeye, dünyada kendime bir yer edinmeye çalışıyorum. Bu da onun başlangıcı."

"Ve sanırım biz sadece yeni hayatının engelleriyiz?"

"Biz bir aileyiz," dedi. "Ama sonunda, benim gibi, annemiz için yapabileceğimiz tek şeyin onun rahat etmesini sağlamak olduğunu ve babamızın başına gelenleri hak ettiğini göreceksiniz. O, aile mirasını yok etti ama bu, bizim mirasın bir katından sorumlu olduğumuz anlamına gelmiyor."

"Kingman ailesini terk etmez."

Lyon başını salladı ve bana sırtını döndü. "O idam edildiğinden beri hiçbirimiz gerçek Kingman olmadık. Kralın ordularına liderlik etmeyeceğiz, diğer ülkelerle ilişkileri geliştirmek için dünyanın dört bir yanına gönderilmeyeceğiz ve bizim neslimiz seyirci olmaktan öte bir şey olarak hatırlanmayacak. Bunu kabul etmenin zamanı geldi... ve kabul edene kadar Kayleigh'e ya da çocuğuma yaklaşma. İhtiyacın olursa mazeretin oluruz ama çocuğumuzun Kingman değil Ryder olarak doğacağına karar verdik. Ve bu benim için sosyal olarak kabul edilebilir olduğunda, Kingman soyadından vazgeçip onun soyadını almayı planlıyorum."

"Bu korkakların çıkış yolu."

"O zaman ben de Korkak Kingman olarak anılacağım ve bu unvanı gururla taşıyacağım. Tıpkı Kalbi Kırık Kingman'ın kendi unvanını taşıdığı gibi." Bir duraklama. "Ben sadece iyi bir baba ve koca olmak istiyorum. Bedeli ne olursa olsun."

"Çekip gidersen ne olacağını biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Lyon. "Ama mirasın hep senin omuzlarında olmasını istedin, değil mi?"

Kardeşim beni gecenin erken saatlerinde Hollow'un batı yakasında bir kaldırımında otururken bulduğu gibi bıraktı. Artık bir mazeretim vardı ama kardeşimle olan ilişkiyi mahvetmiştim. Ve eğer Ryders'ın soyadını alma konusunda ciddiye, yakında Kingman ailesinin varisi ben olacaktım.

Tarih beni nasıl hatırlayacak?

Sakinleşmeye başladığımda, düşüncelerim hala ailemle ilgiliyken, okuduğum sayfayı çıkardım.

David Kingman, Doğu Yakası'nda cömertlikleriyle ünlü bir unidentifi ed Yüksek Soylusu'nun takma adı olan Shadom ile buluşmak için Yıldız Odası'nda olduğunu iddia etti. Kimliklerinin ortaya çıkarılması bu soruşturmanın öncelikli odak noktası olacaktır.

Hollow'un Varisi Davey Hollow'un öldürülmesiyle ilgili raporun 1. Bölümünün sonu. -Evoker Bölümü lideri, Idris Ardel.

Sayfaya inanamayarak baktım. Domet babamın bir Yüksek Asil tarafından tuzağa düşürüldüğüne inanıyordu ve şimdi elimde bunun mümkün olduğunu gösteren bağımsız bir bilgi vardı. Lyon babamızın suçluluğu hakkında ne derse desin, araştırmakla yükümlüydüm.

Kingman ailesinin lekeli mirasını temizlememin zamanı gelmişti.

FABRİKATÖR VE TARİHÇİ

Hollow'da iyi bir fırıncı, bir somun kara ekmeği paketlemesi için geçen sürede kimin hamile olduğunu, geçen hafta kimin asıldığını ve kaçak malların nereden alınacağını söyleyebilirdi. En iyi fırınlar Balıkçılar'da olduğu için Sirash'tan haber almak için oraya giderdim.

"Üzgünüm Michael, Sirash burada değil," dedi Becca. "Önümüzdeki haftaya kadar çalışmayacak bile. Geldiğinde onu aradığınızı haber verebilirim."

"Hayır, lne," dedim. "Sadece ona kısa bir soru sormayı umuyordum."

Tezgâhın üzerine bir somun çavdar ekmeği koydu. "Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm.

Ama-"

Dükkânın arkasından bir ses bağırdı. "Becca! Ona o şeyi sor!" "Ben de tam sormak üzereydim baba!" Bana dönerek sesini alçalttı.

"Michael, isyancılar hakkında soru soran pek çok insan var, saklanmaları mı yoksa daha yeşil alanlara mı kaçmaları gerektiğini anlamaya çalışıyorlar. Sahte da'nızdan seçim yapmalarına yardımcı olabilecek bir şey duydunuz mu?"

"Alçak Asil Bartos'un sancağı kamplarının üzerinde dalgalanırken görüldü." Gözlerini devirdi ve daha yakına eğildi. "Bunu zaten biliyordum. Başka bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz. Üzgünüm."

Yüzü düştü. "Yazık. O zaman bir peni olacak."

Avucuna bronz bir kuruş koydum ve sonra ekmeği aldım. "Bir şey duyarsam sana mutlaka söylerim."

"Sen daha iyisin. Wanderer yoluna rehberlik etsin,

Michael." "Sen de Becca."

Elimde ekmek somunuyla fırından çıktım. Gwen dışarıda beni bekliyordu.

Sirash'ı şahsen kontrol edebilmem için on beş gün kalmıştı. Yoksa altı mıydı? Dünün mü yoksa bugünün mü birinci gün olacağı konusunda net değildi. Tek istediğim onu bir an olsun görebilmek, iyi olduğunu bilmektir.

"Orada değil mi?" Gwen

sordu. "Orada değil."

"Şehrin her yerindeki fırınlarda çalışmıyor mu? Evine daha yakın olabilir."

"Batı Yakası'na taşınmayı planlıyordu. Orada bir şans," dedim. Ekmeği ikiye böldüm ve Yukarı Mahalle'ye doğru yürüdük, giderken de yiyorduk. "Lyon ve müstakbel çocuğu hakkında ne zamandır bilginiz var?"

"Kayleigh şüphelendiğinden beri. Biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı ve sen ve Angelo gerçekten seçenek değildiniz."

Dün geceki tepkime bakılırsa onu suçlayamazdım. "Her şeyle bir misin?"

Gwen birkaç tutam saçını gözlerinden uzaklaştırıp kulağının arkasına itti. "Eğer bana onun çocuk sahibi olmasıyla ilgili olup olmadığını soruyorsan, öyleyim. O kendi başının çaresine bakabilir. Eğer son zamanlarda genel olarak ailemize karşı takındığı tavırdan rahatsız olup olmadığını soruyorsanız... Buna henüz bir cevabım olduğundan emin değilim. Senin de iyi tepki verdiğini düşünmüyorum, Michael. Aile, aynı fikirde olmasalar bile aileyi destekler."

"Bunu Lyon'a söyle," diye nefes verdim. "Özür dilerim. Bu benim için küçük bir davranıştı. Bir dahaki görüşmemizde ondan özür dileyeceğim."

"Ve Kayleigh'e."

"Ve Kayleigh'e. Öfkem beni alt etti, ama... bilmiyorum... babamızı kınamak bir şey, ama o tüm atalarımızı ve

Annem de. Bu ülke için yaptıkları onca şeyden sonra bundan daha fazlasını hak ediyorlar."

"Öyle. Onlar olmasaydı Hollow kurulamazdı. Bunu biz biliyoruz ama kaç kişi biliyor? Tarih okumadıkça ya da bizi dinlemedikçe, onları geçmişin kalıntılarından başka bir şey olarak düşünmek zor," dedi Gwen, Yukarı Mahalle, Kılıç Bölgesi ve Hollow Akıl Hastanesi'ne giden yolların ayrıldığı Mülteci Meydanı'na vardığımızda.

Normalde burada çaresiz yolculara pahalı malların satıldığı hareketli bir pazar vardı ama bugün tuhaf bir şekilde ıssızdı. Tüccarları denetleyen Hyann Yüksek Asil ailesinden biri bile yoktu bugün, sadece kumral saçlı bir kadın ortadaki mülteci heykeline saygılarını sunuyordu. Yolcular Hollow'a gelmeyi bırakıp bunun yerine Yeni Dracon Şehri'ni ziyaret etmeyi tercih ettikçe bu pazar önemini kaybediyordu. Onları suçlayabileceğimden değil. Her şey düşünüldüğünde, Yeni Dracon Şehri Hollow'dan daha üstündü... yöneticilerinin Paralı Askerler kadar acımasız ve yozlaşmış olması ve sığ bir mezara diri diri gömülmeyi hak etmeleri dışında.

Hollow'daki çoğu kişi için Yeni Dracon Şehri'ne duyulan nefret derindi, çünkü herkes Barut Savaşı'nda ülkemize neler yaptıklarını hatırlıyordu... ama Kingman'da kalan bizler için bu miras kalmıştı. Yöneticileri barışçıl diplomasi kisvesi altında büyükannemi, büyükbabamı, teyzemi ve o zamanki Kraliçe'yi öldürmüştü. Bunu affetmek zordu ve bizim ya da torunlarımızın affedebileceğinden şüpheliydim.

Meydanın sonuna yaklaştığımızda, göz ucuyla iki Sacrilces'in bizi fark ettiğini gördüm. İkisi de eşyalarını toplayıp aceleyle ayrıldılar. Onları Gwen'e göstermedim, o da fark etmedi. Hepimizin bize kaybettiklerimizi hatırlatan bir şeyleri vardı... ve Sacrilces onunkilerdi. Lyon ve ben suçlamasak da, o onların kaderi için kendini suçluyordu.

Gwen, "Lyon'da olup bitenlerden sonra geleceğimi daha fazla düşünür oldum," dedi. "Uzun zaman önce, eğer başka seçeneğim olmadığını hissedersen, yaşıma geldiğinde Sonsuz Vals'e katılmaya karar verdim. Bir Kingman olmama rağmen, bir kadın olarak beni içeri alma olasılıkları senden ya da Lyon'dan daha yüksek. Çoğu katılımcı için, gözden düşmüş bir Kingman, bir halktan, bir tüccardan veya bir Düşük Soyludan daha iyi bir evlilik malzemesidir."

Bu beni şaşırttı ve yüzümdeki şoku gizlemek için çok az şey yaptım. "Bunu yaparsan kendini politik bir evliliğe mahkûm etmiş olursun, Gwen."

"Potansiyel olarak," dedi. "Ama başka ne yapabilirim ki? Ne Kuzgunlar ne de Teraziler beni kabul eder, hiçbir Yüce Soylu bir Kingman'ı Fabrikatör ordusuna kabul etmez ve şansım yaver gidip bir doktorun yanına çırak olarak girmezsem tıp kariyerim akıl hastanesinde sona erer. Haftada iki kez demirci olarak çalışmaktan ne kadar keyif alsam da, bütün gün çocuk kılığına girmek yorucu. En azından bir soylunun karısı olarak saklanmak zorunda kalmam." Gwen vurgulamak için yüksek sesle ve dramatik bir şekilde iç çekti. "Kingman Ana Kuzgunları yarattıktan sonra kadınların bizden daha fazla seçeneğe sahip olacağını düşünürdünüz. Bir sonraki hükümdarımız bir Kraliçe bile olacak! Ama ben bir eşten fazlası olamam."

"Eğer kısıtlanmamış olsaydın, ne yapardın?"

"Benim için fark etmez-"

"Dalga geç benimle."

Gwen dilini bana doğru uzattı.

Saçını okşadım, o da ellerime vurdu, küfretti ve sonra mahvettiğim şeyi 1 katına çıkarmaya çalıştı. O bunu yaparken ben de dedim ki, "İyi, bana söyleme. Ama sen bir Kingman'sin ve bir Kingman her şeyi yapabilir. Senin için en iyisi neyse onu yap, Gwen. Ben ailemizle ilgileneceğim."

"Ailenin mirasını bir kenara bırak, kendine bile zar zor bakabiliyorsun." "Beklediğinizden daha iyi durumdayım."

Bu onu güldürdü. "Neden bir Arşivci olmuyorsun? O zaman Kingman ailesinin unutulmamasını sağlayabilirsin. Yaşadığımız onca şeyden sonra, bu yeterli olacaktır."

Daha sonra yollarımızı ayırdık, böylece o akıl hastanesindeki vardiyası başlamadan önce bazı arkadaşlarını görebilecek, ben de Domet'i öğlen olmadan görebilecektim. Bu, ona eşlik ettiğim ilk gündü ve ne bekleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Yukarı Mahalle'ye ve ortasındaki atalarımın birinin yarı kırık heykeli ailemin ne kadar düştüğünü hatırlatan Fatih Çeşmesi'ne doğru ilerlerken hiç zorlanmadım. Domet'in kırmızı tuğlalı evi, kolay bulunacağına dair söz vermesine rağmen, etrafındaki gösterişli evlerin arasına karışmıştı. Önündeki amaranth olmasa, farkına varmadan yanından onlarca kez geçmiş olacaktım. Kapıcı yoktu, ben de kapının önüne çıktım.

İçeride akşamdan kalma bir adam varken zile basmaktansa kapıyı kendim açmaya çalıştım.

Ev tertemizdi. Pahalı bir pembe-beyaz mermer Aoor, masmavi duvarları ve gelmiş geçmiş tüm ustaların çerçeveli tablolarını tamamlıyordu. Bir hizmetkârın beni karşılamasını bekliyordum ama kimseyi görmedim ve evin derinliklerine doğru ilerlerken iki kişinin sessiz bir sohbetin ortasında olduğunu duydum.

Domet'in oturma odasının ortasına gelene kadar söylediklerinden hiçbir şey anlamadım. İpek bir cübbeyle divana yayılmıştı, elinde boş bir votka şişesi vardı ve bir diğeri de yanındaki Aoor'un üzerindeydi. Arkadaşı, göbekli ve uyumsuz gözlü, Ebedi Alev Kilisesi'nin cübbesini giymiş yaşlı bir adam, yanındaki koltukta oturuyordu.

"Michael!" Domet haykırdı. Ayağa kalkmaya çalıştı, cüppesine dolandı ve sonra eski haline döndü. "Geç kaldın! Neredeydin?"

"Burada olmam için bir zaman belirlemedik ve daha öğlen bile olmadı."

"Yaptığımızı sanıyordum," diye homurdandı. "Fark etmez, yine de geç kaldın ve bugün yapacak çok şey var."

"Doğru."

Henüz uyuyup uyumadığını merak ettim. Uyumadığından şüpheleniyordum. Bu kadar sarhoş olmak için hâlâ erkendi.

Domet'in arkadaşı paytak paytak yanıma geldi. "Domet adına özür dilerim. Kendisi eski bir dostumdur, bu yüzden serbest bırakıldığını duyduğumda arayı kapatma fırsatı buldum. Korkarım dün geceden beri içiyoruz. Zavallı adamın akıl hastanesindeki o korkunç koşullardan sonra serbest bırakılmaya ihtiyacı vardı."

"Domet'in arkadaşı olduğunu sanmıyordum."

"Hayır, bir sürü var. Bizden bir grup var ama yıllar geçtikçe birbirimizi eskisi kadar sık göremiyoruz. Büyümenin dezavantajlarından biri. Hiçbir zaman yeterli zaman yok gibi görünüyor," dedi adam. "Özür dilerim! Henüz kendimi tanıtmadım. Benim adım Rian Smoak, Ebedi Alev'in Scorchers'ı. Fark etmiş olabileceğiniz gibi, zamanımın çoğunu bir-"

"Ejderha!" Domet ayağa kalkarken çılgılık attı, ancak bir kahkaha tufanı içinde divana geri yığıldı.

İkimiz de divanda kıkırdayan sarhoş adama baktık. Rian iç çekerek, "Söylemeye çalıştığı şey, benim Ebedi Alev Kilisesi için çalışan bir Ejderha *Tarihçisi* olduğum. Ebedi Alev'e yemin ederim, bunu her seferinde yapıyor."

"Ejderhalar gerçek değildir," diye karşı çıktım. Yetişkinlerin gerçek olduklarını iddia etmelerinden nefret ederdim; bu en iyi ihtimalle çocukça, en kötü ihtimalle de aptalcaydı.

Beni şaşırtarak kabul etti. "Çok haklısın! Öyle değiller. Hikayelerden tanıdığımız yaratığın nasıl ortaya çıktığını anlamak için farklı toplumlardaki ejderhalarla ilgili çeşitli mitleri inceliyorum. Efsanelerin çoğu, uzun mesafeler boyunca havada süzülebilen büyük ve çoğunlukla zararsız otçul bir kertenkele olan Dişsiz Wyvern'e kadar uzanıyor. Düklerin zararı telafi etme olasılığı daha yüksek olduğundan, çiftçiler koyunlarını taşıdıkları ve mahsullerini yok ettikleri için haydutlardan ziyade onları suçluyorlardı. Haydutların faaliyetleri, hakkında hikâyeler duymaya bayıldığımız yeniden nefes alan korkunç ejderhalar için en olası açıklamadır." Rian, en sevdiği konu hakkında konuşmasına izin verilen küçük bir çocuk gibi hızlı konuşuyor ve nadiren duraklıyordu.

"Daha önce hiç Dişsiz Wyvern diye bir şey duymamıştım."

"Bunda şaşılacak bir şey yok," dedi Rian. "Celona'nın parçalandığı sıralarda soyları tükendi. Az çok kör olduklarına ve yiyecek aramak için her iki aydan gelen ışığa ihtiyaç duyduklarına inanıyorum. Celona olmadan soylarının tükenmesi garantiydi. Çok yazık ama doğa böyle işte. Her şey eninde sonunda ölür."

"Doğa ayı paramparça etmedi ama," diye araya girdi Domet. Neşeli sarhoş bir anda ortadan kaybolmuştu.

"Olabilirdi," dedim.

"Arşivciler öyle demiyor."

"Arşivciler tarihi çarpıtarak sadece kendi istedikleri gibi hatırlanmasını sağlıyorlar," dedim düşünmeden, yüzüm kızarmıştı. "Artık güvenilir değiller. Ve ne derlerse desinler, ailem bir ayı paramparça etmiş olamaz. Hiçbir Fabrikatör o kadar güçlü değildir."

"Ne zamandan beri Fabrikasyon konusunda uzmansınız?"

"Ben değilim. Ancak arşivcilerin babamın idamından bir yıl sonra ailemin Celona'yı paramparça ettiğine dair 1. kanıt bulmaları büyük bir tesadüf."

"Kanıtları eski Ebedi Alev doktrininden geliyordu. Bazıları hayatlarını bu öğretiyi korumaya ve okumaya adadı" diyor Domet.

"Yeterli zaman ve kararlılıkla her şey mümkündür."

Rian benimle Domet'in arasına baktı. "Sanırım ben gideceğim. İkinizin konuşacak çok şeyi var gibi görünüyor ve her hizmette uğraştığım fanatiklerin hatırlatılmasından hoşlanmıyorum. Michael Kingman, sizinle tanışmak bir zevkti. Umarım Domet sana iyi davranır. Eğer ejderhalar hakkında konuşmak istersen, lütfen kilisemde beni bul. Domet size ayrıntıları verebilir."

Bununla birlikte, şişman yaşlı adam gitti. Domet kapının kapandığını duyduktan sonra koltuktan kalktı, sırtını kırdı ve kendine bir içki daha doldurmak için içki dolabına doğru ilerledi.

"Ayakta zor duracak kadar sarhoşken bana Fabrikasyon'u nasıl öğreteceksin?"

"Sakin ol Michael," dedi bardağına bir küp taş atarken. "Şuradaki şişelerden sadece birinde votka vardı. Lütfen, sarhoşken gerçekten böyle olduğumu mu düşünüyorsun? Ben işleyen bir alkoliğim, çocuk değil."

"O zaman neden-"

"Sahte mi?" dedi. "Çünkü benim gibi bir konumda olduğunuzda, insanlar size nadiren bedavaya bir şey verir. Ama benden faydalandıklarını düşündüklerinde her türlü ilginç bilgiyi dökme eğilimleri var. Sarhoş olduğumu düşündüklerinde, yanlışlıkla ağzımdan kaçırığımı düşündükleri bazı gereksiz bilgiler karşılığında bilmem gerekenleri söylerler."

"Ama senin arkadaşın olduğunu söyledi."

Domet içkisinden bir yudum aldı. "Benim dostlarım yok, sadece suç ortaklarım ve düşmanlarım var. Ne kadar sık taraf değiştirdiklerini görsen şaşırırsın. Şimdi masaya oturun. Sonsuz Vals başlamadan önce yapacak çok işimiz var."

Domet'i ne yapacağımı bilmiyordum. Ne zaman onun ve hedeflerinin iç yüzünü anlasam, bir anda değişiyor gibiydi. Onun için çalışmaya devam edeceksem, açıklığa kavuşmam gerekiyordu - ya da yanlışlıkla düşmanlarından biri olma riskini göze almalıydım.

Yerimize oturduktan sonra Domet masanın altına uzandı ve küçük kare bir kutu çıkardı. Bir tık sesiyle açtı ve içindekileri karıştırırken benden sakladı. "Bazı nedenlerden dolayı - sanırım Auster'ı sevdiğini için

Saray - Prens Sonsuz Vals'in tarihini bu geceye aldı ve seni buna hazırlamamız gerekiyor."

"İlk etkinlik bu gece mi?"

Başını salladı. "Terzilerim size uygun pansumanlar yapmak için ellerinden geldiğince hızlı çalışıyorlar, bu yüzden endişelenmenize gerek yok. Ama hazırlanmamız gereken başka şeyler de var. Sonsuz Vals hakkında ne biliyorsun?"

"Bu soyluların kur yapma süreci. Yoksa son on yılda değişti mi?"

"Değişti. Kollarınızı sıvayın ve kolunuzu uzatın. Bir kana ihtiyacım var. Numune," dedi Domet, elinde bir şırınga vardı. "Hayır, onunla ne yapıyorsun-"

"Aptalca sorular için vaktimiz yok. Ya dediğimi yap ya da git." Domet kolumu itti, koluma bir turnike bağladı ve şırıngayı pazılarımın hemen altına yerleştirmeden önce damarlara profesyonelce dokundu. Şırıngayı kanla doldurduktan sonra iğneyi kolumdan çıkardı ve yarayı kapatmam için bana gazlı bez verdi. Şırıngayı kutusunun yanına koydu ve birkaç sıvı şişesini karıştırdı, her birinden birkaç damla bakır bir kaseye döktü, ardından "Fabrikatör olup olmadığını anlamak için kanını test ediyorum. Eğer değilsen sana öğretmeye çalışmamın bir anlamı yok. Annen değildi, yani senin de olmama ihtimalin var."

"Lyon bir Fabrikatör mü?"

"İnfazcı Bölümü öyle düşünmüyor ama onların raporları da hiç test edilmediğini söylüyor. Eğer öyleyse, bunu saklamakta olağanüstü bir iş çıkarmış," diye mırıldandı Domet. "Şimdi beni iyi dinleyin: Sonsuz Vals'i sadece bir kez açıklayacağım."

"Babanın ölümünden sonra her şey değişti," diye başladı Domet. "Bir zamanlar asil sosyetenin genç kızları arasında, mevki ya da servete değil, liyakat ve yeteneğe dayalı ittifaklar geliştirmek için tasarlanmış, romantik olsun ya da olmasın, organize bir dizi meydan okuma olan şey, çılgın bir güç mücadelesine dönüştü. Yıllar geçtikçe Yozlaşmış Prens bunu bir sınava dönüştürdü. Statüleri ne olursa olsun, yalnızca kendilerini ona kanıtlayanlar İçi Boş Saray'a girmeye layık görülüyor. Başarısız olanlar bir sonraki yıl tekrar deneyebilir ya da bazı durumlarda unvanları ellerinden alınır ve yasaklanırlar."

"Yani artık kur yapmakla ilgili değil mi?"

"Hayır, bu Yozlaşmış Prens'in taht üzerindeki iddiasını pekiştirmesiyle ilgili. Sonsuz Vals hala ilişkilerin kurulmasını teşvik ediyor, ancak aynı zamanda eski nesle gelecekte birlikte çalışılacak en iyi yeni nesillerin hangileri olduğunu göstermek için de bir fırsat. Kralın anılarını çalma ve babanızın masumiyetini kanıtlama fırsatını elde edebilmeniz için kralın doğum günü partisine davet edilmeyi hak etmeniz gerekecek. Bu, en başarılı genç soyluların ve yeni eşlerinin tüm Hollow Sarayı'na tanıtıldığı Sonsuz Vals'in son etkinliğidir."

"Yani Hollow Sarayı'na girebilmek için bir Kraliyet mensubunu etkilemem mi gerekiyor?" diye sordum. "Herhangi bir Kraliyet mensubu değil: Yozlaşmış Prens, gelmiş geçmiş en kötü Kraliyet mensuplarından biri."

hiç olmadığı kadar. Prensesle daha güçlü bir konumda olurdun, çünkü o doğduğundan beri korumakla yükümlü olduğun Kraliyet mensubu. Ama bugünlerde nereye gittiğini kim bilebilir? Saray onu yıllardır görmedi."

"Bunun işe yarama ihtimali yok. Yozlaşmış Prens prensip olarak beni içeri almaz."

"Ona başka seçenek bırakmayın. Sonsuz Vals'in üç etkinliği var" - konuşurken şişeleri ve iksirleri işaretlemek için durakladı- "Ryder Keep'te bir resepsiyon, Kral'ın Bahçesi'nde bir av ve ardından ünlü şarkıcı Red'in konseri. Bu, etkileyebildiğiniz her genç soyluyu etkilemek ve onlarla ittifak kurmak için üç fırsat demek. Prens'in kendi destekçilerini bölmeden sizi Hollow Sarayı'ndan reddedemeyeceğinden emin olun. Çünkü sizden daha iyi bir konumda olsa bile, yine de sorumlu tutulabilir ve diğer Yüksek Asillerin baskısıyla karşılaşabilir. Alçak Soylulardan o kadar da değil tabii ki."

"Yani," dedim kelimeyi uzatarak, "benim yaşımdaki diğer soyluları etkilemem, kralın doğum günü partisine davet edilmem ve sonra da kralın anılarını çalmam gerekiyor, böylece bir Yüksek Soylu'nun Davey Hollow cinayeti için babama tuzak kurduğunu kanıtlayabiliriz?"

"Esasen."

Gözlerimi ona diktim. "Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkındasın, değil mi?" "Gerçeğe yaklaşmamızın tek yolu bu."

Elimi cebime attım ve Dark'ın zarfından bir sayfa çıkardım. "Buna ne dersin? Bunu dün gece buldum ve başlamak için iyi bir yer gibi görünüyor. Burada olanlarla ilgili sorgulayabileceğimiz isimler var."

Domet elimden kaptı. "Nedir bu?" Sessizce okudu. "Nereden buldun bunu? Bunların hepsi sınıflandırılmış bilgiler. Ben bile almakta zorlanırdım."

"Yanlışlıkla bir paralı askerden çaldım."

"Ne yaptın? Bir Paralı Askerle etkileşime girerek ne yapıyorsun? Yakalanırsan ne kadar çok şeyi riske atmış olacağının farkında mısın?"

"Değildim. Ama bu bilgi iyi, değil mi?"

"Hayır, öyle değil. Evokerler'in Shadom takma adını kullanan bir Yüksek Asil'i soruşturması dışında bize hiçbir şey söylemiyor. Buradaki diğer isimler bile işe yaramaz. Bahsedilen Kuzgun yıllar önce Naverre'de diğer soylularla birlikte diri diri yakıldı; kocası Colton Blackwell kısa bir süre sonra soylu toplumundan kayboldu ve İdris Ardel'i yıllar önce Goldono'ya gittiğinden beri kimse görmedi."

Homurdanarak kâğıdımı ondan geri aldım. Hollow Akademisi'ndeki savaşın el yazısıyla anlatımı onun daha az ilgisini çekecektir. "Diyelim ki kralın partisine ve anılarına davet edildim, bunların arasında ne arıyoruz ki?"

"Babanızın neden suçu kabul ettiğini bulduk. Gerekçesi hiçbir zaman kamuoyuna açıklanmadı ve ben her zaman bunun ona komplo kuran kişiyi bulmanın anahtarı olduğundan şüphelenmişimdir. Kralın anılarının bir kaydına sahipsek, gerçek dünyadan gizlenemez ya da inkar edilemez... tarihin kendi istediği şekilde hatırlanmasını ne kadar isterse istesin."

Planı kulağa o kadar da korkunç gelmiyordu. Çoğu soylu Fabrikasyon kullandığı ve anılarını her gün kaybetme riskiyle karşı karşıya olduğu için, en değerli bilgileri kaydetmek için sistemler kurmuşlardı. Bu sistem kişiye göre değişiyordu: dövmeler, günlükler, resimler ve kaybolması daha zor olan diğer şeyler. Eğer kralın tarih versiyonunu anılarıyla karşılaştırsak... bu kesinlikle gerçeği kurgudan ayırırdı.

"Bu gece için buna da ihtiyacın olacak," dedi Domet, masanın üzerinden büyük bir kitabı bana doğru iterek.

Kör Yüce Asil Kai Ryder'dan Hollow'un ilk kralı Kurtarıcı Adrian'a kadar ülkedeki her asil hakkında el yazısıyla yazılmış notların bir derlemesi olan bu kitabı karıştırmaya başladım. Hatta Hollow'un dışında güç sahibi olanlarla ilgili dağınık birkaç bölüm bile vardı.

"Bunu sen mi yazdın?"

"Hep böyle bariz sorular mı sorarsın? Bu gece için ezberle." Yüzlerce sayfa vardı, her kral ya da kraliçe için bir düzine. İçindekileri ezberlemek bir yana, okumam bile bütün günümü alırdı. "Daha fazla zamana ihtiyacım olacak bundan daha fazla."

"Bizim böyle lükslerimiz yok," dedi. Garip bir sıvıyla dolu bakır kâseyi önüme getirdi ve şıngayı eline aldı. "Fabrikatör olup olmadığını öğrenmeye hazır mısın, Michael?"

Bir süre durakladıktan sonra "Evet." dedim.

Domet kanımı berrak sıvının içine fişkırtırken ne beklediğimi bilmiyordum. İlk başta hiçbir şey olmadı. Beklerken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum, Fabrikatör olamayacağıma dair güvensizliğim yıllar sonra aklımın bir köşesine itilmişti. Sonra kasedeki kanım hareket etmeye, bükülmeye ve sıvıdan yukarı doğru spiral çizerek örümcek ağı şeklinde bir kan kulesine dönüşmeye başladı.

"Bu benim bir Fabrikatör olduğum anlamına mı geliyor?" Fısıldadım.

Domet huPladı ve içkisinden bir yudum aldı. "Belli ki. Eğer olmasaydın, hiçbir şey olmazdı. Yine de bu test bize senin ne tür bir Fabrikatör olduğunu söylemiyor. Uzmanlık alanınızın ne olduğunu belirlemek biraz zaman alacak. Ama bu başka bir günün sorunu," dedi ve ardından koltuğundan kalktı.

"Bunu çözmeyecek miyiz?" Onu takip ederken sordum.

"Zamanımız yok. Senin o kitabı ezberlemen, benim de bu gece için hazırlıkların tamamlandığından emin olmam gerekiyor."

"Fabrikasyonları nasıl kullanacağımı bilmeden beni soylulara karşı mı göndereceksiniz?"

Domet omzunun üzerinden baktı. "Kitap sende. Eğer ilk etkinlik sırasında bir çatışmaya girersen, sana nasıl Fabrikatör olunacağını öğretmek aptallık olur - haftanın sonunda bir Unutulmuş olursun. Biraz kontrol öğren, Michael. Dövüşmek son çare olmalı, ilk değil."

Onunla daha fazla tartışmadım. Bunun tek yapacağı zaman kaybetmek ve beni Sonsuz Vals'in ilk etkinliği için daha da hazırlıksız bırakmaktı. Ayrıca Domet'in şüphesini uyandırmadan yapmam gereken başka işler de vardı. Bana on beş güneşimi ve Fabrikasyon'un temel ilkeleri hakkında birkaç dağınık not verdikten sonra

incelemesini yaptıktan sonra onunla nerede ve ne zaman buluşacağımı söyleyince masadaki kitabı aldım ve "Bekle" dedim.

"Bekle?" dedi küçümseyici bir ses tonuyla. "Tereddütlerin için zamanımız yok, Michael. Öğrenmen gerek-"

"Sonsuz Vals'e katılabilmem için törensel kutsamaya ihtiyacım yok mu?"

"Törensel kutsama mı? Önemsiz bir şey. Yüksek Asiller her zaman bu olmadan katılırlar. Ve sen bir Kingman'sın. Kingman'lar hiçbir zaman kiliselerle dost olmalarıyla bilinmezler. Soylular anlayış gösterecektir."

"Ama yardımcı olmaz mı? Beni nasıl algıladıklarını iyileştirebilir."

"Bunu düşüneceğini hiç sanmıyordum."

"Anlaşmamızın sana düşen kısmını yerine getirdiğin sürece, ne yapmam gerekiyorsa yapacağım." "İlginç," dedi Domet, eli çenesinde. "Gezgin Kilisesi

sizi kutsamayacaktır -hele de eleştirilerinizi alenen yaptıktan sonra. Ebedi Alev Kilisesi kutsayabilir ama... bir Kingman olduğun düşünülürse, seni tarikatlarına almakta ısrar edebilirler ve buna izin veremeyiz."

"Peki ya arkadaşın Rian?"

"Rian? Rian. Evet, bunu yapabilir. Bunu düşüneceğini bilseydim, ona sorardım. Karşılığında bir şey isteyecektir ama onun korkunç iştahını neyin tatmin edeceğine dair bir fikrim var."

Domet, Rian'a hızlıca bir mektup yazıp balmumu mührüyle mühürledikten sonra bana uzattı. "Yukarı Mahalle'deki Ebedi Alev Kilisesi'nde. Evimden çıktıktan sonra sola dön ve kiliseyi bulana kadar dümdüz yürümeye devam et. Gözünden kaçmayacak kadar çok parıldıyor. Damganı sakla ve gördüğün ilk keşişe Hortlak Rian için bir kitap sevkiyatı ayarlamak üzere orada olduğunu söyle. Seni doğruca ona götürsünler. Anladın mı?"

"Anlaşıldı."

Daha sonra gülümsememi ondan saklayarak oradan ayrıldım. Bir kiliseden kutsama isteyerek soylulara uymak gibi bir arzum yoktu. Hayır, daha önemli bir şeyin peşindeydim.

Domet'in sırlarının peşindeydim.

SÖNMÜŞ

Domet hakkında bildiklerim göz önüne alındığında, onu dost olarak gören biriyle karşılaşmak göz ardı edilemeyecek kadar büyük bir fırsattı. Ona güvenmiyordum ve anlaşılmamıza sadık kalacağına inanmıyordum ve çok geç olmadan bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu. Rian, birlikte çalıştığım egomanyak hakkında daha fazla şey öğrenmek için elime geçen en iyi fırsattı.

İşıltılı kilise görüldüğünde derin bir nefes aldım ve kendimi hazırladım.

Gezgin Kilisesi hakkındaki hislerime rağmen, ben de dahil olmak üzere çoğu kişi Ebedi Alev Kilisesi'nin Hollow'daki iki ana dinden daha yozlaşmış olduğu konusunda hemfikirdi. Katedralleri kraliyet kasasında bulunandan daha fazla altın ve mücevherle süslenmişken buna katılmamak zordu.

Çok esintili katedral, kraliyet kalesinden sonra Yukarı Mahalle'deki en yüksek ikinci binaydı. Bunun her zaman kibirlerini temsil ettiğini düşünmüşümdür - sadece tüm ülkeyi yönetenler tarafından yenilmelerine izin verirdi - ve onlarla yaşadığım deneyimler bunu değiştirmede.

Dedikodulara göre kilise, Gold Coast'ta olduğu gibi Hollow'da da daha fazla güç kazanmaya çalışıyordu ve kral bir an önce harekete geçmezse

Ebedi Alev Kilisesi'nin soylular ve kraliyet ailesiyle ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmesinden çok önce.

Şansıma, bugünkü cemaatin çoğu kilisenin hemen dışında bir törenle meşguldü, bu yüzden Rian'ı ziyaret etmek için uyduruk mazeretimi söylediğimde, bir keşiş tarafından doğrudan ona götürüldüm ve sonra aceleyle ayine geri döndüm. Bana kafir ya da sapkın demek için duraksamadı bile, ki bu yakamda saklı damgamla bile beklenmedik bir şeydi. Çoğu gün bunu hissedebiliyor gibiydiler.

Rian'ın çalışma odasının kapısını çalarken tek umudum buraya gelmekle hata yapmadığım ve karşılığında çok fazla şey kaybetmeden Domet hakkında bir şeyler öğrenebileceğimdi.

"Girin," diye seslendi ve ben de kapıyı açtım.

Çalışma odası beni hazırlıksız yakaladı. Masaya giden çok sıkı ve düzenli bir yol dışında, mobilyalarla dolu olmayan her alan kitap yığınlarıyla doluydu. Kitap, mürekkep ve tütün dumanı kokuyordu.

"Michael!" dedi Scorch ben içeri girerken. "Seni bu kadar erken gördüğüme şaşırdım. Sonsuz Vals'ten sonrasına kadar bir ziyaret beklemiyordum. Dağınıklığın kusuruna bakma: Deniz devleriyle ilgili Eham efsanelerinin ne zaman ve nerede başladığını bulmaya çalışıyorum. Senin için ne yapabilirim, dostum?"

Nerede duracağımı ya da oturacağımı bilmiyordum, bu yüzden kapı aralığında garip bir şekilde durdum. "Domet beni buraya Sonsuz Vals'e katılmadan önce bir kutsama almam için gönderdi."

Rian öyle bir güldü ki karnı titredi. "Michael, her ne kadar
-"

Domet'in zarfını kaldırdım ve "Bunu bile bana verdi, seni ikna etmek için... ama ben onun yerine Domet hakkında bilgi istiyorum" dedim.

"Domet hakkında bilgi?"

"Domet hakkında bildiğim her şey, artık işe yaramadığım zaman bana ihanet edeceğini düşündürüyor. Bu yüzden neyi önemseydiğini bilmem gerek."

"Domet'i arkadaşım olarak görüyorum," dedi Rian. "Sana neden yardım edeyim ki?"

"Çünkü Domet'in dostları yoktur, sadece suç ortakları ve düşmanları vardır. Ve herkesin tanımını sık sık değişir. Seninki de dahil."

"Onu dinliyorsun. Bu çok tehlikeli. Ama belli bir ücret karşılığında size yardımcı olabilirim. O mektuba ek olarak."

"Ne ücreti?"

"Eğer iki Fabrikasyon uzmanlığı olan biriyle karşılaşsan, söz vermeni istiyorum."

"Paralı Asker gibi mi?" Hiç düşünmeden söyledim.

"Ne?" Rian ayağa fırladı, sandalyesi arkasından gıcırdayarak birkaç kitap yığınının devirdi. "Biriyle tanıştın mı? Adları neydi? Onlarla Hollow'da mı karşılaştın? İki Fabrikasyon uzmanlığını kullandıklarını *gördün* mü, yoksa sadece yapabildikleriyle mi övünüyorlardı?"

Rian'ın adını kullanmadan Dark'tan bahsettiğini düşünmüştüm. Tepkisine bakılırsa, o kadar da emin değildim.

"Evet," dedim. "İki uzmanlığı olduğunu kanıtlayan birini tanıyorum."

Rian bir şeyler mırıldanarak benden uzaklaştı. "İsimleri mi? İsimlerini anladın mı?"

"Önce bana Domet'in neyi önemseydiğini söyle," diye karşı çıktım.

"Kesinlikle," dedi yırtıcı bir gülümsemeyle. "Domet tek bir şeyi önemser: Patron Victoria Tapınağı. Onu bir babanın çocuğunu koruduğu gibi koruyor. Hatta onu rahat bırakmak için her iki kiliseye de ondalık ödeyecek kadar ileri gitti. Bu durum burada büyük tartışmalara neden oldu, çünkü bizim ilkelerimiz sadece peygamberimize ve Tanrı'ya tapınmayı kabul etmemize izin veriyor. Ancak para pek çok fikri değiştirebilir."

"O tapınak mı?" Dedim. "Hepsi bu kadar mı? Gizli bir piç ya da romantik bir arkadaş yok mu?"

Kardeşin ya da ebeveynin yok mu? Bir tapınak mı?"

"Eğer söylediklerimden şüphe ediyorsan, Domet'i tanımıyorsun demektir. Annesi babası öldü, kardeşi yok ve bırakın çocuk sahibi olmayı, onun birini öptüğünü bile görmedim. Bu tapınak onun her şeyi."

Eğer Domet anlaşmamızı bozarsa, onun için nasıl bir tapınak kuracağımı bilmiyordum. Sırrını paylaşırsam bile diğer Yüksek Asillerin umurunda olur muydu? Mecbur kalırsam bir şeyler bulabilirdim.

"İsim," diye homurdandı Rian. "İki Fabrikasyon uzmanlığı olan bu paralı asker de kim?"

"Onlarla hiç tanışmadım," diye yalan söyledim. "Onları üvey babamdan duydum. Scales'in Kingman Keep'te onlara karşı iki tür Fabrikasyon kullanan bir Paralı Askerle karşılaştığını söyledi. Yakın zamanda olmuş. Kayıtlarında isimleri olabilir."

"Onları tanıdığını
söylemiştin." "Onları
tanıdığımı söyledim."

"Eğer bana yalan söylediyse, Domet bu konuşmayı duyacak."

"Domet hakkında bildiklerime dayanarak, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için girişimde bulunmamdan gurur duyabilir."

Rian koltuğuna dönerken, "Muhtemelen," dedi. "Terbiyemi mazur görün ama dönmem gereken bir işim ve doğrulamam gereken bir bilgi var. Nerede olduğumu biliyorsun ve Domet'in kilisemiz tarafından kutsanmış olduğuna inanmasını sağlayacağım. Mektubu bırakmayı unutma, Michael."

İstediğim bilgilerle donanmış olarak -ve bir kutsama güvencesinin kaydıyla ama gerçek kutsamadan kaçınarak- Ebedi Alev Kilisesi'nin üyelerinden kaçarak oradan ayrıldım. Yürürken Domet'in kitabını açtım ve bu geceye katılabilecek her soylu hakkında okuyabildiğim kadar çok şey okumaya başladım, onun notları benim neslimin soyluları hakkındaki bulanık anılarımı canlandırdı. Şaşırtıcı bir şekilde, normalde evimin yolunu kesen Avukatlar, burnu kitapta olan bir çocuğu görmezden geldiler. Belki de beni bir bilgin sandılar, çünkü yoksulların kendilerine ait kitapları nadiren olurdu. Elimizden gelen en iyi şey tellalların dağıttığı propaganda kitaplarıydı ama
Narrows'taki çoğu insan

Tuvalet kağıdı için onları yırttım.

Önümde uzun bir gün varken mantıklı olan tek şeyi yaptım. Nehir kenarında bir yer bulup yerleştim ve Yüksek Asiller hakkında ezberleyebildiğim kadar çok şey ezberlemeye başladım, bunu yaparken kırmızı kız ya da asi kadın olabilecek herhangi biri için gözümü dört açtım, kim olabileceklerini ve neden onları hatırlayamadığımı merak ettim.

KORUNMA ÇAĞI

"Ryder Ailesi'nin çocuklarını yaşı sırasına göre say," diye emretti Domet, benimle birlikte Ryder Kalesi'ne doğru yürürken.

"En büyükleri Kayleigh 'Kylie' Ryder, ağabeyimin müstakbel eşı," dedim. "Sonraki Katrina 'Karin' Ryder, şu anki iki tüylü Kuzgun. Sonra Kyros 'Kai' Ryder, benimle birlikte Sonsuz Vals'e katılacak olan kr ocuk. Son olarak da Jonathan 'Joey' Ryder var, hastalıklı bir dilsiz ve tüm ailesi hazır bulunmadıkça mahkemeye çıkmıyor."

"Güzel." Domet bu geceki kostmmn yakasını düzeltti. Hollow Sarayı'na dönmek için iyi görünmem gerektiğini söylemişti ama bu kıyafet beni kâğıttan bir ta giymiş, camdan bir tahtta oturan bir aptal gibi gösteriyordu.

Ama anlaşmamızı korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı söylemiştim ve sonunda istediğimi elde edeceksem bir kurdun önünde koyun kılığına girebilirdim. Domet notları hakkında beni sorguya çekmiş, terzileri son dakika değişiklikleri yapıp beni giydirenken bir hata yaparsam kafama vurmuştu. Başarının akranlarımı tanımaya bağlı olduğuna inanıyor gibiydi ama ben soyluları tanıyordum: Ne kadar drstmş gibi davranmayı sevseler de nadiren yleydiler. Ben de

Son on yılda onlardan daha kötü bir şekilde hayatta kaldılar, onlar ise saklandıkları yerde, korunaklı ve uysal bir şekilde oturuyorlardı.

Domet, "Bana sembollerini, ebeveynlerinin isimlerini ve toplumdaki konumlarını söyle," diye emretti.

"Sembollerini altın zemin üzerinde siyah bir ejderhadır. Alexander Ryder Yüksek Sağlık Asilidir. Karısı Alecia Ryder, Maple doğumlu ve Yüksek Soylu ailelerin ebesi."

"Andel, Castlen ve Braven Yüksek Asil aileleri hangi hükümet pozisyonlarını denetliyor?"

"Tarım, Kalkınma ve Lonca İşçiliği, bu sırayla."

"Mükemmel. Bunu başarabilirsin. Eğer dilini tutman gerektiğinde tutarsan." Ryder Keep'e yaklaşırken Domet ceketini düzeltti. "Planı hatırlıyor musun? Seni ancak bir yere kadar götürebilirim. Çoğunu kendi başına yapmak zorunda kalacaksın."

"Yozlaşmış Prens'le muhatap olmayın," diye tekrarladım, "ama Yüksek Soyluları etkileyin. Onları ailemin mirasını geri kazanmak istediğime ikna et. Ve orada olabilecek tüccarlardan uzak dur. Bana yapabilecekleri hiçbir şey buna değmeyecektir."

"Aynen öyle."

Ryder Keep'in yan girişlerinden birinde, ilk etkinliğin yapıldığı balo salonuna en yakın olanındaydık. Bilerek geç gelmiştik, böylece döndüğümde herkesin gözü önünde olacaktı. Bu girişin dışında da sadece iki muhafız vardı ve Domet'e göre Ryder ailesi yerine ona sadıklardı. Bu da bana kaç kişinin Domet'e gizliden gizliye sadık olduğunu merak ettirdi.

Domet, "Balo salonuna girdiğinizde Sonsuz Vals'e katılımınız ilan edilecek," dedi. "Bazı tepkiler olabilir ama siz yasal bir katılımcısınız ve yarın sabaha kadar kaledeki yetkililer tarafından görülmeyecek olsa bile evraklarınız tamam." Muhafızlar bizi görmüştü ve beni içeri sokmaya hazırlanıyorlardı.

"Başka bir şey var mı?"

Domet başını salladı. "Onlara gerçekte neyin peşinde olduğumuzu belli etmeyin."

"Bunu düşünmem bile."

Domet iki elini omuzlarıma koydu, sıktı ve sonra nazik bir el ve birkaç cesaretlendirici sözle beni Ryder Keep'e doğru yönlendirdi. Bu girişten balo salonuna kadar düz bir hat vardı ve istesem de kaybolamazdım. Attığım her adımda merdivenlerden aşağı inmeyi ve tüm bunlardan uzaklaşmayı düşündüm. Ama ben bir Kingman'dım, korkak değil.

Ailemin bunu yapmama ihtiyacı vardı. Annemin zihnine musallat olan büyü için bir tedaviye ihtiyacı vardı ve Gwen'in onu sevgisiz bir siyasi evliliğe mahkum etmeyecek bir geleceğe ihtiyacı vardı. Bunu ailem için yapacaktım. Lyon'un canı cehenneme. Ne kadar istese de ailemizin isminden kaçamazdı.

Kim olduğumuzu kabul etmeliydik. Biz Kingman'dık ve burası da bizim şehrimizdi.

Balo salonunun kapılarını iterek açtım ve balkona doğru yürüdüm, üzerimdeki ışık askeri tarz ceketimdeki kırmızı ve griyi ortaya çıkarıyordu. Ailemin renkleriyle kim olduğum anlaşılamazdı. Babamın idamından beri kimse bu renkleri bir arada giymemişti.

"Michael Kingman'ı Sonsuz Vals'e davet ediyoruz!" diye bağırdı aşağıdan bir haberci ve tüm gözler balkona çevrildi.

Merdivenlerden ana hole doğru inerken nefesler, küfürler, iç çekişler ve mırıltılar vardı. Sonsuz Vals'e katılanların çoğu hanelerini temsil etmek üzere parlak renkler giymişti. Olmayanlar ise Kraliyet Ailesi'ni onurlandırmak için mavi ve altın rengindeydi. Tüm erkekler askeri üniformalar, işe yaramaz stilize zırhlar ya da dini cübbeler giyerken, kadınlar balo elbiseleri içindeydi ve eldivenlerinin uzunluğu statülerini gösteriyordu: Düşük Doğumlular için bileklerine kadar, Yüksek Soylular için dirseklerine kadar ve prenses ve kraliçe için bunu geçiyordu. Tabii eğer katılırlarsa. Bunun tek istisnası Ebedi Alev Kilisesi'nin Ebedi Rahibeleriydi; onlar da alamet-i farikaları olan siyah Aame süslemeli atkılarını kollarının etrafına peçe gibi takıyorlardı.

Tanıdığım tek kişiye doğru ilerlerken kalabalık önümden ayrıldı. Kai ve kırmızılı kız aynı masadaydı. Kırmızılı kız beni görünce gözle görülür bir şekilde şok olmuştu. Öte yandan Kai'nin yüzü gülüyordu.

"Ne kaçırdım?" diye sordum.

"Oldukça fazla," diye açıkladı kırmızılı kız. "Örneğin akşam yemeği," diye ekledi Kai.

Kalbim hala döndüğüm için çarparken, "Kai, dün gecedен sonra iyi miyiz?" diye sordum.

Kai, "Öyleyiz" derken kırmızılı kız kaşlarını kaldırdı. Bunu daha iyi halledebilirdin ve bu senin suçun, ama ailemdeki diğerleri de benzer şekilde düşünüyor. Sadece bu konuda daha kibarlar."

Bu beni daha da kötü hissettirdi. Lyon muhtemelen biraz destek istiyordu ve ben ona saldıran bir başka ses haline gelmiştim. Ama hiçbir şey yapamazken bunun üzerinde duramazdım. "Yozlaşmış Prens'i gördün mü?" diye sordum.

"Hayır," dedi Kai. "Genelde sadece Kralın Bahçesi'ndeki av için ortaya çıkar."

Durumun böyle olmasını umuyordum. Beni engelleyecek bir şey yapmadan önce Yüksek Asillerin gözüne girmem için bana biraz zaman kazandıracaktı.

Yanlarında oturan çocuğa kendimi tanıtmak için döndüm ama kırmızılı kız onun elini itti. "Zahmet etmeyin. O benim flörtüm. Uzun süre buralarda olacağından şüpheliyim."

Onun açık sözlülüğü karşısında telaşlanarak diğer katılımcılara döndüm. Gelişimin yarattığı heyecan yatışmıştı, ancak birkaçı, özellikle de Ebedi Alev Kilisesi üyeleri, varlığımdan dolayı hala gözle görülür bir şekilde rahatsızdı. Kiliselerinin benim katılımımı kutsadığını öğrenmelerini bekleyemezdim. Kalabalığın arasında Naomi'yi aradım -geri çekilmeyi seçtiğinden ya da geç geldiğinden şüpheliydim- ama onu göremedim.

"Michael Kingman! Aesh'te!" dedi bakır tenli bir adam yaklaşırken. Batıdaki Goldono'da seçilen şanslıların rengine sahipti. Sarı saçları ve sakalı tertemizdi, vücudu uzun ve inceydi, giysileri de kendi ülkesinde normal olduğu gibi bol ve Aashy'ydi. Domet'in kitabındaki hiçbir şey Goldono'dan vatandaşların katılacağına işaret etmiyordu, ne zeytin derili Azilian adam ne de yanındaki İskelet Sahili kölesi hakkında beni uyarmıştı. İskelet'in kemik dövmesi yüzünün yarısını kaplıyordu ve Sirash'ınkinden çok daha belirgindi.

Goldani omuzlarımın yanlarını kavradı ve iki yanağımı da öptü. "Senin ve ailenin soyunun tükendiğini sanıyordum! Bir Yol Katili gibi aniden ortaya çıktığında heyecanımı zor zapt ettim! Yanına gelip zevkimi seninle paylaşmalıyım."

"Teşekkür ederim ama üzgünüm. Siyaset sahnesine çıkmayalı birkaç yıl oldu ve ben sizi sizin beni tanıdığınız kadar tanımıyorum."

"Michael! En derin özürlerimi sunarım: bazen heyecanım beni ele geçiriyor. Ben Zain Antoun, Goldono Altın Damarı Kumarhanesi'nin elçisiyim," dedi. Elleri her kelimeyle birlikte hareket ediyordu. "Bu Lucca Azil."

Azilianlı adam elimi sıkamak yerine eğildi.

"İkisi de konuşmazsa endişelenmeyin," dedi Zain. "Lucca'nın ailesi dışında iletişim kurma konusunda daha fazla pratiğe ihtiyacı var. Azililer nasıldır bilirsiniz. Sanatta ve tarımda harikadırlar ama sosyal becerileri yeni yürümeye başlayan bir çocuğunki kadardır. Onu bir kadınla iletişim kurmaya çalışırken görene kadar bekleyin. Bu da benim İskeletim."

İskelet elimi sıkı ama bir şey söylemedi.

"Ortak dil konuşamıyor mu? Eğer yardımı olacaksa, birkaç kelime biliyorum-"

"Oh, hayır, hayır," diye araya girdi Zain. "Ortak dil biliyor ama dili yok." Güldü. "Yıllar önce ondan kurtuldum. Korkunç bir kırsal aksanı vardı. Buna dayanamadım ve ona bir seçenek sundum: Ya aksanından kurtulacaktı ya da ben kurtulacaktım. Ama ne yaptıysa işe yaramadı, ben de kendim harekete geçmek zorunda kaldım."

"Pekala," dedim dişlerimi sıkarak, "sizinle ve arkadaşlarınızla tanışmak bir zevkti, Büyükelçi Zain. Ancak umarım buradayken Hollow yasalarının farkında olursunuz ve İskeletinize saygılı davranırsınız. Hollow'da nesillerdir köle bulunmuyor."

Zain gülerken omzuma bir tokat attı. "Oh, Michael, espri anlayışına bayılıyorum. İkimiz de buradaki herkesin Sacrilces olarak kabul edilenler hakkında ne düşündüğünü biliyoruz. Ne yazık ki, her ne kadar beni memnun edecek olsa da, çok fazla zamanınızı almamalıyım. Siz yaşayan bir efsanesiniz ve eminim diğerleri sizinle konuşmak için can atıyordur, ancak ayrılmadan önce size bir sorum var: Tüm atalarınız arasında en çok hangisiyle gurur duyuyorsunuz?"

Bunu daha önce hiç sormamıştım. "Muhtemelen Birinci Kingman. Nesiller boyunca hepimizin takip ettiği standardı onlar belirledi. Tek bir kişinin dünya üzerinde bu kadar büyük bir etkiye sahip olması, nasıl bir insan olduklarına dair çok şey anlatır. Ben de onların yarısı kadar kahraman olabilseydim, mutlu olurum."

Zain, Azilian'a döndü ve "Sana bunun Kaşif olmayacağını söylemiştim! Önyargılı aptal! Olağanüstü bir seçim, Michael. Oldukça dikkat çekici bir seçim."

Zain gitti ve sanki benimle soyluların geri kalanı arasında bir bariyer olmuştu. Diğerleri yaklaşmaya ve sohbet etmeye başladı.

İlki, ailesinin büyüklüğü ile ünlü Yüksek Asil Claire Castlen'di. Yüksek Asil Castlen ailesinin başlıca ihraç ürünleri, kıtanın dört bir yanındaki çeşitli güçlü ailelerle evlendirilen çocuklarıydı. Bir Kingman'ın koleksiyonlarına güzel bir katkı yapabileceğinden şüpheleniyordum. Sonra Dara Hyann, benden birkaç yaş büyük bir Yüksek Asil, ticareti engellediğı için isyandan yakınmak istiyordu. Paralı askerler çok pahalıydı, Eham bizi alt etmeye çalışıyordu ve Yeni Dracon Şehri'nin taleplere cevap vermesi geçmişe göre daha uzun sürüyordu. O kadar ilginçti ki sadece iki kez esnemek zorunda kaldım.

Dara'yı, Solarin, Morales, Braven, Cottonwood ve Bodkin aileleri de dahil olmak üzere, yeniden tanışmak isteyen Yüksek ve Alçak her soylu aileden bir insan seli takip etti. Yüksek Asil Cyrus Solarin bana çocukken ödünç verdiği iki bakır kuruşu geri isterken - ki bunu hatırlıyordum ama kabul etmeyi reddediyordum - Düşük Asil Primrose Bodkin bana yeni dövmelelerini göstermek istiyordu. Tam on yedi tane. Onları geri çevirdiğimde ikisi de şok oldu.

Büyükelçi Zain her zaman yanımda durur, ne zaman görse sohbele katılırdı. Sohbet üstüne sohbet kahkahalar ve cazibeyle doldukça, babamın ihanetinden sonra herkesin Kingman ailesinden nefret etmediğini yavaş yavaş görmeye başladım.

Herkes Ehamyalı bir tüccarın mallarıyla meşgulken, kendimi kırmızılar içindeki kızın ve şarap çeşmesinin yanında buldum. Sevgilisi ortalıkta görünmüyordu ve ona ne olduğunu sordum.

"Ailelerimiz görücü usulü evliliğe ilgi duysa da benim duymadığımı ve söyleyeceğı hiçbir şeyin bunu değıştiremeyeceğini anladığında gitti." Parmaklarını şarap kadehinin kenarında gezdirdi. "Babam bu yıl içinde evlenmemi istiyor ve ben de beni biriyle evlendirmek için yaptığı tüm girişimleri sabote ediyorum. Bu geceki randevum da ne yazık ki bir başka kayıp oldu."

"Evliliklerin düzenlenmesi genellikle yıllar alır," dedim. "Bir yıl içinde evlenmek için kur yapmanın kaç yönünü atlamanız gerekir?"

"Hepsi. Anı dövmeleleri hariç," dedi. "Ama yakında evlenmezsem... Bekle Michael, adımı biliyor musun?"

O gülerken yüzümdeki sıcaklığın arttığını hissedebiliyordum.

"Sana bir daha vurmayacağıma söz veriyorum. Dürüst olmak gerekirse, şu anda olmak zorunda olduğum kişiden oldukça sıkıldım ve başka biri olmayı tercih ederim. Bu yüzden, sen adımı ya da kim olduğumu hatırlayana kadar, senin yanında başka biri gibi davranabilir miyim? Görücü usulü evlilikleri ya da asil politikaları dert etmeyen biri? Ve eğer hiç hatırlamazsan, bu bir. Beni asla sadece unvanımla yargılamayacak birinin yanımda olacağını biliyorum."

"Sadece babamın yaptığı şey yüzünden beni yargılamazsan."

"Hiç yapmadım," dedi kadehini kaldırırken. "Yeniden başlamaya."

Ben de onunla kadeh tokuşturdum. "Yeniden başlamaya."

Yüzlerimizde gülümsemelerle birlikte içtik.

"Peki, adını bilmiyorsam sana nasıl hitap etmem gerekiyor?" "Bu noktaya kadar bana nasıl hitap ediyordun?" diye sordu.

"Kırmızılı kız."

"Ama ben giymiyorum... ah, Margaux Keep'teydim." Bir duraklama. "Ne ağız dolusu. Aklına bir şey gelmiyor mu-"

Yozlaşmış Prens geldi.

Onu görmeden önce duydum, ki bu da kendi içinde dikkate değerdi.

"Kingman nerede?" diye bağırarak içeri girdi, ağır adımlarını birbiri ardına atarak tüm konuşmaları susturdu. Kalabalık benim için olduğu gibi onun için de dağıldı ve soyluların hiçbirinin önünde eğilmemesini görmezden geldi. Hollow'da saygı ve korku aynı şey değildi.

Yozlaşmış Prens dev gibi bir adamdı, boyu 1.80'in üzerindeydi, kas ve kemikten oluşuyordu. Ailesinin renkleri olan mavi ve altın rengi giymişti, başında akla gelebilecek her türlü mücevherle süslenmiş altın bir taç vardı ve Kraliyet Ailesi'nin ayırt edici bir özelliği olan kıvılcık saçlarının arasında gizlenmişti. Yozlaşmış Prens önümde durdu ve Taht Arayıcıları onun arkasında dizildi.

Taht Arayıcıları, herkesin onun yanında çalışanlara taktığı lakaptı. Hiçbiri ülke içinde güç sahibi olma arzusunu saklamıyor ve kral öldüğünde Yozlaşmış Prens'in tahtı kız kardeşinden almasını diliyordu. Dönmeye karar vermeden önce herkes onun niyetini biliyordu, ben bile. Ne olursa olsun, prensesi korumak için ettiğim yemini göz önünde bulundurarak onlarla hep ters düşecektim. Prensesin onun ve arkadaşları hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum.

Domet'in notlarının yardımıyla Taht Arayıcılarından birkaçını tanıdım. Toplumun üzerinde bir sülük olan Yüce Asil Gael Andel ve ailesinin yüz karası ve Danielle Margaux'nun üvey kardeşi olan Yüce Asil Sebastian Margaux vardı - bu gece burada görmeyi beklediğim ama şimdiye kadar göremediğim. Hayal kırıklığıma rağmen Naomi ve Trey de onunla birlikteydi ve ikisi de yersiz görünüyordu: Yırtık pırtık giysileri ve sürekli çatık kaşlarıyla Trey ve tek kadın olduğu için Naomi. Babamın yüzüğü onun boynundaydı.

Trey'i görmek göğsümü acıttı. Ailemi yok etmeye yemin etmişti ve öfkeyle konuşmuş olmasını ummuştum ama Yozlaşmış Prens'le arkadaşlık etmek aksini gösteriyordu. Tek umudum kederinin muhakemesini gölgeleyip pişman olacağı bir şey yapmasına neden olmamasıydı. Bana anlam veremediğim bir bakış attı. Önümde Yozlaşmış Prens varken, bunu çözmek için zaman ayıramazdım.

"Kingman," dedi canavar bana dişlerini göstererek.

"Adreann," dedim Gwen'in korumakla yükümlü olduğu Kraliyet'e bakarak.

"Sizi burada gördüğüme şaşırdım."

"Sonsuz Vals'e katılan bir Yüksek Asil olarak aynı şeyi söyleyemeyeceğim." "Ne zamandan beri hainlerin katılmasına izin veriliyor?" Kılıcına dokundu

onun yanında.

"Markam olabilir ama ben hala bir Kingman'im. Ve Kingman'lara her yerde izin var."

Güldü ve Taht Arayıcıları da garip bir şekilde ona katıldı. O durduğunda, onlar da durdu. "Kız kardeşin nasıl? Onu da yanında getirmeliydin. Oldukça güzelleştiğini duydum ve ona şahsen hayran olma şansını çok isterdim. Ne de olsa bu benim hakkım. Hâlâ bana hizmet etmekle yükümlü."

"Korumakla yükümlü. O bir köle değil, Adreann."

"Koruyun. Hizmet et. Gerçekten bir fark var mı?" Ben cevap veremedim, Yozlaşmış Prens bana doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Baban kardeşimi öldürdü. Burada istenmiyorsun, hain."

Yozlaşmış Prens yüzü kızarmış bir halde geri çekildi ve adım atmaya başladı. Kai ve kırmızı kız da dahil olmak üzere, bir Kingman ve bir Hollow arasındaki karşılaşmayı görmek için seyirci çekmiştik. Bu en son olduğunda, bir Hollow

öldü. Seyircilerin çoğu muhtemelen bu gece de benzer bir sonuç bekliyordu. İnsanların onun hakkında ne düşündüğü bir sır değildi.

Yozlaşmış Prens elini kaldırdı. "Herkes," dedi, sesi balo salonunda duyulacak kadar yüksekti, "burada ve şimdi, Michael Kingman'la arkadaşlık eden herkesin, ben kral olduğumda Hollow Sarayı'ndan men edilmesine karar veriyorum."

"Ama sen asla kral olamayacaksın," dedim. "Taht kız kardeşine kalacak ve bir Yüksek Asil olarak, senin fikrin ne olursa olsun Sonsuz Vals'e katılma hakkım var. Beni gitmeye zorlayamazsınız."

"Ben Hollow Prensiyim ve ne istersem yapabilirim. Burada yetki bende Kingman."

"Değilsiniz Prens Adreann," dedi Kai kalabalığın arasından çıkarak. Adımları dikkatli ve hesaplıydı ama kör olan diğerlerinin sahip olduğu tereddütten yoksundu. "Burası benim evim ve ikiniz de burada misafirsiniz. Ailemin gazabına uğramayın. Ve Prens Adreann, babam krala bir iyilik olarak Braven'de yeni bir hastane kurmayı kabul ettiğine göre, bu gece Ryder'ları düşman edinmemenizi öneririm."

Prens Kai'nin ayaklarına tükürdü ve kalabalık sessizliğe gömüldü. Eğer bunu prens dışında biri yapmış olsaydı, Ryder ailesine bağlı bir düzine Düşük Asil, efendilerinin onurunu savunmak için öne atılırdı. Ama söz konusu olan prens olduğu için hiçbirisi buna cesaret edemedi. "Siktiğimin Kingman sempatzanı."

Kai elini kalbinin üzerine koydu. "Görünüşe göre biz Eski Kan'dan olanlar senin kadar kolay unutmuyoruz. Hollow'da her zaman bir Kingman olmalı."

Yozlaşmış Prens kükredi ve l'incisini geri fırlattı. Ben kıpırdayamadan, altından bir Aash önüme fırladı ve Yozlaşmış Prens'in l'incisi, Kai'nin yanağının hemen önündeki kırmızılı kızın açık avucuna büyük bir gürültüyle çarptı.

"Prens Adreann," dedi, "lütfen zamanınızı tekelimize almamıza izin vermeyin." "Bana karşı mı geliyorsun, sakat?"

"Asla, prensim."

Balo salonunda bir uyarı zili çaldı.

Yozlaşmış Prens ve kırmızılı kız birbirlerinden uzaklaştı ve insanlar balo salonunun etrafındaki büyük pencerelere doğru ilerlemeye başladı.

gökyüzüne bakmak. İkinci zil çalmaya başladığında konuklar endişelerini dile getirmeye başladı.

"Bu bir hafta içinde ikinci kez oluyor."

"Kuyruğunu gören var mı? Rengi ne?" "Ana parçalardan biri nihayet düştü mü?" "1. sığınağa ihtiyacımız var!"

"Ryder Keep bizi bir parça Celona'dan koruyabilir mi?"

Kai büyük merdivenin birkaç basamağını tırmandı, parmak uçlarını trabzana dayadı ve kalabalığa doğru döndü. "Saygıdeğer konuklar! Korkmayın, Ryder Kalesi Hollow'daki en sıkı savunulan kalelerden biridir. Celona'nın kırmızı kuyruklu bir parçası bile onun duvarlarıyla boy ölçüşemez."

"Peki ya beyaz kuyruklu olan?" diye bağırdı bir Alçak Soylu.

"Kullanmak isteyenler için bir yeraltı sığınağımız var. İsteyenler lütfen beni takip etsin."

Sonsuz Vals'e katılan soyluların neredeyse tamamı Kai'yi balo salonundan çıkıp bahsettiği sığınağa kadar takip etti. Yozlaşmış Prens ve Taht Arayıcıları, Zain, İskeleti ve Azilian ile birlikte kaldılar. Kırmızı kız benimle kaldı ve pencerenin etrafında daha az insan toplandığı için düşmekte olan Celona parçasının kırmızı kuyruğunu seçebildim. Hollow'a çarparsa tamamen yok olmazdı ama yine de çok fazla hasar verebilirdi.

Yozlaşmış Prens pencereden dışarı bakarken gülmeye başladı. Ancak bir şey söyleyemeden üçüncü bir zil çalmaya başladı. Artık resmileşmişti: Celona'nın bir parçası bu gece Hollow'u vuracaktı. Yakında sokaklarda kaos yaşanacak, hatta belki de pazarlarda ya da Ticaret Bölgesi'nde yağma olacaktı. Kardeşim dışarıda Scales ile loncaları koruyor olacaktı. Gwen annemle birlikte olacaktı. Angelo'nun nerede olacağına dair hiçbir fikrim yoktu; muhtemelen askerleriyle birlikte siperlerde gökyüzüne bakıp gülüyorlardı.

"Bahse girmek ister misin Kingman?" Herkes

Yozlaşmış Prens'e doğru döndü. "Ne tür bir bahis?"

"Belli değil mi? Celona'nın bir parçası yakında güzel şehrimizi vuracak. Eğer onu bana geri getirebilerseniz, Sonsuz Vals sırasında size karşı konuşmaktan kaçınacağım."

Celona parçaları inanılmaz derecede değerliydi. Metalden güçlü bıçaklar, dekoratif kabzalar ve şaşırtıcı mücevherler yapıldı. Ve eğer çocukların hikayelerine inanılacak olursa, onları tutanlara dünyanın kayıp tarihini de fısıldıyorlardı. Ya da, eğer kiliselere inanıyorsanız, Tanrı'dan mesajlar taşıyorlardı.

Bahsi kabul edersem şehre karşı savaşmış olurum.

"Ya geri getiremezsem?"

"O zaman Sonsuz Vals'ten istifa ediyorsun."

Kırmızılı kız öne çıktı ve "Neden bunu kabul etsin ki? Zaten katılmaya hakkı var."

"İhtimaller onun aleyhine," diye onayladı Zain. "Ben olsam bahse girmezdim ve her şey üzerine bahse girerim."

"Bahisten kazanacağı hiçbir şey yok," diye devam etti.

"Şöyle söyleyeyim," dedi prens. "Eğer teklifimi kabul etmezseniz, babam bu gece beni tehdit ettiğinizi duyacak."

Kendimi kötü hissettim. Bu apaçık bir yalandı ama ne kadar çok şahidim olursa olsun kralın bana inanacağından şüpheliydim. İsyancılarla olan bağlantım lanetlensin, kral ilk ışıktan önce idamımı isteyecekti.

"Ne diyorsun Kingman? Bahse var mıyız? Yoksa babama yarı doğruları fısıldarsam ne yapacağını göze almaya hazır mısın?"

Uzaktaki bir binanın tepesi paramparça oldu, Celona'nın parçası binanın içinden geçerek sokaklara taş yağdırdı. Pencerelerden kör edici bir ışık patlaması ve ardından tüm kaleyi sarsan gök gürültülü bir kükreme duyuldu. Celona'nın bir parçası Hollow'a çarpmıştı.

"Benim için bir cevabın var mı Kingman?" diye sordu Yozlaşmış Prens sarsıntı sona erdiğinde.

Düşündüğümden daha zekiymiş. Sadece kan ve seks düşünen küstah bir boğa olabilirdi ama bu bahse girmek zekiceydi. Başarılı olursam, ona Celona'dan bir parçayı neredeyse bedavaya getirmiş olacaktım. En fazla Hollow Sarayı'ndaki itibarımda küçük bir iyileşme olurdu. Başarısız olursam, Sonsuz Vals'ten çekilmek zorunda kalacaktım ve o da benim hakkımda dilediğini iddia edebilecekti. Ve eğer bahsini reddedersem... şey, ben bile kral bana nişan almışken şansımı denemek istemedim.

"Celona'nın parçasını alacağım. Büyükelçi, bahsi kolaylaştırabilir misiniz?"

Zain ellerini birbirine sürttü. "Ben bunun için yaşıyorum. Bahis şöyle: Eğer Michael Kingman Prens Adreann'a az önce düşen Celona parçasını getirebilirse, Prens Sonsuz Vals süresince Michael'a karşı konuşmamayı kabul eder. Michael başarısız olursa, Sonsuz Vals'ten çekilecek. İkiniz de bahsin şartlarını kabul ediyor musunuz?"

"Evet," dedik hep bir ağızdan.

"O zaman şans meleği bir kazanan seçsin ve Efendi Şans hepimize yardım etsin. Bahis canlıdır."

Yozlaşmış Prens kolunu Zain'in omuzlarına attı. "Büyükelçi, beklerken bir şeyler içelim ve hikâyelerimizi paylaşalım. Ülkenizdeki Vakacha hakkında daha fazla şey duymak isterim."

Zain'in yüzü aydınlandı ve ikisi birlikte uzaklaştılar, Taht Arayıcıları da arkalarından geliyordu. Naomi omzunun üzerinden bana göz kırptı ve ardından babamın yüzüğünün hâlâ kendisinde olduğunu gösterdi. Yüzük olmadan kendimi çıplak hissediyordum, sanki bir Kingman olmaya çalışan bir sahtekârmışım gibi - gerçi Yüksek Asillerle anlaşmalar ve prenslerle bahisler yapmakla meşgul olduğum için daha çok atalarım gibi davranıyordum. Ama günün birinde şansım tükenecekti.

Trey bana bakmadı bile.

Bu gece başka birini daha tehlikeye atmak istemediğimden, kırmızılı kız benimle gelmeye gönüllü olamadan Ryder Keep'ten hızla ayrıldım ve Celona parçasının nereye düştüğünü anlamak için gökyüzünü taradım. Ada'dan dumanlar yükseliyordu, ben de bir prensi yatıştırabilecek tek şeyi aramak için oraya doğru yöneldim.

KURTARICI

Başlangıçta Celona parçasının Kingman Keep'e çarptığını ve bir kez daha eski evime dönmek zorunda kalacağımdan korkmuştum.

Olmamıştı.

Daha kötüydü.

Gezgin Kilisesi'ne çarpmış, çarpmanın etkisiyle peygamberlerinin yıldızlara yaptığı yolculuğu anlatan devasa vitray pencerelerden biri patlamıştı. Ana girişin hemen üzerinde duruyordu ve binlerce olmasa da yüzlerce küçük vitray parçası taş basamakları dolduruyordu.

Yağmacılar çoktan buraya üşüşmüş, keşişler onları durdurmadan önce mümkün olduğunca çok cam toplamaya çalışıyorlardı. Buraya gelirken ellerinde meşaleler ve silahlar taşıyan daha pek çok kişinin yanından geçmiştım; onlardan kaçmaya ve görmezden gelmeye çalıştım ama sayıları çok fazlaydı. İnsanlar her taraftan içeri doluşmuş, kilisenin içindeki ay parçası için itişip kakışıyor ve çığlıklar atıyorlardı. Kalabalık arasında kavgalar çıktı ve sokak her geçen dakika daha fazla kanla kaplandı. Kiliseye biraz daha yaklaştım ki, taşın üzerinde yüzüstü yatan ilk cesedin üzerine bastım.

Yakınlarda bir Aintlock tabanca ateş aldı ve en yakındakiler korkuyla eğildi. Diğerleri silahlı adama küfrederek silahı yeniden doldurulmadan önce almak için çabaladı.

Karışıklıktan yararlanarak doğruca kilise kapısına yöneldim. Eski ve büyüktü, bu tür kapıların sadece bir stil seçimi değil, istilacıları dışarıda tutmak için gerekli olduğu günleri hatırlatıyordu. Donuk sivri uçlar kapıyı kafiye ya da sebep olmaksızın kaplamıştı.

İçeri girmek için kapıyı çalmanın bir anlamı yoktu. Adanmışlar içeri girmek isteseler de istemeseler de bir sonraki ayine kadar kilitli kalacaktı ve beni kesinlikle içeri almayacaklardı. Hollow'daki herkesin Kingman ailesi hakkında bir fikri vardı ve Gezgin Kilisesi de bundan farklı değildi. Ebedi Alev Kilisesi gibi sapkın olduğumuzu iddia etmeyebilirlerdi ama bize güvenmiyorlardı ve bu da çoğunlukla benim hatamdı.

Gençken dilimi pek sık tutmazdım.

Artık bir önemi yoktu. İçeri girmek için başka bir seçenek göremeyince, zaten duvarlara tırmanmaya çalışan gruba katıldım ve kiliseye girmek için kırık pencereye yöneldim. Önüme çıkan herkesi iterek ve tekmeleyerek, ayak bileklerimi ve baldırlarımı sıyrarak kapıya tırmandım. Ellerim kapının üzerindeki eskimiş çivilerde rahat oluklar bulmaya başladı ve ayaklarım 1rm'lik dayanaklar bulurken kendimi yukarı çekebildim. Bu bir ePort'tu ama ölümcül çiviler bunu mümkün kılacak kadar sıkıca paketlenmişti. Kapının tepesinde, kendimi dudağın üzerinden yukarı çektim ve sonra vitrayların olduğu çerçeveye girdim.

Tekrar ayağa kalkabildiğimde derin bir nefes aldım ve altımdaki insanlara baktım. Bazıları beni yukarı kadar takip etmişti. Aşağıdakilerin daha fazla dikkatini çekmek istemediğimden, kalan gökkuşağı buz sarkıtlarından herhangi biriyle kendimi kesmemeye dikkat ederek, kırılmış cam bölmeden içeri süzüldüm.

Çocukluğumdan beri Gezgin Kilisesi'ne girmemiştım ve hiç değişmemiş olduğunu görmek beni şaşırtmıştı. Düzinelerce ahşap sıra, kilisenin ortasındaki koridordan bir podyuma ve kilisenin meşhur devasa, yüz­süz heykeline doğru uzanıyordu. Neredeyse herkesin heykelin neyi temsil ettiği ya da neyi sembolize ettiği konusunda kendi teorisi vardı ama ben hiç umursamamış ve dinlememiştım.

Altımda, başörtülü beyaz giysili keşişler her yöne koşuşturuyordu. Birçoğu ana girişe tahta ve taşlarla barikat kurmakla meşguldü.

ve diğerk dış kapıları güçlendiriyordu. Diğerkleri ise yüzü olmayan heykelin etrafında kümelenmiş, derin bir duaya dalmış ya da Celona parçasının verdiği hasarı inceliyordu. Kilitsiz kapının yanındaki heykelin arkasında, etrafındaki her şeyi parçalayan veya çatlatan derin bir çarpma kraterinde durmuştu.

Yavaşça ve sessizce kilisenin kenarından dolandım, aşağı inmek için bir yer aradım. Kapıya tırmanmak çok kolay olmuştu; içeride taş daha pürüzsüzdü ve tutunmak için kullanabileceğim sapmalar yoktu. Bu da beni bir sütuna sarılmaya ve ondan aşağı zarıfçe kaymamaya zorladı. Aoor'a çıktığımda, rahiplerin beni fark edemeyecek kadar dikkatlerinin dağılmış olmasını umarak sıraların arkasındaki gölgelere saklandım. Önümdeki yağmacılar dikkatlerini çekerken ve beni takip edenler şimdi kırık pencerede belirirken, kilisenin bir ucunda davetsiz misafirleri sopaları ve ellerinin tersiyle uzak tutmakla meşguldüler. Görünmeden podyuma ulaştığımda, karnımın üzerine çöktüm ve dua eden keşişlerin yanından sürünerek Celona'nın parçasına doğru ilerledim.

Birkaç dakika sonra elimdeydi, bedenim heykelin kaidesine yaslanmıştı. Doğal olmayan bir şekilde pürüzsüzdü, avucumun içine sığacak kadar küçüktü ve sanki ölmekte olan ışıklarla doluymuş gibi ürkütücü bir şekilde parlıyordu. Daha önce hiç şahsen görmemiştim ve bu kadar rağbet gören bir şey için oldukça etkilenmiştim.

"Michael Kingman," dedi arkamdan bir ses.

Döndüm ve tuzlu biberli saçları olan yaşlı bir adamın başımda dikildiğini gördüm. Yaşlılık ona yavaş bir adım ve hafif bir kamburluk vermişti ve parmaklarını önünde birleştirmişti. Kurtarıcı.

Kahretsin.

"Evet?" Dedim.

"Ay düştükten sonra dua etmek için buraya gelecek kadar dindar olmanıza şaşırdım. Özellikle de yaptığınız yorumlardan sonra."

"Bir çocuğun eleştirilerini hatırlamak sizce de biraz küçüklük değil mi?"

"Seninkileri unutmak zor," dedi yaşlı adam. "Farklı bir mektup çivilemiştin

bir yıl boyunca her gün kapımıza dayandı. Anımsamak isterseniz, en iyilerini sakladım."

"Evet, ne yazık ki zamanım yok. Gidilecek yerler, edinilecek yeni arkadaşlar, yazılacak mektuplar, nasıl olduğunu bilirsiniz-"

Yaşlı adam önümde durdu ve elini uzattı.

"Bunu sana isteyerek vermiyorum."

"Farkındayım," dedi ve sonra başını yana çevirdi. Üç keşiş bana nişan almış yaylı tüfekleriyle ortaya çıkmıştı. Kiliseye girdiğim andan beri beni izliyor olmalıydılar. Beni vurmak için neden şimdiye kadar bekledikleri bir muammaydı.

"Öldürmek yeminlerinize aykırı değil mi?" "Tanrı nefsi müdafaadan anlar."

Çünkü tabii ki anlıyorlardı.

"Onu teslim etmeyeceğim," dedim. "Beni vurmak zorunda kalacaksın. Buna ihtiyacım var. Geleceğim buna bağlı."

"Eğer gerçekten ihtiyacınız olsaydı, önünüze düşerdi. Tanrı, mesajını duyabilmemiz için onu buraya gönderdi. Lütfen Michael. Bu işin sonu kan dökülmesine varmasın."

Durakladım ve kilisenin etrafına tekrar baktım. Bırakın dövüşmeyi, kaçsam bile fazla uzaklaşamazdım. Tüm bu gözler üzerimdeyken Celona'nın parçasıyla asla kaçamazdım. Bu biraz incelik gerektirecekti. Yenilgiyle omuzlarımı düşürür gibi yaptım.

"Peki," dedim ve Celona parçasını uzattım. "Ben giderim. Ama en azından buradan çıkmama yardım edebilir misin? Geldiğim yoldan gitmemeyi tercih ederim."

Yaşlı Reclaimer ay parçasını cüppesinin cebine koydu. "Beni takip edin, size kimseyle uğraşmak zorunda kalmayacağınız bir çıkış yolu göstereceğim."

Diğer keşişler şüpheyile bizi izlerken yaşlı adam beni mahzene açılan kapıya doğru götürdü. Nemli tünele girdiğimizde duvardan bir fener aldı ve karanlıkta birlikte yürüdük. Mahzendeki ilk adımda ayağım takıldı ve yaşlı Reclaimer'ın üzerine düştüm. Beni yakaladı ve ağzımdan çıkan küfürlere rağmen sabırla ayağa kalkmama yardım etti.

"Özür dilerim, Michael. Buranın kaygan olduğu konusunda seni uyarmalıydım."

"Daha dikkatli olmalıydım," diye homurdandım. "Artık yalnız olduğumuza göre Celona'nın parçasını bana geri vermeyi düşünmezsin herhalde?"

"Hayır, yapmayacağım. Öğretilerimize katılsanız da katılmasanız da, her şeyin bir yolu vardır. Celona'nın parçası olmadan bunun senin sonun olduğunu düşünebilirsin ama ben

sizi temin ederim ki öyle değil. Gezgin, zamanı geldiğinde sizi yolunuza geri döndürecektir. Siz farkında olmasanız bile."

İnlememeye çalıştım. Bu dersi almaktansa kiliseden kavga ederek çıkmayı tercih ederdim. Aşırı dindarlardan uzak durmamın birçok nedeninden biri de buydu. Domet yıllardır en çok yaklaştığım kişiydi.

"Hırsızlık girişiminiz karşısında gösterdiğimiz hoşgörü karşılığında sizden bir şey isteyeceğim."

"Burada bir ayine katılmayacağım - babama yaptıklarınızdan sonra olmaz."

Yaşlı adam sanki ölmek üzereymiş gibi içini çekti. "Hayır, senden bunu istemezdim."

Çıkıştık, yüzeye açılan bir kapak. "O zaman ne istiyorsun?"

"Bu kiliseye olan nefretinin benimle birlikte ölmesine izin vermen için," dedi. "Babanın adımlarımızın üzerinde idam edilmesine izin veren Kurtarıcı bendim ve bu bir hataydı. Son on yıldır bundan pişmanlık duyuyorum. Politikada her zaman tarafsızdık ama... ama benim rütbemdeki birine yakışmayacak bir hırsla hareket ettim. Bu benim hatamdı, Michael. Kilisenin değil."

"Yani?"

Kurtarıcı gözlerimin içine baktı. "Lütfen yolculuğum sona erdiğinde bu kilisenin ailenizle birlikte yeniden başlamasına izin verin. Erkek ve kız kardeşin-"

"Lyon ve Gwen ben değiller. Ben de onlar değilim. Aksini düşünme." "O zaman belki bir gün affını kazanabilirim."

"Tanrı'ya sormayı deneyin, çünkü benden alamayacaksınız."

Soğuk havanın ısıırığı tenimi diken diken ederken başka bir şey söylemeden kapıdan çıktım.

Büyük Taş Meydan'ın sonundaki kilisenin uzağından çıkmıştım, çıkış çalılar ve ağaçlar tarafından gizlenmişti. İçeri girdiğimden beri yağmacı kalabalığı büyümüştü, meşalelerinin ışıkları ve bıçaklarının parıltıları gökyüzündeki yıldızlar kadar boldu. Birçoğu kilisenin kapılarını açması ve Celona'nın bir parçasını teslim etmesi için feryat ediyordu. Parçalanmış pencereyi koruyan keşişleri görebiliyordum, diğerleri ise açılan deliği tahta ve çivilerle yamamaya başlamıştı.

Tüm yağmacıların zamanlarını boşa harcaması çok utanç vericiydi. Düşüğümde Reclaimer'dan aldığım Celona parçasını çıkardım.

ona karşı. Low Noble'lardan çalmaya alışık olduğum her şeyden biraz daha ağır ve büyüktü ama yine de yapmıştım.

Belki de herkesin peşinde olduğu şeye sahip olduğum için kiliseye ne olacağını daha fazla önemsemeliydim, ama yapmadım. Gezgin Kilisesi her zaman olduğu gibi, benim müdahalem olsa da olmasa da hayatta kalacaktı. İsterse yerle bir olsun, umurumda değildi.

Celona parçasını güvenli bir şekilde ceketimin içine sokarak Ryder Keep'e geri dönmeye başladım. Belki yol boyunca bir yerde durup benimle konuşup konuşmadığına bakabilirdim. Yine de şu an için, yürüyüşler arasında bu seferki en kötüsü sayılmazdı. Yolum Ada'nın nehir kıyısı boyunca uzanıyor ve batı köprüsünden geçiyordu; sudan ve yolu kaplayan ağaçlardan sürekli bir sis yükseliyordu.

Köprüyü geçerken bulutların bu gece görülebilen tek ayın önünden geçtiğini ve yıldız ışığını yavaşça gizlediğini gördüm ve aniden her şey daha soğuk ve karanlık oldu. Sis sanki ayak bileklerime doğru uzanıyormuş gibi yavaşça bana doğru geliyordu ve fenerin ışığı titreyerek söndü ve köprüyü sonsuz bir geceye gömdü. Ve önümde, sisin içinden çıkarken, köprünün ortasında yolumu kesen iki lg gördüm.

Üzerlerinde paçavradan başka bir şey yoktu, bu da sırtımdaki giysilerin kıymetini bilmemi sağladı; ta ki ellerindeki ağır odun parçalarını fark edene kadar. Arkalarında daha şık giyimli, altın zincirler ve kürk astarlı bir pelerinle yüklü bir lgure vardı. Dudaklarımdan çıkan nefesim beyaz ve inceydi.

"Hayatımı daha da kötüleştireceksiniz, değil mi?" Onlardan hâlâ biraz uzaktayken sordum.

"Taşı bize ver!" diye bağırdı soldaki, nehirden aşağı akan su kadar sert bir sesle.

"Affedersiniz?"

"Ay Taşı! Seni giderken gördük! Cebinde!" diye bağırdı sağdaki, bir kadın.

Soğuk ellerim ceplerimde teselli buluyor, bir elim Celona parçasını sıkıca tutuyordu. Nehir altımda akıyordu, suyun uğultusu odaklanabildiğim sabit bir sestti. "Sanırım yanılıyorsun."

Kadın bir klik sesi çıkardı ve bir çocuğun annesine yapacağı gibi arkasındaki zarif adama döndü.

İç çekerek, "Emin olmak için neden ceplerinizi kontrol etmiyoruz?" dedi. "Sanmıyorum ama ilk sorduğunuz için teşekkür ederim."

"Başka seçeneğiniz olduğunu düşündüyseniz özür dilerim. Ya bize izin verirsiniz ya da ortaklarım kafatasınızı kırar ve sonra kontrol ederler."

Bu şehirde beni yakalamak için yeterince insan vardı, birileri onları peşimden göndermiş olabilirdi, ama bunların Celona'dan bir parça kapmak için bir fırsat gören basit haydutlar olması daha muhtemel görünüyordu.

"Her ne kadar cazip gelse de, sanırım geldiğim yoldan geri döneceğim ve sen de beni gördüğünü unutabilirsin," dedim geriye doğru birkaç adım atarak.

Arkamdaki kaldırımlarda bir şangırtı duyuldu ve köprünün diğer tarafını paçavralar içinde iki ziyaretçi daha kapattı. Tahta yerine paslanmış çelikten silahları vardı.

Kaçmak için çok fazla.

Zarif adam, "Hangi seçeneği seçmek istediğinize karar verdiniz mi?" diye sordu.

"Sanırım öyle. Oh, bu başlamadan önce," diye devam ettim, "bilmem için söylüyorum, hiçbiriniz bir Paralı Asker, Yozlaşmış Prens ya da Trey adında bir adam için çalışmıyorsunuz, değil mi?"

Başlarını hafifçe çevirip birbirlerine baktılar, sözlerim karşısında kafaları karışmıştı.

"Bunu ondan alın," dedi zarif adam, yüzü ifadesizdi.

Dördü birden bana saldırdı. Paslanmış bir kılıçtan gelen ilk darbeyi savuşturdum ama ikinci ve üçüncü darbeleri karnıma ve sırtıma gelen tahta silahlardan aldım. En iyi çabalarım rağmen köprünün kenarına doğru ilerlerken yumruk yedim. Bu şekilde ölmek istemediğim için yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Bariyeri aştım ve nehre daldım.

Su beni çevreledi. Tekrar yüzeye çıkmaya çalışarak her yöne doğru yelken açtım. Bunun yerine ayaklarım dibi buldu, botlarım çamura battı. Dudaklarımdan baloncuklar kaçtı ve dibi sertçe ittim, çılgınca yüzdüm. Başım yüzeyi kırdı ve nefes aldım, ciğerlerim yanıyordu.

Başım suyun içinde sallanıyor, ayakta kalmaya çalışıyordum. Akıntı hızlanmaya başladı, ben de onunla birlikte aktıkça aşağıya doğru daha hızlı akıyordu. Su başımın üzerinden geçerek beni aşağıya itti, sonra yukarı çıkardı ve işkence gibi bir formülle tekrar aşağıya çarptı. Ciğerlerim dikenli telle kaplanmış gibiydi, her nefes rahatlattığı kadar acı da veriyordu.

Başım yüzeyin altına düşene kadar dalgalar beni dövmeye devam etti ve bir daha kırılmadı. Bedenim sanki kurşundan yapılmış gibi dibe battı. Nehrin dibinde Jamal, Gwen, Kai, Domet, Naomi, Dark, Lyon, Kayleigh, Chloe, Yozlaşmış Prens, Trey, Angelo, Sirash ve kırmızılı kız beni bekliyordu. Sanki son sözlerimi duymaya hazırlanıyorlarmış gibi etrafımda bir çember oluşturmuşlardı. Hepsinin gözleri siyah boşluklarla yer değiştirmişti. Ama yine de, sadece varlıkları bile beni rahatlatmaya yetmişti.

Son baloncuklar dudaklarımdan ayrılırken artık ürpermiyordum. Bunun yerine kendimi sıcak, çok sıcak, daha önce hiç olmadığım kadar sıcak hissettim. Bedenim sanki bulutların sırtında taşınyormuş gibi hafif hissediyordu. Vücudumdaki acı, endişelerim ve korkularımla birlikte yok oldu.

Kendimi hiç o anki kadar rahat hissetmemiştim, kaderimi kabullenmiştim.

Siyah bir hiçlik sisi tanıdığım herkesin saflarını bozarken bir çarpışma oldu. Jamal ve Sirash, siyah hiçlik onları kesip geçerken bir pus içinde dağıldılar ve beni çevreleyerek göğsümden ve kollarımdan çekistirmeye başladı. Acı kısa bir süre sonra geri döndü ve beni o sırada etrafımda oluşan dünyadan tokatlayarak çıkardı. Ağzımdan ve burnumdan gelen su şırıltıları dışında sesim çıkmadan çığlık attım. Sıcak dünyam için çığlık attım. Bulduğum teselli için çığlık attım. Ve bir daha asla bulamayacağımı bilerek çığlık attım.

Boğazım acıyordu ve eskisinden daha çok üşüyordum. Nehir suyu yerine gecenin havası beni titretiyordu. Sertçe öksürdüm, suyu nehre geri kusmadan önce yan tarafıma yuvarlandım. Yoldaki taşlar sırtıma saplanmış sıcak bıçaklar gibiydi.

Islak saçlı bir kız yanımda diz çökmüş, nefes nefese kalmıştı. Elektrik mavisini gözleri benimkilere bakıyordu. "Michael! Michael! Michael! Uyan!"

Onu tanımam biraz zaman aldı ama böyle gözleri olan sadece bir kız tanıyordum: Scales'ten Naomi Dexter. Öksürerek elimi cebime attım ve

Hala orada olduğunu umarak Celona'nın parçasını aradım. Bir an sonra onu çıkardım ve soluk ay ışığında parladı.

"Michael, sana ne oldu?" Sadece inleyebildim.

ÇOCUK VE KURT

Beni nehirden çıkarıp ayağa kaldırdıktan ve duman lekeli bir pelerine sardıktan sonra Naomi beni Hollow sokaklarından geçirerek bana bakabileceğini iddia ettiği bir yere doğru götürdü. Görünüşe ve mantığa göre hayatta olmamam gerekirdi. Sonraki dakikalarda o kadar çok su öksürmüştüm ki, bırakın düz bir çizgide yürümeyi, ayakta bile duramıyordum. Gözlerim kamaşmıştı ve üşüyordum, çok üşüyordum. Parmak uçlarımdan kalbimin derinliklerine kadar tüm vücudumu sarmış, beni bir belirsizlik ve şüphe perdesi içinde bırakmış, hayal gücüm gerçeğe karışarak melez bir yaratım oluşturmuştu. Annemin her gün böyle mi yaşadığını merak ettim.

Hollow sokaklarında yürüdüğümü hatırlıyorum, sağ kolumu Naomi'nin üzerine atmıştım, o beni sorularla azarlarken. Kulaklarımda birbirine karışıyor, onun tatlı, keskin sesinin yumuşak sesleriyle birleşiyordu. Bana çocukken duyduğum, göğsümü hafifleten ve her zaman sıcak olduğum bir yere sürüklenmemi sağlayan uzun zamandır unutulmuş bir ninniye hatırlattı.

O ninniyle ilgili anılarımın içinde kaybolurken zihnim dalgalandı. Sendeleterek bir binanın duvarına çarptım ve kusma dürtüsüyle savaşılarak duvara yığıldım. Bu sırada

Midemdekileri yerlerinde tutmak için savaşırken, Naomi rüzgâr etrafımızı sararken birilerine bağıırıyordu.

Her şey başlar başlamaz değışti. Bir an Hollow sokaklarındaydık, bir an sonra ise küçük bir odadaydık. İç çamaşırım hariç kıyafetlerimin çoğundan yoksun, çeneme kadar battaniyeye batmış bir şekilde stiP bir yatakta yatıyordum. Naomi yanımdaki sandalyede oturmuş, ıslak bir bezle alnımı silmeye çalışıyordu. Bez bana dokunduğı anda kumdan daha kuru hale geliyor, alnımı sıyrıyor, derimin katmanlarını soyuyordu.

Birden ellerinde fenerler ve maşalarla iki kişi başımda dikildi. Biri kullanmadığım kolumu kaldırdı, diğeri de muayene etti. "Burada üçüncü sınıf enfeksiyon var efendim" dedi.

Diğeri adam sanki beni bir kasap için işaretlermiş gibi kolumdaki kasları mürekkeple çizdi. "Yazık, gerçekten," dedi diğeri. "İyileşme umudun yok mu?"

Başını salladı ve kolumu bıraktı. Ağır bir gümbürtüyle yere çarptı. "Olumsuz. Yak ve işaretle."

"Memnuniyetle." Yatağın ayak ucundaki battaniyeleri kapıp başımın üzerine getirdiler. Yüzüme çarpan ve beni boğan bir gece karanlığı dalgasıydı. Çığlık attım, çığlık attım ama sesim boğazımda düğümlendi. Karanlık beni örttü, iradesini kabul etmeye zorladı. Soğuk her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri döndü ve bir kez daha kaderim ne olacaksa ona boyun eğerek orada çaresizce yattım.

Hayır.

Böyle olmamıştı.

Eskisinden daha sıcak olan gözlerimi açtım ve vücudumun üst yarısını yukarı iterek karanlığı geri çekilmeye zorladım. Etrafımdaki oda kırık cam gibi paramparça oldu. Çimento, çiviler ve taşlar ufalanarak dağıldı ve sonunda ormanlık bir alanın ortasında sadece ben ve üzerinde bulunduğum yatak kaldık. Yataktan çıkmak düşündüğümden daha zor oldu, dizlerim ancak ıslak kağıt kadar sağlandı. Etrafımdaki ağaçlar kalın ve yayılgandı, kökler gövdelerin etrafındaki her şeye dolanırken yapraklı tepeler tamamen görüş alanımın dışındaydı. Gündüz olsa bile bilemezdim. Gölgeler sanki buranın içinde doğmuşlar ve güneşten korkmalarına hiç gerek kalmamış gibi burada yaşıyorlardı.

Kırık bir dala bastım ve dal ayağımın tabanına batarak kan akıttı. Küfrederek başparmağımı yaraya bastırdım, kan akarak yarayı koyu kırmızıya boyadı.

Orman doğanın müziğiyle canlanmış gibiydi. Yapraklar etrafında hışırdıyor, rüzgâr onları bir kasırğa gibi yatağımın etrafında yukarı doğru döndürüyor, sonra da çekilip iyi giyimli bir çocuğu ortaya çıkarıyordu. Benden çok daha kısaydı, şakağında dairesel bir doğum lekesi ve henüz büyümemiş kasları vardı. Dağınık kumral saçlarının arasında cilalanmamış demir bir taç gizliydi ve tacı tutan bir avucu tasvir eden bir mühür gömleğinin üzerine, kalbinin üzerine dikilmişti. O anda sembolü bulamadım, bu yüzden gözlerim ona takıldı ve anılarımın arasında bulmaya çalıştım. Tek hatırladığım babam ve ailemizdi.

"Neredeyim ben?"

Çocuk küçük çenesini dudaklarına götürdü. "Çok gürültülü." Daha sessiz bir şekilde sorumu tekrarladım.

"Burası meleklerin kurtlara ziyafet çekmeye geldiği yer. Şeytanların göz önünde saklanıp, büyük düzende iyi insanlar olduklarını savundukları yer. Rüyaların gerçekleştiği, efsanelerin doğduğu, savaşların başladığı... ve Sonsuz Vals'in sona erdiği yer."

"Doğru," dedim, kelimeyi uzatarak. "Sen kimsin?" "Sen kimsin?" Çocuk gülümseyerek taklit etti. "Michael Kingman."

"Bir isim bir adamı oluşturmaz, tıpkı bir yalanın hikayenin tamamını anlatmaması gibi. Tam olarak anlamak için genellikle iki kez okumanız ya da duymanız gerekir." Çocuk bir taş aldı ve bana uzattı. "Bu bir elmas. Görüyor musun?" İtiraz edemedim taşın dış kabuğu soyuldu ve ışık yokken bile parıldamaya ve ışıldamaya başladı. "Kendini zeki olarak görüyorsun ama tıpkı bu taş gibisin."

"Baskı altındayken olgunlaşıyor muyum?"

"Hayır," diye açıkladı. "Dünyaya kendin hakkında yalan söylüyorsun. Sen hiç büyümemiş bir çocuksun. Ama benim aksime, bunu değiştirebilirsin. Eğer bu kadar çok şikayet etmeyi bırakırsan."

"Ben bir çocuk muyum? Babam vatana ihanetten idam edildiğinden beri neler yaşadığımı farkında mısınız? Soylulardan gördüğüm kötü muamelenin çünkü o

Prensi öldürdün mü? Herkes ölmemi isterken ben hayatta kaldım."

Çocuk başını salladı. "Aynı nakaratı tekrarlayan bir müzik kutusu gibisin. 'Acı bana. Benim için üzül. Beni öldürmeyin. Bu benim suçum değil. Bla, bla, bla.' Artık büyümen gerek. Kingman mısın, değil misin?"

OP ormanın uzaklarından gelen bir uluma sessiz geceyi delip geçti. Ağaçlar rüzgârda sallanırken kuşlar gökyüzüne kaçmadan önce gıkliyordu. Çocuk tereddütsüz duruyordu. "İnsanlığın eskiden ormandan korktuğunu biliyor muydunuz? Şimdi şehirden korkuyoruz. Sence de garip değil mi?"

"Hayır," dedim. "Şehirlerin içinde insanlar vardır. Bir ormanda ne vardır?"

Uluma geri döndü, öncekinden daha kana susamış bir şekilde. Uluma kaybolduğunda, çocuğun sağında iki boncuk gibi kırmızı göz belirdi. "Hayvanlar," dedi. "Bir ormanda hayvanlar vardır."

Bana bir gülümseme geldi. "Bu da kâbuslarımdan biri olmasaydı daha çok korkardım."

Çocuk buharlaşmaya başladı ve gecenin soğuk havasında kayboldu. Son sözlerinde basitçe "Kendinize gelin artık" dedi.

Bir çift boncuk gibi kırmızı göz ilerlemeye başladı. Ağır nefesler havayı doldururken yapraklar çatırdıyor ve dallar kırılıyordu. Her adımda bir kurt daha görünür hale geliyordu. Devasa bir hayvandı, siyah ve gri çizgileri vardı. Dişleri bembeyazdı, gerçek dünyada hiç rastlanmamıştı. Kurt önümde durdu, dişlerini göstererek çömeldi.

Ayaklarım yere dikilmişti. Ayak parmaklarımı kıvrarak ot, dal ve toprak yığımına batırdım. "Kabuslarımdan korkmuyorum," dedim. "Benim hayatım daha korkutucu."

Çenesi bir sırtışa dönüştü.

Ben de ona karşılık verdim.

"Git başımdan."

Sıçradı. Kurt pençelerini göğsüme çarptı, dişleri boynuma saplanırken beni alt etti. Göğsümü ve ön kollarımı pençeledi, Aesh'i uzun, kalın parçalar halinde üzerimden sıyırdı. Kurt boğazımı parçalayana kadar tekmeledim ve çığlık attım.

Ölüm benim için yeni bir şey değildi. Bir gün hepimizin başına geleceğine dair bir anlayışım vardı; değişen tek şey zamandı. Bir bakıma tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Soyluların, asillerin ve sıradan insanların aynı olduğu tek zamandı. Hepimiz yürüdük

Sonunda karanlığın içine girip bizi bekleyen her neyse onunla buluşacaktık. Bazı günler bunun hayatımda huzur bulacağım tek zaman olacağını düşündüm.

Kurt beni gökyüzüne bakan soğuk, tek renkli gözlerle bıraktı. Ölmemiş olmam utanç vericiydi.

Küçülmüştüm, normalde olduğum boyutun yarısına inmiştim. Vücudum kendi kendine hareket ederek beni bir koridora götürdü, parmaklarım duvardaki oluklarla birlikte hareket ederek tüm dikenli çıkıntıları hissetti. Koridorun sonunda bir kapı buldum ve iterek açtım, bir yatak odasına girdim. Karşı duvarda kırmızı ve gri çarşaflarla örtülü devasa bir kuş tüyü yatak vardı. Yatağın sadece sağ tarafı rahatsızdı, sol tarafı pürüzsüz ve Aat'tı. Duvarları portreler ve tablolar kaplıyordu, ancak tüm yüzler sanki sis onları görüş alanımdan uzaklaştırmış gibi bulanıktı. Ayaklarımın altındaki halı yumuşak ve AuPy idi. Ayak parmaklarım ona yapıştı. Bu şimdiye kadar gördüğüm en gerçekçi kâbustu.

"İşin bu noktaya geldiğine emin misin?" dedi babam balkondan.

Ona döndüm ve cam kapılara doğru yaklaştım. Balkonda görebildiğim kadarıyla başka kimse yoktu. Kendi kendine mi konuşuyordu?

"Başka bir yolu olmalı!" diye bağırdı, yüzünü kırmızı bir Aush boyuyordu. "İnsanlar beni dinleyecek! Bana daha önce gelseydin bu işi halledebilirdim."

Gölgem duvarlarda dans etmeye başladı, dönüyor ve balkon çıkışının etrafında Aips yapıyordu. Yavaş, derin bir hırıltı kulaklarımı doldurmaya başladı. Kurt sesine benziyordu.

Babam balkonun kenarına oturmuş şehre bakıyordu. Normalde düzgün olan kahverengi saçları darmadağınktı, saç telleri her açıda duruyordu. "Hayır, reddediyorum. Her zaman başka bir yol vardır. Prensın ölmesine gerek yok."

Dans eden gölgem kapı çerçevesinin sağında sabitlenmiş, parlak kırmızı gözleriyle beni izliyordu. Tıpkı kurt gibi.

"Baba?"

Babam sarsılarak bana döndü, gözleri kızarmış ve şişmişti. "Michael?"

Sarsıntıyla uyandım, ter içinde kalmıştım. Yatırıldığım stiP yatak, sanki gece mesanemi kaybetmişim gibi nemliydi. Bütün bunları rüyamda mı görmüştüm? Az önce bana ne olmuştu? Anılarım en iyi ihtimalle bulanıktı. Detaylar birbirine karışıyordu. Ve o rüyanın babamla olan son kısmı... Ben

Yıllardır onu rüyamda görmemiştim, kâbuslarım genelde Kingman Keep isyanlarına odaklanırdı.

Aklımı başıma toplayıp iç çamaşırlarıma kadar soyulduğumu fark ederek etrafıma bakındım ve şaşırtıcı bir şekilde Narrows'taki kendi odamda olduğumu fark ettim. Komodinin üzerinde yarım somun bayat ekmek ve bir kase soğuk çorba vardı, üzerlerinde ince bir yağ tabakası oluşacak kadar eskimişlerdi. Somundan bir parça kopardım, çorbanın içine karıştırdım ve ağzıma attım.

Yutacak kadar iyi çiğnemem için geçen sürede kendi ekmeğimi yapabilirdim. Ne yazık ki Angelo'nun yemekleri söz konusu olduğunda bu oldukça normaldi.

Elektrik mavisi gözleri olan kız yanımdaki sandalyede uyuyordu. İnce bir battaniyenin altına kıvrılmıştı, kahverengi saçları alnına iplik telleri gibi dökülüyordu. Daha iyi bilmesem, bunun sevimli olduğunu düşünebilirdim. Benim uyanmamı mı bekliyordu?

Birini uyurken rahatsız etmek istemesem de, Celona parçamın nerede olduğu gibi cevaplara ihtiyacım vardı, bu yüzden l'imin altını onu uyandıracak kadar yüksek sesle komodinime vurdum.

Naomi çırpındı, battaniye üzerinden kayarak Aoor'un üzerine düşerken sarsılarak uyandı. Yanıt olarak söyledikleri zar zor duyulabilen mırıltılardı ama Celona'nın parçası elindeydi.

"Buraya nasıl geldim?" Bir parça daha bayat ekmek çiğnerken sordum. Eski bir yiyecek olabilirdi ama yine de yiyecekti. Boşa gitmesine izin veremezdim.

Düzgün bir şekilde uyanması birkaç dakika sürdü ama sonra şöyle dedi. "Seni buraya ben sürükledim."

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" "Sen söyledin."

"Neden oradaydın ki?"

"Senden kısa bir süre sonra ayrıldım," dedi. "Başın belaya girerse diye uzaktan senin koruyucun gibi davranacaktım... ama sana yettiğinde çoktan bir savaşın ortasındaydın. Yapabileceğim tek şey seni nehirden çıkarmaktı."

"Yozlaşmış Prens onları benim peşimden göndermedi mi?"

"Hayır. O asla böyle insanlarla çalışmazdı. Onlar rastgele haydutlardı."

"Onun için mi çalışıyorsun?"

"Öyle olsaydım seni kurtaracağımı gerçekten düşünüyor musun?" İşte bu cevaptı.

Bacaklarımı yatağın kenarına attım. "Ailemden kimse evde mi?" "Komutan Shade geldi. Titremen geçene kadar benimle kaldı ve sonra işe gitti. Bana da aynısını yapmamı söyledi ama ben sen uyanana kadar kalmak istedim."

Şüphesiz onu tekrar gördüğümde beni bir ders ve birkaç güzel söz bekliyor olacaktı. Ona Sonsuz Vals'e katıldığımı söylememiştim ve sayıkladığım bir sırada bir kadının beni eve sürüklemesinin nasıl bir son olmasını istediğinden şüpheliydim.

"Neden kaldın?" diye sordum. "Bunun senin itibarın için olduğundan şüpheliyim."

Aşağıya doğru baktı ve hafifçe güldü. "Babamın öyle ya da böyle umursayacağından şüpheliyim. Asil toplumda neyin kabul edilebilir olduğuna dair kurallara uyan biri olmadı hiçbir zaman. Kaldım çünkü Sonsuz Vals'te hâlâ işime yarıyorsun. Bu kadar erken bırakmana izin veremem. Sen olmasaydın, prenze bu kadar yakın olamazdım."

En azından benden hoşlanıyormuş gibi davranmadı. "Ne zamandır dışarıdayım?"

"Bir günden biraz daha az," dedi kollarını kavuşturarak. "Yine neredeyse akşam oldu." "Kahretsin!"

Ayağa kalktım, yalpaladım ama düşmeden önce kendimi yakaladım. Vücudum güçsüz ve durgun hissediyordu ama ayakta durmam gerekiyordu, ben de öyle yaptım, her şeyim titriyordu. Naomi gözlerini devirerek beni yatağıma geri itti.

"Sakin ol. Kendini ne kadar kötü hissediyorsan o kadar kötü görünüyorsun. Dinlenmek için biraz zaman ayır," dedi Naomi. "Celona'nın parçasını ne zaman teslim etmen gerektiğine dair bir zaman sınırlaması yoktu."

"Ve ona yapmaya çalıştığı şeyin işe yaradığını mı göstereyim?"

Hayır, şimdi anladı. "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun? Hâlâ Ryder Keep'te değil ya." Tereddüt ettim. "Nerede o zaman?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama bu gece nerede olacağını biliyorum. Bahsi kaybetmiş gibi görünmeni kutlamak için Taht Arayıcıları ile küçük bir parti veriyor." Yüzüne mide bulandırıcı bir gülümseme yayıldı. "Kendini göstermek ve zaferini ilan etmek için mükemmel bir fırsat olurdu."

"Neden bana yardım ediyorsun?"

Kapı çalındı ve Naomi sorumu cevaplamak yerine bu fırsatı değerlendirdi. Döndüğünde elinde büyük bir paket ve şingirdayan küçük bir bez torba vardı.

"Bunlar senin için," dedi Naomi ve bana uzattı. "Kapıdaki adam kimden geldiğini bildiğini söyledi."

İlk olarak bez çuvalı açtım ve içinde şüphelerimi doğrulayan on iki güneş buldum. Paketin içinde, ilk etkinlikte giydiklerimin neredeyse aynısı olan ve nehre atladıktan sonra mahvolan bir kıyafet vardı. Üstlerinde bir not vardı ve notta "*Bu Geceki Toplantınız İçin*" yazıyordu.

Domet.

Ama bana ne olduğunu, nerede yaşadığımı, ne yapmam gerektiğini nasıl da tahmin etmişti... Kimi kandırıyordum ki? Domet'ti. Her yerde gözü olduğunu çoktan kanıtlamıştı. Bu onun gibi biri için hiçbir şeydi. Hatta kaçmadığımdan emin olmak için gelip beni bizzat görmediğine şaşırıyordum.

"Gizli hayran mı?" Naomi kıs kıs güldü.

"Kıskanç mı?"

"Azıcık bile

değil." "Sen öyle

diyorsan."

Naomi, "Şimdi izin verirseniz gidip biraz iş yapmam gerekiyor," dedi.

"Döndüğümde seni Yozlaşmış Prens'e götüreceğim."

"Bu arada ne yapmam gerekiyor?"

Omzunun üzerinden bakarken elini kapının pervazına dayamıştı. "Dinlen."

Gittiğini duyana kadar dik durdum. Bir şeyler yapmak istememe rağmen -Bu yatakta oturup iyileşmektense ne olursa olsun... Kendimi uyanık kalmak için mücadele ederken buldum. Son zamanlarda olan biten her şeyin yarattığı stres ve yorgunluk sonunda beni vurmuştu. Bu yüzden bir kez olsun dinlendim ve bu arada şehrin çökmemesini umdum.

BİR KUMARBAZ VE ONUN APTALLIĞI

Yozlaşmış Prens'i görmeden önce duyduk, bunun bir trend olacağından şüphelenmeye başlamıştım. Zehir Bahçeleri'nin derinliklerinde yuvalanmış, gökyüzüne fırlayıp parlak renklerde patlamadan önce 1rework'lerle oynuyordu. Büyükelçi Zain ve Taht Arayıcıları da yanındaydı. Sadece Trey yoktu. Birkaç kadın onlara katılmıştı ama ne kadar açık giyindiklerine bakılırsa sohbet için orada olduklarından şüpheliydim. Naomi yanımda görünmek istemediği için bahçenin kapısında kalmıştı.

Elimde parlayan Celona parçasıyla açıklığa doğru topallayarak yürüdüm. İyileşmek için bu kadar zaman geçmesine rağmen her şey hâlâ acıyordu. Ama zayıflık göstermenin sırası değildi. "Adreann, az önce bir bahsi kaybettin."

Bütün kahkahalar kesildi. Adreann Hollow ayağa kalkabilmesi için bir kızı onun üzerinden kaldırırken sadece Zain eğlenmiş görünüyordu. "Ne?"

Onu havaya kaldırdım. "Celona'nın parçası bende."

"Pekala, pekala, onu geri aldın. Tercih ettiğim bir sonuç değildi ama her zaman bir parça istemişimdir ve bahis de bir-"

Celona'nın parçasına uzandı ama onu elimden kaptı. "Sanırım bahsi yanlış anladın, Adreann. Onu sana vermek zorunda değildim, sadece

sen."

"Bu da bana verileceği anlamına geliyor."

"Hiçbir şey ima etmiyor. Daha spesifik olmalıydınız."

Yozlaşmış Prens burnundan soludu. "Eğer onu bana vermeyecekseniz, o zaman basitçe alacağım-"

Büyükelçi Zain bir adım öne çıktı, yüzünde bir gülümseme vardı. "Sevgili prensim, korkarım Michael haklı. Anlaşmada Celona parçasının size verileceği asla belirtilmemiştir, sadece Michael'ın onu size getirmesi istenmiştir."

"Bu da demek oluyor ki-"

"O da tam olarak bunu yaptı, Prens Adreann. Kelimeler kelimelerdir ve onlar sizin kelimelerinizdi ve gün gibi açıklar. Eğer bir imaya güvenmek zorundaysanız, o zaman yeterince açık değilsiniz demektir. Bahsin hakemi olarak, bahsi Michael'ın kazandığını ve Adreann'ın bahsi sonuna kadar götüreceğini ilan ediyorum. Ben, Zain Antoun, Goldono Altın Damarı Kumarhanesi'nin elçisi olarak böyle söylüyorum."

Yozlaşmış Prens'in omzunu sıvazladım. "Sizinle iş yapmak bir zevkti, Adreann."

Öfkesinin tadını çıkararak uzaklaşırken, ondan gelen sıcaklığı hissedebiliyordum. "Bir bahis daha."

Bu beni durdurdu. "Ne?"

"Bir bahis daha. Sonsuz Vals'e karşı çıkmadan katılabilirsin ve ben de babama tek kelime etmeyeceğim. Yeni bahis, Kingman Kalesi'nin tapusuna karşı Celona'nın bir parçası olacak. Yoksa Narrows'ta sefalet içinde yaşamak hoşuna mı gidiyor Kingman?"

Yanlış bir şeyler vardı. Adreann neden Celona'dan bir parça almaya bu kadar kararlıydı? Bunun önemsiz bir bahis olduğunu düşünmüştüm ve Gwen çocukken Yozlaşmış Prens'in Celona'yla ilgilendiğinden hiç bahsetmemiştir. Yıldızları seyretmeyi bile hiç sevmemiştir. Merakım hayır dememi zorlaştırıyordu. Celona parçasının benim için özel bir değeri yoktu -satış değeri ve Yozlaşmış Prens'i kızdırmaktaki faydası dışında- bu yüzden Kingman Kalesi'ni geri kazanma şansı cazipti. Bu bahsi geri çevirsem kendimi affedebilir miydim?

"Oyun ne?" Ben sordum.

Yozlaşmış Prens parmaklarını şıklattı ve Taht Arayıcılarından biri bir çift sandalye, bir masa, iki fincan ve bir sürü zar getirdi. Karşılıklı oturduk ve Büyükelçi Zain zarları iki eşit gruba ayırmaya başladı. "Bu bir Goldono oyunu. Bunu çocuklara öğretiyoruz, böylece sevgili Şans Hanım'ın önemini ve tehlikesini öğrenebiliyorlar. Kurallar basit: Her kumarbaz kendi zarını sallar ve sonra fincanını kaldırır. En yüksek skoru yapan turu kazanır. En yüksek toplam skor değil, üçün en iyisi kazanır."

"Bu sadece şans. Yetenek falan yok," dedim.

"Yetenek var, Michael," dedi Büyükelçi Zain. "Bu oyunun amacı çocuklara kumarı ne zaman bırakacaklarını öğretmektir, bu yüzden eğer şansın sizden yana olmayacağına inanıyorsanız, her an çekip gidebilirsiniz. Aranızdaki bahis geçersiz sayılacaktır. İkiniz de kuralları anladınız mı ve bahsi kabul ediyor musunuz: Kingman Kalesi'nin unvanına karşı bir parça Celona?"

"Evet," dedim.

"Evet," diye yineledi Yozlaşmış Prens.

"O zaman bırakalım Şans Hanım kazananı seçsin ve Talih Efendi hepimize yardım etsin.

Bahis canlıdır."

İkimiz de fincanlarımızı aldık ve avuçlarımızda sallamaya başladık. Tüm gözler üzerimizdeyken çingirak sesi Zehir Bahçeleri'ni inletti.

"Celona'ya bu ilgi neden, Adreann?" Ben sordum.

"Ay tarafından diğerlerinden daha fazla kuşatılmış bir ülkede yaşıyoruz. Celona'yı uzun zamandır merak etmediğimi kim söyleyebilir?"

"Kız kardeşim."

Yozlaşmış Prens fincanını masaya çarptı. "Ben açmasını söylemedikçe ağzını kapalı tutmayı öğrenmeli."

Fincanımı yere bıraktım. "Neden? Seni senin kendini tanıdığın kadar iyi tanıması seni rahatsız mı ediyor? Zayıflıklarını bilmesi? Güçlü yanlarını?"

"Ortaya çık!" Büyükelçi Zain emretti.

Yaptık. Yozlaşmış Prens'in yirmi bir, benim ise yirmi üç puanım vardı.

"Kingman ilk raundu alıyor. Sıfırlayın ve hazır olduğunuzda tekrar sallayın."

"Kız kardeşin benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor," diye tükürdü Yozlaşmış Prens biz tekrar sarsılırken. Başlamak için tereddüt etmedi. Sanki Celona'nın bir parçası

onun için her şeyden daha önemliydi.

"O zaman beni aydınlatın. Celona'ya olan bu ilgi neden?"

"Çocuk katili bir hainin oğluna neden bir şey söyleyeyim ki?"

"Utaniyor musun?"

"Utanç benim için yabancı bir kavram."

Yozlaşmış Prens fincanını masaya bıraktı ve birkaç dakika sonra ben de onu takip ettim.

"Ortaya çıkar!"

Yozlaşmış Prens'in yirmi yedi puanına karşılık benim yirmi bir puanım vardı.

"Prens Adreann ikinci raundu alıyor. Hazır olduğunuzda sıfırlayın ve sallayın. Son raunt."

"İşte bu, Kingman. Hazır mısınız?" diye sordu Yozlaşmış Prens sinsi bir gülümsemeyle.

Parmaklarımı masaya vurdum, sonra zarlarımı yavaşça bardağa geri doldurdum. Sanki kalabalık bir odada ismim söylenmiş gibi aniden her şey netleşti: Devam edersem kaybedeceğimi biliyordum. Gururum beni bu oyuna sürüklemişti ve niyetini bilmeden Yozlaşmış Prens'e hiçbir şey vermek istemiyordum.

Kingman Keep buna değmezdi. Mirasımız restore edilmeden, sadece anılar için bir müze olacaktı.

"Ben gidiyorum," dedim masadan kalkarken.

"Otur yerine! Zarları at!" diye bağırdı Yozlaşmış Prens.

"Hayır, benim işim bitti. Ne zaman çekip gideceğimi bilirim."

"Kingman Keep'i geri istemiyor musun?"

"Ona ihtiyacım yok."

Yozlaşmış Prens burnundan nefes verdi, yüzü kıpkırmızı oldu. "Tarih tekerrürden ibarettir. Davey öldürülmeden önce seninle Celona'nın bir parçası hakkında konuşmaya çalıştığında kaçmıştın. Davey ölmeden önceki sabahı hatırlıyor musun Michael?"

Ben uyudum. O gece uyuyamadığım için sabahı sersemlemiş bir halde geçirmiştım. Lyon, Gwen ve Asillerle kılıç talimi felaketle sonuçlanmış, hepsi beni kolaylıkla yenmişti. Çalışmalarımız biraz daha iyiydi, zihnim öğretmenlerin aradığı cevapları bulamıyordu. Aslında, o kadar kötü geçmişti ki

Sabah, kaleyi keşfetmek için diğer yükümlülüklerimi atlamaya karar vermiştim.

Akşama kadar kimse beni bulamadı. Maceralarımın dönmüş ve yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağa gizlice girmiştim ve babamın ne yaptığını duymuştum. Masumiyetimin son günüydü. Yıllarca yeniden yapılmasını diledim, böylece başkalarıyla birlikte öğrenebilirdim, çünkü o andan itibaren ailemin mirasının ağırlığı sadece ve sadece benim omuzlarımdaydı.

Bunların hiçbirini Yozlaşmış Prens'e söylemeyecektim.

Yozlaşmış Prens, "Bir gece önce Celona'dan bir parça düştüğünde yanımızda değildin, o yüzden sana neler olduğunu anlatacağım," diye söze başladı. "Kraliyet Bahçeleri'ne düştü ve Davey gerçekten konuşup konuşmadıklarını görmek için dışarı fırladı. Konuştuğuna yemin etti ama ben ya da kız kardeşim de duyamadan baban onu alıp götürdü. Davey, ülkenin iyileşmesi için en büyüğünün ölmesi gerektiğini söylediğini iddia etti. Bunun komik olduğunu düşündü... ama ertesi gün öldürüldüğü kesin."

"Güle güle, Adreann."

"Yine kaç! Baban her zaman çocuk katili bir hain olacak. Değişebilecek tek şey nedeni. O bir fanatik miydi? Bir deli mi? Güç takıntısı mı vardı? Bir gün öğreneceğiz."

Uzaklaşmaya devam ettim ve beni duymadıklarını düşündüklerinde Yozlaşmış Prens'in partinin bittiğini haykırdığını ve herkesin dışarı çıkmasını emrettiğini duydum. İddiamızı kazandığım ve gecesini mahvettiğim için memnun olmalıydım ama hikâyesi aklıma takılmıştı ve kendimi galip gibi hissetmiyordum. Beni hain yerime koymak istemişti. Babamdan utanmamı ve kendimi suçlu hissetmemi sağlamaktan başka ne için bu hikâyeyi anlatabilirdi ki?

Baştan çekip gitmeliydim.

Naomi dışarıda beni bekliyordu. "Nasıl gitti?"

Celona'nın parçasını elime aldım. "Yeterince iyi."

"Bunu görebiliyorum. Yine de senin peşine düşeceğinin farkındasın - dolaylı olarak."

"Daha azını beklemezdim," dedim. "Yine de yüzüğümü geri alacağım. Asil toplumdaki konumunuz şu anda benimkinden daha yüksek ve siz göğsüme bir arbalet doğrultmuşken yaptığımız anlaşmanın bana düşen kısmını fazlasıyla yerine getirdim."

"Öyle mi?" dedi, babamın yüzüğünü parmağının etrafında döndürerek. "Pek emin değilim. Bana neredeyse hiçbir şey vermedin ve ben seni bir bataklıkta boğulmaktan kurtardım.

nehir. Hatta bence bir süre daha elimde tutmalıyım. Ayrıca, Yozlaşmış Prens'in ne planladığını bilmeniz gerekecek, değil mi?"

"Taht Arayıcıları ile birlikte değil misin? Yozlaşmış Prens'in ne planladığını bana söyleyerek ne kazanacaksın?"

Naomi elini yanağıma dokundurdu. "Kazanacağımı garanti ediyorum. Bu kadar basit."

Birdenbire Naomi'nin Yozlaşmış Prens'ten çok daha tehlikeli olabileceği hissine kapıldım. En azından onun ve benim nerede durduğumuzu biliyordum, ama onunla... Beni kucaklayana ya da sırtımdan bıçaklayana kadar ne istediği hakkında hiçbir fikrim olmayacaktı. Ya da ikisini de yapana kadar. Aynı anda hem bir Kraliyet mensubunu dolandırıp hem de bir Kingman'a şantaj yapacak kadar hırslı biriyle hiç tanışmamıştım. Dikkatli olmalıydım.

"Sonsuz Vals bittiğinde, yüzüğümü geri istiyorum."

"Adil," dedi ve el sallayarak uzaklaştı. "Ama, şimdilik, İngiltere'imde nasıl görüldüğünü seviyorum."

"Ben de öyle. Ama şaşırdım Naomi. Celona'nın bir parçasının konuşup konuşmadığını bilmek istemez misin?"

Naomi yürümeye devam etti. "Dinledim bile. Oldukça ilginç. Bana eve kadar eşlik etme konusunda endişelenme, Michael. Bu şehirde beni korkutacak hiçbir şey yok." Onun uzaklaşmasını izlerken ürpermekten kendimi alamadım. Bu ülkede beni korkutan pek çok şey vardı. Muhtemelen bu şehirde de

kralı ve kuzgunlarını da korkuttu. Ama onu değil.

Kendi adıma konuşup konuşmadığını görmek için dikkatimi bu kadar soruna neden olan aptal taşla çevirdim. Celona parçasını gözlerimin önünde tuttum, onun sırlarını nasıl duymam gerektiğinden emin değildim ve birkaç dakika boyunca ona baktım, taşla ve ona eşlik eden sıcaklığa konsantre oldum, bunların gerçekten Tanrı'dan gelen mesajlar mı yoksa nesiller boyunca birileri tarafından uydurulmuş bir hikaye mi olduğunu merak ettim-

Mesaj rüzgâr gibi geldi, uzaktan belli belirsiz ve hışırtılı bir şekilde, ta ki tam olarak duyabileceğim kadar güçlenene kadar. Derin, resmi bir sesle, kelimeleri duydum:

"Kralın adamı bir hain. Kafasını kesin."

BİR KORUYUCU BABA

Sabah Angelo'dan kaçmaya çalışmadım. Kaçmaya çalışmak boşuna olurdu, çünkü sabahın ilk ışıklarından önce kalkmış ve beni mutfakta bekliyordu. Erken kalkmasından daha da şaşırtıcı olan, pastırma pişiriyor olmasıydı ki bu, koruyucu babam olduğu onca yıl boyunca hiç yapmadığı bir şeydi.

"Pastırma mı?" Odaya girdiğimde şüpheyile sordum.

"Pastırma," dedi.

"Kahvaltı hazırlamam gerekmiyor muydu?" "Yarın başlayabilirsin."

Elimde Dark'ın zarfı ile masaya oturdum ve ilk etkinlikten önce evde bıraktığım için şükrettim. Aksi takdirde nehir onu yok edebilirdi. "Olay nedir?"

"Şey," dedi, "bunun bir tür kutlama olması gerekiyordu, ama Gwen'in bugün için çoktan gittiğini düşünürsek-"

"Şimdiden mi? Daha çok erken. Gwen normalde elinden gelse öğlene kadar uyanmaz."

Angelo tencerenin kenarlarını sıyırdı, pastırma cızırdamaya devam ediyordu. "Başka bir işe başlıyor. Ya da bir iş için başvuruyor. Ama dediğim gibi, bunun amacı

Gwen'in üç yıl boyunca akıl hastanesinde çalışmasını, Lyon'un bir çocuk sahibi olmasını ve-

"Bunu biliyor muydun? Cidden öğrenen son kişi ben miydim?"

"Sözümü kesmeyi keser misin, Michael?" diye bağırdı omzunun üzerinden. "Bunun hepiniz için bir kutlama olması gerekiyordu. Sık sık şımartılmıyoruz ve son zamanlarda ne kadar olgunlaştığınızı görmek istedim. Bazen dönüştüğünüz insanları zar zor tanıyorum."

Angelo tavayı ocaktan aldı ve masanın üzerine koydu. Bana bir çatal uzattı ve kendisi için çekmecedan bir tane daha çıkardı. "Ama bu seninle Endless Waltz hakkında konuşmak istemediğim anlamına gelmiyor."

Ben de öyle tahmin etmiştim. Tavadan bir parça yanmış domuz pastırması çıkardım ve ağzıma attım. Yağlı, dumanlı ve harikaydı.

"Dürüst olmak gerekirse Michael, bunun senin için en iyi karar olduğundan emin misin?" Çiğnemeyi bitirene kadar bekledim. "Bilmiyorum. Ama verdiğim karar bu." "Katılarak ne kazanmayı umuyorsun?"

"Kendim ve ailemiz için daha iyi bir gelecek," dedim. "Dün gece Kingman Keep'i geri almaktan bir zar kadar uzaktaydım." Bunların hiçbirisi yalan değildi. Domet'le çalışmak bana daha fazla bela da dahil olmak üzere çok şey kazandırmıştı. Ama yakında ailemin geleceği için gerekenler yapılacaktı ve belki de şansım yaver giderse ailemizin mirası da yeniden kurulacaktı.

Yine de, dün gece Celona'nın parçasını dinledikten sonra, her şey olasılık dışı görünmeye başlamıştı. Kelimeleri kafamın içinde sıkışıp kalmıştı, kaçamadığım bir kabus gibi. Özellikle de benimle konuşanın ne olduğundan emin değilken. Rüzgarın sesine benziyordu ve bunun Tanrı'dan gelen bir mesaj olduğunu kabul etmeyi reddediyordum. Ama sözler her neye ya da kime ait olursa olsun, mesajı açıktı.

Kingman bir hain. Kafasını kesin.

Bu sözler sadece bir kişi hakkında olabilir.

"Neyi riske attığınızı biliyorsunuz, değil mi? Soylular adil oynamaz," dedi Angelo. "Eğer seni yok etme şansları olursa, yok edecekler. Hatta ailemizin de peşine düşebilirler."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," dedim, biraz daha pastırma alarak.

"Sana geri dönme fırsatı vereceklerini düşündüren ne? Eğer şartlı tahliye olduğunu fark ederlerse, bir bağlantı icat etmelerini engelleyecek ne var?"

ya da daha kötüsü, suçu üzerinize atmak ve sonra da idam edilişinizi şehir boyunca izlemek mi?"

Dilimi tuttum. Angelo'nun, soyluların beni kolayca gözden çıkarmasını engelleyebilecek Domet'in yanımda olduğunu ya da dün gece Yozlaşmış Prens'e karşı bir bahis kazandığımı duyunca rahatlayacağından şüpheliydim. Sonsuz Vals'e katılmak tehlikeliydi.

"Seni vazgeçirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok, değil mi?" Başımı salladım. "Özür dilerim. Bunu yapıyorum."

Angelo koltuğunda arkasına yaslandı. "Size neden üçünüzü evlat edinmek istediğimi hiç söyledim mi?"

"Pek sayılmaz."

"Bazı soylularla sorunlarım var," diye açıkladı. "Bu muhtemelen sizin için büyük bir sürpriz değil. Hepimizin var. Ama gençliğimde kendilerinden aşağıda olanlara neler yaptıklarını gördüm ve bu beni... iğrendirdi. Savurganlık için o çiğ, kontrol edilemez açlık. Bedeli ne olursa olsun. Davey'e olanlardan sonra, babanı asil kibrin zirvesi olarak gördüm. Hollow Divanı'nın bu kadar yüksekte tuttukları birinin açgözlülüğünden muaf olduğunu düşünecek kadar aptal olduğunu. İnfaz sırasında bir canavarın ölümünü alkışlayacağımı sanmıştım. Onun yerine, sadece kendisi öldüğünde çocuklarına bakıldığından emin olmak isteyen pişmanlıklarla dolu bir adam gördüm."

Angelo parmaklarındaki halkaları çevirdi. "Bundan bir süre önce karımı ve doğmamış çocuğumuzu kaybetmiştim ve bu sınırsız sevgi beni çok etkiledi. Bu yüzden komutanıma gittim ve siz üçünüzü tüm o acımasız politikalardan uzak tutmak istedim. Belki de yıllar boyunca pek bir şey yaşamamış olmamız ve elinizde kalan tek seçeneğin bu olduğunu hissetmeniz benim hatam... ama ya size Sonsuz Vals'e bir alternatif sunabilirsem?"

Ona baktım.

"Dün eski bir arkadaşımдан bir mektup aldım. Seni bir Gold Coast klanına kâhya olarak almak istiyor. Kılıç ustalığından denizciliğe kadar bildiği her şeyi sana öğretmeye hazır. Zamanla hanenin şövalyesi bile olabilirsin."

"Angelo, bunu konuşmuştuk-"

Bir elini kaldırdı. "Anneni ve Gwen'i de yanına almak istiyor."

Soğuk terler dökmeye başladım. O ana kadar Angelo'nun annemizin öldüğünü düşündüğüne inanmıştım. Hiçbirimiz ona aksini söylememiş, Kingman Keep ayaklanmalarında öldüğüne dair söylentilere karşı çıkmamıştık. Kekeleyerek, "Nasıl?" diye sordum.

"Hayatta olduğunu nasıl öğrendim? Bu bir kazaydı. Yaklaşık bir yıl önce Gwen'i akıl hastanesinde ziyarete gittim ve Kingman'ı sordum. Beni Gwen'e götürmedikleri zamanki şaşkınlığımı hayal edin."

Pastırma lezzetini kaybetmişti. "Neden bir şey söylemedin?"

"Dürüstçe mi? Nasıl yapacağımı bilemedim. Hayatınızın, benim dahil olmamı istemediğiniz ya da ihtiyaç duymadığınız bir yönünü işgal ediyormuşum gibi hissettim. Aileden olsak bile kan bağımız olmadığını biliyorum ve Kingman soyadına sahip olmadığım için asla anlayamayacağım bazı şeyler var. Ancak son zamanlarda hepimizi bu mirastan korumak için araya girmem gerektiğini hissediyorum."

"Bana tam olarak ne teklif ediyorsun?"

"Hollow'dan bir çıkış yolu. Arkadaşım üçünüzü Altın Sahili'ne götürecektir. Kral ve Kraliyet ailesi sizi orada yakalayamaz ve Hollow politikalarından ve kinlerinden uzakta huzur içinde yaşayabilirsiniz. O da Lyon'u alırdı ama Hollow'da kendine bir yer buldu. Bir Kingman olarak olmasa bile."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Angelo'nun oPer'ı Domet'inki kadar iyiydi, belki daha iyiydi ama çok daha az riskliydi. Güvende olacaktım. Ailem güvende olacaktı. Gwen'in Kraliyet Ailesi'ne olan nefreti ve bir gün yapabilecekleri hakkında endişelenmek zorunda kalmayacaktım. Annem hayatının geri kalanında gizlilik ve utanç içinde yaşamak zorunda kalmayacaktı ve ben de onu iyileştirmenin yollarını araştırmaya devam edebilecektim. Mükemmel bir hayata ancak bu kadar yaklaşabilirdim ve tek yapmam gereken babamı kurtarmak için küçük bir şanstı. Vazgeçmekti.

Celona'nın parçasından gelen ses zihnimde tekrarladı.

Kingman bir hain. Kafasını kesin.

"Kim bilir," diye güldü Angelo, "belki ben de gelebilirim. Aooding'i özlemiyorum ama yemekler ve manzara harikaydı."

"Angelo, hepsi bu..." Hiçbir şeyin peşine düştim.

"Bunu bir düşün." Ayağa kalktı ve elini omzuma koydu. "Ne yapmak istediğini düşünmek için zamanın var. Ama kralın gözüne girdiğinde

seçeneklerin son derece kısıtlı olacak."

"Biliyorum," dedim, seçimlerimden çok daha az emindim.

"Neyi seçersen seç, ben senin için burada olacağım, Michael. Bunu daima hatırla."

"Teşekkür ederim."

Başını salladı ve sonra boğazını temizledi. "Son bir şey daha Michael. Seni buraya geri getiren kız hakkında... Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Naomi mi? Pek değil. Neden? Onu tanıyor musun?"

Bir duraklama. "Naomi Dexter'ın Scales'e yaptığı başvuruyu yıllar önce okumuştum. Muhtemelen bir kopyası hâlâ bir yerlerde duruyordur ama gizli olduğu için nerede olduğunu hatırlasam bile bakamazsınız." Mutfak masasının üzerindeki bir yığın kâğıda doğru baktı. "Onun yanında dikkatli ol, Michael. Çok hırslıdır."

Ne demek istediğini anlayarak başımı salladım.

"İşe gitmek için üstümü değiştireceğim. Pastırmayı benim için bitirir misin? Ve her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olun."

"Elbette."

Angelo gülümseyerek beni mutfakta bıraktı. Odasına döner dönmez, Naomi'den bahseden bir şey var mı diye kâğıtlarını karıştırdım. Çoğu yarım yamalak yazılmış mektuplar, faturalar ve rahmetli karısının bir tablosunun fiyat teklifiydi.

Sonra onun değerlendirmesini buldum.

Naomi Dexter, Kuzgunlar ve Teraziler'e birçok kez başvuruda bulunmuştur. Sınavın ilk aşamasında başarısız olduğu için Kuzgunlar'a kabul edilmeyen Naomi Dexter, bu kez babasının hatırı sayılır etkisiyle Teraziler'e katılmak için üçüncü girişiminde bulunuyor: Bryan Dexter, Evoker Bölümü Komutanı. Annesi Evie Browne'un Heartbreaker seri katilinin bir kurbanı olduğunu ve onun ölümünden bu yana Naomi'nin Hollow vatandaşlarını koruma fırsatlarına odaklandığını belirtmek gerekir.

Belli ki zeki ve yetenekli. Büyük olasılıkla babası tarafından öğretilen müthiş bir yalancı olduğundan ve Ölçekler için bir değer olabilecek oldukça usta bir Rüzgâr İmalatçısı olduğundan şüpheleniyorum. Belli ki hırslı biri ve Terazi'deki bir pozisyonu sadece kendi amaçları için bir araç olarak benimseyebilir. Ancak, bu görüşmecinin kanaatine göre, Naomi Dexter İnfazcı veya Gardiyan Bölümü'nde T e r a z i 'ye katılmaya davet edilmelidir. Rehberlikle ve hedeflerinin bizimkilerle uyumlu olduğundan emin olduğumuz sürece, liderlik potansiyeline sahiptir. Bu durumun söz konusu olmadığı her durumda, yeteneklerinin kullanılabileceği ancak meslektaşları üzerinde hiçbir etkisinin olmayacağı bir role atanmalıdır.

Naomi'nin Scales için yaptığı değerlendirme onun hakkındaki şüphelerimi doğruladı. Ve annesinin nasıl öldüğü konusunda bana yalan söylediğini kanıtladı. Onun yanındayken daha da dikkatli olmalı ve çok geç olmadan gerçekten ne istediğini öğrenmeliydim. Beni Kingman Keep'te gördüğüne dair Scales'e vereceği tek bir raporla beni tutuklatabilir ve gün ışıyana kadar öldürtebilirdi. Ya da kralın ruh haline bağlı olarak alacakaranlıkta.

Tüm kâğıtları bulduğum gibi yerine koydum, Dark'ın zarfını topladım ve Celona parçasını sakladım, kalan pastırmayı yedim, mutfağı temizledim ve Angelo işe gitmek için hazırlanmadan önce evden çıktım. Saat daha erkendi ve yapacak çok işim vardı. Domet'i ziyaret etmek de buna dahildi.

Yolda Asma Bahçeleri'nin yakınındaki bir fırında durdum ve bir kez daha hiçbir şey bulamadım. Bu beni Sirash ve ailesi için daha da endişelendirdi ama Milis Mahallesi yok edilmişken ve Doğu Yakası hâlâ kaos içindeyken fazla uzağa gidememesi mantıklı geliyordu. Yukarı Mahalle'ye doğru yürürken kendime bu güven verici yalanı söylemeye devam ettim.

Yanımdan geçtiğim herkes Aiers'in etrafında toplanmış ya da ürkek gruplar halinde sohbet ediyor gibiydi. Şehir her zamankinden daha sessiz görünüyordu, nesiller sonra ilk kez sessizleşmişti. Devriye gezen Avukatların sayısı daha da azdı. Rahatsız ediciydi.

Domet'in evine vardığımda şehirde neler olup bittiğine dair endişelerim daha da artmıştı. Yukarı Mahalle bir mezarlığı andırıyordu, bu taş şehirde havada yankılanan tek şey kuş sesleriydi. Domet doğal haliyle evinin merdivenlerinde beni bekliyordu, bir elinde baston, diğerinde bir şişe rom.

"Yatakta tembellik ederken haberleri duydun mu Michael?" "Yeni Dracon Şehri ile yeniden savaşa mı giriyoruz?" Şaka yaptım.

"Hayır," dedi. "Scales Asi İmparatoru'nu yakaladı. Onu gözaltında tutuyorlar ve vatana ihanetten yargılamak için bir tarih belirliyorlar."

"Ne?"

Şişeden bir yudum aldı. "Kekeledim mi?"

"Nasıl? Ne zaman?"

"Söylentilere göre onu Milis Mahallesi'ne yapılan saldırıdan kısa bir süre sonra yakalamışlar ama şimdiye kadar bu konuda sessiz kalmışlar."

Mezarlıktaki limon kokan adamı hatırladım. Naverre'nin düşüşünden ve Cemal'in ölümünden sorumlu olan adam. Bunun doğru olduğunu ve bu isyanın yakında sona ereceğini umuyordum. Masum insanların hükümete karşı işledikleri sözde suçlar yüzünden asılmalarını görmekten bıkmıştım.

"Duruşma ne zaman?"

Bir yudum daha. "Kralın doğum günü kutlamasından sonraki gün. Kral tüm Hollow Sarayı'nın buna tanıklık etmesini istiyor."

"Onu yakaladıklarına pek sevinmiş görünmüyorsun."

"Heh, öyleyim. Ama soylular ortak bir düşmandan yoksun kaldığında ne olacağından endişeliyim. Eski Kan yeminlerini hatırlayacaktır ama Yeni Kan hatırlamayacaktır. Savaşın bir özelliği varsa o da insanları bir araya getirmesidir."

"İsyan yüzünden binlerce kişi öldü."

Domet yavaşça ayağa kalktı, ayağa kalktıktan sonra bacaklarını salladı. "Ve soylular birbirleriyle savaşmaya başlarsa binlerce kişi daha ölecek. Hollow eskiden Kingman ailesinin soyluların hırslarını dizginleyeceğine ve daha büyük iyiliğe odaklanacağına güvenirdi. Bu sefer öyle olmayacak. Ama bu başka bir günün sorunu ve yapılması gereken işler var Michael. Ryder Keep'teyken soylular üzerinde iyi bir ilk izlenim bıraktığını duydum. Senin üzerine bahis oynayarak birkaç küçük servet kazanıldı. Ancak ikinci etkinlikte daha da iyi sonuçlara ihtiyacımız var."

"Bunu nasıl yapacağız?"

Domet şişeyi boşalttı ve basamakların üzerine bıraktı. "İkinci etkinlik bir av. Ne avlayacağınıza dair hiçbir fikrim yok ama egzotik bir şey olması ihtimaline karşı hazırlıklı olmanız en iyisi."

"Sonunda bana öğretecek misin?"

"Evet," dedi Domet kuru bir sesle. "Fabrikasyonları nasıl kullanacağını öğrenmenin zamanı geldi."

RAVEN

Taş merdivenlerden yavaşça ve dikkatlice indik, loş ışıkta kendi ayaklarımızın üzerine düşmemeye veya diğerk müşterilere çarpmamaya çalıştık. Charles Domet beni itip çekerek Aushed soylularının kalabalığından uzaklaştırdı ve bir köşeye doğru yönlendirdi.

Başım döndü ve yakındaki korkuluklara tutunup yönümü yeniden bulmak zorunda kaldım. Yeraltına inmiş, metal ve ahşap parçalarıyla güçlendirilmiş eski bir binanın tepesine çıkmıştık. Tavandan sarkıtlar sarkıyor ve kalıntıların etrafındaki doğal zeminden diktler fıskırıyordu. Hava nemliydi ve sadece etrafı görmeye yetecek kadar ışık vardı, kasvet içinde hareketlilik gözden kaçıyordu. Nihayet yönümü bulduğumda aşağıya baktım.

Bir binadan çok, bir yeraltı arenasıydı. Uzun, kaygan duvarların dibindeki açık meydan, kırık taş levhalarla döşenmişti, birçoğı çiçek açan Aowers gibi yukarı doğru parçalanmıştı ve bu ışıkta yeşil görünen bulutlu, durgun sudan oluşan bir hendekle çevriliydi. Lekeli Aoor kandan nasibini almıştı ve seyirciler onu çevreleyen balkonlarda toplanmıştı, zenginler ve fakirler omuzlarını ovuşturuyor, hepsi içiyor ve eğlenmek için bağıırıyordu.

Domet dirseklerini taş parmaklıklara dayadı. "Burayı hiç duydun mu?"

Sade giyimli iki adamın kadehlerini tokuşturup içmelerini izlerken başımı salladım. Hollow'un denetimsiz tarafını bildiğimi sanıyordum ama bir yeraltı arenasını hiç duymamıştım ve burayı daha önce bilmediğim için oldukça sinirlenmiştim. Dövüşerek ya da en azından dayak yiyerek bir servet kazanabilirdim.

"Burası Parçalanmış Taşlar," dedi. "Wolven King kalıntılarının üzerine inşa edildi ve kana bulanmış efsanevi bir tarihi var. Bir zamanlar burada bir prens ölmüş. Bugün bir etkinlik olduğu için şanslıyız, çok şey öğreneceksiniz. Dikkatinizi verin ve sorularıma cevap verin. Bana kendimi tekrar ettirmeyin."

"Ben ay çarpmış bir aptal değilim."

"Bu henüz kanıtlanmadı." Domet Aask'ından bir yudum aldı. "Başlamak üzere. Hiçbir şeyi kaçırmayın."

Coşkulu bir şekilde mavi ve altın rengi giyinmiş bir adam, arenanın üzerine yansıtılan balkona çıktı. Doğal sesi gürledi: "Bayanlar ve baylar! Parçalanmış Taşlar'a hoş geldiniz! Bugün sizin için nadir bir sürprizimiz var: Kuzgun Kan Banyosu!"

Seyirciler heyecanla yuhaladılar ve uludular, ayaklarını titreşene kadar ahşap koridorlara vurdular. Spiker ortalığın sakinleşmesini beklerken, "Kuzgun Kan Gölü nedir?" diye sordum.

"Kral için Kuzgun olmak isteyenlerin son sınavı. Burası doğdukları yerdir. Karanlıkta, kana susamışlıkla çevrili."

Kulağa gerçek olamayacak kadar şiirsel geliyordu. Başka bir soru soramadan spiker devam etti, "Bahisleri biliyorsunuz, şimdi size dövüşçüleri tanıtmama izin verin! İlk olarak, Goldono'nun en karanlık çukurlarından gelen son şampiyon, diğer üç Kuzgun adayının kanatlarını kesmiş bir suçlu: Fletcher!"

Sırık gibi, bakır tenli bir adam girişlerden birinden geçerek arenaya girdi. Göğsünün yarısı metalle kaplıydı, geri kalanı ise kalın siyah vücut kıllarıyla kaplıydı. Kocaman kırmızı bir yara izi çenesinden göbeğine kadar uzanıyordu ve arkasında büyük bir savaş baltası sürüklüyordu, metal gıcirtısı arenayı inletiyordu. O

Fletcher tezahürat yapan kalabalığı görmezden geldi ve diğer kapıya bakarak dudaklarını yaladı.

Domet, "Bana onun ilk hatasını söyle," diye emretti.

Bir süre durakladıktan sonra, "Baltasını Aoor boyunca sürüklüyor. Muhtemelen bir tarafı diğerinden daha kördür."

Spiker devam ederken aldığı tek yanıt onun sakın baş sallaması oldu. "Ve şimdi meydan okuyanın kendisi, Chloe Mason!"

Chloe'yi hatırladım. Domet'i ziyaret ettiğimde o da tapınaktaydı. Şaşırtıcı derecede nazikti ve birbirimize bazı iğneleyici sözler söylemiştik. Çok ciddi ya da kayda değer bir şey değildi.

Adını duymamış olsaydım, o olduğunu asla bilemezdim.

Yüzü zayıftı, gözleri çökmüştü ve derisi yüzünden sarkıyor gibiydi. Zayıflamıştı ve tökezliyordu, çıplak ayaklarını yerde sürüklerken düz bir çizgide zar zor yürüyebiliyordu, parçalanmış taşlar onları şeritlere ayırıyor, kan yolunu belgeliyordu. Arkasından zırhlı bir kadın geliyordu, saçlarına üç tavus kuşu tüyü örülmüştü.

"Ona ne oldu?"

"Kuzgunların testi," dedi Domet Aatly. "Bu son kısım. Buna hazırlanırken o kadar çok tehlikeye ve işkenceye katlanıyorlar ki çoğu kişi buna insanlık dışı diyor. Adaylar testler arasında tamamen karanlık hücrelerde aç ve susuz tutuluyor. Pes ederlerse, delirirlerse ya da ölürlerse, başarısız olurlar."

"Bir insan bunu kendine neden yapar ki?" Naomi'nin 1le'sini düşünerek sordum.

Chloe nefes almak için birkaç adımda bir duruyordu. Zar zor hayatta görünüyordu, kıyafet giymiş bir iskelet gibiydi. Bir şehir için hayatını riske atma şansı için bunu yapmaya hazırdı... hiçbir şey borçlu olmadığı bir kral için. Bu beni huzursuz etti.

"Hiç şansı var mı? Adam onun iki katı ve acı çekmeden nefes alıyor. Bu onun başarısız olması için mi tasarlandı?"

"Hayır," dedi. "Kazanması bekleniyor. Bugünün dersi bu. Bu dövüşün sonunda Michael, bir Fabrikatörün gücünü göreceksin. İzle ve öğren."

Chloe hedefine ulaştığında, kalabalık huzursuzlaşmış ve şiddete aç hale gelmişti. İnsanlar buraya kan görmeye geliyorlardı ve eğer bunu hemen elde edemezlerse, kaybeden kalabalığın susuzluğunu gidermek için daha fazlasını kaybedecekti.

Spiker boğazını temizledi ve kalabalığı coşturmaya başladı. "Kim bir Kuzgun Kan Gölü görmeye hazır?" Kalabalık tekrar ayaklarını Aoor'a vurmaya başladı. "Savaşın kuralları basit: Kazanan, rakibinin kanını parçalanmış taşların üzerine ilk döken kişi olacak! Ring-out yok, vuruş yok, Aoor'a çarpan kanın tatlı görüntüsünden başka hiçbir şey olmayacak! Kuzgun Kan Banyosu başlasın!"

Fletcher büyük baltayı başının üzerine kaldırdı ve Chloe'ye doğru savurdu. Chloe sağa doğru sallandı, çelik onu ıskaladı. Fletcher baltayı önce kaldırıp sonra indirmeye devam ederken metalin çınlaması arenada yankılandı. Chloe onun etrafında dönmeye başladı, her saldırıdan kaçıyor ama asla kendi saldırısını yapmıyordu. Neredeyse dans ediyorlarmış gibi görünüyordu.

"Akıllı kız," dedi Domet, arenaya doğru eğilerek. "Bana ne yaptığını söyle."

Dans devam etti, Fletcher ilerlemeye devam ederken Chloe daireler çiziyordu. Eğer darbelerinden biri inerse, onu ikiye bölecekti. Parçalanmış Taşlar arenası çoktan kanlı ayak izleriyle kaplanmıştı. "Onu yıpratıyor."

"Zaten çok yorgun, onu yormanın ona bir faydası olmaz. Tekrar deneyin."

Yüzüğümün olması gereken yeri ovuşturdum ve yakından izledim. Tüm gücünü baltasını kaldırmaya harcamadığı zamanlarda Fletcher baltayı hep Aoor boyunca sürüklüyordu ve baltayı sağa sola sallamakta isteksiz görünüyor, yerçekiminin baltayı ona doğru sürüklemesine izin vermeyi tercih ediyordu. "Balta onun için çok ağır," dedim. "Bu silahı kullanmamalı."

Domet başını salladı. "Eğer başka bir silah kullanıyor olsaydı, bu savaş biterdi. Kadın bunu biliyor ama adam bilmiyor. Onun yerinde olsaydın bu bilgiyle ne yapardın?"

Chloe düşmandan daha hızlıydı ama daha zayıftı. Bir kez bile vurulursa, her şey biterdi ve silahsızdı. "Fabrikasyon uzmanlığının ne olduğunu biliyor musun?"

"Yıldırım."

"O zaman neden göğsüne bir yıldırımla vurmuyorsunuz? Bir ve bitti."

Chloe Fletcher'ın etrafında dans etmeye devam etti. Fletcher onu yavaş yavaş suya doğru sürüklemeye başlamıştı. Halkalar olmayabilirdi ama suya düşerse yüzecek gücü olması pek olası değildi.

"Ve onun ne tür bir Fabrikatör olduğunu ortaya çıkarın? İlk ders." Domet bana döndü ve avucunun kenarını taş bariyer boyunca sürükledi. "Hollow nüfusunun dörtte birinden azı Fabrikatör ve olanların da belki yarısı yetenekli. Bu bilgiden ne çıkarabilirsin?"

"Aşağıda hayatı için savaşan bir kadın olduğunu mu?" Dedim. Domet bana ters ters baktı. "Bilmiyorum."

İçini çekti ve ışığa geri döndü. "Fabrikatörler söz konusu olduğunda bilgi güçtür. Rakibinizin bir Fabrikatör olduğunu bilmek bir güçtür, ne tür bir Fabrikatör olduklarını bilmek ise başka bir güçtür. Özellikle Büyü Doğuranlar, yeteneklerini mümkün olduğunca uzun süre ortaya çıkarmaktan kaçınacak ve bir açık bulduklarında rakiplerini alt edeceklerdir."

"Spellborn?"

Onaylamayan bir ses çıkardı. "Bu henüz hazır olmadığın bir ders. Sana öğretmeyi kabul etmemin bir hata olmadığını bana kanıtla. Bana neyi doğru yaptığını söyle."

Durakladım. "Sakinliğini koruyor." "Bu neden önemli?"

"Çünkü İmalatçılar duygusallaştıklarında ve İmalatları kullandıklarında, kopma riski taşırlar."

"Hangisi?"

"Hafıza kaybında artışa yol açan, Fabrikatör yeteneğinin arttığı aşırı duygusal bir durum. Neredeyse her zaman biri Unutulmuş olmadan önce gerçekleşir."

"Güzel. Bir şeyler biliyorsun. Ama mücadele henüz bitmedi. Dikkatini ver."

Chloe arenanın kenarına sürüklenmiş, baltadan kaçmak için sağa sola sallanıyordu. Henüz geri çekilmemişti. Kenarda sallanırken döndü, ayağını suyun üzerinde sürükledikten sonra yukarı kaldırdı ve Fletcher'ın yüzüne doğru tekmeledi. Fletcher irkildi, sonra yanaklarından aşağı birkaç damla su süzülürken hırladı. Chloe işte o zaman saldırdı.

Kolları bir anda elektriklendi. *Whap. Vap. Whap.* Üç yıldırım arkı Fletcher'a çarparak onu geriye doğru itti. Büyük baltası metalin taşa çarpmasıyla yere çarptı ve Chloe avantajını kullandı, hayat geri dönüyordu.

her şimşek çakışında yüzünü buruşturuyordu. *Whap. Whap. Whap. Whap. Whap.* Fletcher ön kollarını yüzüne dayamıştı.

Bu onu kurtarmaz.

Whap. Whap. Şimdi Fletcher arenanın kenarındaydı ve yıldırım çarpmasından dolayı hafifçe titriyordu. Yine de bir şeyler yanılttı; sanki daha önce hiç acı hissetmemiş gibi davranıyor, neredeyse teatral bir şekilde sınıyordu.

Topukları suyun üzerindeyken Fletcher sırttı ve karşı saldırıya geçti. Açık avucunu göğsünün çıplak tarafına vurdu. Anında vücudu sertleşmeye başladı, sanki metalden şekillendirilmiş gibi yoğunlaştı ve tonlandı. Fletcher'ın üzerindeki her yağ kırıntısı düz, yağsız kaslara dönüştü. Chloe'nin yüzü düşerken kalabalığın haykırıışları yeni ve eskisinden daha yüksek bir ses tonuna büründü. Ona doğru attığı her adımda kalabalık daha da kana susamış hale geliyordu.

"Fletcher bir Metal İmalatçısı," diye mırıldandım.

"Hem de güçlü bir tane," dedi Domet. "Potansiyel Kuzgunumuz onu hafife aldı ve kartlarını çok erken gösterdi."

Chloe tekrar geri çekilmeye zorlanıyordu, Fletcher dişlerini göstererek yavaş adımlarla ona doğru ilerliyordu. Yeterince yaklaştığında, arenaya daha fazla su atmaya başladı, zaten parçalanmış taşları kaplamış olan kanla karışıyordu. Ancak metalle güçlendirilmiş bir vücuda sahip olan Fletcher bunu hissetmiyor bile gibiydi.

"Ne yaptığına dair bir fikrin var mı Michael?"

Belli ki bunun onun Fabrikasyonu ve arenaya sıçrattığı suyla bir ilgisi vardı. Ancak bir şekilde onun Fabrikasyonlarını devre dışı bırakmasını sağlamadığı sürece bunun pek bir anlamı olmayacaktı. Güçlendirici İmalatçılar, İmalatları etkinleştirildiğinde acıya dayanma konusundaki gelişmiş yeteneklerine güvenirlerdi. Küçük bir şimşek bile ona zarar vermezdi, bu yüzden ne yapmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Domet'in sorusuna yanıt vermedim.

Fletcher onu köşeye sıkıştırdığında, ona bir yumruk attı. Kız yumruktan kurtuldu ama mesafeyi yanlış hesapladı, dengesini kaybetti, kaydı ve bulanık yeşil suya düştü. Sıçrama sesiyle birlikte spiker çılgık attı: "Kuzgun düştü! Kuzgun düştü! Fletcher yine mi yaptı? Bu gece burada başka bir Kuzgun'un kanatlarının kırıldığını göreceğ miyiz?"

Suyun yüzeyindeki kabarcıklar azaldı, Chloe hiçbir yerde görünmüyordu. Fletcher kenarda diz çöktü ve bir balık yakalamaya çalışan bir ayı gibi, avını aramak için elini bulanık suya soktu. Suyun içinden iki el çıktı, Fletcher'ın bileğini kavradı ve onu suyun içine sürükledi. Metal İmalatçısı suya battı. Aolat olma şansı yoktu.

Arenada sessizlik hakimdi, seyirciler nefeslerini tutmuş, içlerinden birinin ortaya çıkmasını bekliyordu.

Tepeden tırnağa sıırıslıklam olan Chloe ellerini ilk önce arenanın kenarına koydu. Titreyen kollarıyla kendini arenaya geri çekti, ıslak giysileri üzerine yapıştı ve sendeleyerek ayağa kalktı. Fletcher artık Fabrikasyonlarını kullanmadan su yüzüne çıkarken elektrikli bir elini suyun üzerinde tuttu.

Kalabalık slogan atmaya başladı, "Bitir işini! Bitir işini! Bitir işini!"

Chloe ona arenaya kadar eşlik eden Kuzgun'a döndü. Kaba bir baş sallamayla karşılaştı.

Başka tarafa baktım.

Fletcher'ın çığlıkları, tezahürattan önce bir ara verip durana kadar kulakları sağır ediyordu.

Spiker sahneye çıktığında kalabalık ciddi bir şekilde bağırmaya ve alkışlamaya başladı. "Görünüşe göre bir galibimiz var! Ve kralın yeni Kuzgun'u var: Chloe Mason!"

Chloe bitkinlik içinde dizlerinin üzerine çöktü, sıırıslıklamdı. Bir Kuzgun saçlarına bir tavus kuşu tüyü bağlayıp zaferinin tadını çıkarabilmesi için kalkmasına yardım ederken ağlıyordu.

"O kazandı."

"O yaptı," dedi Domet. "Seni bugün buraya neden getirdiğimi tahmin edebilir misin?"

"Bilmiyorum. Bu, Fabrikasyonları nasıl kullanacağımı öğrenmeme hiç yardımcı olmadı." "Öyle değil mi? Fabrikatörlerin yapabildiği tek şey enerjiyi bir formdan

Bir diğeri. Ateş İmalatçıları bugünlerde onlarca yıl öncesiyle aynı güce sahip. Fletcher'ın daha önce Yıldırım İmalatçılarıyla karşılaştığına eminim. O halde ikisi arasında daha sağlıklı ve güçlü olduğu açıkken neden kaybetti?"

"Chloe daha zekiydi."

"Evet!" diye bağırdı, l'incisini yere çarparak. "Ve bu, Michael, her zaman cevaptır. İyi fabrikatörler l're'yi ellerinden nasıl çıkaracaklarını bilirler ya da

yıldırım düşürebilir ya da bulut hafızası oluşturabilir ama *büyük* İmalatçılar bir Ateş İmalatçısının kendini yakmasını sağlayabilir."

"Yani Fabrikasyon kullanacaksam akıllı olmam mı gerekiyor?" Clari led.

"Akıllı değil. Zeki. Bir Fabrikatör gibi düşünmeyi ve dövüşmeyi öğrenmelisin. Fabrikasyonunu asla gereksiz yere açığa çıkarma, bildiğin rakiplerden üç adım, bilmediğin düzinelercesinden iki adım önde ol. Sonunda kazanan uzun hiledir, Michael. Hatırlanmaya değer şeyler yapan insanlar, bunu başarmak için onlarca yıl beklemeye istekli olanlardır. Bugün size öğretmeye çalıştığım şey de bu: Onları nasıl kullanacağınız, beceriyi nasıl çağıracağınız anlamına gelmez. Bir kez sahip olduğunuzda onu nasıl kullanacağınız anlamına gelir. Her vuruşu potansiyel maliyetini bilerek dengelemek anlamına gelir."

"Savaşın ilkelerini bilsem ne olur, silahları nasıl kullanacağımı bilmiyorsam?"

"Kuralları öğrenmek, onları çiğnemenin sonuçlarına katlanmaktan daha iyidir, Michael. Bununla af dileyemezsin."

"Ama Fabrikasyonları gerçekte nasıl kullanacağım?"

Domet bastonunu Aoor'a vurdu. "Hadi buradan gidelim. Burası benim için çok pis."

Parçalanmış Taşlar'dan çıkarken arenaya baktım. Chloe ellerine sarılmış ağlıyordu, tavus kuşu tüyü ıslak siyah saçlarının arasında parlıyordu. Hayalini gerçekleştirdiği için mutlu olduğunu umuyordum. Bir an için kalabalığın arasında eldivenli ve saçlarını atkuyruğu yapmış Gwen'i gördüğümü sandım ama tekrar baktığımda kadın yoktu ve ben burayı bilmiyorsam Gwen de bilmiyor olamazdı.

Dar taş basamaklar aşağı inerken olduğu kadar yukarı çıkarken de kötü değildi. Bir elim serin duvarda, soğuk sonbahar esintisi ve yaprakların dönüşüyle yukarı doğru ilerledim.

Domet ve ben onun evine doğru yan yana yürüdük.

"Size Fabrikasyon'u nasıl kullanacağınızı öğretmek, bir asayı sallamak, belirli kelimeleri mırıldanmak veya ellerinizi belirli bir şekilde hareket ettirmek kadar basit değildir. Bu fiziksel bir

Vücudunuzdaki süreç," diye başladı. "Ve herkesin vücudu, uzmanlık alanlarına bağlı olarak farklı tepkiler verir ve farklı davranır."

"Peki nereden başlayacağım?"

"Pekala," dedi Domet, "geçmişte olanlara dayanarak toplayabileceğimiz bazı şeyler var. Savaş İmalatları doğaları gereği en görsel olanlarıdır ve istemsiz kullanıldıklarında gözden kaçmaları zordur, bu nedenle, şimdiye kadar bir çatışmada olağanüstü bir şey yapmadığınıza göre, bir tane olmadığınızı varsayabiliriz. Aynı şekilde, muhtemelen Duman, Metal veya Kum gibi bir Güçlendirici İmalata da sahip değilsiniz."

Domet bir elini çenesine koyarak saçmalamaya devam etti. "Bir Işık veya Karanlık İmalatçısı olma ve bunu çok belirsiz bir şekilde gösterme şansın var. Gölge gibi nadir bir Fabrikatör uzmanlığına sahip olabilirsin. Bunu tespit etmek çok daha zor olurdu."

"Gölge İmalatçısı nedir?"

"Esasen kopyalama yetenekleri var. Gölge Fabrikatörler, başka bir Fabrikatörle fiziksel temasa geçtikten sonra onun uzmanlığını taklit edebilirler."

Bu, değer verdiğim herkesi korumak için kullanabileceğim bir güce benziyordu. Rakibimin uzmanlığını çalıp ona karşı kullanabilseydim bana nasıl karşı koyacaklarını bilmeleri imkânsız olurdu.

"Bir Gölge İmalatçısı olup olmadığımı nasıl anlayabilirim?"

Domet durdu ve bileğini uzattı. "Uzmanlığımı çal."

Bileğini kavradım ve bekledim. Ve bekledim. Ve bekledim. "Bir şey hissetmem mi gerekiyor?"

"Vücudun farklı bir şey yapıyor mu?"

Bileğini bıraktım. "Hayır."

"O zaman sanırım sen bir Gölge İmalatçısı değilsin."

Yürümeye devam ederken homurdandım. "Tipimin ne olduğunu, nereden başlayacağımı ya da herhangi bir şeyi nasıl bilmem gerektiğini anlamıyorum."

"Vücudunu dinle, Michael. Tüm İmalatçılar uzmanlıklarını nasıl kontrol edeceklerini öğrenmeden önce istemsiz olarak kullanırlar. Sen de farklı değilsin, sadece henüz onu nasıl kullandığının farkında değilsin."

"Her zaman Fabrikasyonların nasıl kullanılacağını öğrenmenin daha gerçekçi bir yolu olduğunu düşünmüşümdür. Bu dağınık görünüyor."

"Bir zamanlar resmi bir süreç vardı, ancak Hollow Akademisi kapatıldıktan sonra bu bilgi gizli tutuldu. Hâlâ on iki Fabrikatör bunu biliyor ve biri hariç hepsi Yüksek Soylu aileler tarafından ordularını eğitmek için istihdam ediliyor. Size öğretmesi için birini işe alacak vaktimiz yok."

"Sanırım değil. O zaman Fabrikasyon kullanmak senin için nasıl bir şey?" "Derin bir nefes alıp sonra vermek gibi."

Trey bunu etrafındaki dünyayı aydınlatmaya çalışmak olarak tanımlamıştı. Ama benim için neydi?

Durdum ve ona baktım. "Senin uzmanlık alanın nedir?"

Domet kıkırdadı ve Aask'ına uzanmaması beni şaşırttı. "Michael, Fabrikasyon uzmanlığını kesinlikle gerekmedikçe paylaşmaman gerektiğini yeni öğrendin... öyleyse neden sana söyleyeyim ki?"

"Çünkü bana Fabrikasyonları nasıl kullanacağımı öğretmen gerekiyordu."

"Ve sana bilmen gereken her şeyi öğrettim. Gerisi sana kalmış. Vücudunu dinle, Michael. Fabrikasyon büyü olduğu kadar anatomidir de." Domet avucuma on beş altın güneş bıraktı. "Halletmem gereken işler var, o yüzden bugünlük burada ayrılıyoruz. Yarın ilk ışıktan önce ziyaret edin. Av için hazır olman gerekecek. Bu gece aptalca bir şey yapma."

Kafamda binlerce düşünceyle onun topallayarak uzaklaşmasını izledim. Vücudum yıllardır bana bir şey söylemeye çalışıyor ve ben bunu görmezden mi geliyordum? Her neyse onu çözersem, Fabrikasyonları kullanabilecek miydim? Hiçbir cevabım yoktu ama pes etmeyecektim. Fabrikasyonları nasıl kullanacağımı öğrenecektim, hem de yakında. Keşke Trey'i dinleseydim.

Ancak Domet gözden kaybolduktan sonra ona soracağım diğer soruları hatırladım: Dark'ın iki Fabrikasyon tipine sahip olması... ve geçmişimden iki kadını neden unutmuş olabileceğim. Yarın sormam gerekecekti, yoksa bir dahaki sefere onlardan herhangi biriyle muhatap olduğumda hâlâ bilgisiz olacaktım.

Bir ağacın gölgesinde dururken ellerimi kollarımda gezdirerek ısınmaya çalıştım. Esintinin serinliğini hafifleten bir sıcaklığın bedenimi kaplaması sadece birkaç dakika sürdü. Günlerdir ilk kez bir sonraki adımda ne yapacağımı bilmiyordum. Gün boyunca meditasyon yapmak Fabrikasyonları kullanmama yardımcı olur muydu, yoksa başka bir şey mi yapmalıydım? Sınırlı boş zamanımın en pratik kullanımı neydi?

Lyon ve Trey benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu, anneme yardımcı olabilecek doğal ya da büyü tü tedaviler için yeni bir ipucum yoktu ve Gwen...

bir yerlerdeydi. Eve gelmemişt i ve akıl hastanesindeki vardiyası akşamın erken saatlerine kadar başlamıyordu. Bazen ortadan kayboluyor gibiydi ve bulunmayı isteyene kadar onu bulmak imkansızdı. Elimde Dark'ı bulmamı sağlayacak hiçbir ipucu yoktu ve Sirash ile ailesini Do ğ u Yakası'nda arayabilirdim ama e ğ er Dark hâlâ beni arıyorsa onu onlara yönlendirmek istemedim. Sirash'ın iyi olup olmadığını bilmemekten nefret ediyordum ama ondan haber almak için birkaç gün beklemek yerine tutuklanmamı istemezdi.

Gerçekten de, bir dereceye kadar hazırlıklı olmadığım tek şey, Paralı Asker'le tekrar karşılaşt ı ğ ımda olacaktı. Ondan sonsuza kadar kaçamayacaktım ve eninde sonunda belgelerini geri almak için peşime düşecekti. Bunu yapt ı ğ ında ona karşı bir önlem almam gerekecekti. Onun hakkında bildiğim tek şey, uğruna öldürdü ğ ü zarfın içindekilerdi: Davey Hollow cinayeti soruşturmasının ilk sayfası, bir cam yüzük ve bir Paralı Asker bölüğünün bir kitabın peşine düşt ü ğ ü bir savaşla ilgili bazı el yazısı notlar.

Başbüyücünün Günlüğü.

E ğ er Dark da di ğ er paralı askerler gibiyse, belki o da Başbüyücünün *Günlüğü*'nü arıyordu... ve e ğ er onu bulabilirsem, belki de tekrar karşılaşt ı ğ ımızda beni öldürmeye çalışmasını engelleyecek bir şeyim olurdu. Son pazarlığı karşı taraf için pek de iyi gitmemişt i.

Günümü doldurmak için başka parlak bir fikrim olmadığından ve meditasyon yaparak harcamak istemediğ imden, hayatımı kurtarabilecek bir kitap aramak için Hollow Kütüphanesi'ne do ğ ru yola çıkt ım. Kitabı almak için tek yapmam gereken, ailemin mirasını yok etmeye kafayı takmış çılgın bir adamla takas yapmaktı.

HİKAYELERİN KRALI

Hollow Kütüphanesi çok büyüktü.

Her yerde kitap rafları vardı. Duvarları ya da koridoru kitap yığınlarıyla doldurmadıkları yerlerde, kitaplıkların her iki yanındaki büyük tekerlekler onları raylarında ilerletmeye hazırdı, daha da fazla kitap yığınının altında inleyen masalar ve sandalyeler vardı. Tüm bunların üzerinde, boyalı tavanda biri gümüş diğeri siyah iki ejderha, tavan penceresinin etrafında dönüyordu. Muhteşem renkler yaşlandıkça matlaşmış ve çatlamış, altındaki her şeyi karartmıştı. Fuayenin tam ortasında, tavan penceresinin altında kavisli bir kızılağaç masa vardı ve başında yazılı kelimelerin bekçisi olan bir Arşivci oturuyordu. Kırmızı kukuletasını yukarı çekmiş, yüzünü neredeyse tamamen gizlemişti.

Masaya yaklaşırken dedim ki, "Merhaba. Bana bir kitapta yardımcı olabilir misiniz?" "Elbette," dedi Arşivci, elindeki parşömeni bir kenara bırakarak. "Soylu musunuz yoksa

Scales üyesi
misiniz?" "Ben-
"

"Kütüphane onların kullanımına kısıtlanmıştır. Üzgünüm efendim, kütüphaneyi kullanamayacaksınız. Hiçbir şekilde ihlal edilemeyecek kurallarımız var-"

Damgamı görebilmesi için yakamı kaldırdım. "Ben Michael Kingman ve takas için geldim. Bilgiye karşılık bilgi."

Arşivciler, doğaları gereği her türlü politika, isyan ve savaşta tarafsız olduklarını, sadece Hollow'un gerçek tarihini korumayı arzuladıklarını ve her zaman gerçekleri fikirlerden ayırmaya çalıştıklarını iddia ediyorlardı. Yöneticilerin hafızalarını bir anda kaybedebildiği bir ülkede bunu yapmak zordu.

Babamla ilgili bilgileri paylaşmam için on yıl boyunca peşimi bırakmamışlardı. Lyon ve Gwen yıllarca onlardan kaçmak yerine konuşmuşlardı. Şehirdeki insanlara karşı elimdeki birkaç kozdan biri olduğunu düşünerek hiç konuşmadım ve bir noktada onlardan bir şey almam gerekeceğini biliyordum. Sadece bu kadar erken gelmesini beklemiyordum. Her zaman bunu yaşlanıp saçlarım ağardığında, ailemin doğru şekilde hatırlandığından emin olmak için kullanacağımı düşünmüştüm.

Arşivci bana temkinli bir bakış attı. "Baban hakkında bilgi edinmek isteyeceklerdir."

"Cinayetle ilgili olmadığı sürece sorun yok."

Durakladı ve sonra "Karşılığında ne istiyorsun?" diye sordu. "*Başbüyücü'nün Günlüğü*'ne sınırsız erişim."

Bu onu şaşırtmıştı ve ben de nedenini bilmiyordum. Binlerce kitap arasında bir kitap neydi ki? Kendini toparlaması birkaç dakika sürdü ve sonra şöyle dedi: "Kayıt memurunun takası onaylaması gerekecek. Beni takip edin."

Arşivci beklenmedik bir canlılıkla ayağa kalktı ve koşmadan yetişmekte zorlandığım bir hızla yürüdü. Onu takip ettim, hareketli kitap raflarının arasından geçerek dört basamaklı merdivenlerden indim, yeraltına her indiğimizde sıcaklık düşüyordu. Her yerde, köşelerde ve ahşap masaların arkasında toplanmış Arşivciler vardı, ancak biz geçerken hiçbiri bize bakmadı. Tek ışık, tavan boyunca uzanan uzun yarı saydam borulardan geliyordu. Nasıl çalıştıklarını bilmiyordum ama alternatif bir ışık kaynağına sahip olmak mantıklı geliyordu: tüm bu kitapların yakınında açık Aames'e izin vermek için ay çarpmış olmalılar.

Arşivci beni Aoor'un bir köşesindeki bir kapıya götürdü, kemerindeki koleksiyondan büyük bir demir anahtarla kapıyı açtı ve odaya girdik.

Saçları dökülmüş ve bir noktada kırılmış burnu olan genç bir adam tek masada çalışıyordu. Kırmızı kapüşonlu bir arşivci kıyafeti giymişti.

Cübbe giyiyordu ve onu hemen tanıdım. Adı Symon Anderson'dı, kendini Hikâyeler Kralı ilan etmişti. Daha önce tanışmıştık.

"Kayıt memuru," dedi Arşivci, "Michael Kingman bir takas talep ediyor. *Bir Başbüyücünün Günlükleri*'ne sınırsız erişim karşılığında Davey Hollow cinayeti hariç babası hakkında bilgi."

Son bir kelime karaladı, kâğıtlarından başını kaldırdı ve başını salladı. "İzin veriyorum. Bir kez oturduğunuzda, değiş tokuşa başlayabiliriz." Symon çalışmasını dikkatle katlayıp çantasında özel bir günlük ararken Arşivci gitti ve ben de karşısına oturdum. "Ne kadar oldu, Michael?"

"Yıllar," dedim. "Hoşbeşi geçelim - geçen sefer aramızdaki her türlü sempati şansını yok etti. Tabii ailem hakkında yazdıklarından sonra bir şey kaldıysa."

"Doğruyu söyledim."

"Ailemin bugüne kadar yaptığı her şeyi kendi algınıza göre çarpıttınız. Babamı yaptıklarından dolayı kınamak bir şeydi; bu ülke özgürleştikten beri ailemin Kraliyetleri gölgelerden kontrol ettiğini iddia etmek tamamen başka bir şey. Hollow için yaptığı onca şeyden sonra Kingman Ana'nın bile peşine düştünüz."

"Hayatıyla ilgili raporlarda çok sayıda tutarsızlık var ve ben de kendine saygısı olan her arşivcinin yapacağını yaptım: Keşiflerimi meslektaşlarımla ve soylularla paylaştım."

"Ay'ı parçaladıkları için ailemi suçladın! Bu da mı tamamen akademik amaçlar içindi? Yoksa daha kişisel bir amaç için mi?"

Kaydedici ön dişlerinin arasındaki boşluğu göstererek gülümsedi. "Tarih birimizi haklı çıkaracak ve Hollow'da neyin gerçek neyin hayal olduğuna benim karar verdiğimi düşünürsek, yanılan ben olursam çok şaşırırm. Şimdilik sadece Ebedi Alev Kilisesi'nin iddialarımın arkasında durduğuna şükredin - gerçi yakında Kraliyet'in de duracağından şüpheleniyorum."

"Daha fazla kanıt ihtiyacınız olacak."

Bir kıkırdama. "Korkma, Michael. Eninde sonunda bulacağım."

Zihnimin onun için bulduğu tüm renkli hakaretleri söylemekten dilimi tuttum. "*Başbüyücü'nün Günlüğü*'ne sınırsız erişim karşılığında kaç soru istiyorsun?"

"Dört."

"İki. Ve babamın prensi öldürmesiyle ilgili bir şey yok."

"Üç tane. İkisi şimdi, cinayetle ilgili değil, biri de -kısıtlama olmaksızın- gelecekte cevaplanmak üzere."

Tereddüt ettim. "Anlaştık."

"Mükemmel," dedi Symon. Tüy kalemi aldı, mürekkebe batırdı ve hazır tuttu. "İlk soru: Anneniz nerede doğdu?"

Bunu beklemiyordum. "Hiçbir fikrim yok. Sorulduğunda her zaman soruyu geçiştirirdi. Tek bildiğimiz, babamızla tanıştıktan sonra bir şeyin onu Aee'ye zorladığı." Symon söylediklerimi kaydederken kendi kendine homurdandı. "Kardeşlerinin bilmediği bir şeyi senin bilebileceğini umuyordum. Boşuna soru sormuşsun." Kitabını karıştırarak başka bir sayfaya geçti. "Babanın ya bir Karanlık İmalatçısı, ya bir Gölge İmalatçısı ya da bir Işık İmalatçısı olduğunu biliyoruz. Hangisi olduğunu biliyor musun? ne oldu?"

"Hayır. Babamın Fabrikasyon kullandığını gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Ama annem bir keresinde onun bir Ateş İmalatçısı olduğunu iddia etmişti."

"Cevaplarınızın geçerliliğini değerlendirebilmem için anılarınızla oynanmadığından emin olmak üzere bir Işık Üretimi'ne katılmaya istekli misiniz?"

"Bana inanmıyor musun, Symon?"

"Hayır," dedi. "Baban söz konusu olduğunda olmaz."

"Peki, buraya bir Işık İmalatçısı getirin."

Symon elini uzattı ve elinin içinde yoğun bir ışık oluşmaya başladı. Ağzımın açık kaldığını hissettim. Symon bir soylu değildi, bu yüzden onun bir Fabrikatör olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Atalarından biri asil kana sahip olmalıydı; Fabrikasyonları kullanabilmesinin tek nedeni buydu. Belki bu aynı zamanda nasıl bu kadar genç yaşta bir Kayıtcı olduğunu, gerçeği yanlış bir anlatıdan ayırma konusunda böyle bir avantaja sahip olduğunu da açıklıyordu.

Symon oturduğu yerden kalkıp masanın etrafında dolanırken tüm vücudum ısındı. "Eğer herhangi bir acı hissedersen, hemen bana söyle. Acı, zihninizin Karanlık Fabrikasyonlar tarafından etkilendiği anlamına gelir. Anlaşıldı mı?"

"Ben de bu acının senin sesinden kaynaklandığını düşünüyordum."

Hiçbir uyarıda bulunmadan ışık topunu başımın yan tarafına bastırdı. Ne

olmasını bekliyordum bilmiyorum, ama hiçbir şey olmadığında, biliyordum
ki

ikisi de farklı nedenlerden dolayı hayal kırıklığına uğradı. Hâlâ normalden daha sıcak hissediyordum ama bu kesinlikle acı değildi. Symon birkaç dakika beni inceledikten sonra koltuğuna yığıldı.

"Aklının başında olmasını beklemiyordum, Michael. Darkness Fabrications'a katıldığından emindim." Gözlerini ovuşturdu. "Belki de okumak için çok fazla zaman harcadım."

Ben de aynı şekilde şaşırıyordum. Karanlık Fabrikasyonlara aşina olmak, asi kadını ve kırmızı kızını neden unuttuğumu açıklayabilirdi; geriye kalan tek teorim, fabrikasyonları çocukken yanlışlıkla kullanmış olduğum ve bu anıların bedeli olduğuydu. Ama onları fark etmeden nasıl bu kadar çok kullanmış olabilirdim? Çocukluk anılarımın bu kadar parçalanmış olması için ne kadar duygusal olmalıydım? Sorular başka bir zaman için.

"Hepsi bu kadar," dedim. "Tabii üçüncüyü kullanmak istemiyorsan."

"Hayır," dedi. "İstediğim cevabı alacağımdan kesinlikle emin olana kadar üçüncü soruyu kullanmayacağım."

"Başbüyücünün Günlüğü nerede?"

Kayıt Cihazı şaşkınlıkla birkaç kez göz kırptı. "Tam burada. Başbüyücü Odası'ndayız, Michael. Etrafın onlarla çevrili."

Dark'ın evrakları *Başbüyücü'nün Günlüğü'nün* tek bir kitaptan daha fazlası olduğunu göstermiyordu. Burada onlardan yığınlar vardı ve her rafın üstü yıllara göre etiketlenmişti. Kolaylıkla binden fazla dergi vardı.

"Başbüyücü Odası, gençlik yıllarından beri yazdığı günlüklerin ilk baskı kopyalarını içeriyor. Çırağı her ay kopyalandıktan sonra onları teslim eder. Yorumlar günlüklerin üzerinde rafa kaldırılır. Aradığınız belirli bir olay veya belirli bir kişinin yorumları var mı?"

Dark'ın notlarında dergilerin belirli bir hacminden bahsedilmiyordu. "Bunlardan kaç tane var?"

"Son sayımımıza göre yaklaşık bin beş yüz." "Bu ne zaman oldu?"

"Belki on beş yıl önce. Doğruyu söylemek gerekirse, bu odayla genellikle Başbüyücü'nün çırağı ilgilenir. Tüm Arşivcilerde odanın anahtarları vardır."

Ofisimde toplantılardan kaçınmak istediğimde kullanırken, bakımını da iyi yapıyorum."

En soldaki rafa geçtim ve rastgele bir kitap çıkardım. "Bu doğru değil, değil mi? Bu yüz yıl öncesine ait. Önceki Arch kimdi?

."

"Sadece bir tane var," dedi Symon masadaki eşyalarını toplarken. "En eski günlükleri solda, en yenisi ise sağda. Yaklaşık yarısında Unutulmuş oldu... yine de, Uydurmalarının bir yan etkisi olarak, ölemediğine inanıyoruz. Sanırım yüz yirmi yedi yaşında. Bu bakış da neyin nesi? Birinin ölümsüz olmasına gerçekten şaşırdınız mı? Fabrikatörler parmak uçlarıyla 1re ve nefesleriyle fırtına yaratabilirler. Ölümsüzlük sanıldığı kadar uzak bir ihtimal değil."

"Kraliyet ailesi neden bir Ölümsüzün şehrimizde yaşamasına izin versin ki?"

"Onu öldürememenin yanı sıra mı? Başbüyücü gerekli bir kötülük. Başka kim Fabrikasyon'un kullanım alanlarını ve sınırlarını araştırmak için hafızasını feda etmek ister ki? Kraliyetin ona ihtiyacı var ve politikaya karışmadığı için de istediğini yapmasına izin veriyorlar. Başka istekleri olsaydı hakkında bir şeyler yapılırdı diye düşünüyorum."

Önümde duran şeyin şokunu hala üzerimden atamamıştım ki, Kaydedicinin söylediklerinin anlamını kavrayabildim.

"Ve yıllardır bir Unutulmuş olmasına rağmen, hala bu günlükleri araştırıyor ve yazıyor mu?"

"Bu günlükleri saklaması kralın ondan tek isteği. Tüm hastanelerden o sorumlu; ortadan kaybolursa onlarca yıl geriye gideriz. Bu günlükler önleyici bir tedbir, küçük bir güvenlik. Ve anladığım kadarıyla, eski günlüklerini hala okuduğu ve bazı şeyleri neden yaptığına dair notlar aldığı için bunu umursamıyor. Riske atılamayacak kadar değerli ya da önemli olan her şeyi vücuduna dövme olarak yaptırıyor. Ama bu Fabrikatörler için yeterince yaygın."

Fabrications'ı kullanmayı öğrendiğimden beri ilk dövmemin ne olacağını merak ediyordum.

"Şaşırdım," dedi Symon, elinde kitaplarla. "Onları görmek istemeden önce tüm bunlardan haberin yok muydu?"

"Hayır. Hiç de değil."

Bu ondan bir kahkaha kopardı. "İyi şanslar Michael. Anlaşmamız uyarınca bu odaya girebileceğinizi bildireceğim, ancak kütüphanenin geri kalanı size yasak olacak. Özel bir kimliğe ihtiyacınız yok. Markanız kim olduğunuzu yeterince kanıtlıyor. Gezgin burada aradığınız her ne ise bulmanıza yardımcı olsun."

Kapı arkasından kapandı ve beni ölümsüzlüğe ulaşmış bir adamın binden fazla dergisiyle baş başa bıraktı.

Dark ölümsüzlüğü mü arıyordu? Notları, belirli bir cildi tanımlayacak bir ipucu ya da şifre içerdikleri için mi istemişti? Ve Paralı Asker şirketi yıllar önce bu kitapları neden istemişti? Hepsini okumanın bir ömür süreceğini biliyorlar mıydı?

Bazı rafların üzerinde hangi kitapların o bölümde olduğunu gösteren küçük altın plakeler vardı. Bazıları çok özeldi, örneğin *Unutulmuş Olarak İlk On Yıl gibi*, diğerleri ise daha geneldi. Bir levhada "*Başboş Yıllar*" yazıyordu. Ve bin beş yüzden fazla günlük arasından bir tanesi, bir Paralı Asker bölüğünün Hollow Kütüphanesi'ne ne için saldırmak istediğini gösterebilirdi - yıllar sonra başka bir Paralı Asker'in sadece bir ipucu elde etmek için öldürmeye razı olduğu şey. Mantıken, savaştan sonraki günlüklerin hiçbirinde bu Paralı Askerlerin aradığı şey bulunmayacaktı. Ama bu bin beş yüz kişiden kaçını eledi? Birkaç on yıl değerinde mi? Bunların hepsini birkaç haftada, hatta birkaç yılda bile okuyamazdım. Önemli bilgileri bir Unutulmuş'un saçmalıklarından ayırmak için bile günlüklere temel bir aşinalık kazanmam ne kadar sürerdi?

Nereden başlamalıydım? En başından başlayıp bu adamın hayatının tüm hikâyesini öğrenmek en iyisi miydi? Yoksa savaştan başlayıp geriye doğru ilerlemek mi daha iyiydi? Ya da babamın idamıyla başlayıp Başbüyücü'nün aileme karşı neler hissettiğini mi anlamalıydım - tabii bu arayışta bunun bir önemi varsa.

Çok fazla değişken vardı. Etkili, metodik bir yaklaşım düşünmek için kavrayamadığım çok fazla faktör vardı.

Ben de mantıklı görünen tek şeyi yaptım. Rastgele bir dergi seçtim, açtım ve okumaya başladım.

Sarı birkaç hafta önce ayrıldıktan sonra bugün bana başka bir çırak getirdiler. Onu özlediğimi söyleyebilirim, ama □inally için bir rahatlama.

□ind o□□ice adresimdeki eşyaları yeniden kendi ihtiyaçlarına göre düzenlemeye çalışmadan ve özenle düzenlediğim her şeyi mahvetmeden.

Herkes Unutulmuş olduğum için □iles adresimi nereye koyduğumu hatırlayamadığımı sanıyor ama yanılıyorlar! Çoğu zaman.

Hatırlayamadığım zamanlarda ise rutinlerim beni geri getiriyor.

Zihin bocaladığında bile bedenin□inds bir yol bulması şaşırtıcı.

Sanki hafızamızdaki boşluğu bizim için □ix doldurmaya çalışıyor.

Vücudumuzun bize ne kadar iyi baktığını asla anlayamayız.

Bir anne ya da babanın yaptığı gibi. Bu yeni çırağı eğitmek zorundayım.

-Yeşil, sanırım ona Yeşil diyeceğim- eşyalarımı nasıl sevdiğimi ve onun olmayan şeylere dokunmamam gerektiğini. Artık hiç □ind iyi yardım alamıyorum. Belki bir gün tekrar yalnız çalışmama izin verilir.

Her kim □irst ihtiyacım olduğunu söylediye

bir çırağın □ired adresinde olması gerekirdi. Onları □ire yaptım mı?

Sanırım yaptım. Olmalıydım. Yapmalıydım. Böyle bir aptalın benim için çalışmasına izin vermezdim. Bunu Green'in □irst ödevi yapacağım.

Aptalın ben □ired olup olmadığını anlamak için. En azından onu yolumdan çekmiş olurum. Araştırmama odaklanmalıyım. Hâlâ öğrenmediğim çok şey var.

öğrendim.

Kitabı kapattım ve rafa geri koydum: önemli bir şey yoktu. DeneySEL Yıllar bölümünden başka bir kitap seçtim ve tekrar denedim.

Krala ve Malcolm Kingman'a keşfettiklerimi anlatmalıyım. Nesiller boyunca Fabrikatörlerin sınırlarını ve uzmanlıklarını anladığımızı düşündük. Meğer sadece en temel kuralları ve teorileri biliyormuşuz ve bu beni itiraf edebileceğimden daha fazla endişelendiriyor.

*Yeteneklerini tek başlarına ortaya koyan Fabrikatörleri inceledikten
sonra*

Talimat, Fabrikatörlerin uzmanlıkları önceden belirlenmiş olarak mı doğduklarını yoksa doğanın bunu belirlemede bir rolü olup olmadığını merak ediyorum. Hollow'a bir açıklama yapmadan önce daha fazla araştırma yapmam gerekiyor.

Akademi. Her iki durumda da, mümkün olduğunu düşündüğümüzden çok daha geniş bir uzmanlık yelpazesi var.

Braven'de, Ses uzmanlığı olan kör bir kadın ve orta yaşta Duman uzmanlığı gösteren bir demirci hakkında raporlar aldım.

Vurano'da, Geçersiz Kılma ve diğer uzmanlıkları Kopyalama yeteneğine sahip bir dizi tek yumurta ikizine dair raporlar aldım.

Naverre'de, Ahşap uzmanlığına sahip yabani bir çocuk ve daha iyi bir terim bulana kadar şimdilik zehirli olarak kabul ettiğimiz bir uzmanlığa sahip hasta bir genç adam hakkında raporlar aldım.

İçinde-

Fabrikatör uzmanlıklarının listesinin üç sayfa daha devam ettiğini fark ettiğimde kitabı kapattım. İlginçti ama şu anda aradığım şey bu değildi. Zaman çizelgesinde babamın idamına doğru ilerledim ve rastgele başka bir günlük seçtim.

Son zamanlarda Hollows'taki hastane sayısını şehir başına bir iken başkentte yaklaşık dörde, diğer büyük şehirlerde ise ikiye çıkardık. şehirler ve çiftçilerin yaşadığı dış bölgelere yayılmış birkaç klinik. Her birinde yetkin doktor ve hemşirelerimiz olduğundan emin olmak için istediğimden daha fazla seyahat etmek zorunda kaldım ve birkaç gün önce kuzeydeki Naverre'ye, uygun tıbbi tedavi yerine kan almayı teşvik eden bir doktorla uğraşmak için hazırlıksız bir ziyaret yapmak zorunda kaldım. Onun beceriksizliği Yüce Asil Katherine Naverre'nin ve doğmamış çocuğunun hayatına mal oldu. Daha hızlı olsaydım, belki de onu kurtarabilirdi.

Daha fazla hayat kurtarmak için tıbbi bilgiyi genişletmeye ve paylaşmaya devam etmeliyiz. Keşke insanlar bunun ne kadar önemli olduğunu anlasaydı.

daha iyi. Hollow'da her şey güçle ilgili gibi görünüyor. Bazı günler Tıp Fakültesi kurulmadan önceki, sadece benim ve araştırmamın olduğu yılları özliyorum. Isaac'in bu durumdan memnun olduğunu biliyorum.

babasının mirasını devam ettiriyoruz, genel olarak yardım için çalışıyoruz Halk. Güya onu son gördüğümde bana da aynı şeyi söylemişti ve Orange nedense her görüşmemizde bana bunu anlatmaktan vazgeçmiyor.

yeni bir bölgeye geldi. Yemin ederim bir gün onu nadir bulunan otlardan almaya göndereceğim ve ormanda bırakacağım. Soylu babasının itiraz edeceğinden, bana bağıracağından, düelloya davet edeceğinden ya da bugünlerde bu aptallar adalet ararken ne yapıyorlarsa onu yapacağından hiç şüphem yok. Aslında, ben bunu yapabilirim. Eğlenceli olurdu. Özellikle de Vurano harabelerinin yakınında olursak... ve araştırmamı yapmak için biraz huzur ve sessizliğe bayılırım. Gerçekten daha iyi çıraqlar edinmeliyim.

Hâlâ değerli bir şey yok. Başka bir kitaba uzanırken durakladım. Sadece bir tane almak yerine, her bölümden bir günlük seçtim ve sonra yüksek kitap yığınının masaya getirdim. Hepsini okumak bir ömür sürebilirdi ama bir yerden başlamalıydım ve karşımdaki aşılmaz ihtimaller hakkında sızlanmanın bana bir faydası olmayacaktı.

Ben de okumaya başladım, okudum, okudum ve okudum.

AVCILAR

Av sabahı Domet'le buluşmaya geç kaldım, çok geç kaldım.

Bağrıışmalarla uyanmışım, aslında bu yeni bir şey değildi. Genellikle tek değişen, ailemin çeşitli üyeleri arasında dönüp duran kaynaktı. Ancak bu sabahın özelliği, bağırıışların beni bir yığın kitabın üzerinde uyurken bulan bir Arşivciden gelmesiydi. Kitapların bütünlüğünden korktuğu için beni sandalyemden itmiş ve dikkatsiz olduğum için bana bağırmıştı. Günün büyük bir kısmını okuyarak geçirdiğimi ve gece Başbüyücü Odası'nda uyuyakaldığımı fark ettiğimde hemfikiridik. Kaybedecek çok az vaktim olduğu için Dark'ın zarfını *Ejderha Yanılgısı* adlı bir dergiye sakladım ve Domet'in evine doğru koştum.

Midem guruldamayı durdurmuyordu, boğazım kum yutmuşum gibi hissediyordu ve sırtımdaki her kas, uyku düzenimi seçtiğim için öfkeliydi. Yeni uyandığım gerçeğini saklamak için fazla zamanım yoktu. Domet'in bunu fark edeceğinden ve beni azarlayacağından hiç şüphem yoktu. Daha da kötüsü, yolda yanlış bir dönüş yaptım ve geri dönmek zorunda kaldım. Bu aptalca bir hataydı, çünkü şehrin sokaklarında koşarak büyümüşüm, bu da beni daha da geç yapmıştı.

Domet'in evine yaklaştığımda onu merdivenlerde beklerken gördüm.

"Sana ne oldu?" diye sordu.

"Geceyi Hollow Kütüphanesi'nde kitap okuyarak geçirdim." "Neden?"

"Fabrikasyon kullanımı hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalıştım," dedim. Tamamen yalan değildi: Başbüyücü, insanların Fabrikasyonlarına odaklanmak için kullandıkları çeşitli yöntemlerden bazılarını detaylandırmıştı. Onları denemiştim ama önerilerin hiçbirisi bende işe yaramamıştı.

Domet beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Normalden biraz daha az resmi giyinmişti; sade siyah bir gömlek, pantolon ve geniş kenarlı bir şapka giymişti. "Ava bu şekilde gidemezsin."

"Bu bir av, top değil."

"Size ne zaman avın balodan daha az önemli olduğuna dair bir işaret verdim? Soyluların bugün bir hayvanı öldürecek olması, bunu şık ve zarif bir şekilde yapmayacakları anlamına gelmez ve senin de hayvanla karıştırılmana izin veremeyiz."

"Evime dönüp üstümü değiştirmemi ister misin? Şansım yaver giderse bir yerlerde banyo yapabilirim."

"Hayır," diye açıkladı Domet. "Kendim yaparım. Gel, daha önce sabahları 1 kat daha kötü oldum."

Ve bunda ciddiydi. Beni ponza ve vanilyalı sabunla sıcak bir banyoya soktu ve dakikalar içinde her yerimi keselememi emretti. Cildim pembeleşip acımaya başladığında, Domet şansın bir etken olamayacağı kadar iyi olan av kıyafetlerimi giydirdi. Hatta biz oradayken botlarımdaki deliklerden hiçbirinin yırtılmayacağından emin oldu. Yarattığı şeyden memnun kaldığında, Kral'ın Bahçesi'ne doğru yola çıktık. O saç kesimi hakkında korkunç şeyler mırıldandı, ben de yemek yedim.

Hollow Kalesi her standarda göre bir inşaat harikasıydı, nehrin batı kıyısında yer alan taş ve köprülerden oluşan yüksek bir yapıydı. Bin yıldan fazla bir süredir ayakta duruyordu ve her yeni kral ya da kraliçe, bir şekilde birbiriyle uyumlu çalışan farklı tarzların bir karışımı olana kadar bir şeyler eklemiş ya da güncellemişti. Sol tarafı uzun, sivri ve süslüydü, gereğinden fazla Aying payandası vardı; sağ tarafı ise temiz, sade ve sağlamdı, tek bir taş bile yerinde değildi. Tüm Hollow'un toplamından daha fazla sır ve gizem barındırıyordu - birkaç paranoyak kralın ve aşırı hevesli mimarların sonucu

-Ve ben çocukken hepsini keşfetmek istemiştim. Şimdiye kadar bulduğum en iyi şey, yıldız şeklinde meyvelerle dolu boş bir kasa ve açmanın bir yolu olmayan bir kapıydı. Kendi kişisel sığınağım.

Ama Kral'ın Bahçesi tamamen başka bir şeydi. Etkileyici olmaktan çok büyüliydi. Kalenin arkasına sıkışmış, kilometrelerce uzanıyor gibi görünüyordu ve kış çiçeği ve morsalkımdan güllere ve kuzgun kuyruklarına kadar akla gelebilecek her ağacı ve yarattığı içeriyordu. Tabii ki Ay'ın Gözyaşları hariç. Onlar sadece çok özel yerlerde yetişirdi ve tohumdan aktarılamaz, beslenemez ya da yetiştirilemezdi. Yetiştirilmelerinin neden bu kadar zor olduğu Hollow'un en büyük gizemlerinden biriydi.

Bahçelerin ışıltılı kapılarından geçerken Domet beni durdurdu ve "Buna hazır mısın? Bu etkinlikte önceki nesilden soylular da olacak."

"Ne? Bundan bahsetmemiştin."

Bir duraklama. "Gerekli olana kadar bilmemenin en iyisi olduğunu düşündüm. Kralın ya da Kuzgunlarının burada olacağını sanmıyorum ama..."

"Ama bir şans var mı?"

Domet gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Bahçenin derinliklerinden kahkaha ve müzik sesleri geliyordu. "Küçük bir ihtimal. Ben şahsen bundan şüpheliyim, bu yüzden hiç bahsetmedim. Duyduğum dedikodulara göre, Yozlaşmış Prens'in yanı sıra törene katılan en önemli Yüksek Soylu ben olacağım."

"Eğer gerekli olsaydı, beni ondan koruyabilir miydin?"

"Hayır," dedi açıkça. "Yaşlı soylular ve ben sizin katılacağınız ava katılmayacağız. Olsa olsa birkaç kuş ya da bacağı kırık bir yaban domuzu gibi yeni bir av yapmamızı bekliyorum. Yozlaşmış Prens sizinle olacak. Bu bir lütuf, çünkü sizin hakkınızdaki iyi haberleri diğerlerine yaymamı sağlıyor. Dikkati ne kadar uzun süre dağılırsa, kralın doğum günü partisi için Hollow Sarayı'na davet edilme şansınız o kadar artar."

"Sanırım onun dikkatini dağıtacağım," dedim. "Ölmeden ya da sakat kalmadan."

Domet'e baktım. "Bu bir tören avı, kontrol altında. Nasıl yaralanabilirim ki? Bugün yüzlerce kişi katılacak."

"Seni öldürmek istiyorsa, av sırasında bunu denemeyeceğini sana düşündüren nedir?"

"Bir anlaşmamız var. Sonsuz Vals sırasında müdahale etmeyecek. Tanıklar vardı."

"Buna ihtiyacı olmayacak. Av avdır ve insanlar bu avlarda her zaman yaralanır. Ve bugün avlayacağınız yaratık ne kadar egzotik olursa, kaza ihtimali de o kadar artar. Ayrıca, onu memnun etmeye hevesli bir sürü Taht Arayıcısı var."

"Dikkatli olacağım."

Domet topallayarak ilerlerken güldü. "Atalarının tüm kibrine sahipsin. Takip etmeden önce bana birkaç dakika ver. Birlikte çalıştığımızdan şüphelenmelerine izin vermeyelim."

Gerekenden daha uzun süre oyalandım. Bir yanım paranın en büyük endişem olduğu o basit günleri özliyordu. Zaman zaman boktan bir hayat olmuştu ama benim hayatımdı ve yanımda arkadaşlarım ve ailem varken her zaman daha kolay olmuştu. Şimdi birileri her zaman iplerimi çekiyor gibi görünüyordu. Bahçeye girmeden önce bu düşüncelerle fazla oyalanmamaya çalıştım. Kapıdaki muhafızlar beni durdurmadı ya da geçmişte olduğu gibi kimlik sormadı, markam kim olduğumu ve neden burada olduğumu doğrulamak için yeterliydi. Şimdiye kadar her soylunun ne yaptığını bildiğinden şüphelenmiştim.

Ama avın büyüklüğünden hiç şüphelenmemiştim. Çocukken avlara katılmama hiç izin verilmemişti; ebeveynlerimiz bahçede hoplayıp zıplarken ben hep kardeşlerim ve diğer kraliyet çocuklarıyla birlikte kalede kalmak zorunda kalmıştım. Bu yüzden Domet'in ima ettiği tehlikeyi ancak şimdi, av gözümün önündeyken anlamaya başladım. Bölgede çeşitli soylu mühürleriyle süslenmiş bir elli çadırdan fazlası, her renk ve cinsten düzinelerce at ve binlerce olmasa da yüzlerce silah olmalıydı. Avladığımız her neyse, bacağı kırık bir yaban domuzu olmadığı kesindi.

Avın görüntüsü bunaltıcıydı ve nerede olmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Arazide dolaşmaya başladım ama üretken olup kırmızılı kızı bulmak ya da Ryder mührünü aramak yerine kraliyet çocuklarıyla geçirdiğim yaz günlerini anımsadım. Eskiden tam da bu arazide ebelemece oynardık. Lyon ve Davey her zaman açık alanda koşmayı tercih ederken, prenses ağaçlara tırmanmayı severdi. Hiçbir zaman gölgede kalmaktan hoşnut olmadığım için, kız kardeşim ve Yozlaşmış Prens gibi daha kolay hedefler yerine hep onun peşinden gitmiştim. Çalışların kahkahalarını yüzleri kadar iyi gizleyemediğini fark edemeyecek kadar gençtiler.

Ne kadar kaygısız bir çocukluktu. O hayata geri dönmek için neler yapmazdım.

Dolaşan ayaklarım beni, bir zamanlar aileme hizmet etmiş olan Alçak Asillerin birkaç bakışının yanından, üzerinde siyah bir ejderha bayrağı dalgalanan altın bir çadıra götürdü. Ryders'ı bulmuştum. Başka pek az seçeneğim ve arkadaşça davranabileceğim daha az insan olduğu için, Kayleigh ya da Lyon'un içeride olmamasını umarak bir anımı ayırıp çadıra girdim.

Değildiler. Ama Kai yanıdaydı, yanında üç köpek ve çelimsiz bir çocuk oturuyordu. Çocuk, solgun yüzüyle neredeyse aynı tonda bol giysiler giyiyordu. Saçları seyreلمişti ve kar gibi açık renkti; saçlarına küçük altın çizgiler serpiştirilmişti. Elinde tahta bir ejderha vardı ve onu havada uçururken kükreme sesleri çıkarıyordu. Domet'in kitabına dayanarak, eğer söylentilere inanılacaksa, bunun Joey Ryder, hasta dilsiz olduğunu varsaydım. İçeri girer girmez üç köpek ayağa fırladı ve bana doğru koşarak beni yakından izlemeye ve koklamaya başladı.

"Kim var orada?" Kai sordu.

Köpekleri beni incelemeye devam ederken "Michael Kingman," dedim. "Sana gizlice mi yaklaştım?"

Kai dilini şaklattı ve hemen üç köpek de oturdu, hiçbirisi gözlerini benden ayırmadı. "Evet, ama bunun tek nedeni dışarıdaki gürültünün fabrikasyonlarımı kullanmamı zorlaştırması. Her neyse, burada ne arıyorsun Michael?"

"Başka nereye gideceğimi bilemedim. Kendime ait bir çadırım olacak gibi değildi."

Ayrıca 1. Domet'in çadırına da gitmiyordum.

"Bunu fark etmeliydim," dedi. "Bir şeye ihtiyacınız var mı? Müstakbel kayınbiraderimle paylaşmaktan mutluluk duyarım." Son kısmı gülümseyerek söyledi.

"Önce köpeklerinizi çağırabilir misiniz?"

"Benim var. Babam onları sadece insanlara bakmaları için eğitti. Çoğu insanı rahatsız ediyor."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Köpeklerin arasına girdim ve küçük masada Kai'ye katıldım. Kardeşi hâlâ yerde eğleniyordu. "Bu Joey, değil mi? Ava katılmıyor, değil mi?"

Kai bana tombul bir su tası uzatırken başını salladı. "Hayır, annem birazdan onu alacak. Annem uyuyabilsin ve babam kralla görüşmelerine geç kalmasın diye sabahları ona ben bakıyorum."

"Çok nazıksınız."

"Aile aileye bakar. Ve hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğime karar vermemi geciktirmeme yardımcı oluyor. Kardeşimin bakıcısı olduğumu ve şimdilik Fabrikatör ordumuzun yanında öğrenim gördüğümü söylersem kimse beni sorgulamaz."

"Hayatında ne yapmak istediğini bilmiyor musun?"

Kai kendi kendine kıkırdadı, sonra zırhını ve eldivenlerini giymeye başladı. Şaka her neyse, kaçırmış gibiydim. "Ben ailenin üçüncü çocuğuyum, bu yüzden seçeneklerim sınırlı. Kayleigh aile reisi olacak. Karin bir Kuzgun. Bu standarda uygun yaşamanın bir yolunu bulmalıyım. Bir şekilde."

"Nasıl olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır," dedi sessizce. "Amcam Gezginler Kilisesi'ne katıldı ve orada başarılı olabileceğimi söylüyor ama bunu istediğimi sanmıyorum. Bunu yaparsam sadece kör keşiş olarak tanınacağımı hissediyorum. Ki bu da istediğim bir unvan değil."

"Anlaşılabilir."

Başını salladı. "Er ya da geç ne istediğimi bulacağıma eminim. O zamana kadar Sonsuz Vals'e katılacağım ve Fabrikasyonlar ve politika hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğreneceğim."

"Fena fikir değil." Domet'le tanışmadan önce aklıma gelen tüm planlardan daha iyiydi. "Bugün ne avlayacağımızı biliyor musun?"

"Hayır, ama büyük bir şey olacak. Geçen yıl Savaşan Devletler'den gelen uzun dişli bir kaplan vardı. Görünüşe göre sadece on beş muhafızı ve aşırı hevesli bir Düşük Asil'i öldürdüğü için Prens hayal kırıklığına uğramış."

Belli ki Domet haklıydı. Anlaşma olsun ya da olmasın, Yozlaşmış Prens bugün peşime düşecekti. Başta düşündüğümünden daha dikkatli olmalıydım. "Avlar hakkında bilmem gereken bir şey var mı? Daha önce hiç ava çıkmadım."

"Kahraman olma. Kahramanlar

Hollow'da ölür." "Yeterince basit.

Başka bir şey var mı?"

Kai sırtını çatlattı. "Pek sayılmaz. Mızraklıların ve mızrakçıların arkasında olacağız. Düzeninizi bozmadığınız, koşmadığınız ve canavara

saldırmadığınız sürece,

Sen bir olmalısın. Ben seninle kalacağım, böylece bir şeyler ters giderse ilk ben göreceğim."

"Bu bir şaka, değil mi?"

"Belli ki. Ben körüm. Görüşümle dalga geçtiğimde gülebilirsin, Michael."

"Yapabilir miyim?"

"Yapabilirsin. Dediğim gibi, körlüğün benim tek etiketim olmasını istemiyorum. Bu benim bir parçam ama benimle ilgili tek şey değil. Ben engelimden daha fazlasıyım."

"Not edildi."

Kai bir silah rafına doğru ilerledi. "Av için bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Evet," dedim silahlara daha iyi bakabilmek için onun yanına doğru ilerlerken. Baltalardan büyük baltalara, topuzlardan mızraklara kadar pek çok seçenek vardı.

Kai raftan kendisi için bir mızrak seçti ve ardından "Kılıç?" diye sordu. "Hayır. Nasıl kullanılacağını bilmiyorum."

Kai bulutlu gözlerini görebilmem için başını çevirdi. "Bu bir yalan. Kılıç kullanmada ne kadar iyi olduğunu biliyorum."

"Hayır, istemiyorum-"

"Çocukken pek çok turnuvada dövüştün ve hafızam beni yanıltmıyorsa birçoğunu da kazandın. Ki öyle."

"Bu-"

"Kingman Ailesi Kılıç Ustası Okulu'ndan bahsetmeme gerçekten gerek var mı? Düşüşten önce de ünlüydü. Kraliyet ailesi hariç diğer Yüksek Asillerin hepsinden daha fazla."

"İyi," diye mırıldandım. "Ama artık onları kullanmıyorum. Başka bir şey almayı tercih ederim."

"Neden böyle bir yetenekten vazgeçersin ki?"

"Babam bana kılıç ustalığı hakkında bildiği her şeyi öğretti. O idam edildikten sonra, bana öğrettiklerini kullanmaya devam etmek yanlış geldi. Bu yüzden o zamandan beri kullanmadım ve bir daha da kullanacağımı sanmıyorum."

Joey'nin oyuncağıyla oynarken çıkardığı sesler ve köpeklerin nefes nefese kalması dışında aramızda bir sessizlik vardı.

"Sen baban değilsin," diye ilan etti. "Sen bir Kingman'sın, hain değil."

"Bugünlerde çok az fark var." Üzerinde mühür olmayan ahşap bir uçurtma kalkanı aldım. Kayışı ve tokasıyla oynayıp tam oturduğundan emin olduktan sonra sırtıma astım. "Bunun için teşekkür ederim. Sanırım araziyi biraz daha keşfedeceğim. Gitmem gereken bir yer var mı?"

Kai'nin konuşmaya devam etmek istediğini ama benim için konuyu kapattığını söyleyebilirim. "Hayır. Yozlaşmış Prens av başlamak üzereyken herkesi toplamak için bir boru çalacak. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Zırh? Kalkan olmayan bir silah?"

"Hayır," dedim. "Kalkan bir tane olacak ve zırh beni sadece yavaşlatır."

Kai öylece bıraktı ve küçük kardeşini kucağına aldı. Köpekleri içeri girdiğimde de aynı dikkatle beni izlediler. Dışarısı artık biraz daha aydınlıktı ve daha da fazla insan gelmişti. Özellikle herkesten daha gürültülü olan bir grup vardı. Kim olduklarını ve ne yaptıklarını görmek umuduyla meraktan gürültüyü takip ettim.

Yaklaştıkça, en gürültülü grubun yenilik avına katılan insanlardan oluştuğunu ve çok içtiklerini fark ettim. Bir düzine tahta fiçı sıralanmıştı ve kabı olan herkesin ağzına kadar birayla doldurmasına izin veriliyordu. Domet ve Büyükelçi Zain fiçıların yanındaydı, bir düzine insanla birlikte gülüyor ve içiyorlardı, herkesin elinde dolu bir tankard vardı. Yanlarından geçip oturacak bir yer bulduğumda ve gelip giden insanları izlediğimde ikisi de fark etmedi.

Domet'in kitabında listelenen soyluların çoğunu gördüm. Obsidyen derili Ata Morales vardı, Naverre ailesinin yerine Yüksek Asil statüsü kazanan en yeni ailenin reisi. Daha önce Kingman ailesine sadakat yemini etmiş olan pek çok aileden ikisi olan Page ve Cutter ailelerinin bir kısmı da oradaydı. Kalabalığın arasına karışmış, çeşitli soyluları koyun gibi takip eden birkaç Sacrilces bile vardı. Son olarak, Yozlaşmış Prens'i devasa beyaz bir atın üzerinde, Taht Arayıcıları ve iki Kuzgun'u da yaya olarak arkasında yürürken gördüm. Naomi ortalıkta görünmüyordu, bu da ilk başta görüldüğü kadar ona bağlı olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Yine de Trey onun yanındaydı ve insan kalabalığının arasında gizlenmiş olsa bile beni anında gördü.

Yozlaşmış Prens arkasını döndüğü anda Trey bana doğru yürüdü. "Michael."

"Trey," dedim, ayağa kalkarak. "Sen-"

Trey ceketini açtı, böylece orada saklı olan Aintlock tabancasını görebildim. Birkaç dakika sonra ceketini kapattı, yüzünde ne bir gülümseme ne de bir ifade vardı.

Beni dinlemesini beklemiyordum ama Kral'ın Bahçesi'ne silah getirmesini de beklemiyordum. Jamal olmadan içgüdüleriyle hareket ediyordu, zihni duygularla bulanıktı. Bunun sonu hiç iyi bitmedi.

"Sen deli misin?" Ellerimi savunmak için hafifçe kaldırarak sordum. "Eğer biri bunu görürse, öğleden önce asılırsın."

"Cemal öldü," dedi, sesi giderek yükseliyordu. "Bana ne olacağı umurumda değil."

"Ama ben istiyorum! Benim hatam olduğunu biliyorum, ama izin ver yanında olayım-"

"Seni öldürebilirim," dedi. "O muhafızın kılıcını çalabilir ve sonra onunla seni kalbinden bıçaklayabilirim. Yozlaşmış Prens muhtemelen bunu yaptığım için beni asilzade ilan ederdi. Cemal onları hep kıskanırdı. Her zaman kendine ait bir kuş tüyü yatağı olsun isterdi. O daha iyisini hak ediyordu."

"Trey, izin ver açıklayayım, sonra ne istersen yaparsın."

Kendi kendine kıkırdadı. "Pozisyonlar tersine dönseydi ve kız kardeşini öldürseydim, bahaneler için duraklar mıydın?"

Ellerimi indirdim. "Hayır, yapmazdım." "En azından dürüstsün."

"Buna katılacak çok kişi olduğundan emin değilim." Bir duraklama. "Şimdi ne olacak, Trey?"

"İntikamımı alacağım, Michael," dedi. "Ama bugün değil. Seni burada öldürmek anlamsız olurdu. İntikamımı almaya karar verdiğimde, bu boşa gitmeyecek. Aileni ve mirasını yok edecek."

Trey bana sırtını döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"Trey," dedim. Yürümeyi bıraktı ama bana bakmadı. "Kardeşini kimin öldürdüğünü bilmek istiyor musun? Çünkü sorumlu ben olsam bile, ben olmadığımı biliyorsun."

"Kimdi o?"

"Asi İmparator'un yakın arkadaşlarından biri. Boynunda dövmesi olan kaba saba bir adam. Kardeşini vurduktan sonra belini kırmış olabilirim."

"Onu tekrar görseniz tanıyabilir misiniz?"

"Kesinlikle."

"Güzel," dedi ve sonra tekrar Yozlaşmış Prens'in yanına yürüdü.

Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Keder onu değiştirmişti. Belki bir gün tekrar konuşabilirdik ya da barışabilirdik. İntikam almak için tüm anılarını kaybetmeden önce olmasını umuyordum.

Arkadaşımı özlemiştim. Fazla arkadaşım yoktu ve onu kaybetmek istemiyordum.

Çok geçmeden Kai ve kırmızılı kız beni buldular, ikisi de savaş için giyinmişlerdi ve benim giydiğim kumaş yerine ağır deri giysiler giymişlerdi. Kai omzuna asılı bir mızrak ve ağ taşıırken, kırmızılı kız bir savaş çekici taşıyordu. Onu tutuş şekline bakılırsa, çekiç konusunda benden daha tecrübeli olduğu belliydi.

Avın başlamasını beklerken hiçbirimiz konuşmadık, daha çok Yozlaşmış Prens'in ilerleyişini izlemeye odaklanmıştık, sanki zaten kralmış gibi kasıla kasıla etrafta dolaşıyordu. Onun şu anki canavar haline gelişini görmenin nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirdim.

Birlikte büyümüş olsalardı Yozlaşmış Prens'in daha farklı olup olmayacağını, onun dönüşümünü engelleyip engelleyemeyeceğini hep merak etmiş olan Gwen için üzüldüm. Prensес hakkındaki iyi bir insan olduğuna dair söylentiler, artık pek ortalıkta olmasa da beni biraz olsun rahatlatıyordu. Ama bunu ona karşı kullanmakta zorlanıyordum. Yakında taç onun başında olacak ve bir daha asla özgürlüğü tadamayacaktı.

Yozlaşmış Prens kemik borusunu öttürdü ve çıkan ses herkesin dikkatini çekti. Neredeyse Celona'dan bir parça düşerken çalan çanlar kadar gürültülüydü. Herkes onun etrafında toplandı, tam da atı yakın mesafeden bol miktarda keskin dışkı saldığı sırada.

"Bayanlar ve baylar, yılın avına hoş geldiniz!" diye bağırdı, herkesi görebilmek için atının etrafında dönerek. "Sonsuz Vals'e katılacak olanlar, hayatınızın en güzel anlarını yaşayacaksınız! Ve potansiyel olarak, birkaçınız için, bu hayatlarınızın sonu da olabilir. Yaban domuzu, geyik, tavşan ya da sülün avlanan diğer yerlerin aksine, biz sadece en iyileri avlıyoruz. Elbette, Sonsuz Vals'e katılmayanlar, kana susamışlıktan ziyade yiyecek ve içeceklerle ilgileniyorlarsa yaban domuzu avlama seçeneğine sahip olacaklar. Doğru mu, Yüce Soylu Domet?"

Domet kocaman bir gülümsemeyle dolu kadehini kaldırdı. "Zaten ikinci kadehimdeyim ve yavaşlamaya hiç niyetim yok. İsimsizler zafer için dövüşürken cesareti olan benimle içmeye gelsin."

Verdiği yanıt kalabalıktan birkaç kahkaha koparmasına neden oldu ama o derin derin içerken Domet'in Hollow Court'ta nasıl bu kadar güç topladığını anlamaya başladım. Kavgacı değildi ama taktikseldi. Ve savaş alanı bir partideki fıçıyı bile kapsıyordu. Keşke onu daha iyi anlayabilmek için ilk elden görebilseydim.

Prens, "Benimle birlikte avlanacak olanlar için açıklamama izin verin," dedi. "Hedefimiz çoktan bahçeye salındı, bir Kuzgun ve bir Paralı Asker babamın değerli bitkilerine çok fazla zarar vermemesini sağlamak için ona göz kulak oluyor. Sürprizi bozmadan önce, bugün ne avlayacağımıza dair bir tahmininiz var mı?"

"Bir mamut!"

"İki uzun dişli kaplan!"

"Bir ayı ailesi!"

"Bir fil!"

"Yanlı!" diye bağırdı, atının üzerinde bir el hareketiyle. "Bugün en eski masalları ve gelenekleri kucaklıyor ve bir ejderha avlıyoruz!"

Homurdandım. Yüksek sesle. Tam o anda kalabalığın üzerine tam bir sessizlik çöktü. Neredeyse herkes bana doğru döndü, aniden dikkatlerinin öznesi oldum ve Yozlaşmış Prens kocaman bir gülümsemeyle gözüme takıldı.

Kahretsin.

Ona bir fırsat vermiştim. Ve her ne olacaksa, bundan kurtulamayacağımı biliyordum. Belli ki harekete geçmeden önce düşünmek benim güçlü yanlarımdan biri değildi.

"Oh, Michael, ejderhalara inanmıyor musun? O halde bugün seni bir sürpriz bekliyor. Avladığımız şey çok ama çok gerçek ve çok ama çok tehlikeli."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Yozlaşmış Prens devam etti: "Biliyor musun Michael? Geleneklere aykırı ama saraya dönüşünü kutladığımız için bir istisna yapabileceğimize inanıyorum. Neden biz soylular yerine mızraklılar ve mızraklılarla gitmiyorsun? Bunun sadece ejderha kılığına girmiş bir at olduğunu iddia etmeni istemeyiz, değil mi? Ayrıca bu bize

bir Kingman'ın neyden yapıldığını görmek için. Siz ne düşünüyorsunuz? Michael Kingman bugün ava liderlik etmeli mi?"

O kadar çok gürültü vardı ki, yapabileceğim her türlü azarlamayı bastırdı. Çemberin diğer tarafından Domet'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Görünüşe göre bir av liderimiz var!" diye ilan etti prens, açıkça sevinçliydi.

Tamamen ve tamamen oyuna getirildikten sonra kıpırdamadan dururken bir alkış ve kadeh tokuşturması daha. Beni sabote ettiğini bile iddia edemezdim, herkesin önünde homurdandıktan sonra bana bir *onur* vermişken olmazdı.

Beni tanıyordu. Eğilimlerimi, fikirlerimi ve olası eylemlerimi. Bunca yıldan sonra beni unutmuş olabileceğini ve bir önceki bahsimizi kazandıktan sonra bile boş boş oturacağını düşünmekle aptallık etmiştim. Ama bu oyunu iki kişi oynayabilirdi ve Sirash atış yaparken benim konuşmamın bir nedeni vardı.

"Sevgili prensim!" Bütün gözler bana dönerken yakındaki bir masanın üzerine atlayarak bağırdım. "Bana böyle bir onur verdiğiniz için size tüm kalbimle teşekkür ederim. Ama belki de bu şerefi başka biri hak ediyordur."

Yozlaşmış Prens kalabalığı susturdu, gülümsemesi kayboldu. "Hayır, bence bu senin için mükemmel bir fırsat Michael. Bunu ailenin hain değil kahraman tarafını kucaklamak için bir fırsat olarak gör. Yoksa bu hediye reddetmek mi istiyorsun?"

"Asla, prensim," dedim masanın etrafında yavaşça yürürken. "Sadece bunun benim için biraz... gereksiz olabileceğinden endişeleniyorum. Ne de olsa ben bir Kingman'ım. Damarlarımda Fatih'in kanı dolaşıyor. Kaşif ve İsimsiz Kingman hakkındaki hikayelerle büyüdüm. Belki başka biri de bir şans ister. Ailemin mirasının yükü düşünüldüğünde, bir ejderhayla yüzleşmek hiçbir şeydir."

"Kingman ailesi hiçbir zaman bir ejderha öldürmekle anılmadı."

Tek parmağımı çeneme vurdum. "Haklısın. Nasıl unutabilirim ki? Sanırım, eğer bu gerçekten bir ejderhaysa, o zaman ailemin efsanevi mirasına eşsiz bir katkıda bulunabilirim."

"Başarılı olduğunuzu varsayıyorum."

"Korkmayın prensim," dedim gülümseyerek. "Ben bir Kingman'ım. Bu ava liderlik edip ejderhayı yeneceğim ve atalarımdan hiçbirinin yapmadığı bir şeyi yapacağım."

Bitti. Ama sormak zorundayım: Sizce bir Ejderha Avcısı babanızın doğum günü partisinde hoş karşılanır mı? Yoksa bu yeterli değil mi?"

Ryder Keep'teki hatam, anlaşmamızın özel olarak yapılmış olmasıydı. İnanılmaz bir şey yapmışım - Celona'nın bir parçasını tüm şehir peşindeyken geri getirmiştim - ama bu işe karışanlar benim hakkımdaki fikirlerini değiştirmeyeceklerdi. Bu farklıydı. Eğer ona bir Ejderha Avcısı'nın Hollow Sarayı'nda hoş karşılanacağını kabul ettirebilirsem, kralın doğum günü kutlamasına davet edilmeyi garantilemiş olacaktım.

Kalabalık önünde her zaman bire birde olduğumdan daha iyi olmamın yardımı oldu. Ve ne yazık ki Yozlaşmış Prens bunu zor yoldan öğrenmişti. Bütün gözler onun üzerindeydi, bir cevap bekliyordu.

"Hollow on yıldır bir Kingman'den yoksun. Gerçekten o yeri tekrar alabileceğini düşünüyor musun? Babanın yaptıklarından sonra?"

"Ben babam değilim. Ben daha iyiyim."

Bu ejderha her neyse, onu yenebileceğimden emindim. Öyle olmasaydım bütün bunları yapmazdım.

Yozlaşmış Prens boynunu kırdı. "Son derece iyi eğitilmiş mızraklı askerlerim ve mızrakçılarım size haksız bir avantaj sağlayacaktır."

"Elinde silah tutabilen bir düzineden fazla insanım olduğu sürece onları zafere götürebilirim."

Güvenmediğim bir gülümseme takınmıştı. "Kingman ailesini Hollow'daki onurlu yerlerine geri döndürmek için yardım etmeye fazlasıyla istekli olacak uygun bir güç bulabileceğime inanıyorum."

"Teşekkür ederim, prensim. Ama soruma hiç cevap vermediniz. Bir Ejderha Avcısı Hollow Sarayı'nda hoş karşılanır mı? Bir Kingman olsa bile mi?"

"Evet," dedi yavaşça. "Sanırım yapardı."

Kollarımı açarak masanın üzerine atladım. "Peki o zaman, şu avı başlatalım, olur mu?"

Tezahüratlar kulakları sağır ediyordu. Kimse iyi bir performansı görmezden gelemezdi. Özellikle de soylular. Domet bile tankardını kıracak kadar sert sıkmasına rağmen bunun doğru hareket olduğunu biliyordu. Saklanmak yerine, bir Kingman gibi davranıyor ve kendimden faydalanılmasını reddediyordum.

Tarih bunu hatırlasın.

"Her zaman öncülerle birlikte at sürmek istemişimdir. Babam asla izin vermedi," dedi Kai, kırmızılı kızla birlikte yanıma gelirken. "İyi erkek ve kadınların öldüğü yer olduğunu söylerdi."

"Bana katılıyor musun?" diye sordum. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Çok geç," dedi kırmızılı kız. "Biz zaten gönüllü olduk. Ayrıca, deneyimli İmalatçılara ihtiyacınız olacak."

O anda bir kahraman olmak istedim. Sevdiklerini ve sadakat yemini ettikleri şehri korumak için yeryüzünde yürüyen tanrılar gibi düşmanlarına tek başlarına saldıran atalarım gibi olmak istedim. Ama herkesin önünde söylediklerime rağmen

-Atalarım gibi olmadığımı biliyordum. Bırakın şehri, annemi bile zar zor güvende tutabiliyordum. Eğer kralın partisine gideceksem, müttefiklere ihtiyacım olacaktı.

"Teşekkür ederim. İkinize de borçluyum."

Kai sırtımı sıvazladı. "Arkadaş sahibi olmanın avantajı bu."

"Peki, gerçekte ne avlayacağımızı düşünüyorsun?" diye sordum.

Kırmızılı kız ve Kai başlarını salladılar ama biri cevap vermek yerine bir Kuzgun bize yaklaştı ve "Bu bir ejderha Kingman" dedi.

Kuzgun'un saçlarına baktım ve bir tüy gördüm. Chloe'ydi ama siyah zırh giydiği için ilk bakışta anlaşılması zordu. Miğferi elindeydi ve kabzasında yakut olan kısa bir kılıç yanında asılıydı.

"Gördüğümde inanacağım Chloe," dedim, Parçalanmış Taşlar'da ne kadar sıkı savaştığını hatırlayarak.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu kırmızılı kız.

"Tanıştık," dedik birlikte. Birbirimize baktık ve sonra sessizlik oldu.

"Chloe, neden buradasın?"

Pek memnun görünmüyordu. "Prens Adreann öncü birliklerde sizinle birlikte savaşmamı emretti."

"Ejderha kılığına girmiş bir atla dövüşürken beni sırtımdan bıçaklayan için mi gönderdi seni?"

"Hayır," dedi. "Seni sadece bir Kraliyet mensubunu tehdit edersen bıçaklarım. Ve bunu ön taraftan yapardım."

Kırmızılı kız kollarını kavuşturarak, "En azından dürüst biri," dedi.

Sanırım bu her zaman bir avantajdı. "Bizi öncünün geri kalanına götürebilir misin?"

"Bu taraftan," diye emretti Chloe, bizi büyük bir grup insanın toplandığı çam ağaçlarının ortasındaki bir açıklığa doğru götürürken. Hepsi uyumsuz zırhlar giyiyor ve daha iyi günler görmüş silahlar taşıyordu. Grup her yaştan ve cinsiyetten oluşuyordu ve onlara yaklaştıkça daha da temkinli olmaya başladım.

Markaları gördüğümde midem bulandı.

Hepsi kutsaldı. Daha spesifik olmak gerekirse, Kingman Keep ayaklanmalarından sonra bu şekilde damgalanmış Kingman Sacrilces'lerdi. Her biri, krala bir borç olarak bizi öldürmeye çalışan eski bir hizmetkârdı.

Kendimi kötü hissettim. Yozlaşmış Prens, bir avı yönetecek deneyime sahip olmadıklarını bildiği için onları öncü olmaya zorlamış ve beni aralarına yerleştirme fırsatını ummuş olmalıydı.

Kahretsin. Kai ve kırmızı kız dışarı çıkarmalıydım- "Michael, yıllar oldu, değil mi?"

O adamdı. Lothar Bryson, ailemi korumaya yemin etmiş ve bunun yerine bizi ayaklanmalarda ölüme terk etmiş olan adam. Babamın en yakın arkadaşlarından biri olan adam. Ben büyürken sadece sadakatten bahseden ama artık işine gelmediğinde bunu unutan adam.

Yemin bozanın yüzüne yumruk attım, umarım burnunu kırmışımdır.

KURBANLAR

Babamın idamını takip eden günlerde şehrin her yerinde ayaklanmalar oldu. Pek çok kişi, babamızın yerine içimizden birinin kalkıp ülkeyi yok etmemesi için ihanetin her zerresinin ortadan kaldırılması gerektiğini savunarak, sıranın çocuklarına gelmesini istedi.

Tüm bu karmaşa, öfke, kana susamışlık ve nefretin ortasında, ben ve kardeşlerim kalemizde saklanmıştık, etrafımız hala aklı başında olan tanıdığımız herkesle çevriliydi. Muhafızlar çok cesur görünüyordu, herkes aklını başına toplayana kadar yanımızda duracaklarına söz vermişlerdi. Ama ilk bozulan onlar oldu, birkaçı öldükten sonra kaçtılar. Sırada hizmetkârlar vardı, Kingman'ın meşhur cesaretinin biz çocuklarda olmadığını fark etmişlerdi. Giderken yağmalayabildiklerini yağmaladılar. Annemin kolyelerinden birini ağlarken Gwen'in boynundan çalan keskin tırnaklı kadını asla unutmayacağım. Hizmetkârlardan sonra şövalyeler de Air ya da dramatism olmadan ayrıldılar. Ama onlar zaten hiçbir zaman kahraman olmamışlardı, sadece ailemin kuyruğuna takılmak isteyen şımarık asillerdi. Gecenin içinde kaybolup gitmekten memnundular.

Babam bir keresinde bize asla öfkeyle kılıç kaldırmamamızı söylemişti, savaşta bile. Sakin olan her zaman galip gelirdi. Hepimiz onun bu tavsiyesini görmezden geldik.

Gece, derme çatma silahlarımızı yaklaşan herkese sallayarak, kellelerimizin peşinde olduklarından korkarak... biri beni mutfak bıçağıyla omzumdan bıçaklamaya çalıştıktan sonra. O bir arkadaşı. Birlikte oynadığım ve sırlarımı paylaştığım biriydi.

Lyon beni kurtardı ve onu öldürdü.

Ölmeliydik. İsyancılar meşaleleri, sopaları, taşları, kılıçları ve bıçaklarıyla kalenin etrafını sarmışlardı ve adalet için Yüce Asil'in kanını dökmeye hazırdılar. Ama kader araya girdi. Kuzgunlar ve bir çeşit ordu gelip hepimizi öldürmelerini engelledi. Sanırım kralın bizi kurtarmaktan başka çaresi yoktu, sadece kendi itibarını babamınkiyle eşleşmekten korumak için bile olsa. Kilerde saklanırken bizi nasıl bu kadar kolay bulduklarını asla anlayamayacağım. Yüce bir güce teşekkür ettiğim tek andı o. Kan kaybından, acıdan ve şoktan bayılmadan hemen önce. O gece, bütünüyle, bugün bile benim için hala sisli.

Yine de umurumda değildi. Bazı şeyler hatırlanmaya değmezdi.

Takip eden aylarda kral, aileme hizmet eden herkesin peşine Kuzgunlarını gönderdi ve onları ben ve kardeşlerimle birlikte damgalattı. Hain oldukları için değil, çocukları ölüme terk ettikleri için. Onun gözünde onlar, bir tanesini kendi elleriyle öldürmüş olan babamız kadar canavardı. Ama bizim aksimize, onlar ihanet damgası alacak kadar şanslı değillerdi. Onun yerine, onlara Sacrilce damgası verildi.

Ebeveynlerin çocuklarına uslu durmalarını sağlamak için anlattıkları pek çok hikâye vardır - bir zamanların büyük Kingman ailesi hakkında, hiçbir şeyi hafife almamaları gerektiğini hatırlatan bir hikâye; altın hırsız, çocuk hırsız ejderhalar ve onları yok eden devler hakkında - ama bunların hepsi Sacrilce markasının yanında sönük kalır.

En iyi haliyle, sürgün olmak gibiydi: sadece hoş bir toplum için uygun olmadığınızı değil, aynı zamanda ondan men edildiğinizi gösteren bir işaret. Ama bu en iyi haliydi. En kötüsünde, ya da her zamanki gibi, ona sahip olanlar için adı gerçektir: kutsallık. Ve tıpkı hikayelerde ejderhalara kurban edilenler gibi, bu onların bir geleceği olmadığı anlamına geliyordu. Hayatlarının ölmekten başka bir anlamı kalmamıştı. Bu damgayı taşıyan birini koruyabilecek ne bir kanun, ne bir şövalye, ne bir soylu, ne de bir kral vardı. İsyanlar sırasında ev halkıma ve Aed'e hizmet eden her erkek, kadın ve çocuk bu damgayı almıştı.

Gençken, cezanın suça uygun olduğunu düşünürdüm. Hepsinin bizim gibi intihar etmesini istiyordum. Bir zamanlar değer verdikleri şeylerin küllerini yakalamaya çalışırken dünyalarının etraflarında yanıp kül olmasını izlemenin nasıl bir şey olduğunu bilmelerini istedim. Üçümüz de o ayaklanmalardan hayatımız boyunca yara almıştık; birlikte yaşadığımız, değer verdiğimiz ve sevdiğimiz insanlar ya bizi terk etmiş ya da bizi kurtarmaya çalışırken ölmüşlerdi. Bir noktada Lyon, yedi yaşındaki zayıf ve iri gözlü Gwen'e bıçakla saldıran kalenin fırıncısını öldürmek zorunda kalmıştı. Gwen'in karnında hâlâ bu olayın izleri vardı. Bir de ayaklanmalar sırasında yaptığım ve kan kaybından bayılmama neden olan şey vardı... Ama o döneme ait anılarımın çoğu gibi, bunlar da yalnızca kâbuslarımda yeniden ortaya çıkıyordu.

Yıllar boyunca, Sacrilce markasına sahip biri her öldüğünde, intikam arzum yavaş yavaş azaldı. İlk başlarda nefretim gözümü kör etmişti ama sonunda onların da bizim yaşadıklarımızı yaşadıklarını anladım. Bazıları kendi çocuklarını korumak istemişti, bazıları ise kana susamış öfkeli halk kaleye hücum ettiğinde ani bir kararla kaçmıştı. Onları affedemezdim ama geriye dönüp baktığımda en azından yaptıklarını anlayabiliyordum. Yine de merhametimin sınırları vardı. Ve benim anlayış sınıırımın bir adı vardı: Lothar Bryson.

Kanlı burnunu tutarken yemin bozanın başında durdum. Hatırladığım gibi görünüyordu: vücudunun her yerinde parlak sarı saçlar, hastalıklı beyaz bir ten ve Yozlaşmış Prens'inki kadar sağlam bir yapı.

"Michael," dedi Lothar yerden. Sesinde her zamanki demir yoktu ama uzun süren bir inilti vardı. Yaşı onu yakalamıştı, parlak sarısı sadece çok uzun yaşayanlarda bulunan beyazla karışmıştı. "Bunu hak ettim."

Gözlerinin içine bakabilmek için çömeldim. "Seni burada öldürmeli ve bu işi bitirmeliyim."

"Ne yazık ki bana ihtiyacınız var," dedi. "Burada savaş deneyimi olan tek kişi benim. Kurban edilen muhafızlardan hiçbiri bu kadar uzun süre hayatta kalamadı. Sadece kadınlar ve gençler."

"Yozlaşmış Prens sizi nasıl bu kadar çabuk topladı?"

"Biz onun için çalışıyoruz. Bizi görmekten hoşlanıyor ve eğlenceli olduğumuzu düşünüyor." "Ne büyük bir israf-"

Omzumda bir el vardı. Kırmızılı kıza dönüp baktım. "Michael. Şimdi zamanı değil."

Ayaklarımın üzerine döndüm ve artık ona bakmadım. Onun yerine dikkatimi diğer Kurbanlara yönelttim. "Savaş deneyimi olan herkes lütfen elini kaldırsın."

Kırk kişiden üçü ellerini rahatça kaldırdı ve ardından dört kişi daha tereddütle kaldırdı. Yarısının bir mızrağı nasıl doğru tutacağını bilmediği görülüyordu.

Kırmızılı kız, "Bu hiç de ideal değil," dedi.

"Bir şeyler düşüneceğim. Chloe, bize bu canavarın gerçekte ne olduğunu söyleyebilir misin? Ay olup olmadığını bilmek, başımıza bir şey gelmeyeceğinden emin olmak için önemli..." "Katledildim" demekten kendimi alıkoydum ve bunun yerine "bunaldım" dedim.

"Bilmiyorum," dedi. "Bu bilgiye sahip değildim. Tek bildiğim kuzeydeki bir mağaranın yakınında olduğu. Vardığımızda diğerlerine işaret vermek için bu boruyu çalacağım."

"Bize yardım etmene izin var mı, yoksa sadece korna çalmak için mi buradasın?" Sessizliği ihtiyacım olan tek cevaptı.

"Bir plana ihtiyacımız var, Michael," dedi Kai. "Ses İmalatlarım onun konumunu anlamamı sağlayacak ama çok hassas bir işitme duyusu yoksa yapabileceğim çok az şey var."

Kırmızılı kız, "Metal İmalatlarımı bir saldırının yükünü almak için kullanabilirim," dedi. "Ama tüm vücudumda kullanırsam hızlı hareket edemem. Eğer hızlıysa, beni kolayca alt edebilir."

Ellerimi başımın arkasına koydum. Bunu nasıl yapacaktım? Neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında net bir fikrimiz olmadan, dakikalar içinde çökmeyecek bir plan yapmak zordu.

"Avı ben yönetebilirim," diye açıkladı Lothar. "Tecrübem var." "Ben bir Kingman'ım. Senin yardımına ihtiyacım yok."

"Sen nasıl Kingman olunacağını hiç öğrenememiş bir Kingman'sın," diye karşı çıktı. "Baban ilk savaşını yönetmeden önce neredeyse on beş yıl boyunca savaş ve askeri strateji üzerine çalıştı. Senin on beş yaşın bile yok. Soyadın var ama henüz bir Kingman değilsin."

"Benden daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Barut Savaşı boyunca babanın sağ kolu olmamın bir sebebi vardı."

Dilimi tuttum. Onun yardımını istemedim. Gerçekten başka biri daha iyi olurdu. Aileme ihanet eden adamla çalışmak istemiyordum. Ama kralın partisine gidebilmem için bundan sağ çıkmam gerekiyordu. Geleceğim buna bağlıydı.

"Ne önerirsin, yemin bozan?"

Böbürlenmedi ama yerden bir sopa aldı ve toprağa şekiller çizmeye başladı. Chloe ve Kutsallar dışındaki herkes onun etrafında toplandı. "Sen ve arkadaşların hariç, onar kişilik on gruba ayrılacağız. Gruplardan dördü kutu formasyonunun bir hattını oluşturacak ve hemen arkalarında başka bir hat olacak. Amacımız Metal İmalatçısı arkadaşınızla birlikte canavarı kaçamayacağı şekilde sıkıştırmak olacak. Eğer onu tutabilirse, o zaman onu alt edecek sayımız olacak. Yarısı kaçsa bile."

"Peki ya Ay yapabilirse?"

"O zaman bizi dinleyen tüm peygamberlere dua edelim ki hassas bir işitme duyusuna sahip olsun ve Ses İmalatçısı arkadaşınız onu inmeye zorlasın."

"Kötü bir plan değil. Özellikle de neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmediğimiz zamanlarda," dedi Kai.

Bunu ona itiraf etmek istemedim ama bu iyi bir plandı. Bu yüzden kabul etmedim. Bunun yerine, nasıl durmaları ve silahlarını nasıl tutmaları gerektiğinin farkında olduklarından ve eğer Aee'yi seçerlerse başkalarını devirmemelerinin zorunlu olduğunu anladıklarından emin olarak Kurbanlarımızı hazırlamaya başladık. Herkes plan hakkında bilgilendirildikten sonra canavarın bulunacağı yere doğru yürümeye başladık. Tüm Kutsallar beni ve Lothar'ı takip ederken, Kai, Chloe ve kırmızılı kız en arkada kaldı.

Yürürken, boğazımın arkasında geçmeyen bir kaşıntı vardı... ona sormam gereken bir soru... bugün ölürse diye cevaplamam gereken bir soru. "Bizi neden terk ettin? O gece neredeydin?"

Lothar başını çevirmedi. "Soracağını düşünmemiştim. Bunun önemli olacağını düşünmemiştim."

"Belki de öyledir."

Gülmeye başladı, karnından gelen ve arkamızdakilerin birbirlerine fısıldamasına neden olan mide bulandırıcı, çarpık bir kahkaha. Geldiği gibi hızla durdu ve şöyle dedi: "Kızım. Senin yerine onu isyancılardan kurtardım. Gwen'e o kadar benziyor ki onu kız kardeşin sanacaklarından korktum. Ki öyle de oldu. O gece onu neredeyse öldürüyorlardı, ama şimdi gözünden boynuna kadar uzanan bir yara izi olsa da hayatta kaldı. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Emelia Bryson. Gwen'le birlikte herkesin izlemesi için yeniden yarattıkları hikayeler uydururlardı. O gece nerede olduğumu sorduğunuzda, o gece kızımı görevime tercih ettiğimi anlayın. Babanızın hepiniz için yapacağı gibi."

"Onun hayatı bizimkinden daha mı önemliydi?" Cevabı zaten bildiğim için sordum.

Lothar gözlerimle buluştu. Yaşı bir an için kayboldu, yerini genç ve kendinden emin bir adam aldı. "Her zaman."

Ağaçların gölgesinde yürümeye devam ettik, aramızda bir daha hiçbir kelime konuşulmasına gerek kalmadı. En azından onurunu neye değiştiğini biliyordum. O seğıimini yapmıştı ve hepsi bu kadardı.

Suyumuz bitene ve terden sıırılsıklam olana kadar kilometrelerce yürüdük. Neyse ki çok fazla şikâyet olmadan canavarın bulunması gereken küçük tepeciğıe ulaştık. Görünüşü göre onu gözetleyen Kuzgun ve Paralı Asker'i göremesek bile, sahtekârın ikamet ettiği bir mağara vardı. Chloe diğerlerine işaret vermek için boruyu çalmaya gitti ve biz daha duymadan Kutsallar yerlerini almış tepeye hücum ediyorlardı. Tahmin ettiğimden daha cesur davranıyorlardı; belki de olanlardan sonra içlerinde biriken öfkeyi nihayet boşaltma fırsatı buldukları için. Ya da belki de bir canavar karşısında gösterdikleri cesaretin kendilerini affettireceğini düşünüyorlardı. Her iki durumda da cesurlardı.

Ta ki bir canavar, Chloe'nin çaldığı kemik boruyu bastıran bir kükremeye mağaradan çıkana kadar.

O bir ejderha değildi. En azından hikayelerde göründükleri şekilde değildi. Ateş, buz ya da yıldırım püskürtmediği ya da insan dilinde konuşmadığı açıktı. Ne de

tüm vücudunu kaplayan sert metal pulları vardı - beni masal kitaplarındaki ejderhaların var olduğuna ikna edecek hiçbir şey yoktu. Ama bu şey bir ejderhaya en çok benzeyen şeydi. Elimden daha büyük ve grubumuzdaki herhangi bir kılıçtan daha keskin pençeleri ve bir dümen gibi hareket eden dikenli bir kuyruğu vardı. Kanatları sırtında olmak yerine, bir yarasanınki gibi ön bacaklarına bağlıydı. Pulları yoktu ama pürüzsüz, kaygan derisi havada hızlanmasını sağlıyordu ve güneşi engelleyerek üzerimizde süzülüyordu. Ama üzerimde olmasına rağmen, bir filden çok daha büyük olmadığını söyleyebilirim.

"Kai! İndir onu!" Bağurdım, gözlerim üstümdeki şeyden hiç ayrılmıyordu.

"Nerede o? En azından bana bir-"

Biz saldırmaya fırsat bulamadan canavar diğer tarafımıza indi. "Yüzünü dön!" Lothar Sacrilces'e bağırды.

O anda çoğu beklediğim şeyi yaptı ve silahlarını bırakıp kaçabildikleri kadar uzağa kaçtılar. Kaçmayanlar ise düzenlerini sıkılaştırdı, silahlarını kaldırdı ve canavara doğru ilerledi.

Kırmızılı kız canavara doğru koşmaya başlamıştı bile, derisi ve kasları metale dönüşürken yavaşlıyordu. Attığı her adım yeryüzünü sarsıyordu. Canavar dikenli kuyruğunu ona doğru savurdu ve kız bileğinin bir hareketiyle onu etkisiz hale getirdi. Onu tutmak için canavarın kanatlarından birini yakalamaya çalıştı ama canavar kıvranarak kaçmakta ustaydı. Ona her vurduğunda o kadar yüksek sesle kükrüyordu ki kulaklarım çınladı. Yavaşça ve Kai'nin yardımıyla Kutsalları yönlendirerek kısa sürede canavarın etrafını sardılar ve mızrakları ve kargılarıyla onu sıkıştırdılar.

Ama kırmızılı kız onu ne kadar sert yumruklarsa yumruklasın ya da geçici olarak yavaşlatırsa yavaşlatsın, hiçbir şey kalıcı hasar vermiyor gibiydi. Savaş kızıştıkça ve hepimiz savaşın içine çekildikçe, Lothar ve Kai bir aşağı bir yukarı Sacrilce'lere emirler yağıdırıyor ya da canavarın dikenli kuyruğu tarafından vurulanları sürükleyerek götürüyorlardı. Bir Sacrilce'ı bir darbeden koruduğumda, ikimize de tahta parçaları yağarken, kırmızılı kız bağırды, "Siper alın! Neredeyse-"

Cümlesini tamamlamaya fırsat bulamadı. Canavar arka ayakları üzerinde geriye yaslandı ve önündeki Kurban sırasının üzerinden sıçradı. Tümseğın dibine ağır bir çarpmayla indi ve tekrar kükredi.

"Hakkında-"

Canavar tekrar sıçradı ve bu kez Kutsalların ortasına inerek hem silahları hem de kemikleri kırdı. Kırmızılı kız canavarın bacağına hamle yaparak tekrar saldırmadan önce onu durdurdu ve yaralılarından bazılarının yoldan çekilmesini sağladı. Ama kuyruğunu durduramadı. Lothar ve Kai'ye doğru savruldu; sivri uçları Lothar'ın göğsüne isabet ederken, uzunluğu Kai'yi sürükledi. İkisi de suyun üzerindeki taşlar gibi yere savruldu.

İkisi de hareketsiz yatıyordu ve Kai'nin ayağa kalkmaya çalıştığını görene kadar nefesimi tuttum. Lothar Aat ve hareketsiz kaldı. Hiçbir şey hissetmedim ve hepsi bu kadardı.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Canavarı açık bir dövüşte yenemeyeceğimiz giderek daha açık hale geliyordu ama bir zayıflığı ya da kırılganlığı olmalıydı. Gözleri muhtemelen bunlardan biriydi ve havada açıkça savunmasızdı - her ikisinden de mermi atan bir silah olmadan yararlanamazdık. Başka bir fikre ihtiyacım vardı. Ve belki de benim bir fikrim vardı.

Kutsallar mızraklarıyla canavarı bir çember içine almışlardı. Sırtı bana dönüktü, kırmızılı kız ise dikkatini çekmiş, onunla yumruklaşıyordu.

Atalarım gibi davranmanın ve bu sahtekâra ailem hakkındaki efsanelerin neden gerçek olduğunu, ejderhaların ise olmadığını göstermenin zamanı gelmişti.

Derin bir nefes aldım ve ona doğru koşmaya başladım, yolda yere düşmüş bir mızrağı aldım. Eğer sırtına atlayabilirsem, gözlerine ulaşma şansım vardı. Bu canavarı tamamen öldürmek için yeterli olmazdı ama eğer onu kör edebilirsem, zıplayamaz ya da kuyruğunu bize doğru savuramazdı. Tabii ki-

Düşüncelerim canavarın kuyruğunun göğsüme çarpmasıyla kesildi.

Ön koluma özenle bağladığım kalkan ve elimdeki mızrak yere düştüğümde yanımda değildi. O kadar acı çekiyordum ki yere düştüğümü bile fark etmemiştim, görüşüm bulanıktı ve başım zonkluyordu. Her şeyi hareket ettirebildiğimden emin olmak için halsizce vücudumu değerlendirmeye çalıştım. Hiçbir yerim çok kötü kanamıyordu.

Sürünerek ayağa kalkmaya çalışırken, kırmızılı kız ve Kai'nin canavara karşı Sacrilces'e liderlik edişini izledim. Kai çığlık atıyordu, insandan çok hayvana benzeyen tiz bir feryattı bu ve canavar bundan dolayı acı çekiyordu. Kutsallar mızraklarını sapladıkça canavar siniyor, geri çekiliyordu. Kırmızılı kız tüm saldırıları sanki savuşturduğu bir Ay'mış gibi savuşturuyordu.

Ayağa kalktığımda kanlar içindeydi, bir düzine mızrak tarafından şişlenmişti ve daha onlarca yara onu yavaşlatıyordu. Sızlanıp topallayarak bizden uzaklaşırken içinde hiç güç kalmamıştı. Kutsallar etrafını kuşkuyla sarmış, kendilerine tekrar saldırmasını bekliyorlardı. Onun yerine yüzüstü yattı.

Kazanmıştık ve ben katkıda bulunacak hiçbir şey yapmamıştım. Sahtekâr bir ejderhayı bile yenemiyorsam, ben nasıl bir Kingman'dım? Ben de onun kadar sahtekâr mıydım?

Kırmızılı kız ve Kai canavarı incelerken ben de Lothar'ı en son gördüğüm yere doğru ilerledim. Eğer öldüyse, bilmek istiyordum. Ve eğer ölmediyse, nasıl bu kadar şanslı olduğunu bilmek istiyordum.

Lothar ölmemişti ama ağır yaralıydı. Ayakta duruyordu, kanayan yaralarını durdurmak için elini karnına götürmüştü. Gömleği kan içindeydi. Yaklaştığımı görünce, "Kazandık." dedi.

"Benim sayemde değil," dedim.

"Gülmek isterdim," diye başladı Lothar, "ama çok acıyor. Mutlu olmalısın, Michael. Tüm bunlar Kingman ailesine artık ihtiyaç olmadığını kanıtıyor. Kurtarıcı Adrian'ın on iki nesil önce tahta geçmesinden bu yana ailenizin taşıdığı yükü başkaları da taşıyabilir. Kingman ve Kraliyet çağı sona eriyor... ve yeni bir nesil doğuyor."

Canavara doğru yürürken, "Hollow'da her zaman bir Kingman olmalı," diye tekrarladım.

"Belki geçmişte. Ama artık değil. Baban buna çocuk prensi öldürdüğünde karar verdi. Bunu neden yaptığını asla bilemeyeceğiz ama Kraliyet ailesinin artık güvenilir olmadığına, onlara ihtiyaç duyulmadığına ve Kingman ailesinin mutlak, kontrolsüz bir güce sahip olmayı hak etmediğine karar verdi. Bir devrim başlattı ve umarım bunun sonunu da görürüz."

"Fikriniz benim için botlarımın altındaki köpek boku kadar önemli."

"Bir gün gerçeği göreceksin, Michael," dedi. "O zaman hangi tarafta olmak istediğine karar vereceksin. Bir taraf Hollow'u refaha kavuşturacak, diğer taraf ise zamanın kayıtlarında unutulacak."

Önümüzde, kırmızılı kız ve Kai düşmüş ejderhanın yanında başlarını birleştirmiş duruyordu. Güneyden bize doğru yaklaşan bir at izdihamı duydum ve hemen ardından ormandan bir atlı sürüsü çıkıp etrafımızı sardı. Yozlaşmış Prens atını sürdü ve attan indi, Chloe daha çizmeleri yere değmeden yanında bitiverdi.

"Şuna bak," dedi eli kınalı kılıcının kabzasında. "Gerçekten de onu yaralamayı başardın. Hem şaşırdım hem de hayal kırıklığına uğradım. İçinde hâlâ biraz daha güç kalmasını umuyordum."

Yozlaşmış Prens canavarın yan tarafına bir tekme attı ve canavar acı dolu bir çığlık attı. "Adreann," dedi Kai. "Onu öldüremezsın."

"Oh, yapamaz mıyım? Nedenmiş o?"

Kırmızılı kız bir adım öne çıktı. "Yüce Asil Ryder ve ben bunun bir Dişsiz Wyvern olduğuna inanıyoruz. Bu ana kadar neslinin tükendiğine inanılıyordu. Daha saldırgan olması için uyuşturulmuş."

"Hâlâ bir sebep duymayı bekliyorum."

"Onu öldürmek soykırım olur. Türünün son örneği olabilir."

Yozlaşmış Prens elini çenesine vurdu. "Olabilir. Yüce Soylu Ryder, benim için hangisi daha değerli: o sersemlemiş kafasının tahtımın üzerine monte edilmesi mi, yoksa hayatının geri kalanında bahçelerimde zincirlenmesi mi?"

Kai hemen cevap veremedi. Her iki seçenek de kendine göre korkunçtu, özellikle de ailesinin sembolü bir ejderha olan biri için. Onun için bu kaçıışı olmayan bir kâbustu, hele ki Kraliyet Bahçesi'ndeyken ve düşmanı prensken.

"Ne düşünüyorsun Michael?" diye sordu Yozlaşmış Prens, Lothar ve bana dönerek. "Onu öldürmeli miyim yoksa hapsetmeli miyim? Çocukken, senin Kurbanlarını hep kıskanmışımdır. Her zaman istediğimde öldürebileceğim bir şeye sahip olmak istemişimdir. Bir ejderhaya en yakın şeye sahip olmak, hain babanızın en iyi arkadaşından çok daha iyi olurdu."

Lothar, "David Kingman bir hain değildi," diye açıkladı.

Yozlaşmış Prens şaşırmış gibi yaparak etrafına bakındı ve "Affedersiniz, Sacrilce? Prensinize ne dediniz?"

"David Kingman bir kahramandı. Ve onun başlattığı şeyi bitireceğim." Hareket etmeye fırsatım olmadan oldu.

Lothar pantolonundan bir Aintlock tabanca çıkardı ve prence nişan aldı. Tetiğe basmadan Chloe'nin kılıcı bileğine saplandı ve tek vuruşta elini kesti. Parçalanmış eli yere düşerken çığlık attı ve ancak o zaman bileğinin iç tarafında daha önce bandajlarla gizlenmiş olan asinin kırmızı kapalı 1 dövmesini gördüm.

Babamın eski en iyi arkadaşı bir asiydi ve kraliyet suikastına teşebbüs etmişti.

Kanıt olsun ya da olmasın, isyancıların davasına ne kadar açık bir şekilde bağlanabileceğimi bir anda görerek aklım başımdan gitti. Ben olası sonuçları hesaplamaya çalışırken, Yozlaşmış Prens güldü. Lothar'ı saçlarından yakaladı, önümde duracak şekilde döndürdü ve ardından toplanan soylular sessizce izlerken boynuna bir hançer saplayarak onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı.

"Bu köylünün küstahlığına inanabiliyor musun, Michael? Beni öldürmeye çalıştı! Kuzgunlarımın önünde! Kendi bahçemde, soylular sürüsünün önünde!"

Cevap veremedim.

"Sence onunla ne yapmalıyım? Onu hemen şimdi öldürmeli miyim? Yoksa onu zindanlarıma götürüp oraya giden ve bir daha gün yüzü görmeyen diğer asilerin arasına mı katmalıyım? Eğitimcim biraz taze deriye bayılır."

Lothar bana bakıyordu, dişleri acıyla gıcırdıyordu.

"Aslında," dedi. "Benim daha iyi bir fikrim var. Michael'ın onu öldürmesini istiyorum. Chloe, kılıcını ona ver."

"Prensım," dedi usulca. "Sanırım-"

"Senin fikrini sordum mu? Hayır, o yüzden kendine sakla Raven. Ama sanırım başarısız bir suikasttan hemen sonra kötü şöhretli bir hainin oğluna kılıç vermek akıllıca olmaz. Bu yüzden daha iyi bir fikrim var." Yozlaşmış Prens boğazını temizledi ve devam etti, "Michael. Bana tam olarak şu sözleri söylersen bu adamın yaşamasına izin veririm: 'Bu adamın yaşamasına izin ver, prensim. Tek yapman gereken bu.'"

Kalbim durmadan çarpıyordu. Lothar'ın hayatı benim ellerimdeydi. Aileme ihanet ettikten sonra onu hiç sevmemiştim... ama ölümünden sorumlu olabilir miydim? Birinden nefret etmek ve ölmesini istemek başka bir şeydi; bir can almak başka bir şeydi. Bir asi olsa bile. Kingman Keep'teki ayaklanmalar sırasında bizi terk etmiş olsa bile. Zaten ölüyor olsa bile.

Ne söylersem söyleyeyim prensin onu öldürmeyeceğini varsayarak.

"Ne diyorsun Michael? Onu sessizlikle mi mahkûm edeceksin?" diye alay etti prens, kılıcıyla Lothar'ın boynundaki kasların izini sürerek.

Kendi kendime mırıldandım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Kalbim ikiye bölünmüştü. "Konuş Michael! Söyle yoksa onun ölümü senin üzerine olacak!"

"Ne söylersem söyleyeyim ölecek," dedim sakince. "Kral asi bir suikastçının yaşamasına asla izin vermez."

"Bu adamın hayatını bu inanç üzerine bahse girmeye hazır mısınız? Bir hayat kurtarmak için gururunuzu bir kenara bırakmak istemiyor musunuz?"

Lothar aileden değildi. Çocukken bize yaptıklarından sonra Lothar aile dostumuz bile değildi. Ama ben daha iyi bir adamdım ve onun ölümünün benim üzerime kalmasına izin ver-

"Çok fazla tereddüt. Senin yerine ben karar vereceğim, Michael."

Yozlaşmış Prens hançeriyle Lothar'ın boynunu tek bir darbeye kesti. Yozlaşmış Prens kanı elbiselerine bulaşmasın diye onu yere itmeden hemen önce Lothar'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Etrafımızdaki kalabalık Yozlaşmış Prens için tezahürat yaparken, babamın en yakın arkadaşının gözümün önünde kan kaybından ölmesini izledim.

KRALIÇE OLACAK KADIN

Daha sonra bir parti verildi, diğer avdan gelen domuz açık bir Aame üzerinde şişte kızartıldı. Henüz hazır değildi ama ne kadar bira kaldığına bakılırsa soyluların bunu umursadığından şüpheliydim. Yozlaşmış Prens ejderhayı Kral'ın Bahçesi'ne hapsedeceğini ilan ettiğinde çok üzülen Kai'yle birlikte partiden ayrılmak istemiştım ama ayrılırsam Domet'in bunun sonunu duymama asla izin vermeyeceğini biliyordum. Şimdilik, iyi bir ay çarpmış soylu gibi davranmalı ve herkesin av sırasında gösterdiğim kahramanlıklardan dolayı beni övmesine izin vermeliydim. O gün beni rahatlatacak bir şey varsa o da kralın doğum günü partisine davet edileceğime ve Hollow Sarayı'na katılacağıma hiç şüphe olmamasıydı. Celona'nın bir parçasını ele geçirdiğimi, bir Wyvern'i yendiğimi ve bir suikastçının ölümünü onayladığımı duyan soylular, yeni Kralları tarafından bu kadar kolay kaybolmama izin vermeyecek kadar büyülenmişlerdi.

Yozlaşmış Prens, Lothar'ın organlarını ganimet gibi, içkilerini tutmayan ellerinde gururla taşıyan gözdelerine dağıtmaya başladığında partide kalan eğlence de yok oldu. Lothar'ın kalbi hariç vücudunun geri kalanı, partiye kavrulmuş domuz pastırması kokusu getirecek şekilde ana bonfire'de yakıldı. Prens ve Taht Arayıcıları

Büyükelçi Zain onları daha güçlü Fabrikatörler yapacağını söyledikten sonra kalbi kavurup yediler.

Kai'nin üzüntüsünün üzerine bir de onları kesilmiş insan parçalarıyla görmek midemi bulandırdı. Şenliklerin tadını çıkarma şansım yoktu, ancak kırmızılı kız elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Ruh halimin düzelmeyeceği belli olduğunda, gördüğü ilk çekici kişiyle dans etmeye gitti. Domet olanlardan dolayı beni tebrik etme zahmetine girmemişti, yarına kadar beklediğim tek etkileşim karşıdan gelen sinsi bir gülümsemeydi. Ne bunu dört gözle bekliyordum ne de tüm bu soylularla başka bir etkinliğe katılmayı ya da kralın anılarını çalmak zorunda kalmayı.

Her şey göz önüne alındığında, Angelo'nun Hollow'dan ayrılmama yardım etmesi, başarılı avı, umutsuz bir suikastçının ölümünü ve Asi İmparator'un yakalanmasını kutlayan soyluların gururunu izledikçe daha da çekici hale geliyordu.

Naomi yanımdaki koltuğa oturdu ve elbisesini düzeltti. "Sence bu yaka yeterince dekolte gösteriyor mu?"

Ona bakmadım bile. "Kimi etkilemeye çalıştığına bağlı."

"Yozlaşmış Prens, hanımefendi ve fahişe arasında çok ince bir çizgi vardır. Çok az gösterirsen erkekler seni namuslu ilan eder; çok fazla gösterirsen bayağı olursun."

Bu sefer ona baktım. "İyi o zaman. Onunla birlikteyken her zaman biraz daha fazla gösterebilirsin. O zaman kesinlikle fark edecektir."

"İyi fikir."

"Av sırasında neredeydin?"

"Resmi Scales işi. Komutanım son görevimiz hakkında tam bir rapor istedi."

"Ne görevi?"

Bana abartılı bir şekilde göz kırptı. "Sana söyleyemem. Resmi bir iş, çok gizli."

"Tamam."

Naomi kafamın arkasına bir şaplak attı. "Daha fazla ayrıntı için yalvarman gerekiyor. Bu kadar kolay pes edersen hiç eğlenceli olmaz."

"Eğer yüzüğümü iade etmek için gelmediysen, neden benimle konuşuyorsun ki? Şu anda size yardımcı olabileceğim bir şey yok."

"Oh, bilmiyorum. Burada yaşayan kahraman sensin. Ejderha Avcısı. Bir kez olsun seninle birlikte görünmek benim için avantajlı."

"O bir ejderha değildi," diye mırıldandım. "O bir Wyvern'di. Arada fark var."

Gözlerini devirdi, hâlâ elbisesini düzeltiyordu. "Ayrıca, bu aptallar için maske takmak yorucu. Bazen kendim olmayı seviyorum. Ve senin üzerinde kozum olduğu ve benim hakkımda ne düşündüğünü umursamadığım için, birlikte geçirdiğimiz zamanı hafif bir erteleme olarak görüyorum."

"Neden maske takıyorsun ki? Kendin olarak ne yapamazsın?"

Masadan rastgele bir kadeh şarap aldı ve bitirdi.

"İnfazcı Bölümüne katılmadan önce Kuzgun sınavında başarısız olduğunu biliyorum. Ve annenin aslında nasıl öldüğünü."

"Sonunda biraz araştırma yapmışsın. Bunu yapmamak aptallık olurdu." "Neyin peşindesin, Naomi?"

"Belli değil mi?" diye sordu, arkasına yaslanıp kalabalığa bakarken. Yüzü karardı, sertleşti ve ciddileşti. "Kuzgunlar inançtan yoksun olduğumu, onurumun ve görev bilincimin olmadığını söylediler. Sadece annem istediği için başvurduğumu, bunun da iyi bir Kuzgun yapmayacağını iddia ettiler. Bu beni öfkeliendirdi - onu öldüren canavara duyduğumdan daha fazla öfkeliendirdi. Bu yüzden, eğer bana sahip olmazlarsa, bana hizmet etmelerini sağlayacağıma yemin ettim."

"Sadece Kraliyet Ailesi'ni koruduklarını düşünürsek..." Durdum, aniden ne yapmak istediğinin ve kim olmak istediğinin çok farkındaydım.

Kraliçe olmayı planlayan kadın oturduğu yerden kalktı. "İzninle Michael, baştan çıkarmam gereken bir prens var."

Prens ve Taht Arayıcıları'na doğru adım adım ilerleyişini izledim ve prensin yanına oturup ödülleri göstermesine izin verirken onu alkışlarla ve biralarla karşıladıklarını gördüm. Bana baktı, tekrar göz kırptı ve ortasında olduğu konuşmaya geri döndü. Onun için bırakılamayacak kadar faydalı olduğum açıldı.

Artık burada olmak istemiyordum.

Korkakların ihanet, bencil hırs ve asalak bir Kraliyetin kıcını yalamakla ödüllendirildiği bu soylu topluma daha fazla dahil olmak istemiyordum. Gitmek istiyordum... Gitmeye ihtiyacım vardı... Başka bir yerde olmalıydım. Bu yüzden partiden ayrıldım ve beni kendim olduğum için yargılamayacak tek yere doğru yöneldim.

Kingman adının korunmaya değer olup olmadığını ya da bundan vazgeçip hayatıma devam etmem gerekip gerekmediğini öğrenebileceğim bir yer.

ANILARI OLMAYAN ADAM

Akıl hastanesindeki bir hemşire bana annemin odasını açtı. "Gwen'e burada olduğunu söyleyeceğim."

"Onu rahatsız etmeyin," dedim. "Uzun sürmez."

Hemşire bana soru sormadı. "Kapıyı sizin için açık bırakacağım. Birine haber verin ki siz çıkarken kilitlesin."

"Teşekkür ederim."

Hemşire gittikten sonra annemin odasına girdim. Oturmuş, dizlerini göğsüne yaslamış, babamla düğün günlerinde çekilmiş portresine bakıyordu. Gwen'in söylediğine göre bunu sık sık yapıyormuş, o yüzden rahatsız etmedim ve yatağa, yanına oturdum.

"Babanı özledim" demesi uzun sürmedi.

"Ben de istiyorum." Farklı nedenlerle de olsa özlüyordum. Hayatın bu kadar karmaşık olmadığı günleri özledim... onun benim utancım yerine kahramanım olduğu günleri.

"Başıma gelenler için özür dilerim, Michael," dedi. "Gwen bana pek iyi günüm olmadığını söylüyor... ama bugün onlardan biri. Çok özür dilerim. Hepinizle ilgilenmem gerekirdi... tam tersi değil."

Kolumu ona doladım ve o da başını göğsüme yasladı. Çok üşümüştü ve sıcaklığımın vücudumdan kayarak ona geçtiğini hissettim. "Bu senin hatan değil anne. Olanlar için seni asla suçlamadık."

"Bu her şeyi daha iyi yapmaz," dedi. "Keşke hatırlayabilseydim... Keşke... Keşke... Ne zaman ne olduğunu hatırladığımı düşünsem ben... Ben..." dedi ve söylemek üzere olduğu sözleri unutmuş gibi görünerek sözlerini yarıda kesti.

"Biliyorum anne. Biliyorum."

Başını kaldırdı ve elinin tersiyle gözlerini sildi. "Anne," diye başladım, "sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette, Michael. Her zaman."

Bunu kolaylaştırmak için başımı eğdim ve bakışlarından kaçındım. "Artık bir Kingman olmak istediğimi sanmıyorum. Bu şehirde bir asil olamam. Bunu yapamam. Denedim. Yapamıyorum."

Annem bana sıkıca sarıldı. "Bunu söylediğin için kendini asla kötü hissetme, Michael." Gözlerinin içine bakmamı istedi. "Sen bir Kingman'sın ama bu, o mirasa uygun yaşamak zorunda olduğun anlamına gelmiyor. Senin yaşındayken babanı neredeyse öldürmeye çalışıyordum. Bununla hiçbir ilgisi olsun istemedi. Hayatını savaşa adamaktansa yıllarca Hollow'u terk etti."

"Ama geri geldi."

"Yaptı," dedi. "Ama sadece anne babası, kız kardeşi ve Kraliçe öldürüldükten sonra. Eğer o zaman ölmemiş olsalardı, sanırım o ve ben hala... hala... ah. Bunun bir önemi yok. Önemli olan ikimizin de siyasetle çevrili bir hayat istemememiz. Bu ikimizi de kendi ülkelerimizden uzaklaştırdı."

Sesim daha da düzensizleşiyor, bir çocuğunki gibi çatallaşıyordu. "Ama Hollow'da her zaman bir Kingman olmalı. Herkes bilir-"

"Siktir et onları," diye tersledi. "Soyluların canı cehenneme. Kraliyetin canı cehenneme. Şehrin canı cehenneme. Onlara hiçbir şey borçlu değilsin. Sen benim çocuğumsun ve gitmen gerekiyorsa git. Hollow'dan kaçabildiğin kadar uzağa kaç ve kardeşlerini de yanına al."

"Lyon kalmak isteyebilir. O... burada bir yer buldu. Peki ya sen? Seni iyileştirmeye çalışıyorum ama... ama denediğim hiçbir şey işe yaramadı."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Benim için endişelenme, Michael. Ben senin annenim, güvende ve mutlu olduğunu bilmek benim için yeterli."

Ağlamadım ama yıllardır bu kadar yaklaşmamıştım. "Anne, seni seviyorum."

Bir gülümseme. "Ben de seni seviyorum David. Bu akşam kralla savaş konseyimiz var mı? Eğer öyleyse, Edgar Naverre ile olan toplantımı yeniden planlamam gerekebilir. Kızının taliplerinden biri için endişeleniyor ama beni yanında istiyorsan acil bir durum yok gibi görünüyor."

Anlık mutluluğum o anda paramparça oldu ama annemin sözleri aklımdan çıkmadı. Yataktan kalktım, onu yatağa yatırdım ve ona kralın konseyi hakkında endişelenmemesini söyledim. Sonra tımarhanenin derinliklerindeki 1. Gwen'in yanına gittim.

Annem haklıydı. Ailemin bu şehre hiçbir borcu yoktu ve yıllarca mirasımızı korumaya çalışmanın bana hiçbir faydası olmamıştı. Beni neredeyse öldürdüğü zamanlar hariç. Angelo'nun teklifini kabul etmenin zamanı gelmişti. Özellikle de soylularla uğraşmak zorunda kalmadan bana Domet kadar garanti verebiliyorsa. Tek yapmam gereken Gwen'i ikna etmektir. Babamızın masumiyeti hakkında ne düşünürse düşünsün, daha iyi bir hayat karşılığında bunu geride bırakmaya istekli olacağını umuyordum.

Bulunduğu odanın kapısını çalma zahmetine girmedim, kolayca açtım ama aniden içeri daldığım için konuşmanın sonunu duydum. "Davey Hollow öldürüldüğünde babanın elinde silah vardı, ama-"

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde ağzımdan kaçırdım.

Gwen Aoor'dan ayağa fırladı. Konuşmakta olduğu adam mumlardan oluşan halkasının içinde hareketsiz ve sakindi. Adama bakarken Gwen'in ona Blackwell dediğini hatırladım. Bulduğum notlara göre Colton Blackwell, Davey Hollow cinayetinin görgü tanığıydı... ve işte buradaydı, bu konuda konuşuyordu.

"Michael," dedi Gwen, "bu şekilde içeri dalamazsın."

"Onu ne zamandır sorguluyorsunuz? Size bir şey söyledi mi?" "Ne söylediğini bilmiyorum."

"Aptalı oynama. Soruya cevap ver."

Tereddüt etti. "Ne kadarını biliyorsun?"

"Kim olduğunu bilecek kadar."

"Burada çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra kim olduğunu anladım. Babamızın onu öldürmeye geldiğine dair kabuslar görüyordu."

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü bu seni ilgilendirmez. Babamızın Davey'i öldürdüğünü gören tanıkla konuşmam kimin umurunda?" Gwen bana sırtını döndü.

"En başta kral öğrenirdi. Yanlış kişi bunu öğrenirse hepimizin başı belaya girebilir, Gwen." Bir duraklama. "Onunla birlikte konuşabilir miyiz?"

"Sabır gerektiriyor. Karanlık Fabrikasyonlar yüzünden zihni o kadar karışık ki her zaman mantıklı konuşamıyor ve söylediği hiçbir şeye kimse inanmıyor. Bu onu aylardır gördüğüm en iyi hali. Tek yapmam gereken onun yanlış hatıralarını karıştırıp o günün gerçeğine ulaşmak."

"Tekrar deneyebilir misin?"

Sesim hevesli çıkmış olmalıydı çünkü Gwen başını salladı ve Blackwell'in yanına doğru ilerledi. Kendimi dengelemek için derin bir nefes aldım. Ne duymayı umduğumu bilmiyordum ama eğer Hollow'dan ayrılacaksak, arkamda suçlu bir baba bıraktığımdan emin olmayı kendime borçluydum. Aksi takdirde Gwen asla benimle gelmezdi.

"Blackwell," dedi Gwen, "bu benim kardeşim."

"Hangisi?" diye sordu. "Michael mı, Lyonardo mu?" "Michael."

"O zamandan beri Kingman çocuklarından daha fazlasının benimle konuşmaya geleceğini biliyordum..." Blackwell durakladı. "...beni buraya koyduklarından ve Gwendolyn beni bulduğundan beri. Zihnimin Karanlık Fabrikasyonlar tarafından karıştırıldığı keşfedildiğinden beri. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Zihninin bozulduğunu bilmek? Bildiğini sandığın her şeyin sahte olabileceğini? Hayatının bir yalandan ibaret olabileceğini?"

Gwen'e son zamanlarda insanları yanlış hatırladığımı söylemek istemediğimden, "Hatırladığımı söyleyemem," diye yalan söyledim. Şimdi bunun zamanı değildi.

Blackwell arkamdaki duvara baktı. "Hayır. Pek kimse bunun nasıl bir şey olduğunu bilmez. Unutulanların işi daha kolay. Çoğu kişi hiçbir şey hatırlamamanın daha kötü olduğunu düşünür. Ama hayır... anılarınıza güvenmemek daha kötüdür. Yalan nedir ve gerçek nedir? Hiçbir şey gerçek değildir. Her şey hayal ürünüdür."

Bu uzun bir konuşma olacaktı. Metal kapıya dayalı bir koltuğa çöktüm.

"O günü tekrar gözden geçirebilir misiniz?" Gwen söyledi.

"O gün," diye başladı çekingen bir şekilde, "Kendra vardiyadan yeni çıkmıştı. Birbirimizi uzun zamandır görmemiştik... Gençtik, yalnız kalmak istiyorduk ve eve dönmek için sabırsızlanıyorduk. Kimsenin Yıldız Odası'nda olması planlanmamıştı. David Kingman'ın kralla bir toplantıda olması bekleniyordu ve Davey de kız kardeşiyle... Kimsenin orada olmaması gerekiyordu. Yine de, kapıyı açtığımızda... gördük... gördük..."

"Ne gördün?" Gwen bastırdı.

Blackwell dizlerini göğsüne doğru çekerek ellerini başının iki yanına koydu. "Pus. Karanlık. Bir silah sesi. Prens ölüyor. David Kingman silahı tuttu... Bir eli tetikte miydi?... Hatırlayamıyorum... Yine de silahı tuttu. Odanın sıcaklığını hala yüzümde hissedebiliyorum. Duman ciğerlerimi öyle yaktı ki, yutkunmak bile acı veriyordu. Kendra David Kingman'ı tutukladı ve sonra kaos oldu. Çok fazla kaos."

Göğsüm sıkıştı ve "Babamın prensi vurduğunu gördün mü?" diye sordum.

Başını hızla ileri geri salladı. "Hayır! Hayır... İlk hatırladığımda öyle düşünmüştüm ama beni buraya koyduktan sonra işler değişti. Silah elindeydi, ama parmağı... parmağı tetikte değildi. Namlunun üzerindeydi. Namlunun üzerindeydi!"

Elimi uzattım ve bir silah tuttuğumu hayal ettim. Birinin böyle bir silah ateşlemesi imkânsızdı. Ve eğer silah bir şekilde hala kızarmış olsaydı, ısı geride yanıklar bırakırdı. Bu da cinayet raporunda bahsedilecek türden bir detaydı. Blackwell bunu yanlış mı hatırlıyordu? Ona sordum.

"Hayır," dedi, sesi giderek yükseliyordu. "Hayır! Gölgeler bana tetikten olduğunu söylüyor! Ama çenesi namlunun üzerindeydi! Gerçek bu!"

Gölgeler onunla mı konuşuyor? Karanlık bile Karanlık İmalatlarına bunu yaptıramazdı. Bu adamın aklına ne olmuştu? Annemiz bile en kötü günlerinde onun iyi günlerinden daha iyi bir yerdeydi. "Tetiği babamız çekmediyse kim çekti? Silah nereden geldi?"

"Dumanı tüten silah onun eline düştü."

Bu, hikâyesinin daha inandırıcı görünmesine yardımcı olmuyordu. "Hatırladığın başka bir şey var mı?" Gwen sordu.

Blackwell yanıt vermedi, bedenine daha sıkı sarıldı, kollarını bacaklarına doladı. Gwen, bir annenin çocuğunu rahatlatmak için yapabileceği gibi başını omzuna yaslattı. Bana bir bakış attı ve ben de sorgulamaya devam ettim.

Akıl sağlığını ölçmek için cevabını zaten bildiğim bir soru sordum. "Peki ya Kuzgun karın? Ona ne oldu?"

"Öldü. Gölgele onu yedi yıl önce Naverre'de öldürdü. İsyancıların yaptığını söylediler ama ben gerçeği biliyorum. O zamanlar ilk anılar hala kafamın içindeydi."

"Gölgele mi?"

"Yalanlar fısıldıyorlar," diye açıkladı. "Gerçeği ilk anılara dönüştürmeye çalışırlar. Çarpıtıyorlar. Her geldiklerinde daha da fazlasını alıyorlar. Onları tanıdığımı, ne yaptıklarını bildiğimi hatırlamamı istemiyorlar. Bu yüzden bu mumları gece gündüz yanık tutuyorum. Asla sönemezler. Hiçbir zaman. Asla."

"Anılarınızın Karanlık Fabrikasyonlar tarafından etkilendiğini nasıl anladınız?"

Çok yavaş nefes alıp veriyor, hafifçe sallanarak kendini gerçekliğe geri döndürüyordu. Gwen'in onu rahatlatma çabaları başarısız olmaya başlamıştı.

"Her şey değişti," dedi. "Yanlış hatırlamakla hatırlayamamak arasındaki farkı söylemek zor. Akşam yemeğinde masada kaç fincan vardı? İki ya da üç. İlk başta küçük şeylerdi ama sonra giderek büyüdüler. Çünkü bir şeyleri değiştiriyorlar. Sonra da eski anılara anlam kazandırmak için başka şeyleri değiştirmek zorunda kalıyorlar. Bitmeyen bir değişim döngüsü.

"Kendra'nın gelinliğinin rengini değiştirdiler. O zaman anladım. O anı, gölgelerin değiştiremeyeceği kadar parlaktı. Zihnime ne olduğunu anlamak zor olmadı. Darkness Fabrications olmalıydı. İnsanlar Naverre'de eşimi kaybetmenin stresinin beni yakaladığını ve ailemin bana ne kadar değer verdiklerini bu şekilde gösterdiğini düşündüler... beni iyileşebileceğimi düşündükleri bir yere koydular."

Akıl hastanesi insanlara yardım etmek için inşa edilmiş olsa da, bugünlerde aileleri onları gözlerden uzak tutmak isteyenler için bir hapishaneye daha yakındı.

"Bunu sana kimin yaptığını biliyor musun?"

Colton Blackwell gözlerime baktı, gözleri özlem ve pişmanlıkla doluydu. "Öyle olsaydı burada olur muydum sanıyorsun? Biri hayatımı benden çaldı."

"Light Fabrications süreci tersine çeviremez mi?"

Güldü. "Her gün Karanlık İmalatların bana yaptıklarını hafifletmek için Işık İmalatlarını kullanıyorlar. Tek yaptıkları, gölgeler kaybettikleri yeri geri almaya çalışmadan önce zihnimde çatlaklar yaratmak. Kimse nedenini bilmiyor ama denemeyi bırakmaları için onlara yalvarmak zorunda kaldım. Buradaki doktorlar zihnimin tamir edilemeyecek şekilde bozulduğunu düşünüyor. Sadece ölmemi bekliyorlar." Durakladı, uzun bir nefes aldı ve gözlerini Gwen'den kaçırdı. "Dinlediğimi düşünmüyorlar."

Ne söyleyeceğimi ya da onu nasıl teselli edeceğimi bilemedim. Ayağa kalktım. Adam açıkça delirmişti ve kız kardeşimin babamızın masumiyetine dair teorilerini ya da Domet'in ona tuzak kurduğuna dair teorilerini destekleyecek inandırıcı hiçbir şey söylememişti. Aksine, söyledikleri kralın anılarını çalabilsem bile bir şey olabileceğinden şüphe duymama neden oldu.

Hollow'dan ayrılmanın yapılacak en doğru şey olduğuna eskisinden daha çok inanmıştım. Gwen Blackwell'i tekrar rahat ettirdi ve ikimiz de odadan çıktık, Gwen kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

"Görüyor musunuz? Babamız masumdu! Bir Karanlık Fabrikatörü ona tuzak kurdu!" "Bunlar bir delinin saçmalıklarıydı, Gwen. Dumanları tüten bir silah

Babamın eli mi? Söylediği hiçbir şey bir şeyin kanıtı değildi."

"Aynı konuşmayı dinlediniz mi? Babamızın silahı doğru tutmadığını duymadınız mı? Hiçbir şey rastgele değildir. Bunun anlamı-"

Ellerimi omuzlarına koydum. "Gwen, Angelo bize Hollow'dan bir çıkış yolu önerdi. Annemiz de öyle. Eğer istersek buradan gidebiliriz ve bir daha soyluların hakkımızda ne düşündüğü konusunda endişelenmemize gerek kalmaz. Artık Kingman mirasına uygun yaşamak zorunda değiliz."

Gwen ellerime vurdu. "Yapmak zorunda değil miyiz? Tabii ki zorunda değiliz. Zorunda olduğumuzu düşünen tek kişi sensin. Lyon ve ben

damgalandığımız anda bizden bir daha hiçbir şey beklenmeyeceğini kabul ettik. Lyon ve ben

Bunu önemsememin tek nedeni, eğer çocuklarım olursa onları da etkileyeceğini bilmemdi."

"Böyle hissettiğini hiç bilmiyordum," dedim.

"Ben gelecek hakkında gerçekçiymdim... Sen değildin."

Bir yanımla aile mirasını Hollow'dan uzakta, yıllar içinde yavaş yavaş yeniden inşa ederek sürdürebileceğimi düşünüyordu. Bir yanımla da Hollow'dan ayrılırsam Kingman mirasının da benimle birlikte sona ereceğini anlıyordu. Ama annemin de dediği gibi, kendim için en iyi olanı yapmalıyım. Babamın ihanetinden dolayı şehre karşı ne tür bir yükümlülük hissettiğimin önemi yoktu. Şehir on yıldır bir Kingman olmadan ayakta kalmıştı; bir Kingman olmadan da ne kadar gerekirse o kadar devam edebilirdi.

"Haklısın. Ama ben büyüdüm. Hollow'dan ayrılabiliriz, Gwen. Normal bir hayatımız olabilir."

Adım atmaya başladı. "O silahı istiyorum. Onu almadan Hollow'dan ayrılmayacağım."

"Ne?"

"Davey'i öldüren silah. Silahı bana getir, ben de Hollow'u sana bırakayım."

Celona'nın kendini onarma ihtimali bunun gerçekleşmesinden daha yüksekti. Silahı bulması soruşturmasına yardımcı olacaktı. Hollow'u ancak Kraliyet'e olan nefreti dindiğinde terk edecekti.

"Benden ne istediğinin farkında mısın, Gwen? Eğer silah yok edilmediyse, ki edilmiş olabilir, bizzat kralın elinde olacaktır. Onu bulma şansım olması için kaleye girmem gerekecek."

"Zaten planlamıyor muydun?" diye sordu. "Sonsuz Vals'e bütün gün soylularla takılmak için katılmıyorsun. Bir şeyin peşindesin -Muhtemelen Domet'in yardımıyla ve aniden Waltz'a katıldığına göre, şatodan bir şey istiyor olmalısın."

"Silahın çoktan imha edilmediğini nereden biliyorsun?"

Yüz ifadesi ciddileşti. "Öldürülseydim, beni öldüren silahı yok eder miydiniz? Yoksa her şeyi bilmek mi isterdiniz: nereden geldiğini, kimin tasarladığını, kimin yaptığını ve katilin eline nasıl geçtiğini?"

"Belki hâlâ kraldadır."

"Öyle olduğunu biliyorum." Durakladı. "Bana yardım et. Babamızın suçlu olduğunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kanıtla, sonra ikimiz de Hollow'u sonsuza dek arkamızda bırakabiliriz."

Anlaşmayı bir kucaklaşmayla mühürledik.

Tımarhaneden çıktığım anda gölgeler etrafımdaki duvarlarda dans etmeye başladı ve gecemin henüz bitmediğini anladım.

Dark dışarıda bir bankta bekliyordu ve beni görür görmez ayağa kalkıp yanıma geldi. Karanlık onu çarpıtıyor, azalan ay ışığında yüz hatlarını uzatıyor gibiydi. "Michael, benimle gelmen için seni ya da kız kardeşini tehdit etmeme gerek olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

Başımı salladım. "Beni tanımanın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

"Sabırlıyım." Dark bana sırtını döndü. "Takip et. Daha özel bir yerde konuşuruz."

Onu şehrin içlerine kadar takip ettim. Sabah ışığını görmek istiyorsam hata yapmamalıydım. Ama belgelerini sakladığım için onun fark ettiğinden daha fazla güce sahiptim.

En azından kendime böyle söyledim.

MERCENARY

Dark ocağı kurup yakarken ben de duvarın dibine oturdum.

Kingman Kalesi'ne yürürken hiç konuşmamıştık, belki de konuşulacak bir şey olmadığı için. Aame'nin ilk Aickers'ına baktı, kendi başına hayatta kalabilene kadar yavaşça odun besledi, sonra ayağa kalktı ve ellerini gömleğine sürdü. Onu son gördüğümünden beri biraz değişmişti, daha derli topluydu. Köşeli yüz hatları Hollow'dan kalmaydı ama gür siyah saçları öyle değildi. Siyah sakalını kesmiş ve kafasının yanlarını tıraş ederek ince bir kirli sakal bırakmıştı, saçlarının geri kalanı ise at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Kıyafetleri, ilk tanıştığımızda sahip olduğundan şüphelendiğim atletik yapının kanıtını gösteriyordu ve ceket, kılıfındaki tabancasının kabzasını görebileceğim kadar açıktı.

"Burada yeterince güvendeyiz. Zarfımı ver."

"Burada yok."

Bana baktı. "Sana inanmıyorum."

"Bana biraz kredi verin: Bazen ay çarpmış olabilirim, ama bir embesil değilim. Zarfınızı güvenli bir yere bırakmak varken neden sürekli üzerimde taşıyarak kaybetme riskine gireyim ki?"

"O zaman nerede?" dedi, sesinde biraz daha öfke vardı.

"Benim yardımım olmadan ulaşamayacağın bir yere." "Şüpheli."

"Tosburg Bölüğü yapamadığına göre, senin tek başına yapabileceğinden şüpheliyim." Dark hareketsiz kaldı. "Tosburg Bölüğü'nü nereden biliyorsun?"

Gülümsememi gizledim, ilk kez üstünlüğü ele geçirdiğimi fark ettim. Yine de buradan sağ salim çıkabilmek için dikkatli olmam gerekiyordu. "Onları notlarında oku."

"Zarfımı mı açtın? Ne kadar aptalsın." "Açmamış olsaydım bana farklı davranır mıydın?"

Dark 1re'ye bir parça odun attı ve çatırdamasını izledi. "Muhtemelen hayır," diye itiraf etti ve çenesini ovuşturdu. "Tosburg Bölüğü'nün bazı özel bilgiler için Hollow Kütüphanesi'ne saldırdığını ve saldırılarının başarısız olduğunu biliyorum... bu yüzden zarfımı oraya sakladığınızı varsayıyorum. Bu can sıkıcı ve Arşivcileri tekrar kızdırmak isteyip istemediğimden emin değilim. Ama gerekeni yapacağım." Eli tabancanın kabzasının etrafında kıvrıldı. "Yararlılığın az önce sona erdi."

"Birkaç güvence vererseniz onu sizin için geri alabilirim."

Gri gözleriyle bana baktı. "Michael, açık konuşayım. Sen benden çaldın. Eğer hakkım olanı benden zorla almaya kalkarsan seni öldürürüm. Bu bir sözdür, tehdit değil."

Onu engellemek için bir elimi kaldırdım. "Ben bir şey çalmadım. Bana o zarfı saklamamı söylediniz, ben de sakladım. İade etmek için sana ulaşmamın bir yolu yoktu, bu yüzden sen beni bulana kadar onu sakladım. Senden kaçmaya çalışmıyordum. Bu meselenin aramızda çözüleceğine dair söz vermen karşılığında senindir. Ve Sirash'a ne olduğunu bana bildirmen karşılığında."

"Sağır mısın sen? Az önce ne dediğimi duymadın mı?"

"Son zamanlarda insanlarla, iş bittikten sonra merhametlerine güvenmemem gerektiğini bilecek kadar çok anlaşma yaptım."

"Ne olduğumun farkındasın, değil mi?" Dark sordu, etrafındaki gölgeler kararıyordu. "Ben basit bir Yolgezer ya da Kral değilim. Ben bir Paralı Askerim. Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun?"

"Ben ısrarcılığım ile tanınırım, zekamla değil."

Dark güldü, tam bir göbek kahkahasıydı, başını geriye attı ve gölgeler tekrar geri çekildi. "Bu kaledeki bir şey hakkında cevaplara ihtiyacım var. İyi niyet göstergesi olarak onları bana ver, ben de karşılığında sana güvenlik sözü vereyim ve arkadaşına ne olduğunu anlatayım."

Bu noktada başka bir anlaşmanın ne önemi vardı? Yakında anlaşma yapmayacağım tek kişi kralın kendisi olacaktı. "Ne hakkında bilgi edinmek istiyorsun?" Dark bir hareketle beni Kingman Kalesi'ndeki eski odama götürdü. Soğuk ve kuruydu, rüzgâr kırık pencereden içeri yapraklar üflüyordu. Parçalanmış cam Dışarıdaki zemini kaplamış, soluk ay ışığında parlıyordu.

Odanın ortasında durdu ve "Bu oda neden böyle boyanmış?" diye sordu.

Duvarlara ve tavana boyanmış bir gece gökyüzü vardı; Gri Ejderha ve Tanrı'nın Sol Gözü'nden parçalanmış ayın yedi büyük parçasına ve etraflarındaki enkaz alanına kadar düzinelerce takımyıldızı bu gökyüzüne yayılmıştı. Bir zamanlar yatağımın bulunduğu fayans zemine boyanmış bir güneş batıyordu. Boyası, bakımsız ve sahipsiz kaldığı yıllar boyunca hafifçe dökülmüştü ama yine de çocukluğumdaki kadar harika bir manzaraydı.

"Babam benim için boyadı. O zamanlar altı yaşındaydım."

Dark odanın içinde ilerleyip her şeyi yakından incelerken sessizdi. "Babanın bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum."

"Bu yönüyle tanınmazdı," dedim, "ama rahatlamak istediğinde resim yapardı. Eserlerinin çoğu kalede sergilenirdi - çoğunlukla portreler ve manzaralar - ama artık hepsi yok."

"Hollow'dan bu seviyede sanatsal yeteneğe sahip birini görmek nadirdir." Dark durakladı ve Celona'nın yedi büyük parçasının bulunduğu odanın köşesini işaret etti. "Buradaki fırça işçiliği inanılmaz. Ustalar bile renkleri böyle harmanlamakta zorlanır. Baban bunu yapmayı nereden öğrendi?"

Omuz silktilim. "Muhtemelen başka bir ülkede." Bu, babam hakkında bilmediğim uzun bir sır silsilesindeki bir başka gizemdi. Herkes hain David Kingman'dan bahsediyor, başka pek bir şey anlatmıyordu. Annemle babamın nasıl tanıştığını bile bilmiyordum. "Dünya onun bir Kingman olmasına ihtiyaç duymasaydı bir ressam olacağından şüpheleniyorum."

Dark parmaklarını yontulmuş boyanın üzerinde gezdirdi. "Baban bunu senin için neden boyadı?" demeden önce odanın etrafında bir tur attı.

"Karanlıktan
korkuyordum."

"Karanlıktan mı?"

"Evet, biliyorum, inanması zor," dedim başımın arkasını ovuşturarak. "Geceleri hareket eden gölgelerin beni almaya gelen canavarlar olduğunu sanırdım. Bu durum hizmetçilerimizi çıldırtıyordu. Bazen kabuslarımdan çığlık atarak uyanırdım ve gölgeleri uzak tutmak için mumlar yakardım, sadece odamda açık Aames ile tekrar uykuya dalmak için... Bir gece, perdeler 1re'yi yakaladıktan sonra, babam beni dışarı çıkardı ve birlikte karanlıkta durduk."

Boğazımı temizledim ve devam ettim: "Bana karanlıkta korktuğum her şeyin aydınlıkta da var olduğunu söyledi. Tek fark, görünüşleriydi. Beni mavi-gri çardaklara dokundurdu, ıslak çimenlerin üzerinde yürüttü ve nehrin yeşil suyunda yüzen balıkları izletti. Sonra beni tekrar kucağına aldı ve yıldızlara baktık. Bana bu dünyanın bize sunduğu en büyük hazinenin sadece geceleri görülebildiğini ve karanlıkta dışarı çıkmazsak onu kaçıracağımızı söyledi. Öyleyse korkacak ne vardı? Yıldızlara ve aylara ilk kez gerçekten bakıyordum. Muhteşemdiler. Her bir takımyıldızının adını söyleyip hikayesini anlatırken bütün gece uyumadık. Ertesi gün bunu boyamaya başladı." Bir an sessiz kaldım. "O zamanlar benim kahramanımdı."

"Babalar böyledir," dedi Dark, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Çocuklarına en çok ihtiyaç duydukları anda onları hep hayal kırıklığına uğratırlar."

"Bunu neden önemsiyorsun?"

"Kalede neredeyse aynı olan bir oda var. Nedenini bulmaya çalışıyordum."

Dark şatodaki benzer şekilde boyanmış bir odayı neden önemsiyordu? Bu soruyu ona ben sordum.

"Bu seni ilgilendirmez. Ama o gece arkadaşına ne olduğunu değil de nedenini bilmek istersen, sana anlatırım."

"Hayır, bana Sirash'tan bahset."

Dark kırık camı görmezden gelerek pencere kenarına oturdu. "Senden kısa bir süre sonra kaçtı. Parasını almak için bile geride kalmadı. Tek bildiğim bu."

"Sana inanmıyorum. Onu bir yerlerde rehine olarak tutmadığınızı nereden bileyim?"

"Eğer onu yakalasaydım, bilirdin."

"Yani nerede olduğu ya da ona ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

"Hem de hiç. Dışarı çıkmayı başarabilirdi ya da Scales onu yakalayabilirdi."

Eğer Scales onu ele geçirirse, cesedi her an Asma Bahçeleri'nde ortaya çıkabilirdi. Ve parasını alamadığı için ailesi tehlikedeydi. Daha da kötüsü, tekrar buluşmamıza daha üç gün vardı ve eğer o bu işe bulaşırsa ve ben onu aramaya çıktıysam, Scales'in infaz ettiği kişi ben olabilirdim. Ne yapabilirdim ki?

Dark'ın düşünceleri çoktan başka yöne kaymıştı.

"Yarın sabah Hollow Kütüphanesinden zarfımı alacaksın ve Işıklar Kapandıktan sonra bana getireceksin. Bu Sonsuz Vals'in üçüncü etkinliğinden çok sonra, yani herhangi bir çatışma olmamalı."

"Yarın mı? Bu gece geri istemiyor musun?"

Sanki ağzını açmadan önce ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi durakladı. "Hayır. Başka biri seni izliyorsa, gece geç saatte kütüphaneye neden gittiğin konusunda şüpheleneceklerdir. Özellikle de orada olmaman gerekirken. Sana eşlik edebilirim ama bu durumu daha da kötüleştirebilir. Hakkım olanı riske atmaktansa daha uzun sürmesine izin ver."

"Eğer bu-"

Dışarıdaki odalardan birinde bir gürültü oldu. Dark silahını çekti ve yakındaki odalardan birine saklanmamı işaret etti. Tereddüt etmeden gittim. Yapmak isteyeceğim son şey bir paralı askerle birlikte görünmektir. Yine de, bir camı kırıp dışarı atlamak yerine, kapıyı bir şeride kapattım ve bizi kimin bulduğunu görmek için izledim.

Arayan Trey'di ve elleri havada büyük salona doğru yürüyordu.

PARALI ASKERİN ÇIRAĞI

Trey, ben kapıyı açıp Dark'a onu vurmaması için bağıramadan önce Büyük Salon'un ortasında durdu ve silahsız olduğunu göstermek için gömleğini kaldırdı.

Dark silahını indirmede. "Kimsin ve ne istiyorsun?"

"Benim adım Treyvon Wiccard," dedi, elleri hâlâ havada. "Sen Dark'sın, Orbis Şirketi'nin paralı askerisin, değil mi? Kara Ölüm olarak bilinen?"

Kara Ölüm karanlık mıydı? Angelo'ya göre, Kara Ölüm tüm dünyada bin yüzden fazla cinayetle anılıyordu. O insan formunda bir şeytandı. Sadece Azrail daha fazla cinayet işlemişti. Trey ondan ne isteyebilir ki?

Dark da aynı şeyi sorduğuna göre düşüncelerimi paylaşıyor olmalıydı. "Orbis Şirketi'ne katılmak istiyorum. Paralı asker olmak istiyorum."

Bunu duyduktan sonra hayatta olup olmadığımı söylemek zordu, çünkü kalbimin durduğundan emindim.

Dark şaşkınlığını ve umutsuzluğunu paylaşmadı. Güldü ve silahını kılıfına soktu. "Paralı asker mi olmak istiyorsun? Söyle bana Treyvon, tam olarak kimi öldürmek istiyorsun?"

Bu soru Trey'i hazırlıksız yakaladı ve kekeleyerek, "Ne? İstemiyorum-" dedi.

"Beni aptal yerine koymayın. İnsanlar üç nedenden biri için Paralı Asker olurlar," dedi Dark. "Para. Bunlar genellikle emekli şövalyeleriniz ya da Scales'in yozlaşmış üyeleridir. Saygı. Ama bunun peşinde olan insanlar bir Paralı Askerin karşısına elleri havada çıkmaz. Bu yüzden. Cinayetten paçayı kurtarmak istiyorsun."

Trey ellerini indirerek, "Bu olmasını istediğimden daha açıktı," dedi.

"Kimin ölmesini istiyorsun?"

Trey'in adımı söylememesini umarak nefesimi tuttum.

"Kardeşimi öldüren asi."

"Peki ya onlar?"

"Bilmiyorum."

"Bir adınız yok mu? Bir tanım? Ordudaki pozisyonu? Herhangi bir şey? Çünkü eğer fark etmediyseniz, şu anda bu duvarların dışında binlerce asi var."

"Çok fazla özelliğim yok."

"Tanıdığın biri var mı?" Dark sordu. "Evet," diye tersledi Trey. "Ama ona soramam." "Neden?"

"Önemli değil. I-"

"Paralı asker çırağı olmanın ne anlama geldiğini biliyor musun? Bu kişiyi öldürmeyi ne kadar çok istiyorsun ki özgürlüğünden vazgeçiyorsun?"

"Paralı askerlerin istedikleri her şeyi yapabileceklerini sanıyordum."

"Tam Yetkili Paralı Askerler olabilir, çıraklar değil. Benim tarafımdan ayrılmanıza izin verilmeden önce Orbis Şirketi tarafından yapılan bir sınavı geçmeniz gerekir. Ve yüksek standartlarımız var. Her önüne gelenin bizim adımız altında çalışmasına izin veremeyiz."

Trey tereddüt etti, 1.'si sıkıldı. "Gerçek bir Paralı Asker olmam ne kadar sürer?"

"Şanslıysanız on yıl. Şanslı değilseniz bir ömür."

Bu, Yüksek Asil Fabrikatör ordusuna katılmaktan daha uzun bir kölelik cezasıydı.

"Senin çırağın olmadan önce hedefimi öldürmeme yardım eder miydin?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Dark. "Ama anlamıyorum. Kardeşini öldüren kişiği öldürmek için benim çırağım olmak istiyorsun ama bundan kimin sorumlu olduğunu bilmiyorsun. Bilmeden bana gelmen tuhaf görünüyor... ah, kardeşini öldürdüğü için kimi suçluyorsun?"

Bazen sessizlik kelimelerden daha çok şey ifade eder, bu yüzden Trey cevap vermedi, onun yerine Dark'ın gözlerine baktı.

"Bu kadar, değil mi?" Dark dedi ki. "İsyanın sorumlusunu öldürmek için yardımımı istemiyorsun. İmparatoru öldürmek ve intikam olarak isyanı bastırmak istiyorsun. Haksız mıyım?"

"Kardeşimin geleceğini ellerinden aldılar. Benim de onlarınkini almam adil olur."

"Ya çok aptalsın ya da intihara meyillisin. Duruşmayı bekle. İntikam almak için hayatını bir kenara atacak bir ıracık almayacağım. Senden hiçbir şey alamam. Benim için değersiz olursun-"

"Ben değersiz değilim!" diye bağıırken Trey'in kollarından kr edici bir ışık patladı. Margaux Kalesi'nde olduğundan daha parlaktı. Eğitim alıyordu... ama bu noktaya gelene kadar kaç anısını feda etmişti?

Dark o kadar etkilenmedi. "Sen bir Işık İmalatısısın. Zar zor eğitilmiş, tanınmamış birisin. Sana kim öğretti?"

Trey bir nefes aldı ve ışık kollarından yükselen buhar gibi buharlaştı. "Kendi kendime öğrendim. Ama birkaç gündür Kraliyet Fabrikatör Ustası ile çalışıyorum."

"O bir embesil," dedi Dark. "İnsanlara Karanlık İmalatların ne zaman bulaştığını nasıl tespit edeceğini bile öğretti mi sana? Ya da ışığını nesnelere nasıl dnştreğini?"

"Henüz değil. Ama yapabilirsin. Beni çırağın olarak yanına alabilirsin. Öğret bana. Ben bir Işık İmalatısıyım, bir Taht Arayıcısıyım ve eğer istersem hafta sonuna kadar Düşük Soylu biriyle nişanlanabilirim. Ben değeriğim."

Karanlık yukarıya doğru işaret etti. Siyah dallar Trey'in üzerinde asılı duruyordu, yanağına değecek kadar yakındı. Topraktaki solucanlar gibi kıpırdandılar. "Hollow'daki konumun benim için hiçbir şey ifade etmiyor ve eğer bu karanlığı fark etmediysen

Uydurmalar -ki sizin doğal bir avantajınız var- benim için işe yaramazsınız," dedi Dark arkasını dönerken. "Git buradan."

"Beni çırağın olarak kabul edene kadar olmaz." "Peki," dedi iç çekerek. "Bunu kendim yapacağım."

Siyah dallar Trey'in ayak bileklerini kavradı, onu yere çekti ve çekmeye başladı. Sırt üstü yuvarlandı, elini ışıkla kapladı ve ulaşabildiği her şeyi yumrukladı. Dökülen mürekkep gibi dağıldılar. Ama ne kadarını yok ederse etsin, daha fazlası üzerine çullandı.

"Fiyatını söyle!" Trey kendini tutarak bağırdı.

Dark Trey'le yüzleşti ve dallar onu sürüklemeyi bıraktı. "Bu bir Paralı Askere söylemen gereken bir şey değil."

"İsim. Sizin. Price."

Karanlık Paralı Asker'in etrafında dans ediyor gibiydi, yüzünde mide bulandırıcı bir gülümseme vardı. "İsyanı sona erdirmene yardım edeceğime söz versem seçtiğim herhangi birini öldürür müydün?"

Trey'in bağları çözüldü ve ayağa kalktı. "Evet." "Annen bile mi?"

"O öldü."

"Baba?"

"Beni gençken terk etti. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Kıskanıyorum. Kendi başıma özgür olmak için neler yapmazdım." Bir duraklama. "Peki ya en iyi arkadaşın?"

"Kardeşim sahip olduğum tek şeydi."

"Sana inanmıyorum." Dark parmak eklemlerini kırdı. "Hepimizin bizi bağlayan bağları var."

"Ben değil."

"O zaman belki de işime yararsın. Hiç birini öldürdün mü?"

"Ben... Ben... Değildi... Hiç..." diye kekeledi. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Evet."

Trey birini mi öldürmüştü?

"Pişman mısın?" Dark sordu. Etrafındaki gölgeler çekilmeye başlamıştı ve ay ışığı eskisinden daha parlaktı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yaptım."

"Size bir silah versem, tetiği çekip bir yabancıyı öldürmekte tereddüt eder misiniz?"

"İntikam almama yardım edeceğine söz verdiysen hayır."

"O zaman bir anlaşma yapalım," dedi Dark kollarını açarak. "Şu anda seni yanıma çırak olarak almam için yeterli yeteneğin ve potansiyelin yok ama bir suikastçıya ihtiyacım var, izi bana kadar sürülemeyecek bir suikastçıya. İsteddiğimi yaparsan, İmparatoru senin için öldürürüm. Ve beni etkilersen, belki de seni çırağım olarak alırım ve seni asla terk etmeyecek bir aileye hoş geldin derim."

"Kimin ölmesini istiyorsun?"

Dark duraksadı ve bana doğru baktı. "İmparator'un duruşmasından sonra tekrar buluşacağız. Sana o zaman söylerim. Hollow idamı gerçekleştirecekse benim bir şey yapmamın anlamı yok." Bir duraklama daha. "Ve bu sana yeniden düşünmen için zaman verecek. Çünkü bana katılırsan, ömür boyu benimle olacaksın. Gerçekten istediğin bu mu?"

"Tekrar düşünmeyeceğim-"

Dark parmaklarını şıklatırken, "Zamanı geldiğinde sana haber veririm," dedi. "Şimdi git buradan."

Siyah dallar Trey'in sırtını kavradı ve onu Dark'tan uzaklaştırdı. Görüş alanından çıkmadan önce geri dönmesi için zaman yoktu, ancak küfürleri uzak yankılara dönüşene kadar duyulabiliyordu.

Trey'in beni duyamayacağını ya da göremeyeceğini anladığım anda kapıyı çarparak açtım ve "Bu da neydi böyle Dark?" diye bağırdım. Nasıl-"

Dark alnıma bir tabanca dayadı, yüzü ifadesizdi. "Saygı göstermenin senin güçlü yönlerinden biri olmadığı açık, Michael."

"Arkadaşlarımdan birini kişisel suikastçına dönüştürmek üzeresin."

"Katil. Suikastçı. Aynı madalyonun iki yüzü."

"Onunla yaptığın anlaşmayı iptal et."

"Neden?" diye sordu. "Onun yerini almak mı istiyorsun? Onu kurtarmak için öldürür müsün?"

"Ben... Ben... Trey... Gerçekten neyin peşindesin Dark? Kimden korkuyorsun ki onları kendin öldürmek yerine bir suikastçı yaratıyorsun?"

Dark silahını indirdi. "Bunun bir önemi var mı? Senden ne istediğimi biliyorsun. Hallet şu işi." Kulağıma fısıldamak için daha yakına eğildi. "Ya da devam edersen

Belki Trey'le tekrar karşılaştığımda kafasına bir kurşun sıkarım. Bana daha fazla koz verdiğin için teşekkürler, Michael."

Öfkemi bastırdım ve onu kışkırtmak ve başkalarını tehlikeye atmak istemediğim için uzaklaşmaya başladım. Ondan beklediğimden daha fazlasını öğrenmiş ve hayatımı kurtararak uzaklaşmışım. Bu gece şansımı daha fazla denemek istemiyordum, özellikle de hâlâ bilmediğim çok şey olduğu ortadayken. Bir paralı asker kimden korkar ki?

Odadan çıkmadan önce Dark sakince, "Ve Michael, zeki olmaya çalışma. Ne diyorsam onu yap."

Onu öylece bıraktım. Kingman Keep'ten çıkarken, bir Paralı Asker'in atalarımın evini ele geçirmesi konusunda ne hissetmem gerektiğini düşündüm... ama oraya yıllardır evim dememiştim ve zaten Hollow'dan ayrılacaksam bunun pek de önemi yoktu. Trey'in intikam almak için bir yabancıyı öldürmeyi düşünecek kadar perişan olabileceği düşüncesi daha endişe vericiydi. Bu kadar uzağa gitmiş birine nasıl yardım edebilirdim ve o bana izin verir miydi?

Kalbim kaybolan arkadaşlar ve uzun zamandır görmediğim evler için de aynı şekilde acıyordu.

KURTARICI

Koltuğumda geriye doğru uzandım, ellerim birbirine kenetlenmişti, sırtım ve eklemelerim çatlayana kadar. Bir yığın açık günlük masanın üzerine yayılmıştı. Zamanımı en iyi şekilde değerlendirmek için o sabah erkenden kütüphaneye gelmiştim. *Dark'ın Başbüyücü'nün Günlüğü'nü* neden istediğini, babamın yıllar önce yaptığı bir resmi neden öğrenmek istediğini ve biz tanışmadan önce ailemle neden ilgilendiğini çözmem gerekiyordu. Arayışım şu ana kadar boşunaydı ve üçüncü olay başlamadan önce Domet'i görmek için yakında ayrılmam gerekecekti, böylece ne bekleyeceğime dair bir fikrim olacaktı.

Gwen karşımda oturmuş, atalarımızla ilgili bir kitap okurken ayaklarını masaya uzatmış kendi kendine ninni mırıldanıyordu. Kütüphaneye girerken beni görmüş ve peşimden gelmişti, her zaman yaptığı gibi nehir kenarı yerine içeride okumayı tercih etmişti. Onu içeri almayacakları konusunda uyarmaya çalışmışım ama soru bile sormadan içeri aldılar. Benim anlamamla içeri girebilmesi beni biraz öfkeliendirdi. Bana göz kırptı ve biraz cazibem olsaydı anlayacağımı söyledi.

Tek yaptığı ağlamakken daha az kendini beğenmişti.

Ahşap koridordaki gıcırtilar ve Gwen'in mırıltısı dışında oda sessizdi. Okuduğum yazıya geri döndüğümde uzun zamandır deneyimlemediğim huzurlu bir dinginlik vardı.

Yeni Dracon Şehri ile olan bu savaş bana tıp konusunda ne kadar tek fikirli olduğumu gösterdi. Artık mesele kılıç yaraları, eksik uzuvlar ya da diğer kolay tedavi edilebilir yaralanmalar değil. Hayır. Artık kurşunları var. Can sıkıcı

basit bir tetik çekişiyle insanları öldürebilecek küçük demir toplar. Eğer gerçekten isteselerdi, şehirlerindeki her çocuğu silahlandırabilirlerdi.

Eğer gerçekten yaklaşmayı başarırırsak bu silahlar bizi püskürtecek. Bu silahlar Savaşın şekli değişti ve biz kaybeden taraftayız. David Kingman ve Kral Isaac daha fazlasını geliştirirken inançlarımıza sadık kalıyoruz Yeni Dracon Şehri silahlarını alt etmek için stratejiler, ama eğer-

"Üçüncü etkinlik yine nerede düzenleniyor?" Gwen sordu.

Yukarı bakmadım. "Yukarı Mahalle'deki tiyatro. Bir performans ya da onun gibi bir şey izliyoruz. Emin değilim."

Gwen düşünceli bir şekilde başını salladı ve kendi okumasına geri döndü. Ne zaman bir sayfa çevirse, sanki yırtılıyormuş gibi ses çıkarıyordu.

-Eğer bizim Fabrikatörlerimiz olmasaydı ve onların olmasaydı, bu savaşı çoktan kaybetmiş olurduk.

Daha bu sabah bağırsaklarına kurşun saplanmış bir hastayı tedavi ettim. Yavaş, ölümcül bir yaralanma. Vurulmak için en kötü yerlerden biri.

Elimizden geleni yaptık ve kurşunu çıkardık, sonra da yarayı temizleyip kapattık. Ama korkarım kan çürüyecek-

"Babamızın yaptığı şey yüzünden prensesin senden nefret ettiğini mi düşünüyorsun?" Bu sefer başımı kaldırdım.

Bu soruyu daha önce hiç sormamıştı. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, babamız idam edildiğinden beri prenesten bir kez bile bahsetmemişti. "Bilmiyorum. Senin tahminin de benimki kadar iyi, onu senden daha yakın zamanda görmüş değilim. Bu muhtemelen sorunuzun cevabı. Eğer benden nefret etmeseydi, bana ulaşırdı."

Sanki kendi küçük dünyasındaymış gibi bir kez daha başını salladı. Başka bir soru sormasını bekledim ama o kitabına döndü, ben de onu takip ederek dergilere döndüm.

-Onu hemen alın. Enfeksiyona neyin sebep olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Tüm ameliyat aletlerimiz temizlenmişti, yani başka bir şey olmalı. Kurşunların kendisi olabilir mi? Öğrenecek çok şey var ve bu savaşın ortasında bunu yapmak için yeterli zaman yok. Adı Amanda Trask ve korkarım ölümünden ben sorumluyum. Bazı günler-

"Sence o-"

Kitabımı kapattım ve masanın üzerine bıraktım. Derdini anlatmazsa kitabı ona fırlatacaktım. "Gerçekten ne sormak istiyorsun, Gwen?"

Kitabını kapattı ve masanın üzerine koydu. "Bundan hoşlanmayacaksın." "Beni dene."

Gwen ilk başta cevap vermedi. "Eğer Hollow'dan ayrılma konusunda ciddiysen, o zaman Kraliyet hakkında konuşmalıyız."

"Peki ya onlar?"

"Demek istediğim şu ki," diye mırıldandı, "biz Kingman'ız. Yetkiyi kime bırakacağımızı düşünmeliyiz. Bu rol için uygun olup olmadıklarını. Ve eğer değilse bu konuda bir şeyler yapmamız gerekip gerekmediğini."

"Gwen, Hollow'dan ayrılmanın tüm amacı Kingman mirasından uzaklaşmak. Sen ise doğrudan içine dalmaktan bahsediyorsun."

Gwen inledi, saçlarını karıştırdı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Yüksek sesle gıcırdadı. "Boş ver."

İç çektikten sonra başka bir günlük aldım ve rastgele bir sayfaya göz attım. Ben bir kelime bile okuyamadan Gwen devam etti: "Ama Adreann'ın tahta oturma ihtimali olsaydı Hollow'dan ayrılmayı gerçekten kabul eder miydin? Onun yapabileceklerinin sadece bir kısmını gördün ve biz gençken de daha iyi değildi. İnsanlar bunu görmezden geldi, ben de dahil."

"Haklısın, olmazdım. Ama ne yapabiliriz ki? Taht için ikinci sırada olmamasının tek yolu prensesin evlenip çocuk sahibi olması ve onun tahttan feragat etmesi ya da gayrimeşru olduğunun kanıtlanmasıdır."

"Ve bu senaryoların hiçbirisi olası değil. Hiç kimse Prensese kur yapmaya çalışmadı, Adreann'ın gururu tahttan çekilmesine asla izin vermez ve gayrimeşru olduğundan şüpheliyim. Kraliyet ailesinin saçlarına sahip." Durakladı. "Başka bir seçenek daha var ama-

"Onu öldürmemizi mi öneriyorsun?" "Evet," diye açıkladı.

"Bu fikri aklından çıkar," dedim. "Biz Kingman'ız ve onlar hakkında ne hissedersen hissedelim ya da yönetmek için ne kadar uygunsuz olurlarsa olsunlar Kraliyet mensuplarını öldürmeyiz."

"Ya bir Kraliyet mensubu beni ya da Lyon'u öldürmeye çalışırsa?"

Masanın karşısında elini tuttum ve gözlerinin içine baktım. "Eğer biri ailemizi tehdit ederse, bizi korumak için ne gerekiyorsa yaparım. Ve eğer bu bir Kraliyet olsaydı, Kingman mirası benimle birlikte sonsuza dek sona ererdi."

"Neden ne zaman biteceğini sen seçiyorsun?"

"Çünkü," dedim elini bırakarak, "ben senin ağabeyinim ve seni koruyacağım. Kendinden bile olsa."

Gwen boğazını temizledi, gözlerini benden kaçırdı ve sonra "Angelo'nun seni birlikte gördüğü kadın kimdi?" diye sordu.

"Hangi kadın?"

"Birkaç gece önce seni eve getiren kişi." "Naomi mi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Adını bilmiyorum. Sadece dedikoduları duydum." "O Naomi. Aramızda romantik bir şey yok."

"Tanıştığınız kadınlarla aranızda hiçbir zaman romantik bir şey olmuyor. Demirhanede çalışmak için erkek kılığına girmiş olabilirim ama en azından etkilendiğim insanlarla iletişim kuruyorum. Sen etmiyorsun. Fırındaki Becca'yı söylemeden önce, o sayılmaz. Her zaman babasından ona kur yapmak için izin isteyeceğini söylüyorsun ama asla yapmıyorsun."

Kadınların genellikle Kingman olduğumu öğrenmeden önce benden hoşlandıklarını ve sonra benimle hiçbir şey yapmak istemediklerini düşünürsek, var olmayan aşk hayatım tamamen benim hatam değildi.

"Benim aşk hayatım hakkında endişelenmeden önce Lyon'a ve çocuğuna destek olmaya ne dersiniz?"

"Anlaştık," dedi Gwen, yüzünde bir gülümseme belirdi ve tavrı değişti. "Bu Lyon'dan özür dilemen gerektiği anlamına geliyor. Son duyduğumda Kayleigh ya da çocuğuyla iletişim kurmanı yasaklamıştı."

"Hollow'dan ayrılmadan önce yapılacaklar listemde bu da var. Silahı almak ve Sonsuz Vals'i bitirmekle birlikte."

Gwen koltuğuna geri oturdu. "Güzel. Şimdi, seninle konuşmayı ne kadar sevsem de, Domet'i görmem gerekmiyor mu? Onun akıl hastanesinde olmaması hoşuma gidiyor ve bu şekilde kalmasını istiyorum."

"Kahretsin. Haklısın," dedim dergileri raflara geri koymaya başlarken. "Sonsuz Vals bittikten sonra benimle İmparator'un duruşmasına gelmek ister misin? Son zamanlarda seni çok az görüyorum ve seni özledim. Nedense."

"Çok isterdim," dedi. "Lyon'un insanları infaz etmesini izlemekten hoşlanmıyorum ama İmparator için bir istisna yapabilirim. O da en az Kraliyet ailesi kadar kötü."

Bu sözlerle Gwen beni kütüphaneden uğurladı ve ailemiz hakkında okumaya geri döndü. Domet ilk kez beni evinin merdivenlerinde beklemiyordu ve içeri girmem gerekiyordu. İçeri girdiğimde -Dark'ın zarfı kütüphaneden sessizce ödünç aldığı bir derginin içine sıkıştırılmıştı- ve koridorda yürürken her şey çok sessiz görünüyordu. Gölgelede bir tuhafılık vardı, biraz Dark'ın etrafındaki gölgeleri anımsatıyordu.

Domet ana odasındaydı, yanında bir şişe votka, ocağında kükreyen ateşe bakıyordu. "Kıyafetler masanın üzerinde," dedi. "Saygın ama bu sefer biraz daha az resmi. Eldivenler de: bu gece hava soğuk olacak."

Üzerimi değiştirmek için paravanın arkasına geçtiğimde, "Bu akşam için planın nedir?" diye sordum. "Müzik Koleji tarafından düzenlenen bir konser.

Sohbeti teşvik etmek için herkes küçük gruplara ayrılacak. Size Yüce Asil Alexander Ryder ve eşi Alecia ile birlikte bir yer ayarladım. Naomi Dexter,

Büyükelçi Zain ve hizmetkârları da orada olacak. Sizin için kolay bir gece olacak. Bahçedeki performansından sonra soyluların çoğu geri dönmeni destekliyor. Seni savunmam sadece konumunu güçlendirdi. Tek yapman gereken

yukarı."

"Bana bu kadar güvenme."

"Sana güveniyorum, Michael. Güvenmeseydim, seni asla işe almazdım. Ve yakında, ortak ePort'larımız sayesinde, hedefimize ulaşmaya bir adım daha yaklaşıcağız."

Pantolonumun düğmelerini iliklerken, "Kralın partisine gittiğimizde bana planın ne olduğunu söyleyecek misin?" diye sordum.

"Yerinizi garantiye aldıktan sonra size planı anlatacağım. Kaderi kışkırtmak istemiyorum."

"Bana bir şey ver. Bu olaylara körlemesine dalmaya devam etmeyeceğim."

Bu yarı gerçektir. Davey Hollow'u öldüren silahı bulmak için daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı ve kralın bunu anılarıyla aynı yerde saklayabileceğini umuyordum. Başbüyücü'nün hayatının bir kaydını Hollow Kütüphanesi'nde sakladığı düşünülürse, kralın her şeyi aynı yerde saklamayabileceğini düşünmek imkânsız değildi.

Domet kadehinden bir yudum aldı. "Anılarının bir kaydı büyük olasılıkla Kraliyet Kulesi'ndeki çalışma odasında, onun için değerli olan her şeyi sakladığı yerde olmalı. Oraya ulaşmak zor olacak ama oraya vardığımızda bu zorlukla yüzleşeceğiz."

Bu kulağa umut verici geliyordu. "Anılarını nasıl kaydedebileceğine dair bir fikriniz var mı?" "Büyük olasılıkla bir günlük. Daha mahrem şeyler için dövme kullanmış olabilir.

ayrıntılar, ama daha fazlası değil. Ne tür bir kral her sabah aynaya bakıp saltanatının hatalarını vücudunda görmek ister?"

"Yetkin bir kralın çok fazla hatası olmaz."

Domet içkisini tek yudumda bitirdi ve oturduğu yerden kalktı. "Yetkin kral diye bir şey yoktur." Ceketini vücuduna yaklaştırdı. "Hazır mısın Michael? Bu gece davetini güvence altına alacağız ve yarın kraldan gerçeği çalacağız. Kurtuluş çok yakın."

MÜZİSYENLER

Geldikten kısa bir süre sonra Domet ve ben ayrıldık, her birimiz gösterinin başlamasını beklemek üzere tiyatronun kendi bölümlerine gittik. Geç kalmıştık, bu da benim işime geliyordu çünkü soyluların isyan, prensi öldürmeye çalışan suikastçı ya da imparator hakkındaki konuşmalarını dinlemek zorunda kalmayacaktım. Avdan sonra yeterince şey duymuştum. Özellikle de soyluların asıl derdi isyan sona erdiğinde Naverre şehrini ve etrafındaki toprakları nasıl paylaşacakları olduğundan ve Milis Mahallesi'ne ne olduğu ya da kaç masum insanın öldürüldüğü pek umurlarında olmadığından. Sadece soyluların ölümünü önemsiyorlardı, o da sadece kendi değerli hayatları söz konusu olduğu için.

Kai'yi ya da kırmızılı kızı görmek için girişte beklemek ve soylu saçmalıklarına dalma riskini almak yerine, doğruca Alexander Ryder'ın kutusuna gittim, yakamı çekiştirdim ve resmi kıyafetlerin ne kadar israf olduğunu düşündüm. İnsanlar bu kıyafetleri sadece cenazelerde, düğünlerde, duruşmalarda ya da olmadıkları biri gibi davrandıklarında giyerlerdi. Bu sefer benim için ikinci seçenek olduğu için utanıyordum.

Naomi yanımdaki pelüş koltuğa oturdu ve elbisesini düzeltti. Sanki ses çıkarmadan hareket edebiliyormuş gibi bana sinsice yaklaşmasından nefret ediyordum.

"Kıyafetlerini karıştırmayı bırak," dedi kızmış gibi yaparak. "Bire bir görünüyorsun." "Nefes alabilmeyi tercih ederim," dedim yakamı tekrar çekştirerek.

"Korse giymiş birine tasma takmaktan mı şikayet ediyorsun?"

Oturmayı bıraktım ve diğer soyluların aşağıdaki koltuklara yerleşmesini ve yavaş yavaş diğer locaları doldurmasını izledim. "Prensi baştan çıkarma işi nasıl gitti?"

"Oldukça mükemmeldi. Çekici ve özenli prensi çok iyi oynadı ve partiyi birlikte geçirdikten sonra sadece yanağımı öpmeye çalıştı. Muhtemelen o gece için bir fahişe bulmuştur ama umurumda değil."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Fahişeler mi? Hayır, asla. Fahişeler tahtta oturmaz ve piçler miras almaz."

"Peki ya aşk?"

"Ne olmuş ona?" diye sordu içtenlikle. "Gücü olan hiç kimse aşk için evlenmez. Zaten aşık olmak istediğimden de emin değilim. İnsanlara neler yapabileceğini gördüm." "Bu çok iç karartıcı."

"Kırık bir kalp de öyle."

Büyükelçi Zain ve arkadaşlarının locaya girmesiyle sohbetimiz burada sona erdi. Her zamanki gibi üçü arasında konuşan tek kişi Zain'di. Arkamızdaki sırada yerlerini aldılar. Zain omuzlarıma şakacı bir şekilde masaj yaparak, "Michael! Dostum, nasılsın? Avdaki başarılarını duydum ve keşke ben de yanında olabilseydim. Her zaman efsanevi Kingman ailesini iş başında görmek istemişimdir."

"Korkarım pek göz alıcı değildi, Sayın Büyükelçi."

"Ölüm nadiren göz alıcıdır, dostum," dedi Zain. "İşte bu yüzden böyle etkinliklerimiz var: kana susamışlığımızı dengelemek için. Yıldız oyuncu Red'i daha önce gördün mü?"

"Hayır," dedim. "Daha önce adını bile duymadım. Yine de herkes heyecanlı görünüyor. Kim bu kız?"

Naomi, "Kimse bilmiyor. Tüm performansları sırasında muhteşem bir maske takıyor ve onu beklemesi için kendi personelini getiriyor. Kimliği hakkında bitmek bilmeyen söylentiler var. Peki ya ismi? Onu bir kez gördüğünüzde bu çok açık."

Büyükelçi Zain dirseklerini koltukların arkalıklarına dayayarak bize doğru eğildi. "Benim en sevdiğim teori, onun Gold Coast'taki Hewitt Klanı'ndan doğmuş bir piç olduğu ve klanını terk ederek daha iyi bir yaşam arayışıyla Hollow'a kaçtığı. Şimdi Hewitt'lerden birinin kutsal klanlarındaki lekeyi ortadan kaldırmak istemesi ihtimaline karşı kendi güvenliği için maske takıyor."

"Ben daha iyisini duydum," diye başladı Naomi. "Bazıları onun Naverre'de büyüdüğünü, isyandan ve şehrin başına bela olan savaştan sağ kurtulduğunu söylüyor. Söylentilere göre, şarkı resmi olarak bestelenmeden yıllar önce, saçları kanla boyanmış bir halde, boğazı düğümlenene kadar 'Naverre'nin Melekleri'ni söylerken bulunmuş. Travma onu şarkı söyleyemez hale getirmiş, ancak korkularının üstesinden geldiği an yeniden doğmuş ve şarkı onun en büyük başarısı olmuş. Maskesi tüm ölenlerin anısına takılıyor."

"Bunların hepsi saçma geliyor," dedim. Yalandan başka bir şey olamayacak kadar romantiktiler.

Zain güldü ve sırtıma bir tokat attı. "Arkadaşım! Biraz mizah ve eğlence olmadan hayatın ne anlamı var? Sıkıcı bir gerçeği yaşamaktansa zararsız bir yalanın tadını çıkarmayı tercih ederim. Muhtemelen yüzünü göstermekten ve gün ışığına çıkmaktan korkan sıradan bir kadındır. Güç peşinde koşmayan pek çok insan var."

Naomi, "Çok aptal var," diye mırıldandı.

"Çok az kişinin buna ihtiyacı var ve herkes buna sahip olamaz Savaii," dedi Zain, altın rengi gözleri Naomi'ye dikilmişti. İskelet ve Azilian arkadaşı bile ona bakıyordu. "Ama eğer buranın verebileceğinden daha fazlasını istersen, bana haber ver. Goldono'daki en güzel eş ve tüm meslektaşlarımın gıpta ettiği kişi olabilirsin."

Naomi'nin kalbine giden en kestirme yol belli ki aşırı Aattery'di. Büyükelçi'ye dikkatle baktıktan sonra, "Onur duydum Büyükelçi, ama ne yazık ki gözüm başka bir yerde," dedi.

"Anlıyorum Savaii. Koşullar değişirse lütfen bana haber verin."

Alexander Ryder ve eşi locada bize katılmadan önce, sanatçılar sahnenin arkasına doğru sandalyeleri ve enstrümanları yerleştirirken, sahnedeki birkaçı hariç, tiyatronun etrafındaki fenerlerdeki Aamesler indirildi. Tamamen siyah giyinmiş iki adam sahnenin her iki yanında yerlerini aldı ve hazırlıkların ardından müzisyenler dışında herkes sahneyi terk etti. O sırada

salonda bir sessizlik hakim oldu ve siyah elbiseli ve küçük beyaz bir kadın

eldivenler üzerine çıktı. Bir sevinç dalgası koptu ve seyirciler kendiliğinden alkışlamaya başladı. Yüzünde kırmızı bir maske vardı ve bu maske fener ışığında parlıyordu. Kumral saçları, maskesinin sol tarafına dökülmek üzere özenle düzenlenmişti. Gölgesi sanki sahnede doğmuş gibi sahnenin içinde yaşıyordu. Bir elini kaldırdı ve alkışlar kesildi.

Yürümenin herkesi bu kadar heyecanlandıracağını kim bilebilirdi?

"Hollow Divanı'nın seçkin üyeleri ve Sonsuz Vals'in katılımcıları, hoş geldiniz," dedi yumuşak sesi salonda net bir şekilde duyuluyordu. Her iki yanındaki erkekler kendi aralarında bir şeyler konuşuyordu. "Bu geceki gösteriye katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız bu mümkün olmazdı. Ama bu kadar sıkıcı hoşbeş yeter: Bu gece burada bulunma sebebinize gelelim." Nefes verdi ve tüylerim diken diken oldu. "Naverre'nin Melekleri." İlk notaya bastı ve benim için her şey bitti. Büyülenmişim.

Sahneyi kontrol ediyordu ve seyircisini tamamen etkisi altına almıştı, melodinin her yükseliş ve düşüşüne karşılık veriyor, sesinde kalan acıyı paylaşıyordu. Sesi tatlı ya da yumuşak değildi; aksine, sesi acı ile katmanlıydı ve bundan kaçınmak yerine, bunu vurguluyor ve sesindeki sertliği duymamıza izin veriyordu. Kusurlarını gizlemeye çalışmıyordu; onun yeteneği, herkesin onun Aaws'ını duymasına izin vermesinde yatıyordu ve onları kucaklayın.

Red hepimizi aşk ve umutsuzluk şarkısının içine çekti, sesi duyguları tarihin dokusuna dokuyan bir iğne gibiydi. Şarkının kahramanı Lyra kendini kişisel kâbusunun içinde bulurken izleyiciler de onun rüyasına kapıldı; Naverre şehri etrafında parçalanırken Red'in vibratosu onun ıssızlığının altını çiziyordu. Çığlık atarak ebeveynlerini uyandırmaya çalışan çocukları ve yeraltına saklanarak patlamaların bitmesini bekleyen, gürültüden çok sessizlikten korkan masumları yakaladı. Kendi sesinin perdesine aldırmadan, sadece Lyra'nın acısına odaklanarak koroyu seslendirdi.

Şarkının sonuna yaklaştıkça sesi değişti, gökyüzündeki yıldızlar kadar sınırsız ve ay ışığı olmadan karanlığın olabileceği kadar derin oldu. Kendini kısıtlamadan şarkı söylüyordu; tutkusu ve sesinin sertliği, şarkı sözlerinin güzelliği ve müzisyenlerin çevik parmaklarıyla mükemmel bir şekilde birleşiyordu. Kumral saçları çözülüyor, kırmızımsı kahverengi teller özenli düzenlerinden kaçıyor. Yargılamak için inen melekleri söylerken

Naverre'nin tonu tekrar değişti, Lyra'nın hikayesi çözülmeye başladı ve seyirciler o anın tüm huşu ve trajedisine ve Red'in yükselen, şaşırtıcı Inale'sine kapıldı.

Sonra her şey bitti. Red nefes nefese sahnede duruyordu, saçları çözülmüştü. Bir noktada klipi çıkarmış olmalıydı. Sesinin yarattığı dünyanın içinde kaybolduğum için bunun olduğunu görmedim bile. Seyirciler bir an sessiz kaldı, birçoğu gözyaşları içindeydi. Sonra hep birlikte canlandılar ve ayağa fırladılar, alkışlarla ve keskin ısıklarla salonu inlettiler.

Büyükelçi Zain arkamda ayağa kalkmıştı. "Bravo! Bravo! Bravo! Bravo! Encore! Encore!"

Naomi o kadar etkilenmemişti ama yine de onu alkışladı. Yavaş ve istikrarlı. "şaşırdım. Onca övgüden sonra sesini amatörce buldum. Geçen ay benim bölümümdede izlediğim ud çalan çocuk çok daha iyiydi." Kimseyi şaşırtmayacak şekilde, İskelet ve Azilian fikirlerini paylaşmadılar, o da bana döndü. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bir'di."

Neden yalan söylemeyi seçtiğimden emin değilim. Belki de gururum hem transseksüel olduğumu hem de şarkısından etkilendiğimi itiraf etmemi engelledi. Belki de uyum sağlama arzusuydu. Ya da belki de kutuda şarkıyı benim kadar beğenmiş görünen tek kişi hizmetçisinin dilini kesen adam olduğu içindi. Sahip olunacak en iyi arkadaş değildi.

"Teşekkür ederim. Hepiniz çok cömertsiniz," dedi Red, elinde bir buket Ay'ın Gözyaşları ile. "Geri döneceğim ama şimdilik lütfen üniversitedeki diğer sanatçıların tadını çıkarın. Hepsi de sahneyi paylaştığım için şanslı olduğum olağanüstü bireyler."

Son kez selam verdiğinde kalabalık onu bir kez daha alkış yağmuruna tuttu. Ancak o gözden kaybolduğunda Zain yerine döndü. Tenim sıcak ve kızarmış hissediyordum ve gömleğimin yakasını çekiştiriyordum. Seyircilerin üzerinde bir sıcaklık bulutu var gibiydi.

Naomi, "Umarım bir sonraki performanstan daha fazla keyif alırım," dedi.

Biraz hava almam gerekiyordu; kutu beni boğuyordu. Ya da belki de içindeki insanlardı. Naomi'ye doğru eğilerek, "Birkaç dakika içinde döneceğim," dedim. "Ben sadece

biraz temiz hava almaya gidiyorum."

Bir süre durakladıktan sonra, "Keyfini çıkarın." dedi.

Naomi'nin yanından geçip kutudan çıktım ve çıkışa yöneldim. Perdeli kapıdan içeri adımımı attığım anda rahat bir nefes aldım. Dışarısı çok daha güzeldi. Merdiven korkuluklarına yaslanarak gökyüzündeki yıldızlara ve parçalanmış ayın yedi büyük parçasına baktım.

Yardım edemedim ama babamı düşündüm... ve onun benim kahramanım olduğu günleri.

"Michael? Sen misin?"

Arkamı döndüm ve korku beni ele geçirdi.

Sirash'ın siyah saçlı kız arkadaşı Jean Lorenzo önümde duruyordu.

KALANLAR

Bu buluşma anları vardır. On sekiz yaşında olmama rağmen, annem tarafından azarlanmadan hemen önce zihnim bir çocuğunkine geriledi. Bazı insanların bunu başkalarına yapabilmesi neredeyse sihirli bir şeydi. Lyon da eskiden bu konuda ustaydı.

Jean Lorenzo sade bir şekilde giyinmişti, dizlerinin üzerine kadar inen bol beyaz bir elbise ve kulaklarında basit bakır küpeler vardı, elinde bir pikolo taşıyordu. "Michael? Ne yapıyorsun-"

"Göründüğü gibi değil," diye kekeledim.

"Sence neye benziyor?" diye sordu. "Çünkü seni hiçbir şeyle suçlamadım. Sirash nerede?"

Üşüdüğümü hissettim. "Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır," dedi. "Onu Milis saldırısından sonra gördüm. Bana gelip o gece kendisini ve Arjay'i oradan çıkarması gerektiğini söyledi. İhtiyacı olan parayı bulabileceği bir işi olduğunu ama bunu yapmak için senin yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi. Peki, ne oldu Michael? Nerede o?"

Ölü. Yaşıyor. Kayıp. Hapiste. Saklanıyor. Hangisi olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim ne kadar başarısız olduğumdu. Kimseyi koruyamadım.

"Hiçbir fikrim yok," dedim sonunda sessizlik dayanılmaz hale geldiğinde.

"O gece onunla birlikte değil miydin?" diye sordu, sesi titreyerek.

"Öyleydim. Ama Advocators bizi buldu ve ben de kaçtım."

"Onu terk mi ettin? Seninle tanıştığımдан beri söylediğin aile aileye bakar saçmalığına ne oldu?"

"Başka seçeneğim yoktu," diye mırıldandım. Yüzlerce gözün bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, sanki atalarımın hepsi benim gibi bir çocuğun onların yerini nasıl alabileceğini merak ediyordu.

Bir sahtekârdan başka bir şey olabilir miydim?

Jean gözlerini kıstı, bir eli Aute'sini sarmış, diğer eli de gerektiğinde hareket etmeye hazır bir şekilde yan tarafına dokunuyordu. "Neden buradasın Michael? Ryder ailesinin kutusundan çıktın ve giyiniş şekline bakılırsa..."

"Ben Sonsuz Vals'in bir katılımcısıyım." "Bu nasıl oldu?"

"Bu gerçekten uzun bir hikaye."

"Zamanım var. Red tekrar şarkı söylemeden önceki son sanatçiyim."

Ama yapmadım. İhtiyacım olan son şey o kutudaki birinin dışarı çıkıp herhangi bir şeye kulak misafiri olmasıydı. Yanlış ya da doğru bir şey duyulursa, Domet'le ne yaptığım ortaya çıkabilirdi. Ya da daha kötüsü, Scales'e asillerle işbirliği yaptığım için beni yargılaması için bir sebep verebilirdi.

"Ya bundan sonra buluşursak? Sana her şeyi en başından anlatacağım. Ve kurtarmak için bir plan yapabiliriz-"

"Anlıyorum," dedi Jean abartılı bir gülümsemeyle. "Benimle sadece senin için uygun olduğunda takılmak istiyorsun. Bundan daha iyi arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Kutuya giden perdeye baktım ve sonra ona bir adım daha yaklaştım. "Kastettiğim bu değildi. Bu sadece çok hassas bir durum ve-"

Sesi daha da yükseldi. "Gerçekten mi? Peki Sirash'ın kaybolması değil mi?" "Tabii ki öyle! Sirash aileden biri ve aile-"

Tam o sırada hareket etti, elbisesini yukarı kaldırdı ve kalçasında sakladığı bıçağı çıkardı. Bıçağı boynuma dayadı ve çeliğin boğazımı gıdıkladığını hissettim. "Bana onun nerede olduğunu söyle Michael, yoksa boğazını keserim ve kanının akmasını izlerim."

Dişlerimi sıktım. Benden hiç hoşlanmadığını biliyordum. "Bilmiyorum. Kayıp olduğunu bile bilmiyordum. Eğer ayrılırsak birkaç gün görüşmemeye karar vermiştik."

"Bundan şüpheliyim," diye açıkladı. "Sonsuz Vals'te yer almak için Sirash'ı sırtından bıçakladın. Onlara onun kaçak bir İskelet olduğunu mu söyledin yoksa bir asi olduğu yalanını mı söyledin? Sana hiç güvenmedim Michael. Bir kez asil oldun mu, hep asil kalırsın. Ama Arjay'i ele verdiğin için ne aldın? Büyük bir kuş tüyü yatak mı? Altın bir yüzük mü? Umarım hayatına değmiştir."

"Sen neden bahsediyorsun? Arjay'e ne oldu?"

"O da kayıp," diye tısladı. "O gecedен beri onu da görmedim. Scales arkadaşlarınız için küçük bir bonus muydu?"

"Jean," dedim, "onun kayıp olduğunu bilmiyordum. Sirash'ın kayıp olduğunu bile bilmiyordum! Bilseydim, senin yanında olur, onu aramana yardım ederdim."

"Neden onu kontrol etmiyordun, Michael? Kayıp olan sen olsaydın Sirash kontrol ederdi. Sirash'ın ortadan kaybolması senin benimle ya da kardeşiyle arkadaş olmana engel olmamalıydı."

"Jean, böyle anlaşıştık. Şartlı tahliyedeyim," diye yalvardım. "Bir şeyler ters giderse birbirimizle iletişime geçmeden önce beklemek konusunda anlaşıştık. Altı gün. Ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çalıştığı fırınları kontrol edip bana bir mesaj bırakmış olmasını umdum. Bana inanmak zorundasınız."

Jean başını salladı, bıçağı boynumdan çekti ve elinin tersiyle gözlerini sildi. Bakışlarıma karşılık vermedi. "Şu anda sadece cenazesini kaldırabilmek için cesedinin ortaya çıkmasını bekliyorum. Eğer şanslıysam, birlikte ölmüşlerdir. İkisinin de başka kimsesi yoktu."

Boğazımdaki kalp atışı geri döndü ama gözlerini kaçırma sırası bendeydi. Bir gecelik korkaklığım ve bencilliğim üç kişinin hayatını mahvetmişti. Başka biri ölmeden önce bunu düzeltmeliydim. Cemal'in ölümü bir ömür boyu yetecek suçluluk duygusuydu.

"Onu bulacağım," dedim. "Onu ve Arjay'i bulup geri getireceğim. Söz veriyorum."

Omzunun üzerinden bana baktı, yüzü ekşimişti. "Tutamayacağın sözler verme, Michael."

"Michael?" Naomi perdeyi geri çekerek söyledi. "Her şey yolunda mı?"

Jean önce Naomi'ye sonra da bana baktı. "Benim gitmem gerek. Bıçaklar bilecek ve enstrümanlar akort edilecek. Seni tekrar görmek güzel, Michael."

Sessizce gidişini izledim ve her ikisi için de doğru olanı yapacağıma yemin ettim. Arjay nerede olursa olsun, onu bulacak ve sözümü tutacaktım. Jean gittikten sonra Naomi yanıma geldi ve bıçağın boynumda bıraktığı ince kırmızı çizginin üzerinde bir parmak gezdirdi. Artık o kadar acıımıyordu. Fısıltıyla, "Ne oldu?" diye sordu.

Sempatisinin beni manipüle etmenin başka bir yolu olduğunu bildiğimden elini çektim. "Gitmem gerekiyor."

"Ne? Neden?"

"Aile

meseleleri."

"Michael," dedi, "çıkıp gidemezsin-"

"Gösterilerin geri kalanının nasıl gittiğini bana bildirin."

Merdivenlerden ikişer ikişer inerek koşar adımlarla yere indim. Jean, Sirash ya da Arjay'i bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Jean Müzik Koleji'nde yaşarken, Sirash ve Arjay Hollow'un doğu yakasında, tweeker ve Böğürtlenlerin yoğunluğu, boya çukurlarına yakınlığı ve tüm binaların parlak yamalı renkleriyle ünlü Gökkuşağı Bölgesi'nde yaşıyordu. Burası şehrin en fakir bölgesiydi ve sakinlerinin çoğu her gün yiyecek bir şeyler bulabilmek için mücadele ediyordu. Bölgedeki diğer tüm binalar terk edilmiş ve tahtalarla kapatılmıştı... yine de insanlar hala içlerinde yaşıyordu, sadece sessizce yaşıyorlardı. Umutsuzca. Sirash ve kardeşi de onların arasındaydı.

Sirash'ın yaşadığı terk edilmiş ev bölgenin dışındaydı ve Gökkuşağı Bölgesi'nde bile nadir görülen parlak pembe renkteydi. Eve yaklaşırken, tahtalarla kapatılmış ön kapıyı görmezden geldim ve onun yerine kullandıkları pencereye yöneldim. Pencereyi kolayca buldum, tamamen tozla kaplıydı, kenarlarında ellerin zorlayıp içeri girdiği yerler hariç.

Talan edilmişti.

ROCK

Masalar ikiye bölünmüş, küflü ekmekler tezgahları kaplamış, 1. kat kendi üzerine çökmüş ve kurumuş kan duvarlara ve koridora sıçramıştı. Burada korkunç bir şey olmuştu ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Evi aramaya başladım. Sirash, bir şeylerin ters gitmesi ihtimaline karşı Arjay'e her zaman bir acil durum planı bırakırdı ama nereye bakarsam bakayım hiçbir iz bulamadım. Yine de keskin bir Aint parçası, paslı bir hançer, tek bir demir bilyesi olan bir Aintlock tabanca ve onu 1re yapmak için tüm 1xings'i keşfettim. Hepsini yanımda götürdüm. Arjay'i bulmaya çalışırken neyle karşılaşacağımı bilmiyordum ve her şey yardımcı oldu.

Evden aynı pencereden çıktım, Aintlock tabancam belimde saklıydı, Arjay'i nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ama Jean'e verdiğim sözü tutmalıydım, bu yüzden onu bulacaktım. Bir şekilde.

"Terk edilmiş bir eve girdiğinizde çalacak pek bir şey bulamazsınız," dedi bir çocuk, yandaki eve yaslanarak. On yaşlarında, tehlikeli derecede zayıf, koyu tenli ve ince örgülü saçları olan bir çocuktü. Çocuğun etrafı taş yığınlarıyla çevriliydi. "Özellikle de şu. Son zamanlarda gerçekten terk edildi."

Sirash'ın evine doğru ilerledim. "Orada yaşayan insanlara ne olduğunu biliyor musun?"

Çocuk birkaç taş aldı ve onları caddenin karşısına doğru sektirdi. "Biri kayboldu, diğeri alındı. Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü ben biliyorum. Diğeri nerede çekildi?"

Çocuk beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sana neden söyleyeyim ki? Sen buralı değilsin. Olmak için çok temizsin."

Çocuğun söylediği hiçbir şeye güvenmek için bir nedenim yoktu, özellikle de şehrin en tehlikeli bölgesinde gece vakti yalnız olduğu için. Ya kendine aşırı güveniyordu ya da aptaldı. Peki bu taşlar da neyin nesiydi? Etrafına özenle yığılmışlardı, rastgele olamayacak kadar hassastılar.

"Verdiğiniz bilgilerin güvenilir olduğunu nereden bileceğim?"

Çocuk ellerini uzatarak taş yığınlarını gösterdi. "Sana yalan söyleyerek ne elde edebilirim ki? Sen bir tweeker ya da dimmer değilsin ve muhtemelen benim mucizevi bağımlılık tedavisi taşlarımı alacak kadar aptal değilsin. Hiçbir şey kazanmam."

Mantığını anladım ama bu yine de bana gerçeği söyleyeceği anlamına gelmiyordu. "Fiyatını söyle."

Çocuk kafasında hesap yaparken bir duraklama oldu. "Eldivenlerin sıcak görünüyor." "Tamamdır." Domet'in bana verdiği siyah deri eldivenler çocuk farkına varmadan ellerimdeydi. Onları yavaşça giydi ve sonra yüzünü deriye sürterek bana çarpık gülümsemesini gösterdi. "Diğerine ne oldu? Nerede? gitti ve onu kim götürdü?"

Zayıf çocuk taş yığınlarını bıraktı. "Yürüyeceğiz. Yolda konuşuruz. Beklemenin anlamı yok."

Biz de öyle yaptık. Adını bilmediğim çocuk benimle birlikte Gökkuşaağı Bölgesi'nde ara sokaklarda ve açık bırakılmış metruk binalarda yürüdü ve yılan yağı hakkında ne bildiğimi sorguladı. Gittiğimiz her yerde çamur ve sulanmış bok izi sürdük, oluklar yeni yağın bir yağmurdan dolayı akıyordu. Burada sadece yollar taşı, diğeri her şey karahindiba kaynıyordu ama onlar bile tümsekler ve çatlaklarla doluydu.

Tweeker'larla karşılaşmamak için sokaklardan uzak durduk, çünkü gece geç saatlerde ana yollarda oyalanıyorlardı. Genellikle sızmış, kafalarının güzel olmasının tadını çıkarıyorlardı ama her zaman değil ve en tehlikeli oldukları zamanlar da o zamanlardı,

yüksekler arasında. Gerekecekçe, çocuk asla konuşmaz ya da adımı sormazdı ve karşılığında ben de onunkini sormazdım. Ben ona sadece Rock diye hitap ettim, o da bana Blunder dedi ve aramızdaki bu anonimliğin devam etmesine izin verdik. Uzun bir yürüyüşten sonra, kırmızı ve griye boyanmış, çatısında yırtık pırtık Aag Aying'ler olan uzun bir Aat taş binasına ulaştık. Tüm pencereler gri boyalı tahtalarla kapatılmıştı ve ön kapının üzerine siyah bir taç çizilmişti. Bu yerle ilgili bir şey beni herhangi bir Yüce Asil kalesinden daha gergin hissettirdi.

"Burası neresi?" Uzaktan izleyerek sordum. Binada herhangi bir hareket ya da yaşam yok gibiydi. Saat geç olmuştu ama çoğu kişinin geceyi geçirmesi için henüz çok erkendi.

"Twecker Keep," dedi Rock. "Diğer twecker inlerinden daha garip, kendisine Sir denmesini isteyen metal bir adam tarafından işletiliyor. Efendi bazen çocukları kabul ediyor. Ama sadece on yaş civarındaki çocukları. Bir kez girdiler mi, bir daha çıkmamak üzere giderler."

"Efendim?" Tükürdüm. "Kim olduğunu sanıyor bu?"

"Bir şövalye," dedi. "Son Şövalye ya da onurlu son şövalye."

Dilimi ısırđım. Hollow'da hiç şövalye kalmamıştı. Barut Savaşı çoğunu öldürmüştü ve hayatta kalanlar ya Scales'e katılmış, ya emekli olmuş ya da haram paralarını alıp lavanta rengi leld'lerde lüks içinde yaşamlarını sürdürmüşlerdi. Savaştan sonra hizmet etmeye devam edenlerin sayısı çok azdı, çünkü başka seçenekleri yoktu.

Şimdi, otuz yıl sonra, hepsinin yok olduğunu hayal ediyordum. Silahların yaptığı bir şey varsa, o da zırh giyen ve savaşta at süren şövalyeleri tamamen modası geçmiş hale getirmektir. Eğer Son Şövalye olduğunu iddia eden bu adam gerçekten de öyleyse ve Arjay'e zarar veriyse... o zaman Şövalyelik Çağı onunla birlikte sona erecekti.

"Eğer bu pislik oğlanları, hem de birden fazla oğlanı alıyorsa, neden daha önce adını duymadım?"

Rock bana duygusuzca baktı. "Nerede yaşıyorsun?"

"Narrows."

"İşte bu yüzden. Batı Yakası'ndan çocuk çalmıyor, o zaman insanlar neden umursasın ki? Asi İmparator umurumuzda değil ki. Bizim yerimiz tahtta hangi bay ya da bayanın oturduğuna bağlı değil."

Rock haklıydı. Doğu Yakası'ndaki insanlara göre, Batı Yakası'nda yaşayanlar asilzade gibi görünüyormuş olmalıydı; evlerimiz harap ya da terk edilmiş değildi, tahıllarımız protein için kurtçuklarla karıştırılmamıştı ve onların göze çarpan tweeker nüfusundan yoksunduk. Yüksek Asillerin ve Kraliyet mensuplarının nehrin bu tarafından nasıl görüldüğünü ancak hayal edebilirdim.

Garip bir sessizlik oluşmadan önce farklı bir soru sordum: "Ne demek istediniz? Tweeker'ların organize olduğunu mu?"

"Tweeker'lar Son Şövalye'yi takip eder. Evde devriye gezerler, evi savunurlar ve onun için oğlanları çalarlar. O da onları böğürtlenle ödüllendirir. Onun emirlerine uymayan her tweeker ya dışarı atılır ya da öldürülür."

"Tweeker'ları öldürmek zor," diye mırıldandım, hâlâ taş bir duvarın arkasına çömelmişim. "Onlara ne yapacaklarını söylemek daha zor," diye yanıtladı Rock.

Başımı salladım ve evi tekrar inceledim. Ön kapıdan başka bir giriş yolu göremiyordum. Önünden geçtiğimiz diğer binaların aksine, buradaki ahşap işçiliği yeni ve sağlamdı ve sökmeye çalışırsak çok fazla gürültü çıkarabilirdi. Taş duvarlar da daha zayıf değildi. Ama evin tepesinden yükselen Aags Aying bana bir şey hatırlattı. Onlar eşsizdi - neredeyse unutulmuş parçalar, hatırlamamın hemen ötesinde. Ve sonra ne yapmam gerektiğini anladım.

Aintlock tabancayı ve onu düzgünce doldurmak için gerekli malzemeleri çıkardım. Rock hiçbir şey söylemedi, sessizce izliyordu. Silah hazır olduğunda belime yerleştirdim. Bir çıkıntı vardı ama bakan biri olmadığı sürece karanlıkta kimse fark etmezdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu çocuk.

Arkasına saklandığımız taş duvarın üzerinden atladım. "Yalan söyleyeceğim. Hadi."

"Hiç şansın yok. Bana ne için para ödediysen onu yaptım. Hayır-"

Cebimden bir güneş çıkardım. "Bana destek olursan, senindir." Rock elini uzattı.

"Sonra."

"Eğer ölürsen?"

"O zaman bedenimi yağmalayın."

Ben de onun yerindeydim. Beni geri çevirmeyeceğini biliyordum. Altın bir güneş onun hayatını değiştirebilirdi ve akıllı bir çocuk olarak onunla çok şey

yapabilirdi.

Kaya, çılgınca yanıma gelmeden önce olduğu yerde durdu.

Parmak eklemlerimi Tweeker Keep'in kapısına vurdum ve bekledim. Cevabım bir nefes alıştan daha hızlı geldi. Kapı açıldı ve çerçevenin içinde, hastalıklı bir şekilde solgun, kırmızı gözlü, her dişi görünen ve köpek dişleri kadar keskin bir tweeker duruyordu. Kırmızı ve gri paçavralar giymişti, bu da dışarıda sahip olduğum şüpheyi doğruluyordu: bu şövalye her kimse, ailemin hizmetkârı olduğunu düşünüyordu. Kırmızı ve gri ailemin renkleri idi.

Eğer bu renkleri sergileyecek kadar aptallarsa, geçmişte kalmış olmalılar.

"Beni şövalyeme götür," diye rica ettim. "Lord David Kingman onu görmek istiyor."

Tweeker gözlerimin içine baktı ve sonra tek dizinin üzerine çöktü. Tüm kardeşlerim arasında babama ve genel olarak bir Kingman'a en çok benzeyen bendim. Planım, bu tweeker'ın babamın on yıl önce idam edildiğini bilmeyecek kadar uyuşturucuyla kafayı bozmuş olması umuduna dayanıyordu. Ve bu tepkiye bakılırsa umudum gerçek olmuştu. "Lordum. Bu bir onurdur. Beni takip edin."

Tweeker ayaklarını sürüyerek eve girdi, Rock ve ben de onu karanlığa kadar takip ettik. Üç ya da daha fazla cesetle çevrili olan evde ara sıra yanan mumlar dışında hiç ışık yoktu. Koridorda battaniyeler seriliydi, tavandan ıslak bez parçaları sarkıyordu ve çalışma odasına hastalıklı bir koku sinmişti. Ve soğuktu, korkunç derecede soğuktu; insanın derisinde ve boğazında iğne batması gibi kalan türdendi. Burası kaotikti ama mantıklı bir şekilde kontrol ediliyordu. En azından bir bağımlı için.

"Lord mu? Ben herhangi bir lordla çalışmak için kaydolmadım," dedi Rock, gözleri duyduğumuz her gıcırta ve çatlağa doğru kayarken. "Kendimi neyin içine soktum ben?"

"Derin bir nefes al."

"Eğer ölürsek, seni lanetlerim, Blunder." "Bir olacağız. Sakin ol," dedim sessizce.

"Sakin ol, diyor. Ölümünle gururla yüzleş, diyor. Endişelenme, ölüm sadece sonsuza dek sürecek, diyor."

"İşin bitti mi? Yoksa benden daha fazla para koparmaya mı çalışıyorsun?" "Ölürsem paranın bana bir faydası olmaz."

Ondan sonra Rock'a cevap vermedim. Sakin ve sessiz olmasına ihtiyacım vardı, ki bu da zaman geçtikçe daha az olası hale geliyordu ve onunla konuşmak sadece tam tersini sağlıyordu.

Twecker bizi mumlarla dolu ve ay ışığının içeri girmesini sağlayan bir tavan penceresi olan geniş ve açık bir odaya götürdü. Her adımda ayaklarımızın altında kırılan balmumunun çıkardığı çıtırtılar duyuluyordu ve odanın uzak ucunda metal giysili bir adam derme çatma bir sunağın önünde diz çökmüş dua ediyordu. Odanın gölgeli köşesinde saklanmış küçük bir ceset vardı. Kıvrılıyordu ve ona yaklaştığımızda sesler duyuluyordu.

"Efendim," diye ciyakladı twecker. "Lordumuz sizi görmeye geldi."

Sunağın önündeki adam kıpırdamadı. "Efendimiz?" Sonra ayağa kalktı. "Lordumuz mu? Merhum lordumuzun anısına hakaret etmeye kim cüret eder? Lordumuz bu şehri kurtarmak için canını verdi ve-" Döndü ve beni ilk kez gördü. Tek dizinin üzerine çöktü, öfkesi kayboldu.

"Lordum! Geri döndünüz! Düşmanlarımızın sizin hakkınızda yalanlar yaydığını biliyordum ama ölümünüz hakkında da yalanlar yaydıklarını hiç düşünmemiştim. Merdivenlerde öldüğünüzü gördüğümü sanmışım. Nasıl hayatta kaldınız lordum? Ryders mıydı? Solarinler mi yoksa Şafak Yıldızları mı? Eski Sözler'i hatırladılar mı? Lordum, bir kez daha döndüğünüz için çok mutluyum."

Şövalye önümde diz çökmüş, bir yandan gözyaşlarını tutarken bir yandan da bacağıma tutunuyordu. Savaş ve yaşlılık yüzünden yüzündeki kırışıklıklar, sakalındaki ve saçındaki aklar iz bırakmıştı. Kırmızı plaka zırhının alt yarısı yoktu, onun yerine bir çift deri pantolon giyiyordu. Giydiği zırh cilalıydı, bu yüzden loş ışıktaki bile parlıyordu. Şövalye ayaklarımın dibinde hıçkırarak ağlıyor, kendi kendine saçma sapan şeyler tekrarlayıp duruyordu.

Adamı hiç hatırlamıyordum.

Babam ölmeden önce, sahip olduğumuz son şövalye D'Arcy Wolfhard'dı; Kingman Keep'te genç oğlu ve kızıyla yaşayan şişman, neşeli bir adamdı. Ama beni ve kardeşlerimi isyancılardan korurken ölmüştü. Çocukları muhtemelen Hollow'dan çoktan gitmiş, Kingman adının hiçbir şey ifade etmediği bir yere kaçmışlardı. Bu şövalye her kimse, babamın şövalyelerinden biri değildi. O da benim gibi bir sahtekârdı.

"Ayağa kalk şövalyem," diye emrettim. Söyleneni yaptı, yapabileceğine inandığımdan daha dik durdu. Avuç içi kılıcının kabzasındaydı, bir güç gösterisinden çok alışkanlıktan kaynaklanıyordu. "Müttefiklerimden biri son anda benimle yer değiştirdi. Onun yerine baltayı aldı. Söylesene, son konuştuğumuzdan beri ne yapıyorsun?"

"Lordum," diye başladı, "ölümünüzden önce bana verdiğiniz görevi sürdürüyorum. En küçük oğlunuzu buraya, düşmanlarımızdan güvende olacağı bir yere getirdim. Onu Hollow'dan çıkarmak için bir fırsat bekliyorduk. Savaşan Devletler'i düşünüyordum ama emrettiğiniz gibi yapacağım. İtiraf etmeliyim ki lordum... krallık bize her fırsatta zulmetti ve beni pek de onurlu olmayan adamları işe almaya zorladı," diyerek sesini alçalttı. Onlara Tweekers deniyor. Yüksekleri dışında pek az şeye sadıklar. Ama onları tedarik ettiğim sürece, dünyanın sonuna kadar bizi takip edecekler."

Köşedeki çocuğa tekrar baktım. Arjay olmalıydı. Ufacık tefecikti ve çok az çocuk ona yakın boyutlardaydı.

Rock tüm bu süre boyunca yanımdaydı, gözleri sürekli arkamızdaki tweeker'lara bakıyordu, sadece kırmızı gözleri görünüyordu.

"Aileme gösterdiğin sadakat için sana asla teşekkür edemeyeceğim," dedim elimi şövalyenin omzuna vururken. "Ama oğlumu eve götüreceğim. Tekrar halkın arasına karışması güvenli olana kadar onun için bir yerim var. Kral intikamını çocuklarımı öldürerek alamayacak."

Şövalye bana sarı gülümsemesini gösterdi. "Elbette lordum. Tamamen anlıyorum. Sizin için ona göz kulak olmak benim için bir onurdu."

Rock'a Arjay'i bağlarından kurtarmasını işaret ettim. O da bunu sessizce yaptı ve bunu yaparken şövalye kendisiyle gurur duyarak yanında durdu. "Sizin ya da kanınızdan birinin geri döneceği ve Davey Hollow düşmanlarımız tarafından öldürüldüğünde kaybettiklerimizi geri alabileceğimiz günü bekledim lordum. Kingman ailesi yeniden yükselecek. Bundan eminim."

Başımı salladım. "Öyle olacak şövalyem. Kingman ailesi unutulmayacak. Atalarımın beni tanıdığından emin olacağım."

Arjay neredeyse tamamen çözülmüştü, sadece ayaklarının etrafındaki ip kalmıştı.

"Lordum," dedi şövalye usulca, eli kabzayı sıkıca kavrarken. "Benim adım ne?"

Durakladım. "Sorun nedir, şövalyem?"

Kılıcını hafifçe kınından çıkardı. "Benim adım ne?"

"Derin bir nefes al, şövalyem. Kılıcını kınından çıkarmana gerek yok. İzin ver-"

Kahverengi -neredeyse siyah- gözleri kısıldı. "Benim adım ne... lordum?"

Belimdeki silahı çıkardım ama çok yavaşım ve kılıcıyla silahı elinden aldı. Silah yerde çocuklara doğru sekti ve başka silahım olmadığı için alçaldım ve şövalyeyi yere düşürdüm. Silah gibi, kılıcı da Aoor'dan odanın diğer tarafına sıçradı. Metal eldiveni çenemi bulup beni ona doğru döndürmeden önce yüzüne iki yumruk attım, görüşüm bulanıklaştı. Göğsüme bir tekme attı, nefes almaya çalışırken keskin bir acıyla sarsıldım ve sonra beni sırt üstü yuvarlayıp boğmaya başladı. Ellerimden biri onunkine uzanmaya çalışırken diğeri ulaşamayacağı kadar uzaktaki yüzüne pençe atmaya çalıştı.

"Sahtekâr olduğumu biliyordum!" diye bağırdı, yüzü kıpkırmızıydı. "Ne cüretle lordumu taklit edersin? Benimle, Sör Tristin Harbour'la, onun Son Şövalyesi'yle nasıl alay edersin? Artık adımlı biliyor musun, taklitçi?" Boynumdaki tutuşu sıkılaştı, nefesim öncekinden daha kısa ve sığdı. Nefes bile alamıyordum. "Kingman ailesi adına öl! Lordum ve çocukları için öl! Öl! Öl! Öl!"

Bu şekilde, babam için çalıştığını düşünen bir deli tarafından Aoor'da boğularak ölmek istemedim. Onu durdurmak için tutunacak bir deri arıyordum ama... hiçbir şeye ulaşamıyordum... Bir şeyler yapmalıyım-

Ve işte o zaman silah ateş aldı.

Yüzüme kan sıçradı.

Şövalyenin gözleri büyüdü ve boynumu bırakıp onun yerine kendi boynunu tuttu. Parmaklarının arasından kan sızıyor, damlalar yüzüme düşüyordu. Nefes nefese kaldım, yarı hırıltı yarı çığlık. Bir elimle zonklayan boynumu tutarak şövalyeyi ittim ve o da kolayca itaat ederek sırt üstü düştü. Zırhının içinde, üzerinde ve etrafında kan birikmeye başlamıştı, etrafındaki su birikintisi her saniye daha da genişliyordu. Bir elim boynundaydı,

Şövalye diğer eliyle parçalanmış aya doğru uzandı, sanki orada olmayan bir şeyi yakalamaya çalışıyordu. Hırıltılı bir şekilde kelimeleri çıkarmaya çalışıyordu. "Lordum... Özür dilerim... Ben... Sizi ve çocuklarınızı hayal kırıklığına uğrattım. I

Yapamadım... Onları koruyamadım. Affet... affet..."

Eli olması gerekenden daha az dramatik bir şekilde, neredeyse sessizce Aoor'a düştü. Yere düştüğünde daha fazla gürültü çıkmasını, ölümünün büyük bir ilanını bekliyordum. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. Son Şövalye boynundan aldığı kurşun yarasıyla ölmüştü.

Nefes almaya başladığımda, tweeker'larla dolu bir evde olduğumuzu ve içimizden birinin az önce liderlerini öldürdüğünü fark ettim. Ateş edene doğru baktım ve Arjay'in yerde yattığını gördüm, tabanca hala Son Şövalye'nin olduğu yere doğrultulmuştu.

Küçük eli titremeye devam ediyordu. Neredeyse on yaşındaydı ve şimdi bir katildi, benim için. Onu kurtarmış mıydım? Sirash'a nasıl söyleyebilirdim?

"Ben..." diye başladı. "Ben... Ben onun dizine nişan almıştım. Düşündüm ki... Düşündüm ki..."

Bitirmesine izin vermedim, olduğu yere doğru ilerledim ve silahı ondan aldım. Silah tekrar elime geçtiğinde kolumu Arjay'e doladım. "Rock, buradan çıkmamız gerek."

Sessizce ve hızla kaleden çıktık. Kırmızı gözler karanlığın içinde her açıdan ve köşeden bize bakıyordu. Saldırmalarını bekledim ama hiç saldırmadılar. Belki de henüz ne olduğunu anlamamışlardı ya da anlayanlar çoktan Böğürtlen tedariki için Tweeker Kalesini aramaya başlamışlardı. Ya da belki de Son Şövalye'nin boşa gitmediğinden emin olmak istiyorlardı. Duyduğuma göre yemek konusunda pek seçici değillermiş. Adamı tanıyor olsaydım daha kötü hissederdim ama tanı mıyordum. İkimiz de dolandırıcıydık ve bizim mesleğimizdekiler nadiren mutlu sonla biterdi. Trajediler standarttı.

Nihayet evden dışarı çıktığımızda, artık hoş karşılanmadığımızı bildiğimizden emin olmak için kalenin kapısı hemen arkamızdan kapandı. Dışarı çıktığımızda gecenin ilerleyen saatleriydi, yıldızlar siyah perdeye karşı parlıyordu. Rüzgâr sokaklarda esiyor ve tenime çarparak onu karıncalandırıyordu. Ona sarıldığımda Arjay titremeye devam ediyordu ve bunun soğuktan kaynaklanmadığını biliyordum.

Tereddüt ettikten ve öğürdükten sonra Rock eğildi ve daha önce arkasına saklandığımız taş duvara kustu. Ve bu sefer dramatik davrandığını söyleyemezdim.

Çocuklardan biri az önce bir adamı öldürmüştü, diğeri de onun suç ortağıydı. Bir de ben vardım, her ikisine de sebep olan aptal. Kahraman kılığına girmiş bir cani.

Kalanını tükürdükten sonra Rock bana az öncekinden farklı bir bakış attı. "Bu gece yeterince eğlendim. İkimiz de istediğimizi aldık ve sanırım yarın yeni müşterilerim olacak. Lütfen bir daha beni görmeye gelme, tabii mucize tedavi taşları istemiyorsan. Bir karartıcıyı aklı başında gösteriyorsun."

Ona güneşini verdim ve Rock bizi terk etti.

Karanlıkta Jean'in evine doğru uzun ve yavaş bir yürüyüş oldu ve ikimiz de bir konuşma başlatmadık. Köprülerden birini geçerken, Arjay, Sirash, Jean, Rock ya da bana ait olabileceği ihtimaline karşı Aintlock tabancayı nehre attım. Arjay'in yaptığı şeyden bir hatıra isteyeceğinden de şüpheliydim. Ona ne diyeceğimi bile bilmiyordum... teşekkür etmek artık uygun görünmüyordu, özellikle de kolumla temizledikten çok sonra bile dudaklarımdaki kanın tadı hâlâ damağımdayken.

Nihayet oraya vardığımızda, Arjay'e sözsüz bir şekilde sarıldım ve bu sefer hiçbir şey vaat etmedim. O da kucaklamaya karşılık verdi ve sonra sessizce, "Sirash'ı eve getir Michael. Ona ihtiyacım var."

Kapıyı çaldı ve kısa bir süre sonra kapı açıldı, evden kör edici bir ışık geliyordu. Jean onu içeri buyur etti ve ikimizi de kaplayan kanı fark ederek bana bakarken ona sıkıca sarıldı. Ona başımı salladım ve sonra oradan uzaklaştım. Arkadaşlığımız muhtemelen bitmiş olsa da ona verdiğim sözü yerine getirmiştım.

Ben de Sirash'ı kurtarırdım... bir şekilde...

TINDER

Domet'in evine gitmeden önce Son Şövalye'nin kanını nehir suyuyla yıkadım. Vücudum soğuk ve ıslak, zihnim donuk ve bulanıktı ama bu gece onunla buluşmam gerektiğini ya da öfkesinin büyümesine izin vermem gerektiğini biliyordum. Şimdiye kadar tiyatroyu terk ettiğimi öğrenmiş olmalıydı ve şüphesiz bunun yansımaları olacaktı. Uğruna çalıştığımız her şeyi tehlikeye atabilirdim.

İçeri girdiğimde bir şeylerin inanılmaz derecede yanlış olduğunu anladım. İçerisi sıcaktı: bana bir demirciyi hatırlatan kavurucu bir sıcaklık. Tablolar eğri büğrüydü, kırık çömlekler Aoor'a saçılmıştı ve evin her yerinde yankılanan sürekli bir *güm güm güm* sesi vardı. Ana odaya ulaştığımda Domet'in Aoor'un üzerine yüzükoyun uzandığını, etrafında boş şişeler olduğunu gördüm.

"Domet," dedim.

Yanıt gelmedi.

"Domet?" Daha temkinli söyledim.

Cevap vermedi.

Uzandım ve onu salladım. Kıpırdamayınca, ona doğru eğildim ve nabzını kontrol ettim. Orada bir şey vardı ama zayıftı. Muhtemelen

alkol zehirlenmesi. Bunu başkalarında da görmüştüm ama içimdeki saf bir parça alkoliklerin bu hastalığa yakalanmayacağını varsaymıştı. Belli ki yanılmışım. Onu uyandırmalı ve uykusunda ölmediğinden emin olmalıydım.

Evinde koku tuzu olarak kullanabileceğim güçlü kokusu olan herhangi bir şey aramaya başladım. Mutfak dolaplarında alkol şişeleri, birkaç meyve ve sebze ve kasaptan alınmış et parçaları dışında pek bir şey yoktu; ta ki bir dolabı açtığımda daha önce hiç görmediğim kadar çok baharatla karşılaşana kadar. İşe yaramak zorundaydılar. Birkaç acı biber ve karabiber aldım, sonra hepsini bir havanda öğüttüm. Ortaya, yaşayan herhangi bir insanın görmezden gelebileceğinden şüphe duyduğum, göz yaşartıcı bir koku çıktı.

Ama döndüğümde elinde bir şişe votka ile sandalyesinde beni bekliyordu. Nasıl bu kadar çabuk iyileşmişti? Bu doğal değildi. Tutarlı olmak bir yana, ayakta bile duramaması gerekirdi. "Michael."

Karışımımın bulunduğu havanı yere bıraktım. "Domet, uyanmışsın... Gitmelisin-"

"Ne yaptığının farkında mısın?" diye hırladı. "Neyi tehlikeye attığının farkında mısın? Bu gece Yüce Asil Alexander Ryder'ı küçümsedin. Bizim tarafımızda olan birini yabancılaştırdın. Onun desteği olmadan, kralın doğum günü partisine davet edilmeniz artık garanti değil."

"1 katını vereceğim. Beni ayrılmaya zorlayan daha önemli bir işim vardı."

"Daha mı önemli? Anlaşmamızdan daha önemli olan neydi?"

"Arkadaşımın kardeşi kayboldu. Onu kurtarmak zorundaydım ve şimdi arkadaşımın da kayıp olduğunu biliyorum. Onlar aileden."

"Aile mi?" Domet alay etti. "Bilmediğim başka bir Kingman mı var? Arkadaşın Sirash bir Kingman değil. Onun hayatı bu büyük şemada önemli değil. Başının belada olduğunu bilseydin dikkatinin dağılacığını biliyordum."

"Başının belada olduğunu biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum," dedi Domet. "Tanıştığımız gece ondan bahsetmiştin, ben de kim olduğunu bildiğimden emin oldum. Bağlantılarımdan ertesi gün tutuklandığı haberini aldım, ama önemli biri değildi, bu yüzden ondan hiç bahsetmedim."

İçinde bulunduğu çıkmaz. Onu kurtarmaya çalışırken dikkatiniz dağılır ve Sonsuz Vals'i görmezden gelirsiniz."

"Bunca zamandır... biliyor muydun?"

"Kekeledim mi, Michael? Onun hayatı harcanabilirdi ve senin Sonsuz Vals'e katılman daha önemliydi."

Aintlock tabancayı nehre atmamış olmayı diledim. "Nerede o?" "Sana neden söyleyeyim ki? Bana ihanet ettin, Michael."

"Sana ihanet mi ettim? Bana ihanet ettin," dedim dişlerimi sıkarak. "Bana bir şey olursa arkadaşlarıma göz kulak olacağına yemin etmiştin."

"Peki sana bir şey mi oldu Michael? Nefes alamıyor musun? Yürüyemiyor musun? Tehlikede misin? Beni arkadaşlarıyla ilgilenmeye zorlayan şeyin ne olduğunu açıkla bana."

Yüzüm sıcaktı ve her şey puslu görünüyordu. Bu, kendi seçimimle döndüğüm dünyaydı. Soyluların sadece kendilerini düşündüğü ve önemsiz gördüklerinin sokaklarda fareler gibi ölmesine izin verdiği bu yozlaşmış dünya. Onlardan nefret ediyordum. Hepsinden nefret ediyordum. Belki de isyancılar haklıydı. Belki de onların yerine başkalarının hükmetmesinin zamanı gelmişti.

"Anlaşmamız sona erdi, Domet."

Domet oturduğu yerden kalkarken başını geriye attı ve dramatik bir şekilde güldü. "Hayır, öyle değil. Dediğimi yapacaksın, Michael. Kralın anılarını çalacak ve kefaretimi ödememe izin vereceksin ya da-"

"Ailemi tehdit edersen bu gece hayatta kalamazsın."

Domet ocağa doğru ilerleyip maşayı eline alırken gülmeye devam etti. "Kim olduğumu tam olarak anladığını sanmıyorum, Michael. Sana yalan söylemedim. Kefarete ihtiyacım var. Babana gerçekten ne olduğunu bilmek zorundayım. Eğer aradığımı kefareti bulamazsam, o zaman ölemem. Gerçekten."

İşte o zaman maşayı aldı ve karnına sapladı. Tüm bu süre boyunca benimle göz temasını koruyarak, maşayı vücudunda yukarı ve sağa doğru sürükledi, Aesh'i ve organları yırttı ve kanın Aoor'un üzerine dökülmesine izin verdi. Ne demek istediğini vurgulamak için maşayı çıkardı ve kendini göğsünden bıçakladı, bu kez vücudunun sol tarafındaki tüm Aesh'i yırttı. Delikten arkasındaki duvarı görebiliyordum.

Onu tekrar dışarı sürükleyerek gömleğini yırttı ve vücudunun kendini onarmasını bana izletti. Deri ve Aesh sorunsuz bir şekilde birbirine dikildi. Olanları izlerken kendimi hasta hissettim. Doğanın tüm kurallarını yerle bir etti ve dünya hakkında ne kadar cahil olduğumu fark etmemi sağladı; onun gibi biri ben farkında olmadan var olabilirdi... herkes farkında olmadan.

"Ben ölemem, Michael" derken ağzından kan damlıyordu. Ben ölümsüzüm, hayatta yaptığım tüm hataları düzeltene kadar yaşamaya mahkûmum. Ölüm şansımı elimden alamayacaksın. Beni anlıyor musun?"

"Nasıl?"

"Ben nasıl ölümsüz oluyorum? Seni ilgilendirmediği için bilmene gerek yok."

"Hayır, kimse fark etmeden ölümsüzlüğünüzü bu kadar uzun süre nasıl saklayabildiniz?"

"Michael, sana rüşvet verdiklerimin ve kaza geçirenlerin listesini vereyim mi? Gizli kalmama yardım eden kralları, kraliçeleri ve Kingman'ı ve beni tehdit olarak görenleri anlatayım mı? Hayır, anlatmayacağım. Seni ilgilendiren tek şey benim için ne yapacağın."

"Eğer reddedersem?"

"Bir Paralı Askerin ya da kralın düşmanı olmak bir şeydir... ama intikamını planlamak için sonsuz zamanı olan zengin, sıkılmış ölümsüz bir adamın düşmanı olmayı gerçekten istiyor musun? Yüzlerce yıl önce İlk Kingman ortaya çıktığında ben de oradaydım ve bana yardım etmezsen, çocukların ve onların torunları senin yerini aldığında hayatta olacağım. Bunu iyi düşün Michael."

Domet'in söylediklerini onaylayacak ya da reddedecek kelimeleri bulamadığım için cevap vermedim. Neye bulaşmışım? Bunca zamandır kiminle çalışıyordum?

Domet sessizce gömleğiyle maşayı temizledikten sonra yerine koydu. "Bu geceki korkunç yanlış hesaplamayı 1 katına çıkaracağım ve kralın partisine davet edilmeni sağlayacağım. Ama bundan sonra umarım istediğimi elde etme konusunda ne kadar ciddi olduğumu anlamışsındır. İlk anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getireceğim için minnettar ol."

"Peki ya Sirash?"

Omuz silkti. "Beni daha fazla kızdırma, belki ben de ona yardım ederim. Gidebilirsin. Masanın üzerindeki cüzdanımdan sana borcum olan parayı al."

Bana söyleneni yaptım.

Domet içki içmek için boş ocağın önündeki koltuğuna döndü. Konuşma bitmişti, iş ilişkimiz de öyle.

Her zaman Lyon olduğunu düşünmüştüm ama sonunda soyluların gerçek köpeği ben oldum.

Evinden çıktım ve düşüncesizce soğukta durdum. Ceketimi sıkıca üzerime çektim. Karın yağmaya başlaması çok uzun sürmezdi. Hepimiz şanslıysak belki bir ya da iki hafta. Nefesimi verdim ve nefesimin her şey gibi berrak olduğunu gördüm ve Sirash'ın nerede olduğunu merak ettim. Acaba o da yalnız ve korkmuş muydu? Kendimi çok suçlu hissediyordum ve Sonsuz Vals'ten başka bir şeye odaklandığım için Charles Domet'in gazabına uğramadan nasıl yardım edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Domet kıyaslanamayacak kadar zengindi ve... ve ölümsüzdü. Ona zarar veremezdim. Geleneksel anlamda değil. Ama belki ondan bir şey alarak dikkatini dağıtabilirdim. Benim Sirash'ı önemsediğim kadar onun da önemsediği bir şeyi. Bana ve Sonsuz Vals'e odaklanmasını sağlayabilirdim, böylece arkadaşşıma yardım etme fırsatım olurdu.

Anlamsızca etrafıma, yeni sönmüş sokak lambalarına bakındım ve bir tanesinin zar zor tutunan fitili bana bir fikir verdi. Domet'e yanlış kişiyi manipüle etmeye çalıştığını gösterecektim.

SPARK

Elimde iki şişe tahıl alkolüyle Yukarı Mahalle'deki Patron Victoria Tapınağı'na doğru yürürken, tapınağın eşiğini geçmeden önce durakladım, ama botlarımla içeri girdiğimde hiçbir şey beni etkilemedi - bir şeyin ya da birinin etkileyeceğini düşünmemiştim. İlk şişenin tıpasını açtım, sıvıyı boğarcasına çıkarırken dişlerimin arasında tuttum ve çatlakları ıslatana kadar taşların üzerine döktüm. Tahta, üstü ıslak ve siyah olana kadar ıslanmıştı. Tapınağın etrafına ıslak bir daire çizdim ve sonra duvarlara sıçrattım. Sanki biri boğuluyormuş gibi sesler çıkarıyor, soğuk dudaklarından su fişkırıyordu.

Dışarısı alkol kokmaya başlayınca içerideki tapınağa gittim. Sade ve basitti. Koruyucu Victoria ortada duruyordu, mermerden yontulmuş bir anı. Dikkatli bir şekilde poz vermiş, kollarını uzun zamandır kayıp olan aşkına şarkı söylüyormuş gibi uzatmıştı. Rüzgârda savrulan saçları yüzünü çerçeveliyordu, bir güzellik portresiydi.

Tapınağı süsleyen sabah çiçekleri ve Ay'ın Gözyaşları buketlerini heykelin karşısına yerleştirdim ve yüzüne damlacıklar akana kadar hepsini alkole batırdım. Ateşimi yakmışım. Şişenin geri kalanıyla heykelin tabanından çevresine doğru sabit bir çizgi çizdim. Geriye yapılacak tek bir şey kalmıştı.

Sirash'ın Aint parçasını ve bir bıçak çıkardım ve alkol izinin üzerinde durdum.
Bunu yapacak mıydım?

Evet.

Evet, öyleydim.

Alkol tutuşana kadar Aint'i bıçağa vurdum. Aamlar yayıldı ve tapınak yutulana ve küçük ahşaplar çatlayıp düşene kadar patikadan aşağıya doğru döndü. Isı yüzüme çarptı ve yaktı, ta ki her şey kül ve kor olana kadar.

EMBERS

Dindarlar bu sabah tüm güçleriyle dışarıdaydı. Scorcherlar ve Ebedi Rahibeler Ebedi Alev Kilisesi'ne doğru yürüyor, çocuklar için numaralar yapıyor ve yol boyunca ailelerinden bağış istiyorlardı. Tipik bir ayinle geçen ortalama bir gün. Tapınağın kalıntılarına bakan bir çatıda, soğukta taş bir bariyere yaslanarak uyuduğum bir geceden dolayı boynum ve sırtım çatlamıştı.

Gerçekten inanılmazdı.

Tek bir kişi bile durup ara sokaktaki kül tapınağına dikkat etmedi. Scorcherlar dindarları kiliseye yönlendirirken, Savunucular kontrollü gözleriyle kalabalığı izlemekle meşguldü. Gitmeyenler ise suçluluk duygusundan kaçınmak için başlarını öne eğerek yürüyorlardı. Sokakların yukarısından bunu görmek çok kolaydı. Sadece Charles Domet farklıydı; elinde Ay'ın Gözyaşları ve sabah çiçeklerinden oluşan bir buket taşıyor, suçluluk duymadan Scorcher'ların bakışlarıyla aktif bir şekilde karşılaşıyordu. Kıyafetleri her zamanki gibi resmi ve bozulmamıştı, dün geceki haline rağmen lekesizdi. Muhtemelen ölümsüz olmanın faydalarından biri de buydu.

Ancak ara sokağa ulaştıktan sonra her şey değişti.

Domet ığlık atarak dizlerinin üzerine düştü, bastonu yanında yere sekti ve buket oluğa düştü. Etrafa saılan yapraklar gri betonu mor ve beyaz lekelerle boyadı. Dindarlar, Avukatların onun yanına koşmasını izledi.

Bunun Domet'in sonsuz hayatının geri kalanında uyuyana kadar içmesine yetecek kadar acı vermesini umuyordum.

Kimse kendi amaçlarına ulaşmak için ailemi bana karşı kullanmadı. Tanrı ya da bir ölümsüz bile.

ASHES

Zaten uyanık olduğum için Angelo'ya verdiğim sözü yerine getirmeye ve o sabah ailem için kahvaltı hazırlamaya karar verdim.

Akıl hastanesindeki gece vardiyasından eve döndükten sonra sobanın önünde beni ilk karşılayan Gwen oldu. Zar zor uyanıktı, tam cümlelerle konuşmak yerine mırıldanıyor ve bana doğru esniyordu. Bana sarıldı, sonra üzerine ahududu reçeli sürülmüş bir parça kızarmış ekmek alıp odasına döndü. Dakikalar sonra horladığını duyabildim.

Sırada Angelo vardı, tüm Scales üniformasıyla tökezleyerek eve girdi. Gözlerini ovuşturarak mutfak masasına oturdu. "Kahvaltı?" diye sordu.

Önüne bir tabak yumurta, kızarmış ekmek ve mantar koyup kendime bir fincan çay koyarken, "Kahvaltı," diye cevap verdim. Angelo'ya da bir tane verirdim ama çaydan nefret ederdi ve bazen kokusu yeterince güçlüyse öğürmesine neden olurdu. Neyse ki bu karışım böyle bir tepkiye neden olmadı.

"Bunun için minnettarım, Michael. Korkunç bir sabahtı ve günün çok daha iyi geçeceğinden şüpheliyim."

"Neden? Ne oldu?"

"İsyancılar dün gece şehre girip saldırdılar. Bu sabaha kadar kimse fark etmedi. Soyluların yarısı Kral Isaac'e, diğer yarısı da bunu durdurmadığı için Scales'e öfkeli. Hatta bunun farkına bile varmadılar."

"Neye saldırdılar?" diye sordum. Milis Mahallesi'nden gelen sülfür kokusunu tekrar alabiliyordum.

"Yukarı Mahalle'deki Patron Victoria Tapınağı. Orayı yakıp kül ettiler."

Ne kadar iyi bir yalancı olursam olayım, hiçbir şey yüzümdeki şoku gizleyemezdi. Asiler benim yaptığım bir şey yüzünden suçlanıyorlardı. Charles Domet'e inat olsun diye yaptığım bir şey. Onun dışında kimseyi etkilememesi gerekiyordu.

"Ne? Neden?" Kekeledim.

Bir ağız dolusu mantarla, "Hiçbir fikrim yok. Önceki saldırılarıyla uyuşmuyor ama soylular buna ikna olmuş durumda. İmparator'un tabutuna çakılacak son çiviye arıyorlardı ve bu, kolezyuma yapılan saldırıyla birleşince hızlı bir yargılama ve idam gerçekleşecek. Yine de, tüm bildiğimiz, soylulardan birinin bir güç oyunu olabileceği. Üzerimi değiştirmeli ve gerçekte ne olduğunu öğrenmek için doğruca merkeze dönmeliyim."

"Tanık var mıydı?"

"Evet, bir de şüpheli var. Savunmacılar binayı yanmış halde bulan adamı getirirken, diğerleri de dün gece bölgede görülen birini arıyor. Savunucuların bir bölümü arama yapıyor. Ebedi Alev Kilisesi'nin Fısıldayıcısı bile, sadece hükümet davalarına yardım etmeleri gerektiği halde, kilisesinin müritlerini yardıma gönderiyor. Tüm bunlar ağızımda acı bir tat bırakıyor."

"Yandığını kim buldu?" Ellerimi bir sandalyenin arkasına dayayarak sordum. Angelo'nun tabağı bir dilim tost dışında boştu. "Yüce Soylu Charles

Domet. Onunla etkileşime gireceğim için pek heyecanlı olduğumu söyleyemem. O, kan dökülmesini isteyecek mantıksız, gösterişçi, elitist bir pislik ve Scales'teki konumuma değer veriyorsa öyle ya da böyle bunu sağlamam gerekecek."

"İyi şanslar," dedim iniltiden biraz daha fazla bir sesle.

Angelo ayağa kalktı ve elinin tersiyle ağızını sildi. "Merak etme, Michael. Daha kötülerini de atlattım. Yüce Soylu Charles Domet'in sonu olmayacak.

Bana." Duraksadı ve kütüphaneden çaldığım, Dark'ın zarfının hâlâ içinde durduğu Başbüyücü'nün günlüklerine baktı. Temkinli bir şekilde zarfı aldı ve elinde evirip çevirdi. "Ne zamandan beri Hollow Kütüphanesi'ne erişimin var?"

"Yakın zamanda. Bir Arşivciye erişim karşılığında bazı bilgiler verdim," dedim. "Onları nereden biliyorsun?"

Sanki okumak için açmaya hazırmış gibi elini günlüğün kenarlarında gezdirdi. "Karım öldürüldükten sonra bu günlüklerin çoğunu okudum.

Hepinizi yanıma almadan önce. Beni rahatlattılar. Çoğu bir Unutulmuş'un saçmalıkları olsa bile, yas tutarken odaklanabileceğim ve ilerleyebileceğim bir şey verdiler." Nasıl yanıt vereceğimi bilemedim. Angelo ölen karısı hakkında pek konuşmazdı.

Tek bildiğim onu çok sevdiği ve çok erken kaybettiği idi. Adını bile bilmiyordum. "Kaç tane okudun?"

"Ömür boyu yetecek kadar," dedi Angelo gülerek. Dün gece geri vermediğim zarfı görmezden gelerek dergiyi masaya geri koydu. Yakında bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Ama bunun ne olduğunu henüz bilmiyordum.

"Yaşamlardan bahsetmişken, benim oPer'im hakkında düşündün mü?"

"Evet. Sanırım bunu yapmak istiyorum. Sadece Gwen'i benimle gelmesi için ikna etmem gerekiyor." "Bunu yaptığında bana haber ver. Ayarlamak birkaç gün sürer ama yapılabilir.

ne zaman istersen."

"Teşekkür ederim,

Angelo."

Kapının kenarına vurdu ve "Yapma. Ailem olmadan ben bir hiçim."

Angelo daha sonra odasına gitti ve beni tek başıma bitirebileceğimden daha fazla yemekle mutfakta yalnız bıraktı. Masaya oturdum, elimde çay, yavaşça içtim ve yaptıklarımın yansımalarını bir araya getirmeye çalıştım.

Düşüncelerim merdivenlerden inen biriyle bölündü. Lyon mutfağa girdiğinde Gwen'e çok aç olduğu için takılmaya hazırlanıyordum. Söze gerek duymadan bir tabak hazırladı ve masanın karşısına oturdu.

Yemek yerken çıkardığı ses ve tabağa sürtünen çatal bıçakları dışında ortalık sessizdi, son görüşmemizden sonra ikimiz de konuşmak istemiyorduk. Gwen'e özür dileyeceğimi söylemiş olmama rağmen nasıl özür dileyeceğimi bilmiyordum.

Sonunda yemeğini bitirdiğinde Lyon ellerini birleştirdi ve "Sanırım konuşmalıyız" dedi.

"Eğer bana bağıracaksan, burada oturup sessizce dinlemeyeceğim."

"Sana bağırmayacağım. Neden hep sana bağıracığımı düşünüyorsun?"

"Çünkü her zaman bana bağıyor ve verdiğim kararları yargılıyorsun."

"Çünkü aptalca kararlar veriyorsun."

"İşte bundan bahsediyorum!" Dedim, sesim daha da yükselmişti.
"Söyleyecek yeni bir şeyiniz yoksa, sanırım-"

"Seninle gurur duyuyorum," diye araya girdi.

Hiçbir şey beni bu kadar çabuk susturamamıştı. Başımı eğdim ve ona baktım. Daha önce "gurur" kelimesini kullandığını hiç duymamıştım, özellikle de bana yönelik olarak.

Lyon iç geçirdi ve koltuğunda geriye yaslandı. "Seninle gurur duyuyorum Michael. Angelo bana Sonsuz Vals'e katılacağını söyledi ve ben de seni öldürmeye hazırdım. Özellikle de kral tarafından yapmaya zorlandığım şey için yıllar boyunca bana verdiğin onca sıkıntıdan sonra. Sonra bir gece neredeyse boğulduğunu söyledi ve... bilmiyorum... bu her şeyi değıştirdi. Tek düşünebildiğim, babamızın sana yüzmeyi öğretme şansını nasıl bulamadığı ve benim bunu nasıl yapmam gerektiğiydi. Ağabeyin olarak kendimi başarısız hissetmeme neden oldu."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Lyon devam etti: "Bırak da bitireyim. Eğer bunu şimdi yapmazsam, asla fırsatım olmayacak." Derin bir nefes aldı. "Sonsuz Vals'e neden katılmaya karar verdiğini ya da bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Son birkaç yıldır bana neden bu kadar çok yalan söylediğini de bilmiyorum. Ama artık umurumda değıl. Ben senin kardeşimim. Seninle sürekli anlaşmazlık içinde olmak istemiyorum. Seninle hayatın hakkında konuşmak istiyorum, benim hayatım hakkında... Kayleigh ile nasıl tanıştığımı sana hiç anlatmadığımı fark ettin mi? İkiniz de hayatımın çok büyük parçalarısınız ve ikiniz de birbirinizi tanımıyorsunuz. Bunun değışmesini istiyorum."

"Lyon, ben-"

"Neredeyse bitirdim, söz veriyorum." Lyon ceketinin cebine uzandı ve masanın üzerinden bana bir zarf uzattı. Açmam için işaret etti. Zarfı yırtıp açtığımda Lyon utangaç bir şekilde gülümsemeye başladı. İçindeki ağır kâğıttan yapılmış davetiyede şunlar yazıyordu:

Michael Kingman,

Kral Isaac'ın ellinci doğum gününü kutlamasına, bu gece Işıklar Sönmeden üç çan önce Hollow Kalesi'nde resmi olarak davetlisiniz.

Hollow Kalesi'ne giriş için bu davetiyeyi kapıdaki muhafızlara göstermeniz gerekecektir.

Hediyeler konunun takdirine bağlıdır.

Hollow Court'a tekrar hoş geldiniz, Michael Kingman.

Kralın imzası, armasıyla birlikte davetiyenin en altında yer alıyordu. Sonsuz Vals'ten kurtulmuştum.

Bunca yıldan sonra, Hollow Court'a geri dönecektim. Kraliyet ailesinin ve Kuzgunların huzurunda olacaktım.

Ve kraldan çalmak zorunda kalacaktım. Hay sikeyim.

"Bu sabah devriyeden döndüğümde kapının üzerinde buldum," dedi Lyon. "Son zamanlarda pek arkadaşça davranmıyoruz ve bunun senin olduğu kadar benim de hatam olduğunu biliyorum ama Kayleigh ve ben nişanlı olduğumuz için birlikte katılacağız. Soyadım ve çocuğumuzun bir hata ve skandal olarak görüleceği gerçeği nedeniyle tereddüt ediyordum, ama orada olursan daha fazla güven duyacağım. Sanırım ailemizin, babamızın mahvettiği mirası yeniden canlandırmaya başlamasının zamanı geldi, değil mi?"

Davetiyeyi zarfın içine geri koydum ve masanın üzerine bıraktım. Onun bu yönüyle nasıl başa çıkacağını bilmiyordum. Bana bağırdığında daha kolaydı... ve tam Kingman mirasından uzaklaşmaya hazır olduğumda, tekrar onun bir parçası olmak istedi. Ne yapmam gerekiyordu?

"Kayleigh'i Gwen'e Ryder Ailesi'nin misafiri olarak bir davetiye göndermesi için ikna edebildim, böylece bunu bir aile olarak yapabiliriz..." Lyon arkasını döndü. "Biraz pazarlık yapmak gerekti ve Gwen, Yozlaşmış Prens'in onu tanımaması için erkek kılığında katılmak istiyor ama o da bizimle olacak."

Gwen'i ikna etmek için neler yaptığını ancak hayal edebildim. Onun inatçılığı benimkini utandırıyor ve babamızın suçsuzluğu kanıtlanana ya da kral ölene kadar kaleye girmemeye yemin etmişti.

"Ama orada birlikte olacağız," dedi. "Üç Kingman çocuğu."

"Geleceğiz." Tereddüt ettim. "Lyon mu?"

"Evet, Michael?"

"Bazen bir pislik olduğum için özür dilerim. Siz ailedensiniz ve sizi seviyorum ve bunu unutmanızı istemiyorum."

Cevap veremedem bir bahane uydurdum ve yanından ayrıldım. Beni durdurmadı; rahatlamış ve gülümsüyordu, ilişkimizi geliştirme konusunda kaydettiğimiz ilerlemeden memnundu. Ben de attığımız adımlardan memnundum ama Davey Hollow'u öldüren silahı çalmaya çalışırken yanlış gidebilecek her şeye ve kralın olayla ilgili anılarına odaklanmıştım. En büyük korkum, eylemlerim doğmamış çocuğunu tehlikeye atarsa ne yapacağıydı. Cevap çok açıktı ama mecbur kalmadıkça bunu kendime itiraf etmek istemiyordum.

İşlerime, bir gece önce onunla buluşamadığım için beni affedebileceğini umarak, Dark'ın zarfıyla Kingman Keep'i ziyaret ederek başladım. Ama ailemin burayı terk etmesinden bu yana geçen on yıl boyunca burada yaşayan soğuk taş ve misk kokusundan başka bir şey yoktu. Paralı Asker'in orada olduğuna dair hiçbir iz yoktu, ocakta kül bile yoktu. Ne yapacağımı ya da onu nasıl bulacağımı bilemediğimden, gölgeler duvarlarda yeniden dans etmeye başlamadan önce oradan ayrıldım. Umarım bu gece, kralın partisinden sonra oraya geri dönerdi.

Bu görev başarısız olunca, tapınağı yaktığımdan haberi olup olmadığını öğrenmek için Charles Domet'i aramak üzere Yukarı Mahalle'ye gittim, ancak Mülteci Meydanı'nda isyanı desteklemek için vatandaşları toplamaya çalışan bir tellal tarafından yolumdan saptırıldım. Advocators onu kovalamadan önce çok az kişi dinlemek için durdu. Narrows ya da Fisheries'de daha şanslı olabilirdi. Mülteci Meydanı sıradan bir vatandaşın fikrini ölçmek için uygun bir yer değildi. Oradan vebadan kaçır gibi kaçarlardı.

Keşke onun yerine bir fırına gitseydi. Ekmek ve tuzun fiyatı artarken, daha iyi bir yaşam şansı için her şeyi riske atmaya hazır birkaç kişiden biri olacaktı şüphesiz.

Nihayet Yukarı Mahalle'ye ulaştığımda, Domet'in evinin yakınındaki bir çeşmenin üzerine oturdum ve bir yandan büyük Savunucu gruplarının

bölgede devriye gezmesini izlerken bir yandan da

Üvey babamın sorgulamasından dönmesini bekledim, beklerken vücuduma ve bana Fabrikasyonlar hakkında anlatmaya çalıştıklarına dikkat ettim. Nedense kimse beni buraya ait olmadığım açıkken neden Yukarı Mahalle'de bulunduğum konusunda sorgulamadı. Bu şansı cazibeme bağlıyordum. Ya da endişelenmeleri gereken daha önemli şeyler olduğu gerçeğine.

Uzun süre Domet'ten bir iz yoktu ve güneş batmaya başladığında, kralın partisine hazırlanmak için eve dönmek zorunda kaldım. Eğer Domet bu gece ortaya çıkarsa, ihtiyacım olan bilgiyi ondan o zaman alacaktım. Eğer gelmezse, kraldan, kalesinde, kendi başıma çalacaktım.

Bu gece özgürlüğümü kazanacak, annem ve kız kardeşimle birlikte Hollow'dan kaçacaktım.

NOBİLİTE

Gwen ve ben, ağaçlardan düşen rengârenk yaprakların çıplak bıraktığı bir patikada, bir grup soylunun arasında Hollow Kalesi'ne doğru yürüyorduk. Ben Ryder Keep'te giyindiğim gibi giyinmiştim, Gwen de Lyon'dan benzer kıyafetler ödünç almıştı, hatta maskeli balosunu tamamlamak için saçlarını topuz yapıp resmi bir şapka takacak kadar ileri gitmişti. Kılık değiştirmiş olsa bile annemizin eşarbını boynu yerine beline kemer olarak takmıştı.

Dışarısı soğuktu ve kar çok ama çok yakındı, en fazla birkaç gün uzaktaydı. Şehirlerde kardan çok sulu kar olduğu için bu konuda heyecanlı değildim ama Hollow'da beni sadece hafifçe çileden çıkaran birkaç şeyden biriydi.

Gwen'in gergin olduğu belliydi. Birkaç düzine kelimedenden fazlasını söylememişti, yanımdan geçen her iri adama odaklanmıştı ve bağlı olduğu Kraliyet mensubu olmadığında minnettar oluyordu. Bir tweecker ile konuşmak gibiydi ve aldığım tek yanıt homurdanmalar ve baş sallamalar olduğunda pes ettim. Bunun yerine bu gece ne yapmam gerektiğine odaklandım.

Gençliğimde Hollow Castle'la ilgili neredeyse hiç anım yoktu, sadece deneyim kırıntıları vardı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, tüm detayları asla hatırlayamazdım. Prensesle kırık bir ağaca tırmanmak, Davey ile yıldızlı bir geceye bakmak,

Lyon ve Gwen ile saklambaç oynamak ve Adreann ile dövüş alıştırmaları yapmak. Ancak muhafızlara davetiyelerimizi gösterip ana alana girdikten sonra, anıların zaten bunu hakkıyla yapamayacağını fark ettim.

Tavandan mavi ve altın renkli sancaklar sarkıyordu, ahşap koridorlar o kadar cilalıydı ki sanki camın üzerinde yürüyormuş gibi hissediliyordu ve küçük dairesel masalar odanın kenarları boyunca uzanıyordu ve her birinin etrafında soylular toplanmıştı. Kraliyet Ailesi'nin renklerini taşıyan hizmetkârlar ellerinde içki tepsileriyle dolaşırken, kale muhafızları odanın her yerinde heykel gibi hareketsiz duruyordu. Ve en iyi kısmı? Hiçbiri İskelet değildi. Geçmişte, köleliğin yasak olmasına rağmen, her zaman birkaç tane varmış gibi görünüyordu.

Domet'in kitabında kraliyet kutlamalarının günümüzde nasıl yapıldığına dair notlar yer alıyordu. Eğer yanılmıyorsam, bu bölüm Karşılama olarak biliniyordu.

Bu, korumaların korudukları soylularla aynı odada bulunabildikleri tek noktaydı ve doğal olarak soylular tarafından ellerinde ne olduğunu göstermek için kullanılıyordu. Hatta bazıları paralı askerleri koruma olarak tutacak kadar ileri giderdi. Bu yaygın değildi ama mümkündü. Genellikle ev muhafızlarını ya da soyları tükenmeden önce bir şövalyeyi kullanırlardı.

Rolüne uygun görünmek de çok önemliydi: kesim, renk, kumaş, hepsi bir fark yaratıyordu ve yanlış yapmak anında sosyal dışlanma anlamına geliyordu. Yalnızca Kraliyet renklerini giymek kişiyi omurgasız gösterirken, onlara saygı göstermemek de sadakatının sorgulanmasına yol açardı. Eğer stil çok abartılıysa, bu bir Yüksek Asil olmadığı sürece şatafatlı olurdu. Gecelikten başka bir şey giymeden ortaya çıkmak muhtemelen ayakta alkışlanmaya neden olurdu. Ve kumaş - amaca uygun ve güzel olmalıydı. Kör keşişler tarafından elde dokunmuş ipek giymek inanılmaz görünebilirdi ama giyeni üşütürse alay konusu olurdu.

Şanslıydım ki ayık bir şekilde giyinebiliyordum: Sadece kimseyi tedirgin etmemeye çalışıyordum ve bu gece benimle bir şeyler başlatmaya çalışabilecek sadece birkaç kişi vardı.

"Kai ile buluşacağız, değil mi?" Gwen bana yaklaşarak sordu.

Odaya şöyle bir göz attım. Odanın köşesinde Kai'nin sarı saçları gözüme çarptı ve kalabalığın arasından geçerek onun yanına gittik. Yanında küçük kardeşi vardı ve masanın üzerinde altın sarısı ve siyah süslemeli bol giysileriyle oturuyordu.

"Kai, seni gördüğüme sevindim. Ve Joey! Bu gece nasılsın?" Dağınık sarı saçlarını okşarken söyledim. Bana geniş bir gülümseme verdi ve parlak mavi gözleriyle bana baktı. "Akşamın tadını çıkarıyor musun?"

Joey başını salladı.

"Kardeşimin ve kız kardeşinin nerede olduğunu biliyor musun acaba?" Joey kaşlarını çatı, başını salladı ve sonra yardım için Kai'nin gömleğini çekiştirdi.

"Ailemle ve diğer bazı Yüksek Asillerle konuşuyorlardı," dedi. "Eninde sonunda buraya gelecekler. Ayrıldıktan sonra Lyon'u mutlaka göreceğiz. Ve Michael, babam tiyatrodaki olanlar hakkında seninle konuşmak istiyor."

Bu konunun peşine düşmedim. Kai'nin babası bana kızdıysa, bu daha sonra çözülecek bir sorundu. Umarım tiyatrodaki ona ve tüm ailesine hakaret ettiğim için bana çok kızmazdı... Şanslıysam belki Domet'in kızdığı kadar kızmazdı.

Ki önemli olduğunda nadiren öyleydim.

"Açık sözlülüğüm için özür dilerim ama Michael, yanında kim var?"

Ben daha yalan söyleyemeden kız kardeşim, "Ben Gwen Kingman, Yüce Soylu Ryder. Katılmak istedim ama bunu bir erkek gibi giyinerek yaptım. Belki de neden burada gizlice bulunmayı tercih ettiğimi anlayabilirsiniz?"

Kai'ye gerçeği söylemesini beklemiyordum. Neden ona bu kadar güveniyordu? Yalnız kaldığımızda ona sormam gerekecek.

"Gwen," dedi Kai. "Eminim bu gece harika görünüyorsunuzdur."

Gwen ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu. "Minnettarım, Yüce Soylu Ryder."

"Bana Kai diyebilirsin."

Bir el sırtımda gezindi, tatlı bir koku da ona eşlik etti. "Michael," dedi Naomi. "Tiyatrodan aniden ayrıldıktan sonra seni burada görmeyi beklemiyordum. Seni Endless Waltz'dan atacıklarını sanıyordum."

"Babam zalim bir adam değildir," dedi Kai. "Michael'a bunu yapmazdı. Ya da Kingman ailesine. Ama affedersiniz, siz kimsiniz?"

Naomi, Kai ya da Gwen'in öpmesi için elini uzattı, kılık değiştirmesi beklediğimden daha iyi sonuç verdi. İkisi de öpmeyince elini geri çekerek yüzündeki ekşi ifadeyi gizledi. "Ben sadece Michael'ın arkadaşım, Yüce Soylu Ryder. Ve kim olabilir

Siz kimsiniz?" diye sordu Gwen. "Sizi sadece görünüştünüzden tanıyamadığım için özür dilerim."

"Ben Dolyn Woodsman, Ryder ailesine bağlı bir Düşük Soylu," dedi Gwen sessizce.

"Düşük Asil Dolyn, açık sözlülüğümü mazur görün ama sizi buraya getiren nedir? Sonsuz Vals'e katılmadınız ve Woodsman ailesinin yönettiği bölge oldukça uzakta."

Kai kız kardeşimin yerine araya girdi. "Düşük Asil Dolyn bir çocukluk arkadaşı, benim isteğim üzerine burada. Babam aileye bağlılık yemini edenleri tanımamı tavsiye eder, ben de öyle yapmaya çalışıyorum."

"Bu çok-"

"Böldüğüm için özür dilerim ama kendi adınızı vermediniz," dedi arkadan bir ses. Hepimiz ona doğru döndük ve onu gördüm. Kırmızılı kızın üzerinde kırmızı değil, mor süslemeli tam boy altın rengi bir elbise ve ona uygun dantel eldivenler vardı. Saçları özenle spiral şeklinde toplanmıştı ve birkaç tutamı alnının üzerindeydi. Bir prensese benziyordu, tek eksiği alnına yerleştirilmiş bir taçtı.

"Ben Naomi Dexter. Tanıştığımıza memnun oldum, Yüce Asil Margaux."

Kırmızılı kız bir Yüksek Asil miydi? Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Ve bu isim neden bu kadar tanıdık geliyordu?

"Ben de öyle," diye açıkladı. "Hakkınızda çok şey duydum, Çavuş Dexter."

"Oh, öyle mi?" Naomi merakla sordu. Hâlâ babamın yüzüğünü taktığını görebiliyordum. "Her şeyin iyi olduğuna inanıyorum?"

Yüce Asil Margaux ona sadece acıma olarak tanımlayabileceğim bir bakış attı. "Birçok kişi Prens Adreann ile ne kadar samimi olduğunuzu fark etti."

"Kişinin akranlarıyla dostluk kurmasının Sonsuz Vals'in amacı olduğuna inanıyorum."

"Öyle," dedi bana bir adım daha yaklaşarak. "Ama onunla arkadaş olmak istediğinden emin misin? Soylular topluluğuna yeni katıldığımı biliyorum ve ben-"

Naomi'nin burun delikleri açıldı ama bir nefes aldı, gülümsedi ve sonra şöyle dedi: "Onun kim olduğunun ve ününün tamamen farkındayım. Aptal değilim."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim. Ama emin olmak istedim."

"Ne kadar nazıksınız," dedi. "Michael, bana bir dans ayır."

Naomi bu sözlerle birlikte soylu kalabalığın arasında kayboldu. Oda her geçen an daha da kalabalıklaşıyordu. Göz ucuyla Kai'nin kız kardeşime bir şeyler fısıldadığını gördüm ve kız kardeşimin gözleri Yüce Asil Margaux'ya dikildi.

"Bu çok rahatsız ediciydi," dedi Kai.

Yüksek Asil Margaux kollarını kavuşturdu ve Naomi'nin içeri girdiği yöne baktı. "Onun için endişeleniyorum. Prensi baştan çıkarmaya çalışan ilk kişi o değil ve son kişi olacağından da şüpheliyim. Onu ne kadar iyi tanıyorsun, Michael?"

"Ben ona arkadaş demezdim," dedim. "Suç ortağı" bunun için daha iyi bir terimdi, ama sadece şantaja uğramak bir ilişki olarak sayılırsa.

"Yine de umarım ne yaptığını biliyordur."

Gwen kendini tanıtamadan ya da ben Yüce Asil Margaux'ya kim olduğunu nihayet öğrendiğim için takılamadan, zırhlar içinde yürüyen gürültülü bir orkestra kraliyetin gelişini duyurdu. Herkes tavana kadar uzanan süslü ahşap kapılara doğru döndü. Kapılar açıldı, müzisyenler çalmaya başladı ve Kral Isaac ile yeni sağ kolu Efyra Mason, arkalarında duran tüm Kuzgunlarla birlikte içeri girdi.

Gwen ve ben de dahil olmak üzere herkes, yüzeysel ve isteksiz de olsa onun önünde eğildi ya da reverans yaptı.

Kralı neredeyse sekiz yıldır görmemiştim, ama benzerliği zihnimde o kadar net bir şekilde yerleşmiş ve mükemmelleşmişti ki, onu gördüğümü anlamak neredeyse imkansızdı. Hiçbir parçam onu tanıımıyordu. Uzun boylu ve zayıftı; Kraliyet Ailesi'nin alamet-i farikası olan kıvılcı saçları yaşı ilerledikçe sönük bir kumrala dönüşmüştü. Cildi diğer soylulara kıyasla mükemmel değildi, bunun yerine ince gümüş rengi yara izleriyle doluydu. Üzerinde göz büyüklüğünde bir safir bulunan altın bir taç, saçlarının karışıklığı arasına yerleştirilmişti.

Çocukça bir şekilde, babamı ve ailemden birinin yıllardır durduğu kralın sağ tarafındaki kadın tarafından nasıl öldürüldüğünü düşünmeden edemiyordum. Orada başka birinin olması yanlış geliyordu ve Lyon ile Gwen'in de bunu benim kadar rahatsız edici bulup bulmadıklarını merak ediyordum.

"Hollow Court'un seçkin üyeleri ve Sonsuz Vals'in katılımcıları, hoş geldiniz. Hepinize evime hoş geldiniz diyor ve hepinize teşekkür ediyorum.

Bu gece beni kırkıncı yaş günümü kutlamamda yanımda olduğunuz için çok teşekkür ederim," dedi Kral Isaac, sesi gür bir baritondtu. "Kızım ve eşim bu gece burada olmadıkları için çok üzgün olsam da, en küçük oğlum ve bu kadar çok dostumun katılmasından onur duyuyorum. Sonsuz desteğiniz Hollow'un Kralı olmayı kolaylaştırıyor. Hanımlar, kanepeler sizi Büyük Balo Salonunda bekliyor; beyler, size Giriş Salonunda servis yapılacaktır. Tüm korumalar Büyük Balo Salonu'nun üstündeki balkonun tadını çıkarabilirler. Lütfen gecenin tadını çıkarın. Gönlünüzce yiyin, karnınızı patlatacak kadar için ve cesur olun... sanki hayatınızın son gecesiymiş gibi."

Yanımdaki kuzguni saçlı kadın ona fısıldarken Giriş Salonu alkışladı ve kral başını salladı. Hanımlar salondan çıkmaya başladılar. Hepsi olmasa da çoğu ayrılmadan önce krallarına reverans yaptı. Yüce Asil Margaux hepimizle hızlıca vedalaştıktan sonra ayrılırken kendi kendine gülümsedi. Kısa bir süre sonra Joey, Kai'nin ceketini çekiştirdi ve ardından omzuna dokundu. Kai onu tuvalete götürdü ve beni kız kardeşimle baş başa bıraktı.

"Babamız olmadan burada olmak çok tuhaf bir duygu," dedim.

Gwen masaya yaslanmış, kaşlarını çatıyordu. Giriş Salonu'ndan çıkarken gözlerinin kralın üzerinde olduğunu biliyordum. "Efyra Mason kralın yanında çok rahat görünüyor," dedi.

"Ben de senden daha fazla zevk almıyorum. Ama o on yıldır orada, oraya aйтmış gibi davranması şaşırtıcı değil."

Gwen ellerini masanın üzerinde düzeltti. "Her zaman o olduğunu düşündüm. Babamıza komplo kuranın o olduğunu. Krala biraz fazla aşık olduğunu. Özellikle bir bakışını hatırlıyorum-"

"Michael Kingman, sizi burada görmeyi beklemiyordum. Ne hoş bir sürpriz!"

Charles Domet elini omzuma koydu ve Gwen'e göz kırptı. Onun ölümsüz olduğunu bilmek durumu daha da ürkütücü hale getiriyordu.

İYİ KALPLİ

Domet neredeyse boş olan kırmızı şarap bardağını masaya bırakırken tüylerim diken diken oldu. "Sizi bu gece buraya getiren nedir? Çok özür dilerim, terbiyemi mazur görün: Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum, genç adam. Ben Yüce Soylu Charles Domet."

Gwen kendini canlandırdığı karakter olarak tanıtırken bana baktı ve Domet'in elini sıktı. Domet neden onu tanıımıyormuş gibi davranıyordu? Bizimle etkileşime girmekten ne kazanacaktı? Özellikle de toplum içinde birlikte görünmediğimizden emin olduğu onca zamandan sonra. Bu gece bana ne olacağı umurunda değil miydi? Kralın anılarını çalmaktan vazgeçmiş miydi? Ya da daha kötüsü... Koruyucu Victoria Tapınağı'nı yaktığını biliyor muydu?

"Genç adam," dedi Domet Gwen'e. "Bana bir iyilik yapıp bir bardak daha şarap getirir misin? Özellikle de beyaz olsun. Kırmızıyı pek sevmem, benim için fazla ekşi. Kahramanım ol ve bana bir tane daha getir?"

Gwen başını salladı ve tek kelime etmeden masadan kalktı. Kulak misafiri olmadığında, "Şaka mı yapıyorsun Domet?" dedim.

"Elbette öyleyim. Fıçılar dolusu kırmızı şarap içerim. Kız kardeşinin varlığına ne kadar bayılsam da, bu sadece bizi yalnız bırakmak için bir bahaneydi. Çok kötü bir bahane olsa da."

"Özel ve profesyonel hayatım arasındaki çizgileri nasıl bulanıklaştırdığından bahsediyordum. Dün geceden sonra onunla arkadaşmışız gibi konuşmaya hakkın yok."

Domet güldü ve içkisini bitirdi. "Michael, eğer düşünürsen bu hiç de pratik değil. Biz yabancı değiliz. Akıl hastanesi dışında iyileşmeme yardımcı olman için işe alındığını herkes öğrenebilir. Öyleyse neden birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi davranalım? Bu çok mantıksız. Her neyse, kimin umurunda? Benim umurumda değil."

"İstiyorum, çünkü kralın anılarını çaldıktan sonra bir daha asla birbirimizi görmek zorunda kalmayacağız." Ondan ve Hollow'dan sonsuza dek kurtulacaktım. Artık para ya da Fabrikasyon'u nasıl kullanacağımı öğrenmek umurumda bile değildi. Bu geceden sonra üzerimde hiçbir etkisi kalmayacak ve tekrar özgürlüğüme kavuşacaktım.

Domet eğlenmiş görünüyordu. "Bunu benim yardımım olmadan mı yapmayı planlıyorsun?"

"Çünkü sen hiç gelmedin-"

"Yaptım. Evde değildin. Bekleyebildiğim kadar bekledim. Tabii geç kalmamı istemiyorsan."

"Adil. Bugün başka bir şeyle uğraşıyordum," dedi, sesi normalden biraz daha yüksekti. "Yeri gelmişken, anlaşmamızda bir düzeltme yapmak istiyorum."

Bunu kabul edeceğimi düşündüyse hayal görüyordu. "Hayır."

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm. Ama beni dinle: iyi bir ortaklığımız var, Michael. Patron Victoria Tapınağı'nı yakan kişinin kimliğini tespit etmen karşılığında sana Sirash'ın özgürlüğünü vereceğim."

Solgun hissettim. Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi. "Patron Victoria Tapınağı'nı yakan kişiyi bulmamı mı istiyorsun? Evokerlerin bunu yapacağına güvenmiyor musun?"

"Evokerler," diye söze başladı, kelimeler ağzından zehir gibi çıkıyordu, "isyancıların yaptığına ikna oldular, çünkü bazı omurgasız soylular isyancı saldırısı ile kişisel saldırı arasındaki farkı anlayamadılar. İsyancılar çok mutludur: İmparator'un bu suçtan masum olduğunu kanıtlayabilirlerse, Kolezyum'a yapılan saldırıya karıştığı konusunda da şüphe uyandırabilirler. Soyluların suçu İmparator'un üzerine atma kararlılığı, ona karşı açılan davayı yok edecek ve bunu fark edemeyecek kadar aptallar."

Durduk ve iki soylunun yanımızdan geçip gidişini izledik; isteseler konuşmamızı duyabilecek kadar yakındılar. Kaybolmuş görünüyorlardı, ellerinde şarap kadehleriyle odaya göz gezdiriyorlardı. Tanıdıkları birini görüp uzaklaştıklarında devam ettik.

"Onların yapmadığından nasıl bu kadar eminsin?" diye sordum.

"Patron Victoria Tapınağı şehrimizde bir sembol değil. Onu yok etmek kralı zayıflatmaz ya da isyancıların güç kazanmasına yardımcı olmaz. Orayı ziyaret eden sadece birkaç kişi var, bunların başında da ben geliyorum." Boştaki elini ağzının üzerinde gezdirdi. "Bu bana karşı bir saldırıydı. Nedenini bilmiyorum ama birileri benim suPer olmamı istedi. Beni en çok neyin inciteceğini çok *iyi* biliyorlardı."

"Bunu kimin yaptığını neden kendiniz bulamıyorsunuz? Açıkça görülüyor ki "Bilmiyorum."

"Bana akıl verme Michael," diye homurdandı Domet. "Bana nasıl zarar vereceklerini biliyorlardı. Durumumu bildiklerinden de şüpheleniyorum... aksi takdirde kalbimi kırmak yerine canımı almaya çalışırlardı. Kırılmamı istediler ama ben o kadar kolay kırılmayacağım. Yaşadığım onca şeyden sonra olmaz."

"Sorumlunun kim olduğunu bulmanıza nasıl yardımcı olmamı bekliyorsunuz? Herhangi biri olabilir."

"Şüpheli. Durumumu sadece iki ölümlü biliyor." Domet ceketinin cebine uzandı ve bana buruşturulmuş bir kâğıt parçası uzattı. Üzerinde sadece iki isim yazıyordu: Efyra Mason, Kuzgunların Kaptanı ve Kral Isaac.

"Peki ya ben? Ben biliyorum."

Bu ona yıllarca içtiği şarabın yıprattığı canlılığın bir kısmını geri getirmiş gibiydi. "Michael, açıkçası, sende ne cesaret ne de hayal gücü var."

Keşke gerçeği bilseydi. "Yani benden tapınağa saldırdıklarına dair 1. kanıtı mı istiyorsun?"

"Evet. Ve sebep. Bu gece." "Bu imkansız."

"Hayır, değil. Eğer şüphelerimde haklıysam, kralın anıları bunun kanıtı olacaktır. İkisi de önce diğerine danışmadan bana karşı saldırmaz."

"Eğer bu doğruysa, ihtiyacım olan her şey aynı yerde olmalı."

"Aynen öyle."

Bu görmezden gelinemeyecek kadar iyi bir anlaşılmıyordu. Hem Sirash serbest kalacaktı hem de Domet tapınağa saldırdığımdan asla şüphelenmeyecekti. Ve babamı idam eden kral ve kadının suçu üstleneceği gerçeği? Çok daha iyiydi.

"Anlaştık."

"Mükemmel. İlk dans başladığında Büyük Balo Salonu'nu terk edin. Koruma balkonundan geç. Muhafızların dikkatini dağıtacağım. Kraliyet Kulesi'ne gitmek için sağdaki üçüncü kapıdan girin; birinci ya da ikinci kapıdan değil, ikisi de Yıldız Odası'na açılıyor. Kraliyet Kulesi'ne girdiğinizde masasında ve kitap raflarında gizli oyuklar arayın. Anladınız mı?"

"Koruma balkonuna nasıl çıkacağım?" "Ne yazık ki, beni ilgilendirmez. Bir yolunu bul."

Gwen elinde dolu bir kadeh beyaz şarap ve yanında Lyon ile masaya döndüğünde neredeyse mükemmel bir karşılık verecektim. Domet şarabı aldı, ona teşekkür etti ve sonra bir yudum aldı. Kardeşim pek memnun görünmüyordu.

"Yüce Soylu Domet," diye başladı Lyon, "bu akşam sizi gördüğüme memnun oldum. Açık konuşacağım için özür dilerim ama kardeşimi tanıdığınızı bilmiyordum."

"Ben de seni gördüğüme sevindim Lyonardo. Ve evet, Michael'ı tanıyorum. Bir ay boyunca akıl hastanesinde ayakta tedavi gören bir hasta olarak benim gelişimimi denetledi. Michael oldukça çekici bir genç adam ve aptal soylulardan daha eğlenceli bir arkadaş. Tahmin edebileceğiniz gibi."

Lyon hafif bir tereddütten sonra başını salladı. "Sadece hayal edebiliyorum."

Domet şarabından bir yudum daha aldıktan sonra, "Aralarına karışmalıyım. Buralarda beni ya da paramı arayan birileri olduğuna şüphe yok. Gecenin geri kalanının tadını çıkarın." Yavaşça çıktı, çıkmadan önce üçümüzün de gözlerinin içine baktı. Kısa bir süre sonra, kendisine daha fazla şarap getirmeleri için hizmetçilere doğru parmaklarını şaklatıyordu.

"Domet neden seninle konuşuyordu, Michael?" Lyon homurdandı. "Bu gece buradaki onca insan arasında onun dikkatini çekmek için ne yaptın?"

"Onun için çalışıyorum."

"Domet insanlara durup dururken yaklaşmaz, onun için çalışıyor olsalar bile. İnsanları takip eder, hayatları hakkında her şeyi öğrenir ve sonra onları yok eder. Tüm hükümetten daha fazla parası var ve hiç kimse

nasıl olduğunu bilir. Bana karşı dürüst ol: Sana hiç anlaşma teklif etti mi? Önemsiz bile olsa herhangi bir şey."

"Hayır," diye yalan söyledim, "yapmadı."

Kardeşim rahatlamış bir şekilde nefes verdi. "Tanrı'ya şükür. Bundan sonra ondan uzak durursan iyi edersin. Onunla asla yalnız kalma ve ondan hiçbir şey kabul etme. Bana söz ver. Bir Kingman olarak ondan asla bir anlaşma kabul etmeyeceğine söz ver."

Göğsüm sıkıştı. Daha önce hiç mirasımız üzerine yemin etmemi istememişti. Bu konuda ciddiye. "Şu andan itibaren ondan hiçbir şey kabul etmeyeceğime söz veriyorum."

"Güzel," dedi. "Güzel. Yüce Asil Ryder ve diğerlerinin yanına dönmem gerekiyor. Beni getirdiğin için teşekkür ederim, Gwen. Size sonra yetişirim."

O gece bilmem kaçınıcı kez, küçük masamızdan bir kişi daha kalktı. Yine sadece ben ve Gwen kaldığımızda, "Lyon'u aldığım için kızgın mısınız?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Bir Kingman olarak Domet ile bir daha asla anlaşma yapmayacağıma söz verdiğim için kızgındım... ve yapmayacaktım. Ama birkaç dakika önce bir anlaşmaya varmış olmamız benim suçum değildi. Sadece bitirmek iyi bir davranıştı, kendime söylediğim bir başka yalan. Bugünlerde sayıları giderek artıyordu. "Ben değilim. Yardım etmeye çalışıyordun. Domet'in yanıma gelmesi senin suçun değil. Ya da garip davranması."

Gwen ensesini ovuşturdu. "Onunla yalnız kalmanı istemedim. Sana burada yaklaşarak ne isteyebileceği konusunda endişeliydim. Bu gece Domet'te bir şeyler var gibiydi ve bu beni rahatsız etti. Onun en kötüsünü gördüğümü sanıyordum ama onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Önce Kai'yi aradım ve onu göremeyince Lyon'a sordum."

"Lyon'la son zamanlarda aramız daha iyi ve Kayleigh'le birlikte olduğunda bunu unutacaktır."

"Lyon onu gerçekten seviyor, değil mi?"

Başımı salladım ve Kai'nin kucığında Joey ile masamıza döndüğünü gördüm. Küçük çocuk sarışın başını ağabeyinin omzuna yaslamıştı. "Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Bu dünya ona çok yakışıyor."

"Ayrıca kız kardeşimi hiç bu kadar mutlu tanımamıştım." Kai konuşmamızın sonunu yakalamıştı. "Çocukluk arkadaşırken bile, o yanındayken hep daha enerjik olurdu. Yeniden bir araya gelebildikleri için

mutluyum."

"Joey nasıl?" Gwen sordu. "Oldukça bitkin görünüyor."

"Öyle," dedi Kai. Ellerini Joey'nin sırtında gezdirdi. Genç çocuk onun kollarında biraz titredi ve sonra yine hareketsiz kaldı. "Dans başladığında muhtemelen onu eve götüreceğim. Babam kalıyor; Yüksek Asillerin hepsi Asi İmparator'un duruşmasını tartışıyor."

"Sence onu suçlu bulurlar mı?" Ben sordum.

"Sadece Tanrı bilir," dedi Kai. "Bana iki gün önce sorsaydın, hiç tereddüt etmeden evet derdim. Bazı fanatikler Patron Victoria Tapınağı'nı yaktığından beri her şey daha karmaşık. Eğer İmparator, Hollow vatandaşlarına karşı yakın geçmişte gerçekleştirilen tüm terör saldırılarından dolayı yargılanıyor olmasaydı daha fazla güven duyardım. Ama öyle olduğu için..."

Bu ima yeterliydi. "Yarın 11.

kez çıkacağız," dedim.

Yemek gongu çalmaya başlamıştı ve soylular Büyük Balo Salonu'na doğru çekiliyorlardı. Kalabalığı ve ayak seslerini takip ettik, çeşitli soylular Büyük Balo Salonu'na girerken bir spikerin isimleri söylediğini duyduk.

Balo salonunun kapısına yaklaşırken pek bir şey duymadım, sadece sinirden göğsümde çarpan kalbimin sesini duydum. Bu gece ya batacağım ya da özgürlüğe yüzeceğim geceydi. Boğulmayı planlamamıştım ama zaten çok az kişi boğulurdu.

Spiker adımı sormadan, sesi balo salonuna doğru yükselerek bağırdı: "Michael Kingman'ı Kral Isaac ve Hollow Mahkemesi'ne takdim ediyorum."

MARUZ KALMA

Küçüklüğümden beri, soyluların gösterişli yemeklerinden sonra ikram ettikleri ravent turtasının tadının sertleşmiş sümük gibi olduğunu düşünürdüm. Hayır, daha çok üzerine Ay bağırsağı serpilmiş kokuşmuş tereyağı gibiydi.

Soyluların bunun lezzetli olduğunu söylemesinin ve talep etmesinin tek nedeni, malzemelerin nadir bulunması ve yanlış hazırlandığında zehirli olmasıydı. Gerçekte, böyle bir etkinlik için gereken düzinelerce turtayı pişirmek şefler için pahalı bir zahmetti. Yıllar sonra bir tanesinin ucunu ısırdığımda ve saf sirkeden daha acı bir tatla karşılaştığımda bu fikrim pekişti.

Bu inançta yalnız olabiliyordum ve masamdaki diğer herkesin onu yiyip bitirmesini izledim.

"Bir lokma daha yiyebileceğimi sanmıyorum," dedi Kai, koltuğunda geriye yaslanarak. O bunu yaparken, mavi ve altın rengi giysiler giymiş bir hizmetkâr marul sarmalarından, Gold Coast'ta marine edilmiş etten ve üzerinde pişirdiğimiz 1restondan arta kalanları temizledi. O gittikten birkaç dakika sonra bir başkası kadehlerimizi bembeyaz şarapla doldurdu. Bu gece her şey fazlaydı, manzaramız da buna dahildi.

Büyük Balo Salonu masallardan fırlamış gibiydi. Kenarlarında masalar olan devasa bir odaydı ve ortasında hafifçe çökük bir dans alanı vardı.

Ortada. Üstümüzde tüm korumaların yemek yediği ve dinlendiği geniş bir balkon vardı. Müziğin durduğu anlarda birlikte içtiklerini ve güldüklerini duymak mümkündü. Neşeli bir zaman gibi geliyordu. En sonda, kapıdan mümkün olduğunca uzakta, en önemli kişilerin oturduğu kralın masası vardı. Kral İshak ortadaydı ve Efyra Mason ailemin koltuğundaydı. Domet en yakındaki masadaydı - ondan daha azını beklediğimden değil.

Yozlaşmış Prens de ayrı bir masadaydı, Taht Arayıcıları ile birlikte yan taraftaydı. Naomi ve Trey de onunla birlikteydi, içiyor, yiyor ve gülüyorlardı -Trey gülmüyordu ama bu pek de sıra dışı görünmüyordu. Onu tanıdığım onca yıl boyunca sadece bir kez güldüğünü görmüştüm: Yüksek Asillerden biri ayağı takılıp yüzüstü at pisliğinin içine düştüğünde. Trey'e bakarken, bu gece Taht Arayıcıları'nın bir üyesi daha olduğunu gördüm ama oturduğum yerden yüzünü göremiyordum. Sadece iri gövdesini görebiliyordum.

Ne olursa olsun, beni rahatsız etmedikleri sürece bu gece ne prens, ne kral, ne Kuzgun ne de Naomi benim için önemliydi. Yapmam gereken bir iş vardı ve dikkatimi dağıtamazdım. Ziyafet sona erdiğinde danslar başlayacaktı ve benim hâlâ Büyük Balo Salonu'nun üstündeki koruma balkonuna çıkmam gerekiyordu. Kralın masasının yakınındaki alt balkondan yukarı çıkmanın bir yolu olabileceğini düşündüm. Kolay olacağını sanmıyorum. Kuzgunlar tüm çıkışlarda nöbet tutuyordu ve göremeyecekleri hiçbir yer yoktu.

Hizmetkârlar son birkaç tabağı da kaldırırken Kral Isaac ayağa kalktı ve elindeki bıçakla bardağına vurdu. "Hollow'lu yurttaşlarım, dikkatinizi kısa bir süreliğine birbirinizden uzaklaştırmak istiyorum." Durakladı ve masasındaki, biri siyah bir bezle örtülü üç boş koltuğa baktı. "Kutlama yaparken, bugün burada bizimle birlikte olamayanları her zaman hatırlamalıyız. Eşim ve kızım rahatsız oldukları için burada bulunamazken, en büyük oğlum için bir dakikalık saygı duruşunda bulunmak istiyorum."

Başka bir şey söylemeden parmaklarını birbirine geçirdi ve başını öne eğdi. Tüm balo salonunu ve koruma balkonunu sessizlik kapladı. Yozlaşmış Prens'in maiyeti bile merhum prense saygılarını sunmak için yaptıkları işi bıraktı. Başımı eğdim ve krala doğru bakmamak için elimden geleni yaptım.

Kral başını kaldırmadan önce, "Sonsuz Alev onun yolunu aydınlatırken, Gezgin öte dünyaya yaptığı yolculuğu izlesin," diye mırıldandı. "Doğum günümü kutlamak için ilk dansı eşimle yapmayı ne kadar istesem de, ne yazık ki kendisi müsait değil. Bu nedenle başlangıç davetini Yüce Asil Morales ve eşine iletmek istiyorum."

Kralın yanında oturan obsidyen tenli zarif bir çift yerlerinden kalkıp birlikte dans alanına doğru yürürken kalabalık toplanmaya başladı ve müzisyenler tempo değişikliği için hazırlandı.

"Sence bu onur için ne kadar ödemişlerdir?" Kai masadaki hepimize doğru eğilerek sordu.

"Davey için Gold Coast'ta bir anma törenine sponsor oldular," dedi Yüce Asil Margaux. "Ailem dün gece bana bundan bahsediyordu. Görünüşe göre çok büyük olacakmış. O kadar parayı nereden bulduklarına dair bir fikrin var mı Kai?"

"Hayır," dedi. "Onlar eski bir soylu aile değiller, bu yüzden tüm paraları yeni ve belgesiz. Andel'ler bunun uyuşturucu parası olduğunu ve Doğu Yakası'nı Böğürtlenle zehirleyenlerin kendileri olduğunu iddia ediyor. Ama Andellerin kendilerine ya da Kraliyet Ailesi'ne benzemeyen herkesi lekelemeyi ne kadar sevdiğini biliyorsunuz. İddiaları çok saçma."

"Özellikle de herkes Ryder'ların isteyerek uyuşturucu dağıtan tek gerçek Yüksek Asiller olduğunu bilirken," diye espri yaptı Gwen.

Kai kıkırdadı ve gülümsedi. "Sanırım babam buna tıp demeyi tercih ediyor ama yapmamız gerekeni yapıyoruz."

Asil dedikodu. Benim favorim. Dinlemek ne kadar heyecan verici olsa da yapmam gereken başka şeyler vardı. Göz ucuyla Naomi'nin masasından kalkıp alt balkona doğru ilerlediğini gördüm.

"Hemen döneceğim. Dans etmeden önce tuvaleti kullanmam gerekiyor," diye Gwen'i rahatlattım. İhtiyacım olan son şey onun nereye gittiğini sorgulamasıydı -ya da beni takip etmesiydi- ama konuşmaları sorunsuz bir şekilde devam etti ve ben de alt balkona doğru süzüldüm.

Gecenin serin havasına doğru yürürken Naomi parmaklıklara yaslanmış, bir elinde şarap kadehi, siyah ufka bakıyordu. Saat henüz erkendi ve ne yıldızlar ne de ay henüz ortaya çıkmamıştı. Ben yaklaşırken sessizce içiyordu.

"Arkadaşlığın bu gece o kadar teşvik edici değil mi?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Sadece temiz hava almaya ihtiyacım vardı." Bir duraklama. "Neden buradasın, Michael?"

"Aynı sebepten. Bu ailenin parasını nasıl kazandığı ya da bu ailenin en son skandallarının ne olduğu hakkındaki asil konuşmaları dinleyebileceğim çok fazla zaman yok."

"Madem hoşlanmıyorsun, neden geri döndün? Soylu toplumla ilgili her şeyden açıkça nefret ederken neden döndüğünü hiç anlamadım. Ve bu sadece sana şantaj yaptığım için de değil... Seni Kingman Keep'in dışında yakaladığımda zaten bir katılımcıydın."

"O zamanlar istediğim şey buydu."

"Gerçekten öyle miydi?" diye sordu şarabından biraz yudumlarken. "Sana inanmıyorum ama bunu sorgulamak bana düşmez. Biz arkadaş falan değiliz. Gerçi bana gerçeği söyleseydin seni yargılamazdım."

"Eğer yapsaydım, bu bizi arkadaş yapardı."

Naomi dudaklarını büzdü ve gözlerini benden kaçırdı. "Yapmasam daha iyi o zaman. İyi bir şeyi mahvetmek istemem. Sen sormadan söyleyeyim, bu akşam yüzüğünü geri vermeyeceğim."

Bunu yapmasını beklemiyordum ama yine de duymak istediği soruyu sordum. "Neden olmasın? Bu gece Sonsuz Vals'in sonu. Bundan sonra bana şantaj yapmanın bir anlamı yok."

Naomi babamın yüzüğüyle oynuyordu, sırtı korkuluklara dönüktü. "Gerçekten anlamsız mı olurdu? Yarın sabah seni ziyaret edeceğim ve o zaman iade edeceğim. Sonsuz Vals resmen sona erdiğinde."

Bu onun için garip bir şekilde hoştu. Bu da muhtemelen gerçekleşmeyeceği anlamına geliyordu. Aslında, her şey plana göre giderse, muhtemelen Hollow'dan babamın yüzüğü olmadan ayrılacaktım. Sanırım Kingman mirasını terk ediyorsam onu geride bırakmam mantıklı olurdu.

"Teşekkür ederim," dedim.

Naomi elini sallayarak beni başından savdı ve uzaklaştı. "Teşekkür etmene gerek yok. İzin verirseniz, müstakbel sevgilimin yanına dönmeden önce şuradaki Raven arkadaşım ile konuşmaya gidiyorum. Görüşürüz... Yarın görüşürüz Michael. Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler."

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan Naomi balkondaki muhafızla konuşmaya başladı. Dikkatimi dağıtmak isteyip istemediğini bilmiyorum ama bunu düşünecek zamanım yoktu. Üst balkona çıkmam gerekiyordu ve bu elime geçecek en iyi fırsattı. Parmaklıkların üzerine çıktım ve bir kısmı kırılmış ya da yontulmuş olan duvara baktım. Aşağıya bakmama gerek yoktu; düşersem beni dik bir düşüşün beklediğinin zaten farkındaydım.

Tırmanmaya başladım, harcı aşınmış eski bir tuğlayı tuttum ve mümkün olduğunca düz durmaya çalışarak kendimi yukarı doğru çektim. Bulduğum her yeni tutamakla birlikte ayağım eski bir tutamağa kaydı ve yukarı doğru süründüm. Her yeni tutunuşta ön kollarım geriliyor, parmak uçlarım biraz daha uyuşuyordu ve üst balkona yaklaştığımda ter içinde kalmıştım ve tüm kaslarım yanıyordu. Daha da kötüsü, balkonun dudağı ile aramda kalan mesafe tamamen pürüzsüzdü. Hiçbir tutamak göremiyordum.

Bunun için atlamam gerekirdi.

Bir nefes aldım ve kendimi havaya fırlattım. Kavrayışım kullandığım girintiyi terk etti ve bir an için ağırlıksızdım, yukarı doğru yükseliyordum. Ellerim parmaklıkların dibine çarptı ve onlara sertçe vurdum, vücudum öne doğru düştü ve parmaklarım neredeyse kayıyordu. Barı sıkıca kavradım ve derin nefes alarak orada asılı kaldım. Kendimi yukarı çekerken titrememi durduramıyordum.

Her şey acıyordu ama başarmıştım. Gökyüzüne doğru nefes verdim. İlk defa bir şeyler ters gitmemişti. Bu iyi bir duyguydu ve nefes alışım normale döndüğünde kendimi toplayıp koruma balkonuna girdim.

Yepyeni bir dünyaydı.

Buraya adım attıktan birkaç saniye sonra, buraya ait olmadığım belli olmasına rağmen, iki farklı kişi ellerime tankerleri tutuşturdu ve içmemi söyledi. İkisi de şimdiye kadar denediğim en tatlı sıvıyla doluydu ve soyluların içtiği şaraptan çok daha iyiydi. Bir tanesini çabucak bitirdim ve balkonda dolaşmaya devam ederken boş tankard'ı masanın üzerine koydum. Herkesin kendini aşırı derecede kaptırmış gibi görünmesine rağmen, hiçbiri sarhoş gibi görünmüyordu.

Diğerleri bakarken bir köşede Üç Kardeş oynayan korumalar vardı; biblolar, küçük egzotik baharat şişeleri ve başka ne varsa bahse giriyorlardı.

onların fantezisi. Önünden geçtiğim bir tabaktan nefis bir kızarmış tavuk budu kaptım, yığınla tereyağlı patates püresi ve sırlı yeşil fasulyenin de kapışıldığını gördüm. Bu doyurucu yemeği, geride bıraktığım süslü yemeklere ve iğrenç ravent turtasına tercih ederek afiyetle yedim. Aşağıdaki dünyayla büyük bir tezat oluşturunuyordu.

Ama her şey iyi olamazdı. Burada en büyük üç şirketin paralı askerleri vardı.

Birlikte eğleniyor, hikâyelerini paylaşıyor ve farklı para birimlerini gösteriyorlardı. Machina Şirketi, Kara Şirket ve Regal Şirketi'nden paralı askerler isim, rütbe ya da modayı umursamadan birbirlerine karışmışlardı. Maskaralıklarında ve sözlerinde şakacıydılar, hiçbir şeyi ciddiye almıyorlardı. Yine de etraflarındaki herkesin hangi şirkette olduklarını ve şirketteki konumlarının ne olduğunu bildiğinden emin oluyorlardı. Sanki bu kendi isimlerinden daha önemliymiş gibi.

Ben bir Machina Şirketi paralı askeriyle kadeh tokuştururken, diğerleri de Büyük Balo Salonu'nun üzerindeki çıkıntının yanında toplanmaya başladı. Korumalardan birkaçı eğilmiş, birlikte gülüyorlardı. İçkimi yudumlarken onlara katıldım ve dansın ciddi bir şekilde başladığını gördüm, törensel ilk dans uzun zaman önce bitmişti. Buradan bakınca dönen küçük kuklalara benziyorlardı. Tek eksik ipleriydi.

Domet ortalıkta görünmüyordu.

İkinci içkimi de bitirdim ve isteksizce çıkışa doğru yöneldim. Biri elime bir içki daha tutuştursa orada kalabilirdim. Ama kimse vermedi ve kapı arkamdan çarparak balkondan gelen kahkahaları kesti. Yalnızdım ve görünmüyordum ve lüks koridorda merdivenlere ve Kraliyet Kulesi'ne doğru yürürken, ayaklarımın üzerinde normalde olduğumdan biraz daha hafif hissediyordum. Domet anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmişti: koridorda tek bir muhafız bile yoktu.

Sağdaki üçüncü kapı hafif aralık bırakılmıştı. Merdivenlerden yukarı çıkarken, bir isim bulmaya çalıştım - Domet'e tapınak kundakçısı olarak mantıklı gelebilecek herhangi bir isim. İdeal olarak Asi İmparator'la bağlantılı biri. Söylemeye gerek yok, kraliyet yaşam alanına girdiğimde bir cevabım yoktu.

Aklın alamayacağı kadar zarif olan kalenin geri kalanıyla kıyaslandığında, bu alan sade, hatta yavandı. Dairesel giriş odasının duvarları

Süssüz ve sert ahşap zemin mat ve çizikliydi; yedi kapının her birine giden yollar aşınmıştı. İlkinde *Yemek Odası*, ikincisinde *Konferans Odası yazıyordu*, ardından Yozlaşmış Prens ve Prenses'e ait odalar geliyordu ve ikisi de kilitliydi. Beşinci kapının üzerinde ne olduğunu gösteren herhangi bir işaret yoktu ama Davey'e ait olduğuna dair içimde bir his vardı. Son oda kral ve kraliçenin odasıydı. Ve her ne sebeple olursa olsun, kilitli değildi.

Kralın özel odasına adım attım. Giriş gibi burası da, kızıl saçlı bir adamın doğumundan başına ağır bir taç konduğu ana kadar hayatının çeşitli aşamalarını gösteren karmaşık bir duvar halısı dışında sade bir şekilde dekore edilmişti. Ayrıntılara göz attığımda aynı adamın evlendiğini, üç çocuğunun doğumunu kutladığını... oğlunun ölümünün yasını tuttuğunu gördüm. Hikayede adı geçen tek kral Isaac Hollow'du. Kral bu duvar halısını kendi ölümünü kaydetmek için mi kullandı?

Birisi silahın namlusunu başımın arkasına dayadı ve düşüncelerimi böldü.

"Michael, benimle taşak geçmemen için seni daha kaç kez uyarmam gerekiyor?" Dark'tı. Benim için gelmişti. Hem de Hollow Kalesi'nin içinde.

"Bu sabah Kingman Keep'te seni aradım," dedim, başımı bile oynatamıyordum.

"Dün gece orada olsaydın, bunu yapmak zorunda kalmazdın." "Bir işim çıktı. Acil bir durum vardı ve-"

Dark beni boynumdan yakaladı ve duvara çarptı. Artık başımı çevirip yüzünü görebiliyordum ve bu kadar düşmanca davranan biri için fazla sakindi. "Neden gelmediğin umurumda mı sanıyorsun? Beni yeterince ciddiye almıyor musun Michael? Çok mu cömert davrandım? Çok mu hoşgörülü davrandım? Benimle ilk kez uğraştığında kardeşini, ikinci kez uğraştığında da kız kardeşini öldürmeli miydin?"

Beni boğuyordu, bu yüzden cevap veremiyordum; hırıltılar ve gurultulardan başka bir şey çıkmıyordu.

"Zarfim nerede?"

Boynumdaki baskıyı serbest bıraktı ve ben de kıcımların üzerine Aoor'a yığıldım.

Yapabildiğimde, "Evim"

dedim. "Evin mi?"

Nefesimi geri almaya çalışırken başımı salladım.

Dark silahını kılıfına geri koydu. "Uygunsuz ama... ama birlikte görülürsek sonuçlarına katlanabilirim. Bundan nasıl kurtulacağını sandın?"

"Vermedim. Geri vermeyi planlıyordum. Kazalar oldu. Kasıtlı değildi."

"Embesil," dedi Dark beni tekrar ayağa kaldırırken. "Benimle gel. Şimdi alıyoruz. Bunu kendi başına yapman için daha fazla beklemeyeceğim."

"Yapamam, ben-"

Dark çeneme bir yumruk indirdi ve her şey bulanık bir şekilde yere yığıldım. Geriye dönüp baktığımda, bir paralı askere hayır demek iyi bir fikir değildi. Muhtemelen bu kelimeyi daha önce duymamıştı.

"Bunu tekrar denemek ister misin?" diye sordu.

"Önce kralın çalışma odasında bir şey bulmam gerek."

"Ve?"

"Gitmeden önce aramama izin ver."

"Hiç şansın yok."

"Eğer yapmazsam-"

Dark'ın yüzü ifadesizdi, elindeki silahı alnıma dayamıştı. "Umurumda değil. Benimle geliyorsun."

Dark'ı takip etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Bundan nefret ediyordum. Arjay'i kurtarma kararımın Dark'la görüşmemi unuttuğum anlamına gelmesinden nefret ediyordum ve şimdi o her şeyi mahvediyordu. Davey Hollow'u öldüren silah olmadan Gwen benimle Altın Sahili'ne gelemezdi. Ve kralın anıları olmadan, bir Ölümsüz'ü ömür boyu düşman ediniyor ve ailemin adını temize çıkarma umudundan vazgeçiyordum. En azından Domet'e hâlâ bir isim verebilirdim. Olanları anlatırsam belki beni anlar. Ölmek için ne kadar çaresiz olduğunu düşünürsek, bu şüpheliydi.

Kral'ın yatak odasından uzaklaştığımız her adımda kalbim daha da sıkışıyordu ve Büyük Balo Salonu'na geri döndüğümüzde umutsuzluğa kapılmıştım. Kral ve Kuzgunların çoğu ortalıkta görünmüyordu. Sadece iki kişi kalmıştı, ikisi de Yozlaşmış Prens'i koruyordu. Muhafız balkonu boşalmıştı, bir zamanlar canlı olan aPair sadece eskiden ne olduğuna dair silik bir hatıraya sahipti.

bir kez orada. Ancak asillerin partisi hala devam ediyordu ve sarhoş müşteriler Azilian 1re dansçıların performansının tadını çıkarıyordu.

"Arkadaşlarınla vedalaş," dedi Dark çıkışta. "Şüphelenmelerini istemiyorum."

Kafamda bir plan oluşturmaya çalışarak bana söyleneni yaptım. Kai ve kardeşi ortalıkta görünmüyordu ve alt balkonun önünden geçerken zar zor seçebildiğim bir konuşma duyarak durakladım. Kız kardeşim ve Yüce Asil Margaux şarap içiyor ve birlikte gülüyorlardı. Gwen'in en son ne zaman güldüğünü bile hatırlayamıyordum. Aylar mı? Yıllar mı? Emin değildim.

Oyalanmadım. İyi vakit geçirdikleri belliydi ve bunu mahvetmeme ihtiyaçları yoktu. Muhtemelen gittiğimi fark etmemişlerdi ve fark etmesi muhtemel tek kişi de onlardı. Yine de emin olmak için balo salonunun etrafında son bir tur attım. Yozlaşmış Prens'in masasının yanından geçerken yeni arkadaşının kim olduğunu gördüm: burnu kırık, her nefes alışında ısıklık çalan kaba saba bir adam.

Onu anında tanıyarak adımlarımın ortasında donup kaldım. Yüzünde kocaman bir sırıtiş, elinde bir kadeh şarapla Trey'le konuşuyordu ve boynundaki asi dövmesini bir şekilde gizlemiş olsa da onu tanımamak mümkün değildi. Trey kardeşini öldüren adamla konuşuyordu. Bir asinin, prensin konuğu olarak kralın doğum günü partisine nasıl davet edildiği ya da beni tanıyıp tanımayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dark beni bekliyordu ve ona tekrar itaatsizlik edersem neler olabileceğini biliyordum... ama şu anda kafama silah dayanmış değildi ve Jamal'ı öldüren asinin cezasız kalmasına izin verecek değildim.

Tek sorun nasıl olacığıydı.

Masaların üzerinde henüz temizlenmemiş yemek bıçakları vardı. Yozlaşmış Prens'in grubuna doğru koşabilir, masaya atlayabilir ve onlardan birini asinin boğazına saplayabilirdim. Ama elimde bir silah varken, o masada Kuzgunlar beni keserdi. Tüm uzuvlarım bağılyken kaçamazdım.

Başka bir yolu olmalıydı. Beni bu kadar riske atmayacak bir şey.

Paralı Asker Büyük Balo Salonu'nun çıkışındaydı ve hâlâ bir silahı vardı. Eğer silahı ondan çalabilirsem, odanın öbür ucuna bir el ateş edebilir ve... Hayır, bu daha iyi değildi. Eğer ilahi bir müdahaleyle Dark'ın silahını çalabilirsem

Kurşunun isyancıya isabet etmesi ve yoldaki düzinelerce masumdan birine isabet etmemesi de ayrı bir mucize.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Jamal'ın katili Trey'le içip yerken ve gülerken hiçbir şey yapmadan duramazdım ve beynim ne yaptığımı anlamadan bacaklarım beni isyancıya doğru götürüyordu. Öfke beni 1'lerimi sıkıca kavrayarak ileriye doğru sürükledi.

Kuzgunların beni durdurma şansı yoktu ve Yozlaşmış Prens'in masasına olan mesafeyi geçtiğimi fark ettiklerinde çoktan masanın tepesindeydim. Bacağımı geri çektim ve asinin çenesine nişan aldım; ancak Trey bacağımı asiye değmeden yakaladı. Açık olan 1. eliyle beni yere çarptı ve masaya çarptığımda sırtım tutuldu.

Trey onun için geldiğimi düşünmüş olmalı.

Kahretsin.

Yozlaşmış Prens gülmeden duramıyordu. Naomi şok olmuş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Diğer iki Taht Arayıcısı da ona benzer bir durumdaydı, Kuzgunlar ise elleri kılıç kabzalarında beni dikkatle izliyorlardı.

"Michael," diye homurdandı Trey. "Kardeşim senin için yeterli değil miydi? Her şeyimi elimden almak mı istiyorsun? Sen mutlu olmadığın sürece benim de mutlu olmama izin yok mu?"

Başım dönüyordu, sırtım ağrıyordu ve doğru kelimeleri bulamıyordum. Vahşi asi gülmeyi, gülmeyi ve gülmeyi bırakmıyordu.

Trey'in hareket ettiğini görmedim ama bir de baktım ki sırtüstü yatmışım ve bana acımasızca yumruk atıyordu. Darbelerini engellemek için elimden geleni yaptım ama istediğimden daha fazlası geldi ve Kuzgunlardan biri gözüme vurduktan sonra nihayet onu çekti. Diğerleri beni masadan aşağı sürükledi.

Trey kızarak, "Nefesinin tadını çıkar, Michael. Sen öldün. Hepiniz Kingman öldünüz."

Etrafımızda bir kalabalık oluşmuştu ve iyi bir geceyi asla kaçırmayan Yozlaşmış Prens aniden daha fazla ilgi göstermeye başladı. "Oh, Trey, Michael Kingman kardeşinin ölümünden sorumlu muydu? Bunu bana hiç söylememiştin. Sadece çok çok önemli biri olduğunu söyledin. Michael'ı kalbinden bıçaklamayı ve intikam susuzluğunu gidermeni izlemeyi ne kadar çok istesem de, sanırım daha iyi bir fikrim var. Daha eğlenceli bir fikir."

İkimiz de ona baktık, ikisi de anlamadı.

Prens Adreann ellerini birbirine vurdu ve gülümsedi. "Bayanlar ve baylar! Umarım gösteriye hazırsınızdır! Michael Kingman bir çocuğu korumak için yemin etti. Yeminini bozdu, o çocuk öldü ve şimdi kardeşi intikam peşinde! Ben, Hollow Prensi, bu ikisinin ölümüne düello yapacağını ilan ediyorum, tam burada, meseleyi çözmek için!"

Yozlaşmış Prens Trey'e döndü. "İntikamcı olarak silahı sen seçebilirsin."

"Düello mu?" Trey tersledi. "Onunla düello yapmak istemiyorum, ailesini yok etmek istiyorum-"

Prens, Trey'in konuşamaması için yanaklarını sıktı. "Ve seni durdurmayacağım. Ama ben prensim ve ikinizin düello yapacağını ilan ettim. Beni bundan mahrum edemezsin. Anladın mı?"

Trey yavaşça başını salladı. "Silahlar. Silah istiyorum. Başka türlü Michael Kingman'la düello yapamam. Yüksek Asil olarak büyüdüğü için diğer her konuda çok fazla deneyimi var."

"Silahlar mı?" dedi Yozlaşmış Prens, eğlenerek. "Babam burada değil, neden olmasın? Burada bir çift tabancası olan var mı?"

Kalabalıktan kimse cevap vermedi. Zaten kim verirdi ki? Hollow'da silah sahibi olmak hâlâ yasadışıydı.

"Kimse yok mu? Şey, belki...", diye devam etti prens, gözleri Dark'a takıldı. "Sen! Paralı asker! Sen ve senin gibilerin Hollow'da silah taşımaya karşı bir yasa yok. Bir prensi şımartır mısın? Bu konudaki cömertliğinizi on katıyla geri ödeyeceğim."

Oh, hayır.

Dark kalabalığın arasından öne çıktı ve ceketinden iki silah çıkardı. Biri Aintlock tabancasıydı, diğeri ise daha gelişmiş bir modeldi, yeniden doldurmadan önce birden fazla mermi çekebiliyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Silah teknolojisinde çok daha ileri olan Yeni Dracon Şehri'nde bile böyle bir şey yoktu.

"Etkinlik için küçük bir ücret karşılığında sizindir," dedi Dark. Bana bakmıyor olsa da Dark'ın ne düşündüğünü biliyordum. Ona aptal gibi davrandığım için bunu hak etmiştim. Artık hayatımın onun için bir önemi yoktu, çünkü nerede olduğumu biliyordu.

zarfiydi. Elbette, almak can sıkıcı olacaktı ama alacaktı. Ne de olsa o bir paralı askerdi. Onu kim durdurabilirdi ki? Belki Angelo, ama kardeşlerim değil. "Yani biliyorsun, biri diğerinden daha gelişmiş," dedi Dark. "Daha isabetli, birden fazla mermi taşıyabiliyor ve diğer silahlar gibi doldurulması gerekmiyor. alışkın olduğunuz silahlar."

"Küçük farklılıklar," dedi prens. "Önemli olan ikisinin de yeniden doldurmadan bir kez ateş edebilmesi. Bayanlar ve baylar, bir düellomuz var!"

Kalabalıktan alkış sesleri geliyordu ama ben Trey'e bakarken o da bana bakıyordu, ikimiz de bundan sonra olacıklardan sadece birimizin sağ çıkacağını biliyorduk.

YASAL

Açıkçası, bana Aintlock tabancası verildi.

Yozlaşmış Prens, babasının koltuğuna uzanmış, Chloe ve üç tüylü kuzgun Rowan Kerr de yanında otururken Trey'le beni Aoor'da dansa kaldırdı. Yüce Asil Margaux, Gwen, Naomi, Büyükelçi Zain, İskeleti, Azilian ve acımasız asi de dahil olmak üzere diğer herkes üstümdeki korkuluktan beni izliyordu, hepsi de Prens düello yapılacağını duyurduğu için benimle konuşamıyordu.

Bunu yapabilecek tek kişi -istemese de- Trey'di. En derin korkularımızı birbirimizle paylaşmak, birimiz öldükten sonra hatırlanmayı istemek yerine, mermilerini tutan silindiri çevirdi, gözleri bana yapacağı atışa odaklandı.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Birer atış hakkımız vardı ve Yozlaşmış Prens, ikimiz de ıskalarsak düellonun sona ereceğini ve zarar görmeden uzaklaşabileceğimizi açıkça söylemişti. Ama... bu Trey'in beni ıskalamasına, Jamal'ı korumadaki başarısızlığımın intikamını almamasına bağlıydı. Olanları açıklayabilirsem, ona prensin masasındaki vahşinin bir asi olduğunu söyleyebilirsem, o zaman belki

şiddet olmadan sona erebilirdi. Ama ihtimaller bana karşıydı. Iskalamak ya da arkadaşımı gerçekten vurmak arasında bir karar vermem gerekecekti.

"Trey," dedim sessizce, prensin beni duymamasını umarak. "Yanımdaki o vahşiye saldırıyordum, sana değil. Jamal'ı öldüren asi o. Bir işaret var _."

Trey silahını sessizce bana doğrulttu, eylem onun adına konuşuyordu. İkimizin de silahlarımızı atıp yaşamamız buraya kadarmış. Bu gece burada biri ölecekti. Ve ben hayatta kalsam bile, bu sadece arkadaşımı öldürdüğüm için olacaktı. Bunu yaparsam kendimle yaşayabilir miydim?

Yozlaşmış Prens yukarıdan bağırdı, "Sanırım düellocularımız hazır! Artık beklemek ya da son sözleri söylemek yok! Başlayalım!"

Trey silahını indirdi ve "Bekle. Kardeşimi öldüren adamı öldürdüğüm için yargılanmayacağıma dair söz vermeni istiyorum."

Büyük Balo Salonu'ndaki herkes prensin cevabını bekliyordu.

"Tabii ki var!" dedi gülümseyerek. "Kardeşinizin ölümünden sorumlu olmasına rağmen Kingman nefsi müdafaa için adam öldürmekten yargılanmayacak. Başka bir şartınız yoksa, düello benim işaretimle başlayacak!"

Trey ve ben arka arkaya durduk, sonra adımlarımızı birbirimizden uzaklaştırmaya başladık.

Bir adım attım ve kalbim küt küt atmaya başladı. Her ses kulağımda çiziklere dönüşüyordu.

İki adım sonra avuçlarım terlemiş ve titriyordu, silahı zar zor tutabiliyordum.

Üç adım sonra Yüce Asil Margaux'nun beni korumak için kız kardeşimi korkuluklardan atlamaktan alıkoyduğunu görebiliyordum.

Dört adım sonra önümdeki vahşi asiye görebiliyordum, korkulukların üzerinden eğilmiş, birinin öldüğünü görmek için bağıırıyordu.

Beş adım attım ve yukarıdaki fenerlerin ışıkları beni kör edecek gibiydi. Ateş ettiğimde görüşümü engelleyecekler miydi?

Altı adım atmıştım ve panikliyordum. Hayatta kalmak için Trey'i öldürürsem ailem beni farklı mı görecekti? Yoksa ölü ve onurlu olmaktansa canlı ve katil olmamı mı tercih ederlerdi?

Yedi adım sonra babamı, unutulmuş kahramanımı hatırlıyordum. Bir zamanlar benim her şeyimdi... ve onu çok özlüyordum. Sadece benimle gurur duymasını istiyordum.

Sekiz adım ve Domet'in nerede olduğunu merak ettim. Yukarıdan mı izliyordu? Başarısız olduğumu anladığında kralın anılarını kendisi mi çalıyordu? Ölmemi mi izleyecekti? Burada, onca yerin arasında?

Dokuz adım atmıştım ve nefes alıyor, bedenimi dinliyordum. Ne tür bir Fabrikatör olduğumu anlamam için bir zaman varsa, o da şimdi olmalıydı. Bir Metal İmalatçısı kurşunu durdurabilir miydi? Bilmiyordum.

On adım sonra durdum, yüzüm kalabalığa dönüktü, hava durgundu. Prens ne zaman "Ateş" dese dönüp ateş ediyordum ama hâlâ ne yapacağımı bilmiyordum.

-

"Ateş!"

Dönüp silahımı bir kenara fırlattım ve toplu bir nefes alışla Aoor'da kayışını izledim. Eğer öleceksem, bir kardeşimin ölmesine izin verip diğerini kendim öldürmek yerine onurlu bir şekilde ölebilir ve başarısız bir Kingman olarak hatırlanabilirdim. Trey ailedendi ve aile aileye zarar vermezdi.

Trey o kadar kahraman değildi. Silahını bana doğru kaldırıp nefes almasını ve nişan almasını izledim. İmparatoru öldürmek onun için benim berbat hayatımdan daha önemli olmalıydı.

Gözlerimi kapattım ve bekledim.

Vurulmak beni öldürmeyebilirdi. Ve eğer öldürürse, umarım ailem beni elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan bir adam olarak hatırlar.

Ben nefes alırken Trey ateş etti. Sesle birlikte hava ikiye ayrılır gibi oldu ve istemsizce bir adım geri attım. Gözlerimi açmadan, vurulmuş ve şoka girmiş olma ihtimalime karşı kan aradım. Ama hiçbir şey bulamadım.

Trey bilerek mi ıskalamıştı?

Gözlerimi açtım. Silah Trey'in elinde tütüyordu, gözleri bana kilitlenmişken yüzünden ter damlıyordu... Hayır, gözleri benim dışımda bir şeye kilitlenmişti. Omzumun üzerinden baktığımda ne olduğunu gördüm. Vahşi asi korkuluklara yığılmıştı, altındaki dans sahasında paramparça olmuş bir şarap kadehi vardı. Göğsünün üst kısmında kırmızı bir iz vardı ve oradan kan damlamaya başlamıştı.

Soylulardan oluşan kalabalıktaki hiç kimse, hatta Yozlaşmış Prens bile, az önce olanları sorgulayacak bir kelime bulamadı.

Trey yanımdan geçip l asiye doğru yürüdü. Başparmağını yaladı, sonra isyancının boynunda gezdirerek altında gizlenmiş parlak kırmızı kapalı bir 1 dövmesini ortaya çıkardı.

"Bu adam Milis Mahallesi'ne yapılan saldırı sırasında kardeşimi öldüren asiydi," diye açıkladı Trey. "Dellodan nce Aoor'da dans ederken boynundaki dövmeyi görene kadar kim olduğunu fark etmemiştim. Böylece, kardeşimin ölümünden kısmen sorumlu olmasına rağmen Michael Kingman'ın canını alma hakkımı geri çektim. Onun yerine, bu asinin canını aldım. Tıpkı prensin bana söz verdiği gibi, hepinizin önünde."

Kalabalıktan biri, "Kardeşini ldrenin bu adam olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?" diye bağırdı.

"O benim tarifime uyan bir asi," dedi Trey. "Ve eğer yanılıyorsam, kimin umurunda? Bu gece burada, prene erişim sağlayarak ne yapmayı planladığını kim bilebilir? Hepimiz prensin yemeğinin tadına önceden bakıldığı ve bu asinin onu zehirleme şansı olmadığı için şükretmeliyiz. Belki de başka bir suikastçı bu gece burada başarısız oldu."

Soylular, Yozlaşmış Prens'in cevabını beklerken birbirlerine fısıldadılar. Tüm teknik kurallara ve yasalara göre Trey haklıydı. Sadece Yozlaşmış Prens'in istediği bu değildi.

Prens oturduğu yerden sessizce kalktı ve dans alanına doğru ilerledi. Her iki Kuzgun da onun yanındaydı ve Naomi nedense hemen arkasındaydı.

"Onu vurmada önce prensine sylemeliydin," dedi Trey'in giysilerindeki bir kir parçasını silerken. "Onu ldrmene izin verirdim. Hatta kalenin işkence odalarını dnç almana bile izin verirdim. Eğitmenimiz onu kardeşini öldürdüğüne pişman edebilirdi. ocuk katili bir asinin bu kadar kolay ölmesi beni üzüyor."

"Prensim, dediğim gibi, son ana kadar emin değildim." Prens boş avucunu uzattı. "Silahı bana ver." Trey tereddütle dolu silahı prene verdi.

Prens onun yanından geçip bana doğru yürüdü, ancak bir kol mesafesine geldiğinde durdu. "Beni zor bir duruma soktun, Treyvon. Bir yandan bu gece Michael Kingman'ın canını alma hakkından feragat ettin. Diğer yandan da" - Prens silahı bana doğrulttu- "o bir çocuğu bile isyancılardan koruyamayan bir Kingman. Hayatı korunmaya değer mi? Babası gibi o da bu ismin yüz karası."

"Prensini," dedi Chloe. "Sanırım çok fazla itiniz-"

Omzunun üzerinden baktı. "Sana fikrini sordum mu, Raven? Hiç fikrini sordum mu?"

Chloe bağını salladı ve ondan uzaklağtı.

"Ne yazık ki Prens Adreann, geçtiğimiz hafta içinde -asaletinizin önünde- Michael Kingman babasından daha iyi bir adam olduğunu gösterdi. Hepimiz Michael'ın neler yapabileceğini gördük," dedi Büyükelçi Zain yukarıdan. Yüzünde bir gülümseme vardı. "Ben ve buradaki diğerlerinin de bunu onaylayacağını sanıyorum. O değerli bir Kingman."

Beklediğimden çok daha fazla kiği destek için bağırdı, tabii ki en yüksek sesle bağıran Gwen'di. Prens izlerken ve dinlerken ifadesizdi ama göğsüme doğrulttuğu silahını hiç indirmede.

"Kingman'ın çocuğu adına da konuğabilirim," dedi Domet, sesi gürleyerek. Kendini görünür kılmak için kalabalığın arasından ilerledi. "Ailesini kurtarmaya bağladı ve bu uzun bir yol olsa bile... bu Şehir Kingman ailesi tarafından inşa edildi ve çok uzun zamandır ailesizdi."

Daha da fazlası anlaŐmalarını seslendirdi. Gwen'in bu kez bağırmasına bile gerek kalmadı.

Yine de Yozlaşmış Prens silahını bana doğrulttu. Kıpırdamadan, kalabalığın içinde Dark'ı görmeye ve bir prensin silahıyla bir Kingman'ı öldürmesine izin verip vermeyeceğini anlamaya çalıştım. Ne yazık ki benim için, muhtemelen öyle ya da böyle umurunda değildi.

"Prens Adreann," dedi Naomi sessizce, arkasından yaklaşarak. Elini onun sırtında gezdirdi ve prens silahını hafıfe indirdi. "Bırak Kingman gitsin. Mermiyi yapmak için kullanılan metalin fiyatına bile değmez. Ne yaptığı kimin umurunda? Sen Hollow Prensisi ve bunu hiçbir Şey deėiŐtiremez. O bile."

"Haklısın," dedi ve silahını nihayet indirdi. İçimde tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim. "Hepiniz haklısınız! Ve Sonsuz Vals sırasında sana karşı durmayacağıma dair söz verdim, Michael. Ama senin hain ve entrikacı planlarının cezasız kalmasına izin veremem. Kan dökülmeli."

Dondum kaldım.

"İlk başta bunu komik bulmuştum," dedi. "Ama bu kadar yüz­süz olmak. Hem de burada. Hem de her yerde."

Domet'e baktım. O bile emin değildi. Yozlaşmış Prens, kralın anılarını çalmayı planladığımızı nasıl anlamıştı?

"Kendi adınıza söyleyecek bir şeyiniz var mı?" Daha dik durdum.

"Yazık. Yalvardığını duymak isterdim."

Prens döndü, Naomi'yle yüzleşti ve sonra onu karnından vurdu.

Yardım etmek için yanına koşmadım, bacaklarım çok fazla titriyordu, bunun yerine beni izlemek zorunda bıraktı. Üç tüylü Kuzgun, Naomi düşmeye başladığında onu yakaladı, Chloe ise kanının çoktan serbestçe akmaya başladığı karnına baskı uyguladı. Birbirlerine ve kalabalığın içindeki diğerlerine bağıyorlardı. Söyledikleri tek bir şeyi bile duyamıyordum, önümde gülen prene odaklanmışım.

"Beni aptal mı sanıyorsun, Michael? İkimizle de buluşacağını biliyordum. Bunun fark edilmeyeceğini mi sandın? Ben Hollow Prensiyim ve bir Kingman ile bir fahişenin oyununa gelmeyeceğim!"

Yozlaşmış Prens sessiz soylu kalabalığına doğru döndü. "Ona yardım edenlerin unvanları ve toprakları, iktidarı bunak babamdan ve hayatta olmayan kız kardeşimden aldığım anda ellerinden alınacak. Hoşunuza gitse de gitmese de... Kralınız ben olacağım."

Bulunduğum yerden Gwen'in öfkesini hissedebiliyordum.

Ancak, beni şaşırtan bir şekilde, odadaki hiçbir asil onun iddiasına karşı çıkmadı. Domet bile bir heykel gibi hareketsiz duruyor, önünde kan kaybından ölen kıza bakmayı reddediyordu. Kıpırdayan tek kişi Dark'tı, o da sakince öne çıkıp silahlarını geri aldı.

"Paralı asker," dedi Chloe, elleri kırmızıya boyanmıştı, "bize yardım et. Lütfen. Kurşun yaraları konusunda deneyimli olmalısın."

Yozlaşmış Prens onun yalvarışlarını ilginç buldu ve dikkatle dinledi.

Dark, Chloe'nin yalvarışına yanıt vermedi, sadece Naomi'nin doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duran bedenine bakıyordu.

"Sana ne istersen veririm, sadece onu kurtar, lütfen."

"Kralın arşivlerine sınırsız erişim mi?"

"Tamamdır."

"Kuzgun!" diye bağırdı Yozlaşmış Prens. "Emirlerime itaatsizlik mi ediyorsun?" "Hayır," dedi Raven ve Dark Naomi'nin yanına doğru ilerlerken yoldan çekildi. "Ben

yapamayacağım bir şey için bir paralı asker kiralamak. Gerekirse beni itaatsizlikten cezalandırın ama alabileceğiniz ne bir toprağım ne de unvanım var. Sadece sizinkini korumak için feda etmeye söz verdiğim bir hayatım var."

"Öyle olsun." Chloe'ye baktı. "Ama onun hayatını kurtarmak için Paralı Asker'i kullanmana izin vermem için bana yalvardığını duymak istiyorum. Ya da..." dedi ve devam etti. Yozlaşmış Prens kemerinden bir hançer çıkardı ve Naomi'nin gözünün üzerine tuttu.

"Lütfen, prensim. Lütfen Paralı Asker'in Nao'yu kurtarmasına izin verin." "Onun unvanını kullan," diye emretti.

"Lütfen Paralı Asker'in... fahişenin hayatını kurtarmasına izin verin."

"Tek yapman gereken sormaktı Kuzgunum," dedi. "Gelecekte bunu unutma. Ama o fahişeyi hemen gözümün önünden çeker misin? Kanı kiremitten asla çıkmayacak diye endişeleniyorum."

İki Kuzgun, Dark'ın talimatlarına göre Naomi'yi nazikçe kaldırdılar. Ayrılmadan önce, Dark bana dedi ki, "Yarın. Aynı yer ve zamanda, anladın mı?"

Sessiz soylular arasında ilerlerken başımı salladım, durdurulamaz prensin gücünü pekiştirmesini ve sadece bir Paralı Asker ve Kuzgunların ona karşı koyacak kadar cesur olduğu terör saltanatını gerçekten başlatmasını izledim.

Tüm bu soylular korkaktı, kendilerine ya da sahip olduklarına zarar vermediği sürece bu prensin maskaralıklarına ortak oluyorlardı. Bu ülkenin çöküşünde en az Kraliyet ailesi kadar onlar da suçluydu. Ancak hastalık devam ettiği sürece bir semptomu tedavi etmek hiçbir işe yaramaz. Bir Kingman olarak, hayatıma ne olursa olsun bu ülkeyi korumak için gerekeni yapmakla yükümlüydüm. Ya da ne yapmam gerektiğine. Belki babam da bir zamanlar aynı şekilde düşünüyordu.

"Tahtı asla alamayacaksın," dedim.

Yozlaşmış Prens bana döndü. "Neydi o, Kingman?"

"Kekeledim mi?"

Kimse gülmedi ama Yozlaşmış Prens her iki şekilde de hırladı. "Prensinizi tehdit mi ediyorsunuz?"

"Bu bir tehdit değil. Bu bir söz."

Sonra havada geri geri gidiyor, altın tavana bakıyordum. Kulaklarım çınılıyordu, nefesim hiçbir yerde yoktu, başım çarpıyordu ve yavaşça tırnaklarımla fayansların arasındaki olukları tırmalıyordum. Prens tepemde duruyordu, vücudundaki her kas daha belirgin ve görünürdü, tüm yağları neşterle kesilmiş gibiydi. O bir Metal İmalatçısıydı ve çok da güçlüydü. Bana vurmadan önce tepki verecek zamanım olmamıştı.

"Adreann! Kes şunu!" Gwen çığlık attı.

Yozlaşmış Prens önümde çömeldi, yüzü sadece benim duyabileceğim kadar yakındı. Gözleri kız kardeşime odaklanmıştı, onun varlığının tamamen farkındaydı. "Fahişen bu gece ölecek, Kingman. O toprağa girdikten sonra dikkatimi kız kardeşine odaklayabilirim. Onu bu gece burada görmek ne hoş bir sürpriz. Hâlâ saf olup olmadığını öğrenmem gerekecek. Zaten tüm şehirde dolaştırılmışsa ilk seferinde nazik olmak istemem."

Tersledim.

Yapmak üzere olduğum şeyin sonuçlarını görmezden gelerek çığlık attım ve l'imi geriye attım, vücudumda sıcaklık kabardı. Sıcaklık içimde büyüyordu ve onu vücudumdan dışarı ve Büyük Balo Salonu'na doğru *ittim*, sonra Yozlaşmış Prens'in çenesine yumruk attım, 1. metali bekliyordum ama onun yerine yumuşak, pembe Aesh'i keşfettim.

Yozlaşmış Prens şok olmuş bir halde poposunun üzerine düştü. Vücuduna bakıyor, gözleri benimle kendi elleri arasında gidip geliyordu. "Uydurmalarım... işe yaramadı mı? Seni durdurmaları gerekirdi... ama yapmadılar... Neden... Neden... Ah, ah, seni hafife almışım... Ne kadar zavallıyım..." diye devam etti, kimsenin ona dikkat etmediğini fark etti.

Bazı soylular sanki bir kolları eksikmiş gibi ellerine bakıyorlardı. Yüksek Asil Margaux bir hizmetkâr tarafından ayakta tutuluyordu, bacakları artık kendi ağırlığını taşıyamıyordu. Kalabalığın içinde korku fısıltıları vardı ama kimse Yozlaşmış Prens'e odaklanmış gibi görünmüyordu. Sadece kendilerine.

"GörünüŖe göre prensim," dedi Domet, ona doğru bir adım atarak, "bir Nullify Fabrikatörü ile bir dövüŖ seçmiŖsiniz. Metal İmalatlarınız sizi ondan koruyamayacak."

Etkisiz hale getir. Birincimi kapattım ve kaslarımın seğirmesini izledim. Nefesimi sabitledim ve bedenimdeki sıcaklığı tekrar hissettim. Biraz odaklanarak sıcaklık hissinin istediğim yere gitmesini sağlayabiliyor, bedenimi ikinci bir deri gibi kaplayabiliyordum. Elimi yavaşça çevirerek oraya yönlendirdiğim sıcaklığı gözlemledim. Sıra dıŖı bir Ŗey yoktu ve farklı da görünmüyordu. Ne tür bir İmalatçı olduğumu anlayamamıŖ olmama ŖaŖmamalı: Bu, sadece ePektlerinde görülebiliyordu. Bilmeden kaç kez kullandığımı ve kaç anıyı feda ettiğimi merak ettim. Düzinelerce ya da yüzlerce kez kullanmıŖ ve bir o kadar da anı kaybetmiŖ olabilirdim.

Ama bu benim gücümdü ve bu güçle herkesi koruyabilirdim. Yani, kendim hariç herkesi. YozlaŖmıŖ Prens geri adım atmamıŖ, onun yerine hizmetkârlarından birinden bir kılıç almıŖtı. Onu daha önce hiç bu kadar geniş gülümserken görmemiŖtim. DavranıŖlarına bakılırsa... Ben... Yardım edemedim ama eğlendiğini düşündüm. Sanki kendi sahnesinde bir oyuncuymuŖ gibi.

YozlaŖmıŖ Prens, "Neyse ki Yüce Soylu Domet, ben Fabrikasyonlarıma bağımlı değilim," dedi. "Ben bundan daha fazlasıyım. Peki ya sen Michael? Beni bir düelloda yenebilir misin? En son ne zaman kılıç tuttun?"

Gwen sakın bir Ŗekilde ve elinde ince bir kılıçla aramıza girdi. "Yeter, Adreann."

YozlaŖmıŖ Prens bana baktı. "Her zaman küçük kız kardeŖinin senin yerine savaŖmasına izin mi verdin, Michael?"

Gwen'e baktım. Yıllardır gördüğüm o küçük, kırılgan, gözyaŖlarına boęulmuŖ kız yoktu. Onun yerinde, kendisinden iki kat büyük bir canavarla yüzleŖen bir kadın vardı. Doğduğu andan itibaren YozlaŖmıŖ Prens'i korumak, ona hizmet etmek ve yol göstermekle yükümlü olduğu için, bunun artık benim mücadelem olmadığını biliyordum.

OnunmuŖ.

OVATION

"Adreann," dedi Gwen önüne geçerken. "Kingman ve Royals'ın neden birbirine bağlı olduğunu biliyor musun?"

Yozlaşmış Prens, "Bana tarih dersi verme Gwennie ve yolumdan çekil ki kardeşini öldürebileyim," dedi.

"Eğitmenlere hiç dikkat etmedin, o yüzden açıklamama izin ver. Kingman ailesi Kraliyet Ailesi'ne karşı bir denge unsuru olarak tasarlandı. Bizler güç sahibi olmayı değil, ülkemize ve korumakla yükümlü olduğumuz Kraliyet'e hizmet etmeyi arzuluyoruz. Ve bazen birini korumak, onun hoşuna gitmeyecek şeyler yapmak anlamına gelir."

"Oh, Gwennie, eğer bana hizmet etmek istiyorsan, takdir edeceğim birkaç şey düşünebilirim. Sırtında ne kadar deneyim var?"

"Söylediklerimi gerçekten anlamıyor musun Adreann?" dedi, birbirlerine kılıçlarının erişemeyeceği kadar uzakta, küçük bir mesafeyi koruyarak ileri geri yürümeye başladıklarında. "Bunu dikkatlice düşün."

"Gwen, ne kadar büyüdüğünü görmek ne kadar güzel olsa da, umurumda değil-"

Gwen aralarındaki mesafeyi kapattı ve saldırdı. Gwen saldırırken Yozlaşmış Prens onun kılıcını yakaladı ve gülümseyerek onu kendine doğru çekti. "Çok yavaşsın, Gwennie. Tekrar dene."

Onu itti ve Gwen neredeyse tökezleyerek yere düşüyordu. Sonsuza dek kibirli olan Yozlaşmış Prens kılıcını yere bıraktı ve sonra tekmeleyerek uzaklaştırdı. "Kardeşini bir kılıçla utandırmak istedim çünkü bir zamanlar yetenekleriyle ünlüydü. Ama sen, Gwennie... Buna ihtiyacım olacağını sanmıyorum. Güzel cildini yaralamak istemem."

Gwen, "Karşında dursaydı Tanrı'yı hafife alırdın, Adreann," dedi.

"Tanrı mükemmelliğin ne olduğunu başka nasıl öğrenebilir ki?" "Hepimizin yaptığı gibi. Pratik yaparak."

Gwen tekrar saldırdı. Ama bu sefer kılıcını yakalamadan hemen önce döndü ve prensin dizlerinin arkasına tekme attı. Prens devrildi, cüssesi ve ağırlığı hayatında ilk kez onun aleyhine çalışıyordu ve Gwen'in kılıcının ucu boğazına dayanmış bir halde fayanslara çarptı. Onu hiç görmediğim kadar gergindi ve elleri titriyordu. Ne düşündüğünü biliyordum ve umarım bunu yapmazdı.

Hollow'daki tüm soylular izlerken olmaz.

Prensi yumruklamak benim için aptallıktı ve gelecekte sadece sorun yaratacaktı. Gwen'in yaptığı şey... sanki hikâyelerdeki gerçek bir Kingman, Kraliyet'e hak ettiği yeri vermek için geri dönmüştü. On yıldır kimsenin görmediği bir başarıydı bu.

Ne zamandır onu hafife alıyordum?

"Adreann, yasalar gereği sana hizmet etmekle yükümlüyüm, bu da seni canavarca davranışların için dışarı çağırmayı içeriyor."

"Belli ki seni hafife almışım, Gwen. Bu bir daha olmayacak. Ama tarihli bir kanunun sizi kurtaracağını gerçekten düşünüyor musunuz? Kingman'la bu gece yaptıklarınızı babam duyacak."

"Nasıl biri olduğunu düşününce," diye başladı, "umursayacağını sanmıyorum. Eğer umursasaydı, daha iyi bir insan olurdun. Ama ona burada neler olduğunu anlat. Doğum günü kutlamalarında nasıl bir silah düellosu başlattığını, kıskançlık yüzünden bir kadını nasıl vurduğunu ve senin yarı cüssende bir başkasının seni soyluların önünde nasıl kış üstü yatırdığını anlat. Eminim kral olmak isteyen bir adam olduğunu anlayacaktır."

Prensın yüzü de saçları gibi kızarmıştı, kısa ve sık nefes alıyordu, gözleri kız kardeşime odaklanmıştı. Bıçağı boynundan uzaklaştırdı.

ve ayağa kalktı, ayağa kalkar kalkmaz Naomi'nin kanını tabanlarından sıyırdı. "Bunu unutmayacağım, Gwen."

"Olması gerektiği gibi."

Yozlaşmış Prens tek kelime daha etmeden hışımla uzaklaştı. Partide kalan Taht Arayıcıları da onun peşinden gitti. Ancak o gözden kaybolduktan sonra, Kingman çocuklarından uzaklaşmak isteyen soylular nihayet dağılmaya başladı.

Gwen'e ulaşmak istedim. Ama hayatım bitmek bilmeyen bir şakadan ibaret olduğu için Domet önümü kesti. "Sen ve kız kardeşin ikiniz de prene saldırdınız - her iki seferde de inanılmaz derecede aptalcaydı ve muhtemelen sonuçları olacak - ama-"

"Kralın anılarını bulamadım, Domet. Ben yapamadan biri araya girdi ve sonra tüm bunlar oldu."

"Belki başka bir şansımız olur-"

"Hayır," dedim. "Artık seninle ya da soylulardan biriyle anlaşma yapmak yok. Sana tapınağı kimin yaktığını söyleyeceğim, sen de Sirash'ı serbest bırakacaksın ve bu ilişkimizin sonu olacak. Paran ya da anneme yardımın umurumda değil. Bunu kendi başıma yapacağım."

"Bu değil-"

"Senin için hangisi daha önemli, ölmek mi intikam mı?" Hiç tereddüt etmedi. "Kimdi o? Ve neden?"

En azından onun her şeyden çok neye değer verdiğini biliyordum. "Dark, paralı asker. Taht için bir oyun oynayabileceğinden endişelenen Kral Isaac tarafından tutuldu." Dark şu anda Naomi'yi kurtarmaya çalışıyor olabilirdi ama belgelerini aldıktan sonra ne yapacağından emin olamazdım. Domet'e adını vermek, arkadaşlarımla ve ailemin peşine düşmesi ihtimaline karşı bir önlemdi. Çünkü eğer herhangi biri bir Paralı Asker'e karşı şansı yoktu, o ölümsüz bir Yüce Soylu'ydu.

Bu süreçte krala kazık atmak daha kişiseldi: on yıllık öfke nihayet bir çıkış yolu bulmuştu.

"Peki, Michael, teşekkür ederim. Arkadaşınız yarın İmparator'un duruşmasından sonra serbest bırakılacak."

"Teşekkür ederim." Bundan sonra Domet'in yanından ayrıldım, artık onunla konuşmak istemiyordum ve ilk etapta neden orada bulunduğumdan emin değildim. Bana çok şey vaat etmişti -fabrikasyon eğitimi, sarayda bir yer, babam hakkında cevaplar ve

Annem için bir tedavi buldum ve hiçbirini getirmedi. Başım ağrımaya başlamıştı ve Gwen ile Yüce Asil Margaux bir masada otururken dudaklarım çatlamıştı. Yüce Asil Margaux otururken açıkça acı çekiyordu ve nedenini bilmiyordum ama bu bana garip gelmiyordu. "Ne oldu?"

Gwen şarap içiyordu, önündeki ince kılıç masanın üzerinde duruyordu. "Emin değilim. Bir an durdu, sonra bir anda düştü. Bir hizmetçi onu yakaladı ama sanırım bir şeyin kırıldığını duydum-"

"Ben 1ne'im, olur böyle şeyler," dedi dişlerini sıkarak. Belli ki öyle değildi ama ikimiz de nedenini bilmiyorduk. "Daha da önemlisi, ikiniz de iyi misiniz?"

"Bilmiyorum," dedim. Bilmiyordum da.

"Hiç şaşırtıcı değil. Düzinelerce soylunun önünde prenze yumruk attın," dedi Gwen.

"Boynuna bir bıçak dayadın."

"Ondan korkmuyorum. Onu korkmayacak kadar iyi tanıyorum."

"Farkındayım. Ama yine de aptalcaydı. Ya kral misilleme yaparsa?"

Gwen şarabını içmeye devam etti. "Bilmiyorum. Ama bunu yapmak zorundaydım, Michael. Daha fazla sessiz kalamazdım. Birinin onu durdurması gerekiyordu ve bunu yapabilecek tek kişi bendim. Umarım yeterince şey yapmışımdır."

"Kesinlikle yaptın-"

Yine bir kesinti. Bu kez elinde bir şişe viski ve iki boş bardak taşıyan sarı saçlı bir adamdı. Sarı ve siyah giysiler içindeydi ve burnunun üzerinde çirkin bir yara izi vardı. Yaş ona pek iyi davranmamıştı ama nadiren kimseye iyi davranırdı. "Michael, bana katıl. Konuşmalıyız. Ve içelim."

Gwen benim adıma konuştu. "Hayır. Kim olduğun ya da neden aksini düşündüğün umurumda değil ama eve gidiyoruz."

Yüce Asil Margaux elini onun omzuna koydu. "Gwen, sana Kai'nin babasını tanıştırayım, Yüce Asil Alexander Ryder. Kendisi bir Kingman sempatizanıdır. Michael'a hiçbir zarar gelmeyecek ve prensi yumrukladıktan sonra Michael'ın alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı olacak. Sizin gibi ona bağlı olmanın sağladığı korumaya sahip değil."

"Oh," dedi Gwen. "Yüce Asil Alexander, ben-"

Alexander Ryder eğlenmiş görünüyordu. "Korkma, Gwendolyn. Baban kardeşini savunduğunu ve ona karşı durduğunu görse gurur duyardı.

Prens."

"Teşekkür ederim, efendim." Gwen için bundan daha büyük bir iltifat olamazdı.

Alexander Ryder hafifçe eğildi. "Rica ederim. Ama Michael'la konuşmama izin vermenizi rica ediyorum. Konuşmamız gereken çok şey var."

"Özür dilerim efendim. Kız kardeşime eve kadar eşlik etmem gerekiyor-"

Yüce Soylu Margaux, "Bu gece misafir olarak benimle kalacak," dedi.

"Prens Adreann bizi rahatsız etmeyecek. Bunun için size söz verebilirim."

Gwen'e baktım ve o da başıyla onayladı, hepsi bu kadar.

Vedalaştıktan sonra Alexander Ryder'ı odanın köşesindeki boş bir masaya kadar takip ettim. Oturduktan sonra bana boş bir bardak uzattı ve içine biraz viski doldurdu. "Şerefe."

"Şerefe," dedim ve içtim. Boğazımdaki o yanmadan hiç o anki kadar zevk almamıştım. İlk yudum her zaman en kötüsüydü ama sonrası limonlu su gibiydi.

"Uzun bir gece miydi?" diye sordu. Ceketinin düğmeleri açtı ve rahatça dağılmış görünüyordu. Koltuğunda arkasına yaslanmış, bir Yüksek Asil'den çok gece vardiyasından çıkmış bir askere benziyordu.

"Uzun bir gece," diye kabul ettim. "Uzun zamandır geçirmediğim kadar uzun bir gece."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Prensi yumruklamana rağmen, endişelenmen gereken pek bir şey olduğunu sanmıyorum... tabii etrafta böbürlenerek dolaşmadığın sürece."

Buna içtik.

"Prensin vurduğu kız... o senin arkadaşın mıydı?"

"Hayır, o bir..." ama artık cümleyi nasıl tamamlayacağımı bilmiyordum. Ne "tanıdık" ne de "arkadaş" doğru geliyordu ve doğru olan bir kelime düşünemiyordum. Çünkü iki tarafa da oynuyor olsa bile, vurulmasından kısmen ben sorumluydum.

"Karmaşık o zaman," dedi. "Anlıyorum. Baban bana annen hakkında konuşurdu. Adam ona deliler gibi aşıktı, bir başkasına baktığı bile olmazdı. O konuşurdu, ben içerdim, hatta bazen ben de karşılık verirdim. İyi bir ilişkiydi. O adamı her gün özlüyorum." Durakladı. "Baban en iyi arkadaşlarımdan biriydi ve şimdi oğullarından biri kızımınla evlenecek. Tanrı'nın ilginç bir mizah anlayışı var."

"Babamı iyi tanır mıydınız?"

"Ben yaptım. Birlikte büyüdük ve Taç Giyme Günü'nden Barut Savaşı'na kadar hayatımızın büyük bölümünde birlikte savaştık."

"Taç Giyme Günü mü?"

"Evet," dedi içkisini bardağında döndürerek. "Muhtemelen daha önce duymuşsundur. Babanın yönettiği ilk büyük savaştı. Tosburg Paralı Asker Şirketi saldırıp tüm öğretmenleri öldürdüğünde biz Hollow Akademisi öğrencileriydik. Onlara karşı öğrencilere liderlik etmek zorunda kaldık ve baban bizi zafere bizzat götürdü. Elbette bu onu değiştirdi. Hepimizi değiştirdi. Kanlar içinde yardım çığlıkları atan arkadaşlarınızın yaralarına baskı uygulamaya çalışana kadar çatışmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz. O gün üç kişiyi öldürdüm, hepsi de paralı askerdi." Bardağına baktı. "Yüzlerini hâlâ hatırlıyorum."

Alexander Ryder durakladı ve derin bir yudum aldı. "Tüm ülke babanı yaptıklarından dolayı övdü... kahramanlıklarından ve taktiksel dehasından dolayı. Savaşın hayatının geri kalanında onun işi olacağından korktu ve kaçtı. Sanırım on beş yıl boyunca hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu. Sonra annenle birlikte Hollow'a geri döndüğünde anne babasının, ablasının ve kraliçesinin öldürüldüğünü ve savaş çıktığını öğrendi. Kralın sağ kolu olarak babasının koltuğuna oturduğunda tek bir kişi bile gözünü kırpmadı ve gerisi... bu konuda yeterince tarih var."

Taç Giyme Günü. Haklıydı, bunu duymuştum ama ayrıntılarını hiç duymamıştım. Eğer Alexander Ryder doğruyu söylüyorsa, Dark'ın zarfında okuduğum hikâye babam tarafından yazılmış olmalıydı.

Unutulacağından endişe ediyordu ve şimdi... "Tüm bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü arkadaşımı özlüyorum," dedi. "Genç yaşta öterek her şeyi mahvetti... ve vatandaşlık görevlerinin çoğunu bana yükledi. Ülkeye ne kadar yardımcı olurlarsa olsunlar, onlardan da hoşlandığımı söyleyemem. Babanın konuşan, benim de içen kişi olmam gerekiyordu. Bunun yerine, ikisini de yapmak zorunda bırakıldım. Ailem ikisini de yapmaya başladığımda bana soru sormayacak kadar akıllıdır."

"İdamından bu yana babam hakkında olumlu bir şekilde konuştuğunu duyduğum tek kişi sensin."

"Çünkü Davey Hollow'u onun öldürmediğini biliyorum."

Ne? Yanlış duymuş olmalıyım.

"Bunun için bir nedeni yoktu. İnsanlar annen için üzüldüğünü söylediler. Evet, bu konuda acılıydı. Ve evet, bu onu büyük ölçüde değiştirdi. Ama seni, Lyon'u ve Gwen'i dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu. İntikam, adalet, para ya da güç için hayatlarınızı asla riske atmazdı. O öyle bir adam değildi. O bizim en iyimizdi."

Kalbim hızla atmaya başladı. Bu gerçek olamazdı. Hayır. Hayır. Hayır. Domet'in -çılgın, ölümsüz Domet'in- böyle bir iddiada bulunması bir şeydi, ama başka biri de böyle bir iddiada bulunuyorsa, o zaman Domet'in haklı olma ihtimali vardı. Babam gerçekten masum muydu? Boğazımda bir yumruyla, "O zaman resmi gerekçe neydi?" diye sordum.

"David Kingman'ın cinayet nedeni hiçbir zaman açıklanmadı," dedi. "Kral, yargıç ve onun kaderine karar veren konsey üyeleri dışında kimse bilmiyor. Ben her zaman bunun başka birini korumak için yapıldığından ve gerçeğin asla ortaya çıkmaması için suçunu kabul ettiğinden şüphelendim."

Bardağımı tutarken midemin bulandığını hissettim. "Siz... Sizce biri cinayeti onun üzerine yıkmış olabilir mi?"

"Aklımda hiç şüphe yok. Hollow masum bir adamı idam etti." "O zaman neden-"

"Ben bir şey söylemedim mi? Her fırsatta kraldan gerçeği istiyorum."

Derin bir nefes aldım. Bir kerede işleyebileceğim çok fazla bilgi vardı. Doğru soruları sormam gerekiyordu. Böyle bir fırsatın bir daha karşıma çıkıp çıkmayacağını bilmiyordum.

"Ona kim komplo kurmak istemiş olabilir? Ve şüphelileri nasıl daraltırdınız? On beş yıl boyunca ortadan kaybolduysa, yurtdışında bir düşman edinmiş olabilir mi? Ülkeler daha kısa sürede yıkıldı."

"Bana göre üç seçenek var. Birincisi, Hollow'dan biriydi," dedi Alexander Ryder. Şişeye uzandı ve bardağını kehribar rengi sıvıyla doldurdu. "Prens öldürüldü ve kralın en yakın arkadaşı suçlandı. Hem Kraliyet ailesi hem de Kingman ailesi bir aile olarak kalmak için mücadele ederken, diğerleri kontrolsüz bir şekilde güçlenmeye başladı. On yıl sonra ülkemizin üzerine kurulduğu idealler

unutuldu ya da kirletildi. O dönemde yaşananlar bir kraliyet suikastından çok daha fazlasıydı: bu, ülkemizin içeriden uğradığı bir suikasttı."

"İkinci seçenek ise, Yeni Dracon Şehri'nin dünya sahnesinde daha büyük bir rol oynayabilmesi için ülkeyi istikrarsızlaştırmaya çalışan bir Ayakkabıcı olması. Yeni Dracon Şehri sorumlu olsaydı bize karşı bir hamle yapacağından, bu ihtimali daha düşük buluyorum."

Bunların hepsi bana mantıklı geldi. Ailem düşmeden önce, yeni gelenlerin Hollow'da yükselmesi zordu. Eski aileler asla iktidarı bırakmak istemezdi, nesiller boyunca hepsi arasında geçici bir denge vardı. Ama artık düzenli olarak yeni aileler ortaya çıkıyordu ve birlikte büyüdüğüm bazı Yüksek Asil aileler düşmüştü. Sonsuz Vals'in kendisi tamamen farklıydı.

"O zaman kim yapmış olabilir?" Ben sordum.

Kendi kendine kıkırdadı. "Muhtemelen son zamanlarda çok güç kazanmış hırslı biri."

Güç. Her zaman güce geri döndü. Kim güç isterdi ve onu elde etmek için yıllarca bekleyecek kadar sabrı vardı? Domet güç istemiyordu - zaten gereğinden fazlasına sahipti - bu yüzden onu eledi. Adreann daha fazla güç istiyordu ama sabır onun en güçlü özelliklerinden biri değildi. Davey öldüğünde o daha çocuktı.

Kendini bu kadar işine adanmış ve yeni güç kokan tanıdığım tek kişi Dark'tı. Belgeleri için peşime düşmüştü ve ondan kaçmaya devam etseydim yıllarca peşimden gelecekti. Aynı şey babamın başına da gelmiş miydi? Bekle... Bu kadar açık mıydı? Babam ve benim benzer sorunlarımız olabilir miydi?

"Peki ya Taç Giyme Günü?" Ben sordum. "Tosburg Bölüğü'nün lideri kaçtı, değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Müzakereler sırasında karşılaştıklarında onun yüzünü gören tek kişi babandı. Daha sonra, liderin cesedinin ölümler arasında olmadığını iddia etti. Tosburg Bölüğü'nden bir daha haber alamadık, bu yüzden peşine düşmedik. Her zaman ilgilenmemiz gereken daha önemli bir şey vardı."

"Ona komplo kurmuş olabilirler mi?"

Alexander Ryder koltuğunda arkasına yaslandı. Orada otururken çok yaşlı görünüyordu. Sarı saçları ince ve dağınıktı. Gözlerinin altında iyi uyuyamamaktan kaynaklanan koyu halkalar ve

Yüzüne kırışıklıklar kazınmıştı. Benim yaşımdayken nasıl görüldüğünü merak ettim. Kai gibi mi? Birkaç dakika sonra, "Tosburg Şirketi hakkında tarih kitaplarında geçen birkaç bilgi dışında hiçbir bilgi yok. Sembollerini bile zar zor hatırlayabiliyorum. Neydi o...?"

Gözlerimi ovuşturdum ve başımı salladım. Bu, var olmayan bir gerçeğin peşinde bir başka çılgın avdı. Neden başka bir sarhoşu dinliyordum ki? Özellikle de sonuncusundan sonra. Belki de babamın arkadaşı olduğunu iddia ettiği ve onun masumiyetine inandığı içindi. Domet de inanıyordu ama Domet'in başka öncelikleri vardı.

"Kingman sembolüne doğrudan karşıttı." Başımı kaldırıp Alexander Ryder'a baktım. "Ne?"

"Tosburg Şirketi'nin sembolü Kingman'ın sembolüne doğrudan karşıttı. Başka bir şey hatırlamıyorum. Sadece ilk gördüğüm andaki düşüncüyü hatırlıyorum. Öncü birlik hücumu geçmeden hemen önce."

Bu elle tutulur bir şey değildi. "Madem babamla bu kadar iyi arkadaşınız, hatta onun masum olduğunu düşünüyordunuz... Kingman Keep'ten atıldığımızda, yalnız ve korkmuş haldeyken neredeydiniz? Neden bizi yanına almadın?"

Burnundan nefes aldı ve bir an için gözlerini kapattı. "Çünkü korumam gereken bir ailem vardı. O ilk günlerde, babanın duruşmasından hemen sonra, kralı sorgulayan herkes de hain olabilirdi. Umarım babanız beni affederdi. Üçünüzü canından çok severdi ve ben de çocuklarıma karşı aynı şeyi hissediyorum. Onları korumak için şehri yakabilirim." "Peki, bu nedir o zaman? Buraya kadar tek başıma geldim, şimdi de

."

"Sana ve kardeşlerine her zaman göz kulak oldum Michael. Öyle görünmese bile. Üvey baban seni mahkemeden uzak tutmayı seçti ama ben her zaman yanında oldum. Sen gençken ve büyürken koruyucu babanın yeni kıyafetler bulmasının gerçekten şans olduğunu mu düşünüyordun? Ya da kız kardeşinin bir akıl hastanesinde nasıl iş bulduğunu ve erkek kardeşinin Scales'e katılmak için nasıl parlak bir tavsiye aldığını merak ettin mi? Ya da anneniz için akıl hastanesinde nasıl bu kadar kolay özel bir oda bulduğunuzu? Bir hainin ailesi asla bu kadar şanslı olamaz."

Bir an ona baktım, yutkundum ve sonra "Nasıl... ne kadar süre...?" dedim.

"Sadece ihtiyaç olduğunda, Michael. Sadece en yakın dostlarımdan birinin çocukları için endişelendiğimde yol gösterdim, yanlış yönlendirdim ve entrikalar çevirdim. Kralın, Kuzgunlarının ve soyluların çoğunun Eski Sözleri unutmuş olması ailemin unuttuğu anlamına gelmez. Biz sadakatimizin nerede yattığını hatırlıyoruz, Michael. Ve her zaman da hatırlayacağız."

Başımı salladım ve bardağını ağızına götürmesini izledim, geçmişte ailemi koruduğu için ona teşekkür edemeyeceğimin tamamen farkındaydım.

"Üçüncü bir seçenek olduğunu söylemişsiniz. Neydi o?"

Alexander Ryder bardağımı ağızına kadar doldurdu. "Baban. Bir kazanın suçunu üstlenerek kendini suçlamış olabilir."

"Kaza mı? Babam neden bir kaza için suı üstlensin ki-"

"ocuklarından biri sebep olsaydı üstlenirdi."

Zamanın yavaşladığı ve hiçbir şeyin gerçek görünmediği o dünyayı sarsan anlardan biriydi. Eğer Alexander Ryder benim düşündüğüm şeyi ima ediyorsa.

"Kral oğlunu bizden birinin öldürdüğünü mü düşünüyor? Bu yüzden mi cinayet nedeni halka açıklanmadı? Bu yüzden mi duruşmasında tutarsızlıklar var ve tanıkların anıları değiştirildi? Babam kendi hayatını bizimkilerden biriyle mi takas etti?"

Alexander Ryder kadehi boşalana kadar konuşmadı. "Bu kadar soru yeter. İmemiz gerek. Bu konuda eksik kaldık."

Şişeyi birlikte bitirirken Kai'nin babası son sorularıma cevap vermedi. Onun yerine bana babamın ilk günlerinden son günlerine kadar olan hikayelerini anlattı. Babamı yeniden kahramanım olarak görmeye başladığım için tüm bu süre boyunca neredeyse hiç konuşmadım. Sonunda, ikimiz de sarhoş ve Büyük Balo Salonu'nda yalnız kaldığımızda, iki muhafız Yüce Soylu Ryder'ı evine götürdü. Bir süre o masada tek başıma oturdum, pencereden yıldızlara baktım, babamın nelere katlandığını, hangi seçimleri yapmak zorunda kaldığını ve kalbimde hissettiğim aynı donuk acıyı bilip bilmediğini merak ettim.

Davey Hollow'u ben mi öldürdüm?

STANDSTILL

Hastanelerden nefret ederdim.

Annemi ilk ziyaretimden beri, aklının kaymaya başlamasından kısa bir süre sonra, kimse nedenini kesin olarak bilmezken, onlardan nefret etmiştim. İçlerinde günler geçirmiştim ve keskin ekşi kokuları hala öğürmememe neden oluyordu. Hepsinin bu kadar sade ve sıkıcı olmasından nefret ediyordum, iyileşme yerinden çok ölmek üzere olanlar için hapishane hücrelerine benziyorlardı. Ama nefretime rağmen, dün gece olanlardan sonra görmem gereken biri vardı.

Naomi'nin odası koridorun sonuna yakındı, soldaki son kapıydı. Kapıyı yavaşça açmadan önce çaldım, içeri girmeden önce baktım ve uyurken yatağının yanında oturan bir adam gördüm.

İçeri girdiğimde dönmedi ve ancak yanında durduğumda yüzünü görebildim. Bu Bryan Dexter'dı, Naomi'nin babası ve Scales'in Evoker Bölümü'nün lideriydi. Orta yaşlı, kaslı bir adamdı, sakalının gölgesi hiç eksik olmuyordu ve gözleri uykusuzluktan kızarmış ve cam gibiydi.

"O nasıl?" diye sordum. Naomi, yeni vurulmuş birinin uyuyabileceğini düşündüğümünden daha huzurlu uyuyordu. Vurulmuş gibi görünmüyordu.

çok acı çekiyordu, ama uyku zihnin kaçmak için gittiği yerdı.

Babasından ilk başta bir yanıt gelmedi ama boğazını temizledikten sonra, "Ahır. Uyuyor. Çok kan kaybetti. Ve hala yüksek enfeksiyon riski var. Hasarın tam boyutunu çok sonraya kadar öğrenemeyeceğiz ama o yaşıyor. O paralı asker onun hayatını kurtardı."

"Ona yardım ettiğı için memnunum."

"Ben de." Derin nefes almak için durakladı. "Sen Michael Kingman'sın, değil mi?"

"Öyleyim."

"Prensin onu vurduğunu duydum çünkü ikinizin bir ilişki içinde olduğunuzu düşünmüş... Öyle misiniz?"

"Hayır," dedim. "En azından romantik bir şekilde değil."

Elindeki bir şeyle oynadı. "O zaman neden senin yüzüğünü takıyordu? Anında tanıdım, baban da takıyordu... tıpkı senin genç hayatının büyük bölümünde taktığın gibi. Yalan söylemeye ve senin olmadığını söylemeye çalışma."

Yaralı kızının başında durmasına rağmen, Naomi ile birlikte çalışma anlaşımamıza nasıl başladığımızı ona anlatmayacaktım. Tabii şartlı tahliyemi ihlal ettiğimi itiraf etmek istemiyorsam. "Onu teminat olarak tutuyordu. Ona bir iyilik borcum vardı ve o da Sonsuz Vals bitene kadar bunu saklıyordu."

Bryan Dexter diliyle bir klik sesi çıkardı. "Kızım muhtemelen hem prensi hem de Kingman'ı kontrolü altına almak istiyordu," dedi yumuşak bir sesle. "Bunun işe yarayacağını düşünecek kadar aptaldı."

Cevap vermedim, onunla aynı fikirde olduğumu ima etmeyecek bir şey düşünemedim.

Bryan yüzüğümü bana geri verdi. "Al bunu. Buna ihtiyacı yok ve bu ikinizin bağlantı kuramayacağından emin olmanı sağlayacak. Aksi takdirde itibarının düzelme şansı yok... Prensin yakın çevresinden bazıları ona şimdiden Kingman Fahışesi diyor."

"Başına bunlar geldiğı için üzgünüm."

"Ben de, ama bunu kendi kendine yaptı," dedi bana bir şey fırlatmadan önce. "Oh, ve Michael: Yakala."

Kullanılmış bir mermi yakaladım. Muhtemelen Naomi'yi neredeyse öldürecek olan mermiydi.

"Seni bir daha kızım la görürsem, karnına bunun gibi bir kurşun sık arım. Olanlar için kızımın suçlanabileceğini biliyorum ama ben hala onun babasıyım. Ve onu herkesten koruyacağım. Bir Kraliyet mensubu ya da Kingman olsalar bile. Anladın mı?"

"Anlaşıldı efendim," dedim boş mermiyi cebime koyarken. "Bizi yalnız bırakın."

Bana söyleneni yaptım, Naomi'nin babası mantığını kaybetmeden önce ondan uzaklaşmaya hevesliydim. Çıkarken babamın yüzüğünü tekrar orta parmağıma taktım, uzun bir haftanın ardından tanıdık ağırlık beni rahatlat tı.

LUNACY

Ben ve arkadaşlarım İmparator'un duruşmasının kararını görmek için batı köprüsünden Adaya geçerken güneş çoktan batmıştı.

Kral, Ebedi Alev Kilisesi'nin Fısıldayıcısı ve Yüce Asil Ata Morales'in başkanlığında gün doğumundan beri devam ediyordu. Vatana ihanet davası, Kralliyet ailesinin üzerinde tam kontrole sahip olmadığı birkaç alandan biriydi; Paranoyak Kral George, hükümdarlığı sırasında yanlış vatana ihanet suçlamalarında bulunduktan sonra kırktan fazla kişiyi idam etmişti ve Kingman ailesi daha sonra vatana ihanet davalarının üç yargıç tarafından görülmesi gerektiğinde ısrar etmişti ve öyle de oldu.

Karar verilene kadar kimsenin ayrılmasına izin verilmediği için adliye binasının kapıları kapatılmıştı ama biz yüzlerce kişiyle birlikte kararı beklemeye karar vermiştik. Köprüden kalabalığı görebiliyorduk, İmparator'un kellesi için slogan atıyor ya da bağırıyorlardı. Eğer karar suçlu yönünde olursa, Asi İmparator doğruca idam sehpasına götürülecekti. Bir hapisane hücresinde beklemek ve isyancılara onu kurtarma şansı vermek için çok değerli bir hedefti. Onun ölümüyle isyanın başını kesmek istiyorlar ve isyanın onsuz çökeceğini umuyorlardı. Bunun gerçekten olup olmayacağını zaman gösterecekti.

Dışarıda toplanan insanların çoğu Hollow'un batı yakasından geliyordu, ceplerindeki bozuk paraların şıngırtısı hareket ettiklerinde duyuluyordu. Kingman Keep güneyde görünüyordu, Ay'ın Gözyaşları'nın parıltısı azalan ışıktaki ortaya çıkmaya başlamıştı. Kafamı toparlayıp neler olduğunu çözene kadar oraya bakmak, hatta düşünmek bile istemiyordum, bunu yapmazsam daha çok şey kaybedeceğimden korkuyordum. Çünkü gerçeğin peşinden gitmeye devam edersem... hainin babam yerine ben olduğumu keşfedecek miydim? Dün geceye kadar, gerçeği bulmak sadece babamı temize çıkarmak anlamına geliyordu. Şimdi ise kendimi ya da kardeşlerimden birini suçlamak anlamına gelebilirdi. Artık buna değer miydi? Bilmiyordum.

Gwen bize kalabalığın dışında beklememiz için bir yer buldu. Kararı duyabileceğimiz kadar yakın ama bütün gün güneşin altında kavrulan terli vatandaşlara vücudumuzu bastırmayacağımız kadar da uzaktı. Bölgede devriye gezen düzinelerce silahlı avukat vardı. Acaba bir isyan mı bekliyorlardı yoksa kalabalığın içinde uyuyan ve saldırmak için bir işaret bekleyen asi ajanlardan mı korkuyorlardı? Milis Mahallesi bombalandıktan sonra, bu büyüklükte başka bir saldırı ihtimal dışı değildi ve bu korku neden etrafta hiç soylu olmadığını açıklıyordu

-En azından benim görebildiğim kadarıyla. Adliye binasında kimin saklanıyor olabileceğini kim bilebilirdi? Lyon'un orada olduğundan emindim.

Gwen ve Kai biraz uzakta bir şey tartışıyorlardı, bu yüzden Yüce Asil Margaux yanıma oturdu, bacak bacak üstüne attı ve sonra, "Karar konusunda endişeliyim. Öğlene kadar elimizde olur sanıyordum."

"Bir olacak," dedim, Dark'ın zarfının ceketimin iç cebinde olup olmadığını iki kez kontrol ederek. "Belki de günü İmparator'un kraliyete karşı işlediği tüm suçları anlatarak geçirmişlerdir."

Başını salladı, gözlerini adliye binasına dikti.

"Ama siz bu davaların nasıl yürüdüğünü benden daha iyi bilirsiniz," dedim. "Aktif rol aldığım tek duruşma babaminkiydi."

"Bunu çok net hatırlıyorum." Birkaç tutam saçını kulağının arkasına itti. "Babam jürideydi ve Yüksek Asillerin Kingman ve Hollow ailelerini desteklemek arasında bölüneceği uzun ve yorucu bir çifte hazırlıklı gitti."

"Bence herkes bunu bekliyordu. Sonra hepsini şoke etti ve suçunu kabul etti."

"'Şok' kelimesi hafif kalır. Bu her şeyi değiştirdi ve belki de bir iç savaşı önledi. Ama bu geçmişte kaldı. Naomi nasıl? Onu bu sabah gördün, doğru mu?"

Yüce Asil Margaux'nun konuşmak istemediğim konuları gündeme getirmek gibi bir hüneri vardı.

"Durumu stabil," dedim. "Yaralarının boyutunu ancak çok daha sonra anlayabileceğiz."

"Enfeksiyon var mı?"

Başımı salladım. "Şu anda değil ama yine de yüksek bir risk var."

"Hâlâ tam hareket kabiliyetine sahip mi?"

"Emin değilim. Babası aksini söylemedi, o yüzden öyle varsayıyorum."

Yüce Asil Margaux elini çenesine götürdü. "Bilinci tamamen yerine gelene ve durumu stabil olana kadar hasarı tespit etmek zor olabilir. Umarım kurşun omurgasına isabet etmemiştir. Prens ve bir yanlış anlaşılma yüzünden hayatının geri kalanında felçli kalmayı hak etmiyor."

"Kurşun yaraları hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

Ağzı düz bir çizgiydi. "Hayatımın çoğunu kendi evimden çok hastanelerde geçirdim. Dinledim ve çok şey öğrendim."

"Neden bu kadar çok hastanedeydin? Kralın partisinde her şeyi yok ettiğimde neden düştüğünle bir ilgisi var mı?"

Cevap vermeye hazırlanarak ağzını hafifçe açtı ama onun yerine gözlerini kapatıp içini çekti. "Bu uzun bir hikâye. Ve sen benim kim olduğumu hatırlayana kadar sana anlatmamam gereken bir hikâye. Ne söylerseniz söyleyin, beni farklı göreceksiniz ve ben henüz rol yapmayı bırakmak istemiyorum."

"Ama senin kim olduğunu biliyorum. Sen Yüce Asil Margaux'sun."

"Kahretsin," dedi gülerek. "Naomi'nin senin önünde adımı söylediğini tamamen unutmuşum. Ne acı." Bir duraklama. "Belki de sen benim tanıdık adımı hatırlayana kadar buna devam etmeliyim."

"Bana adını söylememenin amacı zaten mahvolmak değil mi?"

Gökyüzünü avucunun içinde tutmaya çalışır gibi bir kolunu uzatarak taşın üzerine uzandı. "Öyle ama unvanımı umursamayan birinin olması hoşuma gidiyor. Kai de sana aynı şeyi söylerdi ama Yüksek Asiller olarak yakın arkadaş sayabileceğimiz pek fazla insan yok. Etrafımızdaki herkes sadece daha fazla güç ya da daha fazla

Para ya da daha fazla toprak ve bunu elde etmek için ellerinden geleni yapacaklar. Bu da gerçek bir dostu hazinedeki tüm altınlardan daha değerli kılar."

"Bu yüzden mi bana karşı bu kadar iyiydiniz? Arkadaşıınız olmamı mı istediniz?" "Belli ki."

"On yıldır konuşmuyoruz. Hâlâ ocukluğumuzdaki kişi olduğunu nereden çıkardın?"

"nk sen Michael Kingman'sın," dedi gözlerimin içine bakarak. "Her zaman aileniz olarak gördüğünüz kişilere karşı son derece korumacı oldunuz. Ve bizim tek istediğimiz de yeniden aileniz olarak görülmek."

Bir süre durakladıktan sonra, "Ben de bana kur yapmak istediğini düşünüyordum" dedim.

Yüce Soylu Margaux gülmeye başladı. Ve gülmeye. Ben kızarmaya ve onun yanında oturmaktan rahatsız olmaya başladığımda da gülmeye devam etti.

Tekrar nefesini bulduğunda, "Michael, asla. Gençken bile sana ve bana anlattığın hikayelere hayranlık duyardım. Sen benim için her zaman bir arkadaştın. Daha fazlası değil. Herhangi bir nedenle seni biraz çekici bulmuş olsam bile, sen her zaman bir başkası için yaratılmıştın."

"Bir tane daha mı?"

Kendi kendine kıkırdadı. "Bilmeni istediği zaman sana söyleyecektir. Başımı belaya sokmadan önce Gwen ve Kai'ye katılmalıyız."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ama daha fazla bir şey söylemeyeceğini bilerek Gwen ve Kai'ye doğru yürüdük. İkiisi de kollarını kavuşturmuş adliyeyi izliyordu.

Cellat bloğu oraya yerleştirilmişti ve düşük ışıkta bile donuk bir parlaklık veriyordu. Mütevazı boyutuna rağmen, fırtınadaki bir deniz feneri gibi kalabalığın üzerinde yükseliyordu. Belli ki birileri Asi İmparator'un suçlu bulunması halinde bir halktan biri gibi sallanarak değil, bir soylu gibi ölmesi gerektiğine karar vermişti. Sanırım kendine imparator diyen ve Hollow'a karşı bir ordu yöneten her adam bunu hak ediyordu. Ölçeklerin metal canavarları olan Gardiyanların merdivenlerin dibinde konumlanmış, kalabalığı uzak tuttuklarını fark ettim. Neredeyse hiç insan iine ıkmazlardı.

"Gardiyanları bugün burada beklemiyordum," dedim. "Burada oldukları için ne aldıklarını düşünüyorsun?"

"Emin değilim," dedi Kai. "Karardan sonra isyan çıkabileceği gerçeğini

saklamaya çalışmıyorlar, değil mi?"

"Hayır, değiller," dedi Yüce Asil Margaux.

"Eğer bir çatışma çıkarsa hemen ayrılmaya hazır olmalıyız. Adada sıkışıp kalmak istemiyorum."

"Kingman Keep'e her zaman sığınabiliriz," dedim. Onlar bana bakarken kız kardeşim bir kahkaha attı.

"Şakaydı."

Bazı insanların mizah anlayışı yok-

Adliyenin kapıları açıldı ve kalabalık sessizliğe büründü. Göz kamaştırıcı bir kadın dışarı çıkarken Gardiyanlar ve diğer Terazı görevlileri bile kapıya doğru baktı. Zincirlerinden ve bağlarından kurtulmuş olan İmparator'un yanında, giysilerinde kapalı kırmızı bir 1 olan iki asi vardı.

Bu oydu.

Babamın mezarı önünde diz çökmüş olan kadın. Onun limon kokulu adam değil, İmparator olduğunu anlamalıydım; ne de olsa hepsi onu dinliyordu.

Taze çürükler ve sığ açık yaralarla kaplı, şok edici derecede genç kadın, ailemin renkleri olan kırmızı ve griden oluşan sade bir Aowing elbisesi giymiş, bir terörist yerine fetheden bir kahraman gibi yürüyordu. Eğer bu seçim daha önce kasıtlı değilse, şimdi öyleydi. Kimse bir ihanet duruşmasından Kingman renkleriyle çıkarken bir açıklama yaptığını bilmiyordu.

Sonra boynundaki Sacrilce damgasını gördüm. Sonunda anladım.

Asi İmparator, Kingman Kalesi'nin eski muhafız yüzbaşısı ve Yozlaşmış Prens'e suikast girişiminde bulunan Lothar Bryson'ın kızı Emelia Bryson'dı. Onu ailemin renkleri içinde ve boynunda Sacrilce damgasıyla görünce, unutulmuş bir anı olarak onu hatırladım. Gwen'in arkadaşıydı ve bir noktada Lyon'un hayranlığını kazanmıştı. Bizimle birlikte büyümüş, bizimle birlikte hayaller kurmuştu ve en az kardeşlerim kadar Kingman ailesinin bir üyesiydi. Sadece Sacrilce'den yükselip onu haksız yere damgalayanlara ve onlar gibi hiçbir şey söylemeyenlere karşı isyanın lideri olmuştu.

Onu kral yaratmıştı. Ve onun emirleri yüzünden binlerce kişinin ölümüne neden olan bir isyan başlatmıştı. Bir yanlış düzeltmek için bir isyan. Neye dayanarak

Lothar, isyancıların babamı nasıl putlaştırdıklarını söylemişti -ve mezarlıkta söyledikleri- muhtemelen babamın halefi olarak hareket ettiğini düşünüyordu.

Kendimi kötü hissettim. Ailemin mirasına katkıda bulunacak mıydı?

Kingman bir hain. Kafasını kesin.

"Aman Tanrım," dedi Yüce Asil Margaux, elini ağzıyla kapatarak. "İmparator bir kadın. Hem de o kadar genç ki... Bizden çok daha yaşlı olamaz. En fazla birkaç yıl."

"Biz Yüksek Asillere tamamen farklı bir şey söylendi. Gerçeği neden sakladılar?" Kai mırıldandı. "O bir Kurban olduğu için mi? Michael, Gwen, ikinizden biri onu tanıdı mı?"

Gwen dimdik durmuş, kolumu kavramış, dikkati tamamen İmparator'a odaklanmıştı. Korkaklığım ve onu tanımazsam ortadan kaybolacağına dair çocukça inancım nedeniyle karşılık vermedim.

İşe yaramadı.

İmparator merdivenlerin başında durdu ve bağırdı, "Bugün Hollow'un özgür devletleri için tarihi bir gün! Hükümetiniz son yedi yıldır her şey için beni suçladı ama bugün beni mahkûm edemediler! Üç yargıcımın ikisi, kralınıza karşı açık bir isyanın lideri olan beni mahkûm etmeyi reddetti! İsyancıları başka ne için suçladıklarını kendinize sorun! Kolezyum'a yapılan saldırı? Naverre'nin düşüşü? Koruyucu Victoria Tapınağı'nın yakılması? Çiftlik Katliamı? Kendi kötü kazanılmış ihtişam hayallerini ilerletmek için başka hangi yalanları yaydılar? Gerçeği arayın! Size yutturdukları yalanları reddedin!"

Arkadaşlarım ve kız kardeşim yanımda sızlanırken kalabalıkta giderek artan mırıltılar vardı. Ellerimi başımın arkasına koydum. Bunun için ben mi suçluydum? Tapınağı yakmak Asi İmparator'a karşı açılan davayı yok mu etmişti? Yoksa doğruyu mu söylüyordu?

Kral Isaac, etrafında kuzgunları olduğu halde mahkeme binasının kapısında duruyordu. Ellerini kıvrıcık kızıl saçlarında gezdirdikten sonra İmparator'a yaklaştı ve İmparator suçlandığı diğer suçları anlatmaya devam etti. Kalabalık sessizliğe gömülmüş, asi bir beyinden başka her şeye benzeyen bu yaralı kadına hayranlık duyuyordu.

"-yalanlar ve daha fazla yalan! Onların söylediklerine kulak asmayın! Gerçeği kendiniz bulun! David Kingman'ın uğruna öldüğü gerçeği!" Kral Isaac onun yanından geçip mahkeme binasının merdivenlerinden inerken durakladı. Kalabalık sessiz kaldı, etraftaki tek ses kralın ve kuzgunlarının merdivenlerden inerken çıkardığı sestti. *Alkış. Alkış. Alkış.*

"Kralım dediğiniz adam bu işte! İnsanların yüzüne bile bakamayan bir korkak. birkaç dakika önce idam etmek istediği kadın! Gençleri anlamsız bir amaç uğruna ölüme gönderen bir adam! Yine de tek kızının annesinin Gold Coast'taki surlarla çevrili şehrinde gezinmesine izin veriyor ve kalan oğlunun şehir onun kişisel geneleviymiş gibi davranmasına izin veriyor! Bizi temsil etmesini istediğimiz adam bu mu? Kendi çocuklarını bile kontrol edemeyen bir adam mı? Babalarının suçları için çocuklarını damgalayan bir adam mı? Hollow'a savaştan başka bir şey getirmeyen bir adam mı? Ve hoşuna gitmediği için yeni bir askeri silahı yasaklayan bir adam mı? Bir adam için bu acınası bahaneyi göremiyor musunuz? Onsuz ne kadar daha iyi olacağımızı bir düşünün! O baştayken Hollow için hiç umut yok!"

Kral Isaac İmparator'a hitap etmek için hiç durmadı. Muhafızlar onun için ayrıldı ve Kuzgunlarıyla birlikte bekleyen bir arabaya atladı. Kimse onu durdurmak için bir şey yapmadı. İmparator bile başka bir şey söylemedi. Kral Isaac öylece gitti. Cevap olarak bir şey söyleyecek cesareti bile yoktu... ya da belki de çekip gitmek bir cesaret gösterisiydi. Bilmiyordum.

Kral Isaac gözden kaybolduğunda, İmparator tiradına devam etti. "Sizden her şeyi sorgulamanızı istiyorum! Hepinizin sadakat yemini ettiği bu zavallı kralın yalanlarını körü körüne takip etmeyin! Gerçeği bulun! Asillerin ve diğer Yüksek Soylu ailelerin günleri sona erdi! Burası bizim şehrimiz! Bizim ülkemiz! İsyanımız! Bizim olanı geri alalım!"

Kai omzuma dokundu. "Gitmeliyiz, bir isyan başlarsa burada olmak istemeyiz."

O haklıydı. Her ne kadar hiçbir şey olmamasını beklesem de, bu çok zordu- Kalabalığın içinde bir silah sesi duyuldu.

Kısa bir süre sonra adliye binasından çığlıklar yükselmeye başladı.

İmparatora doğru baktım. Adliye binasının tepesinde gülümseyerek duruyor, altındaki tüm vatandaşları dehşet içinde izliyordu. En altta bir asi vardı.

Göğsünün ortasında parlak kırmızı bir nokta vardı. Gardiyanlar birkaç dakika içinde onu vuran kişinin kafasını kesmişti.

Kalabalığın önünde özgürce konuşmasına nasıl izin verilmişti? Neden onu durdurmadılar? O mahkeme salonunda ne olmuştu da iki kişi onu vatana ihanetten suçsuz bulmuştu? Ve o neyin peşindeydi? Hedefi kral olsaydı, kral geçerken ona ateş etmesi gerekmez miydi? Onu yanlış mı yorumlamıştım?

-

"Michael!" Kai söyledi. "Gitmemiz gerek!"

Biz de öyle yaptık. Ada'dan çıkarken sessizlik içinde yürüdük ve kalabalıktan kaçınmak için mümkün olduğunca çok ara sokaktan geçtik. Diğerleri Batı Hollow'a giden köprüyü geçerken ben durup arkama baktım. Adliye binasının dışında hâlâ kaçmaya çalışan büyük bir kalabalık vardı, Savcılar herkesi tek sıra halinde silah kontrolü yapmaya zorluyordu.

Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum. Ama etti.

Kalabalığın bize yetişmesini bekleyerek Ada'ya doğru bakmaya devam ettik, ama asla yetişmediler. Narrows'taki evime vardığımızda, Scales'in isyanların Ada'nın ötesine yayılmasına izin vermeyeceği açıktı. Bu hepimiz için bir rahatlamaydı.

Gwen'in eli kapı koluna koyarken titriyordu. "Onu öldürmeleri gerekirdi."

Hiçbirimiz bir şey söylemedik.

"Bu beni kötü bir insan mı yapar?" diye sordu. "İkisi onu masum bulsa bile, onu öldürmelerini dilediğimi mi? Babamın aleyhinde ondan daha az kanıt vardı, bu yüzden babam yaşamazken onun neden yaşadığını anlamıyorum. Kafası o merdivenlerden aşağı yuvarlanmalı."

Yüce Asil Margaux parmaklarını onun kolunda gezdirdi. "Gwen, içeri girmeliyiz. Orada konuşmak daha kolay olur."

"Hayır," dedi elini kapı kolundan çekerek. "İmparator'un toplu katliam yapmasına seyirci kalmayacağım. Onunla kendim ilgileneceğim. Dün gece Yozlaşmış Prens'le yapmam gerektiği gibi."

"Bu cinayet, Gwen," diye açıkladı Kai. "Ve diline dikkat et. Herkes seninle aynı fikirde olsa da prensi tehdit etmek vatana ihanettir."

"Yani?"

"Yani ikisinden birine dokunduğun için seni idam edecekler! Sacrilce markası yüzünden idam edileceğinden şüpheliyim - onu mahkemeye çıkararak Hollow vatandaşı olarak tanıdıktan sonra değil."

"Umurumda değil," diye homurdandı. "Eğer ölürse, başkalarını öldürmesini ve babamın adını bir isyan çılgılığı olarak kullanmasını engelleyebilirim. Zaten bir hain olarak damgalandım, eğer onu kurtarabilirsem hayatım kimin umurunda-"

Yüce Asil Margaux Gwen'e bir tokat atarak onu cümlesinin ortasında susturdu. Gwen tokat karşısında o kadar şaşırılmıştı ki, elini yanağında belirmeye başlayan kırmızı ize bile götürmedi.

"Senin hayatın," diye başladı, sesini yükselterek, "önemli. Hepimizin hayatı önemli -Kalemdeki gardiyanlardan Doğu Yakası'ndaki boya ocağı işçilerine kadar. Sırf kırmızı ve gri giysili bir kaltağa kırgınsın diye bunları bir kenara atma. Baban bu konuda ne düşünürdü? Onu durdurmak istiyorsan, ülkeyi değiştir. Bir daha böyle bir isyan görmeyeceğimizden emin ol. Yozlaşmış Prens'e kırgınsan, prensese yardım et ki tahtı asla göremesin. Sen bir Kingman'sın ve hayatını feda etmek anlamsız ve korkakça olur. Beni anlıyor musun? Yoksa tekrar anlatayım mı?"

İlk başta kimse cevap vermedi, onun yerine üçümüz de birbirimize baktık. "Beni anlıyor musunuz?" diye tekrarladı Gwen'e bakarak. Gwen başını salladı, onu etkisi altına alan öfke çoktan yok olmuştu. "Söyle."

"Anlıyorum. İmparator'dan ya da Yozlaşmış Prens'ten intikam almak için hayatımı heba etmeyeceğim."

"Güzel. Şimdi içeri girelim, bir içki alalım ve..." Kapı ile çerçeve arasına sıkışmış bir mektubu fark ederek peşinden gitti. Mektubu çıkardı, adımı gördü ve hiç konuşmadan bana uzattı.

Bilmediğim cızırtılı kısa bir yazıyla yazılmıştı. Zarfı açtım ve mektubu çıkardım. Siyah mürekkeple yazılmıştı:

fi arkadaşın var.

Bu geceki randevumuzu kaçırmayın yoksa onu nehre atmadan önce kafasının arkasına bir kurşun yer.

Çılgılık attığımı duymadım ama herkesin tepkisine bakılırsa attığım açıktı.

Arkadaşlarım ve kız kardeşim bir anda yanımdaydı, bana ne olduğunu ve neyin yanlış olduğunu sordular. Konuşamıyordum. Saçlarımı koparacak kadar sert çektim. Sirash, Dark'ın elindeydi. Başka kimse olamazdı. Dark Sirash'ı bulmuş ve onu rehin almıştı. Bu benim kâbusumdu.

Yüce Asil Margaux beni yakaladı ve gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Michael, ne oldu?"

Notu göğsüne çarptım ve oradan uzaklaştım. Yüksek sesle okurken nefes alamıyordum. Dışarısı çok sıcaktı.

"Michael, bu not kimden? Ellerinde kim var?" Kai sordu.

"Bir paralı askerden," dedim nefesim kesilerek. "Sirash ve beni bazı belgeleri çalmak için kiraladı. Bir pusu kurdular ve ben onlarla kaçtım, o zamandan beri de peşimi bırakmıyor. Onları dün gece iade edecektim ama... Naomi ve prensle ilgili her şey oldu ve bir Kuzgun'la anlaşmayı kabul etti ve... ve... ve arkadaşım elinde."

Çılgılık atma sırası Yüce Asil Margaux'daydı. "Michael! Bir paralı askerden mi çaldın? Ne olacağını sanıyordun? Delirdin mi sen?"

"Kulağa pek olası gelmese de, bu bir kazaydı." "Nasıl?" diye sordu.

"Elinde kim var?" dedi kız kardeşim.

"Sirash."

"Kahretsin. Arjay ve Jean güvende mi?" "Pek sayılmaz."

"Bekleyin," dedi Yüce Asil Margaux. "Bu Paralı Asker arkadaşlarınızdan birini rehin mi tutuyor?"

Başka bir baş sallama. "Domet onu hapisten çıkardıktan sonra götürmüş olmalı."

"Hapis mi? Neden hapisteydi?"

"Domet mi? Onun bununla ne ilgisi var?"

Herkes aynı anda sorularını soruyordu. Başım çatlayacak gibiydi. Odaklanamıyordum ve durmaları için elimi kaldırdım.

"Onu serbest bırakmak için Domet ile bir anlaşma yaptım. Sonsuz Vals'e katılmamın şartlarından biri de buydu."

"Domet Sonsuz Vals'e katılmanı mı istedi?" Kai söyledi.

Yüce Asil Margaux başını sallıyordu. "Michael, bize her şeyi anlatmazsan sana yardım edemeyiz."

Nefesimi tuttum ve onlara baktım. O haklıydı. Kraliyet Ailesi'nin kime ait olduğunu anlamadan Sonsuz Vals'e katılıyor gibiydiler. Dezavantajlı bir durumda oynarken onlardan her şeyi bilmelerini ya da anlamalarını beklemek adil değildi. Eğer yardımlarını istiyorsam, her şeyi bilmeleri gerekirdi. Belki içlerinden birine daha önce güvenmiş olsaydım, iş bu noktaya gelmeden önce yardım edebilirdi.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Onlara her şey hakkında gerçeği söyledim. Tek bir detayı bile atlamadım.

Her hikâyede olması gerektiği gibi, Domet'le nasıl tanıştığım ve arkadaşlıktan ziyade karşılıklı ilgiden doğan anlaşmamızla başladım. Oradan Dark'la nasıl tanıştığımı ve yanlışlıkla belgelerini nasıl çaldığımı ve bu süreçte Sirash'ı nasıl kaybettiğimi anlatmaya devam ettim. Ondan sonra Naomi ve Sonsuz Vals sırasında kendi gündemine uyması için bana nasıl şantaj yapmaya başladığını anlattım. Sonsuz Vals sırasında nelerle uğraştığıma dair bir fikir sahibi olduktan sonra, farkında olmadıkları tüm küçük etkileşimleri anlattım. Hiç duraksamadan konuştum ve onlara her şeyi anlattım. Trey'in kardeşinin gözümün önünde ölmesini nasıl izlediğimi ve tapınağı yakan suçlu olarak Dark'ın adını nasıl verdiğimi bile.

Sakladığım tek şey tapınağın yakılması ve Domet'in ölümsüzlüğüydü. Her ikisi de benim yükümdü, onların değil ve paylaşacak ne kadar çok şeyim olduğu düşünüldüğünde, bu ayrıntıları atlamak zor olmadı. Yediler. Belki bir şeyler sakladığımdan şüphelendiler ama hiçbiri hikâyemi sorgulamadı. Bunun yerine odaklanacak çok fazla şey vardı.

Daha sonra sessizlik içinde oturdular. Etrafımızdaki tek ses, ışıklarda yanan ateşin uğultusu ve binaların arasındaki boşluklarda ısıklık çalan hafif bir rüzgârdı.

İlk olarak Gwen konuştu. "Michael, bu... çok fazla."

Beni farklı görüp görmediklerini merak ederek yere tekme attım. Onlara hikâyeyi anlatmadan önce bir hain değildim ama kraldan çalmak ve Domet'in Davey Hollow cinayetinin babamın üzerine yıkıldığını kanıtlamasına yardım etmek istediğimi düşünürsek şimdi bir hain olabilirdim.

"Hepsi bu kadar mı?" Kai sordu.

Başımı salladım. "Hepsi bu kadar."

Daha fazla sessizlik oldu. Kıpırdamadan duramıyordum, yeri tekmeliyor ve ileri geri volta atıyordum. Birinin bir şey söylemesini istiyordum. Herhangi bir şey.

Gwen, "Eğer bu gece buluşacaktıysanız, bunların hiçbirisi Paralı Asker'in neden Sirash'ın peşinden gittiğini açıklamıyor," dedi.

"Belki de Dark, Domet'in tapınağı yaktığına inandığını biliyordur?" Kai sordu. "Bu onun intikamı olabilir."

Başımı salladım. "Domet bu kadar çabuk hareket etmezdi."

"Başka ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum," dedi kız kardeşim, "ama mantıklı gelmiyor. Domet bir şeyi aceleye getirmeyecek kadar hesapçıdır. O-"

"Yüzük."

Hepimiz Yüce Asil Margaux'ya döndük. Hikâyemi dinlediğinden beri ilk kez konuşuyordu.

"Zarfın içinde olduğunu söylediğin yüzük mü? Mesele o. Başka biri onu istiyor olmalı; Dark bu yüzden bu gece onu almaya bu kadar kararlı. Yüzüğün peşinde olan her kimse, onda olmadığını anlamış olmalı."

"Sen neden bahsediyorsun?" Kai sordu. "Bu bir yüzük. Bir Paralı Asker neden bir yüzüğü düzinelerce suçlayıcı belgeden daha fazla önemsesin ki?"

"Çoğu da benim ailemle ilgiliydi," diye ekledim.

"İnsanların görmesini istemediğiniz bir şeyi nasıl saklarsınız? Göz önünde bir yere koyarak. Bir şeyi saklamak için hain Kingman ailesiyle ilgili bir sürü belgeden daha iyi ne olabilir?"

Bu kadar basit olamazdı. Yanılıyor olmalıydı.

"Bir düşünün," diye devam etti Yüce Asil Margaux. "Tanıştığınız gece gerçekte kim olduğunuzu öğrendikten sonra onda bir şeyler olduğunu söylemişsiniz. Muhtemelen takasa bir Kingman getirmenin değişkenlerini gözden geçiriyordu."

Kingman ailesiyle ilgili belgeler. Belgelerin içeriğini bilen kişiyi öldürdü ama Kingman ve Paralı Asker'i birlikte gören kişinin yaşamasına izin verdi.

"İçeriği araştıran herkes Davey Hollow'un cinayeti hakkında bilgi arayan kişinin siz olduğunu ve anlaşılmayı kolaylaştırmak için Paralı Asker'i kiraladığınızı düşünecektir. Sizi soruşturmak zorunda kalırlar. Hatta kral onlara bütün bir Terazî bölümünü bu işe ayırmalarını emredebilir... ama kimse o gece orada olan Paralı Asker hakkında iki kez düşünmez. Başlangıçta onun için orada olsalar bile, odak noktası sen olursun ve o da yüzüğünü alıp kaçır. Fark edilmeden."

"Bunu planlamış olamaz," dedi Kai.

"O yapmadı. Şansı yaver gitti ve Michael'a rastladı, sonra da bundan faydalandı."

"Sence tüm bunları bir yüzük için mi yaptı?"

Yüce Asil Margaux başını salladı. "Gizlice ailenizin bir üyesi değilse, Davey Hollow'un cinayetiyle ilgili soruşturmanın bir sayfası ya da Taç Giyme Günü'nün el yazısıyla yazılmış bir kaydı için başka birinin adam öldüreceğinden şüpheliyim. Yüzük yanında mı Michael?"

Elimi cebime attım, zarftan yüzüğü çıkardım ve ona uzattım.

Onu ışığa tuttu ve ışık tam içinden geçerken nefesi kesildi. Gökkuşağındaki tüm renkler ondan yayılıyordu. "Çok kalın kafalısın, Michael. Bunun ne olduğunu farkında mısın?"

Cam bir yüzüktü. Bunun nesi önemliydi? Ben de sordum.

"Cam yüzük Savaşan Devletler'de ve Altın Sahil'de nişan yüzüğü olarak popülerdir," dedi. "Hollow Court'ta biraz ilgi görmeye başladı, ancak çoğu hala anı dövmesini kullanıyor. İç tarafındaki bu yazıyı nasıl gözden kaçırdın? Hiç baktın mı Michael?"

"Ne yazıyor?" Ben sordum.

"Hayatımın ışığına, sonsuza dek senin olacağım." "Yani bu yüzük onun mu?"

"Hayır," dedi. "Kadınlar cam yüzük takar. Bahse girerim bu sevdiği biri içindir. Bu yüzden onu almak için bu kadar uğraştı ve bu yüzden hâlâ senin peşinde."

"Ama başka birinin de onun peşinde olabileceğini söylediniz. Başka kim isteyebilir ki?"

"Belki de annesinin yüzüğüydü," dedi Yüce Soylu Margaux. "Bilmiyorum."

Birden Dark'ın babasıyla ilgili yorumunu farklı bir açıdan gördüm. Eğer yüzük annesinin yüzüğüyse ve babası onu geri istiyorsa, bu ilk başta onu geri almak konusunda neden bu kadar temkinli davrandığını ve aradan bu kadar zaman geçtikten sonra ne kadar kararlı olduğunu açıklıyordu. Bir Paralı Askeri tedirgin etmek için babasının ne kadar güçlü olması gerektiğini merak ettim.

Yüce Asil Margaux haklı olsun ya da olmasın, yine de Sirash'ı eve getirmek zorundaydım. Hiçbir paralı asker yoluma çıkamazdı.

Herkesin kurallarına göre oynamaya çalışmış ve başarısız olmuşum. Şimdi herkes benim kurallarına göre oynayacaktı.

"Işıklar sönmeden Kingman Keep'e gitmeliyim."

"Pekâlâ," dedi Gwen, ayağa kalkıp ellerini çırparak, "o halde yola çıksak iyi olur. Biz ayrıldığımızdan beri Ada'da kim bilir neler oldu."

Kai, "Scales muhtemelen köprüleri kapatmıştır," dedi.

Yüce Soylu Margaux yüzüğü bana geri verdi. "Bir yolunu bulacağız. Ama daha da önemlisi, artık üstünlük bizde," dedi. "Onun gerçekten ne istediğini biliyoruz."

Cam halkanın ağırlığını avucumda hissettim, ePort Dark'ın bu kadar küçük bir şey için ne kadar uğraştığına hayret ettim. "Benimle gelmek zorunda değilsin. Bu senin sorunun değil."

Kai bana güldü. "Fabrikasyonlarını güvenilir bir şekilde kullanamazsın ve işler çirkinleşirse hepimize ihtiyacın olacak. Özellikle de iki tür Fabrikasyon kullanabiliyorsa. Her neyse, bir keresinde bir arkadaşımı kurtarmak için gözlerimden vazgeçmiştim; başka birini kurtarmaya yardım etmekten korkmuyorum. Fabrikasyon kullanmanın risklerini herkesten daha iyi biliyorum."

"Bu kadar dramatik olmayı da bırak," dedi kız kardeşim geniş bir gülümsemeyle. "Sirash bir ailedir ve aile aile için vardır."

Belki de yüklerimi tek başıma taşımamalıydım.

Sirash'ı eve getirmenin zamanı gelmişti.

YILLIK

Kayığın kenarlarına yapıştım, Kingman Keep'e doğru yumuşak nehirde süzülürken ellerime kıymıklar batıyordu.

Bu benim fikrim değildi ama diğer tüm seçenekleri tüketmiştik. Ada'ya giden köprü Savunucular tarafından kapatılmıştı, diğerine gidecek vaktimiz yoktu ve ne Yüce Asil Margaux ne de Kai statülerini yardım etmek için kullanabilirdi - kendi güvenlikleri için eve kadar eşlik edilme riskini alırlardı. Bu yüzden evimizdeki dört şişe şarabı onun çürümeye yüz tutmuş eski teknesi, biraz ip ve bir fener karşılığında takas etmiştik. Kingman Keep'e zamanında ulaşmanın tek geçerli yolu buydu. Dark benim hizmetkârların girişinden gelmemi bekleyeceği için bu bize bir sürpriz unsuru sağlayacaktı. Tekneyle gelirsek, su yolundan girebilir, bodrumdan yukarı süzülebilir ve onu hazırlıksız yakalayabilirdik. En azından planımız buydu.

Umarım oraya varmadan boğulmam.

Son zamanlarda kendi isteğime göre çok fazla boğulma tehlikesi atlatmıştım.

Ben kenarlara tutunurken, arkadaşlarım nehirde ışıksız bir şekilde ilerliyordu, sis bizi sarıyordu. Gwen kürek çekerken Yüce Soylu Margaux dümeni kullanıyordu. Kai karşımda oturuyor, yanmayan feneri kendine yakın tutuyordu.

göğsümüzden nefes alıyorduk. Su soğuk ve karanlıktı ve hiçbirimiz buna uygun giyinmemiştik ama görülme ihtimalimize karşı ışığı kullanma riskini almak istemiyorduk. Yavaşça ilerledik, dikkatlice yönümüzü bulduk. Çok uzağa gitmediğimiz ve kayalara çarpmadığımız sürece tek başımıza olacaktık.

Umarım.

Kingman Keep'e yaklaştığımızda, karadan olduğundan çok sudan ne kadar korkutucu olduğunu fark ettim. Buradan bakıldığında, tepesi sis ve bulutlar tarafından gizlenmiş, gökyüzüne doğru uzanan köhne bir taş sütun gibi görünüyordu. Ay'ın Gözyaşları bile görünüşünü yumuşatmak için çok az şey yapmıştı. Yüce Soylu Margaux bana döndü. "Michael, Gwen, ikinizden biri su girişinin nerede olduğunu hatırlıyor mu?"

Nehrin kıvrımını, Aesh'i bir kasaptan daha hızlı kemikten ayırabilecek sivri kayaların yukarısını işaret ettim. "Ada'ya yakın kıyıda durun. Virajın hemen ilerisinde." İpi ellerime aldım. "Bunu direğin etrafına doladığımda bir olacağız."

Kimse cevap vermedi. Hepsi konsantre olmuştu. Eğer bunu doğru yapamazsam... bu gece hepimiz suya girecektik.

Umarım benden ve Gwen'den daha iyi yüzücülerdir. Bu gece pek çok şey umuyordum.

Bu muhtemelen şansım için iyi bir işaret değildi.

Yüce Asil Margaux ve Gwen artan akıntıya karşı mücadele ederek tekneyi nehrin kenarına doğru manevra ettirirken su önümüzdeki kayalara çarptı. Kai ipin diğer ucunu tutmuş, beceriksizce ve küfürler ederek tekneye bağlamaya çalışıyordu. Bağlandıktan birkaç dakika sonra tekne şiddetle sallanmaya başladı. Kai ve ben destek için yanlara tutunurken, Gwen ve Yüce Asil Margaux küfredip kendilerini düzelttiler. Akıntı gittikçe güçleniyor, yanlardan daha fazla su sıçradıkça bizi daha hızlı itiyordu. Ben yan tarafa geçip suyun girişine doğru köşeyi dönmemizi beklerken Kai elleriyle tekneyi kurtardı.

Tam o sırada dalgalar tekneye yandan çarptı ve ben de devrildim. Yüzüm vurulduğunda sanki bir silah sesi gibi hissettim. Su burnumdan girip boğazımdan çıktı ve kömür gibi yaktı; can havliyle halatı kavradım ve suyun karanlığına gömüldüm. Gölgeler ayak bileklerimi ısırp beni aşağı çekmeye çalışırken yüzeye doğru tekmeledim ve suyun ortasından yayılan bir sıcaklık hissettim.

Göğsümden bacaklarıma kadar. Başım su yüzeyine çıkana kadar yukarı doğru debelenirken biri ipi çekiyordu. Çıktığında acı tatlı bir nefes aldım. Omzum tekneye sertçe çarpmadan hemen önce, keskin bir acı karıncalanıyordu.

"Kayalıklara çarpacağız!" Yüce Asil Margaux tekneyi sola doğru yönlendirirken bağırdı. "Halatı atın!"

Başım akıntıda bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Sudan doğru bir atış yapamıyordum. Başka bir şey denemek zorundaydım. Halatı bileğime ve elime doladıktan sonra teknenin kenarından tuttum ve kendimi girişe doğru ittim. Tekrar suya daldım ama bu sefer üşümedim ya da korkmadım, akıntının tekneyi ve beni nehrin daha da aşağısına sürüklemesine rağmen vücudumdaki hoş sıcaklık bana cesaret verdi. Suyun altında, karanlıkta hiçbir şey göremiyordum ama sırtım rıhtıma çarptığında hissettim ve kenarından tutup kendimi yukarı çektim. Tam zamanında yetişmişim: Halat gerildi ve beni tekneye doğru geri çekti. Dilimi ısırduğimde, ayaklarımı rıhtıma diktiğimde ve başımı eğip çılgılık atarak çektiğimde acı dilime dolandı. Akıntı onu çekmeye çalışırken halat ellerimi yaktı.

Tekneyi görmeyi umarak yukarı baktım. Onun yerine Yüce Asil Margaux su yüzeyine çıktı ve birkaç dakika sonra iskeleye tırmandı. Gwen ve Kai'yi sudan çıkarmamda bana yardım etti. Onlar iskeleye çıktıklarında ipi bıraktım ve ip ellerimden kurtuldu, arkasında parlak kırmızı, yılan gibi bir yanık bıraktı.

Arkadaşlarım kendilerini toparlarken ben gülerek iskeleye yığıldım. Yüce Asil Margaux sırtını sıvazlarken Kai öksürerek su çıkardı. Hepimiz hayattaydık ve ben buna minnettardım ve nehir, üzerinde olmadığımız için daha sakin görünüyordu. Yakındaki kayalara çarpan sert dalgalar buradan hafif bir salınım gibi görünüyordu. Her şey çok hızlı değişmişti, ama yalnız olmadığım zaman idare edilebilir olduğu ortaya çıktı.

"Tekne nerede?" Ayağa kalkarak sordum. Rıhtım altımda gıcırdadı.

Yüce Asil Margaux 1. elini göğsüne vurdu ve ardından yakındaki kayaları işaret etti. "Sen aşağıdayken kayalara çarptın. Paramparça oldun... Hepimiz halatı tuttuk ve karaya çıkmanı umduk. Yüzmeyi ne zaman öğrendin?"

"Ben yapmadım." Öksürdüm. "Boğulmamayı öğrendim."

Kai yüzüstü yattığı yerden kıkırdadı, iskeleye doğru eğildi. "Bir daha asla suya yaklaşmayacağım."

Parmaklıkları sallayarak girişi kapatan metal ızgarayı incelemeye başladım. Sağlamdı ve fazla pas yoktu. Sadece ellerimle kırılabilecek kadar eski değildi. "Nasıl-"

Yüce Asil Margaux bana el sallayarak yoldan çekilmemi sağladı. Kollarını geriye sardı ve kapıyı yerinde tutan metal kilidi yumrukladı. Sandığımdan daha kırılıyordu ya da o çok daha güçlüydü. Kesin olarak bilmek zordu. Onun etrafında işler hep karışıktı. Kapıyı açtı ve bize baktı. "Üçünüz geliyor musunuz?"

Kaleye bodrumdan girdik, sürekli akan su geçidin tuğlalarına hafifçe vuruyordu. Su seviyesinin üzerindeki tuğlaları yosunlar kaplamıştı ve üst kata doğru ilerlerken her yer rutubet kokuyordu. Hiçbir şey kilitli değildi ama tam üst kattaki ana salona çıkmak üzereyken Kai omzumu tuttu ve "Dayan Michael" dedi.

"Ne?"

"Yukarıda her şey ters giderse diye bir plana ihtiyacımız var."

Durakladım. "Eğer biri vurulursa, paralı askere yere düşene ve bir daha kalkamayana kadar vurun."

Kai başını salladı ve ben kapıyı biraz aralayınca kadar merdivenleri çıkmaya devam ettik. Ötede, ocakta kontrolden çıkmış bir ateş vardı. Karanlık, önünde oturmuş, duvarlarda gölgeler dans ederken bir demir çubukla onu dürtüyordu. Ocağın yanında hareketsiz bir ceset vardı. Yüzünü göremiyordum ama Sirash olduğunu biliyordum... O olmalıydı. Keşke iyi olduğunu anlamak için göğsünün yükseldiğini görebilseydim.

Ana salona adımımı atar atmaz Dark bağırdı, "Erken geldin Michael. Mektubumu almış olmalısın."

Herkese kapının arkasında beklemelerini işaret ettim ve ben nefes alıp ana salona doğru ilerlerken onlar da geri çekildiler. "Geç kalmak istemedim! Ada'da bir abluka var. Bir duruşmayla ilgili bir şey. Arkadaşımı kaçırmakla meşgulken bunu duyup duymadığınızdan emin değilim."

İre çatırdadı. "Buraya ilk geldiğimizde bir hata yaptın: bana ait olan bir şeyi aldın. Geri vermen için sana birçok fırsat sundum,

Bu yüzden bu sefer bir arkadaşını kaybetmeye razı olmadığın sürece kaçamayacağından emin oldum." "Onu her zaman geri verecektim."

"O zaman arkadaşının endişelenecek bir şeyi yok," dedi. "Benim olanı bana verdiğin sürece."

"Bende," dedim, kalbim hızla çarpıyordu, "ama suçu bana atmak istedin, değil mi? Zarfın içindekiler için suçu üstlenmemi istedin, bu yüzden kaçmayı ve tüm oyunları bırakalım. Kartlarını açıkla ve bana bu yüzükte bu kadar önemli olan şeyin ne olduğunu söyle."

Dark pokeri yanına indirmesine rağmen 1re'ye bakmaktan vazgeçmedi. "Kartlarını açık mı oynuyorsun? Daha önce hiç bu kadar kendinden emin olmamıştın, Michael. Ne değişti merak ediyorum... ama kendini üzme. Her aptal yüzüğün istediğim şey olduğunu anlayabilirdi, gerçi senin bunu anlamın daha uzun sürdü, ne olmuş yani... ah, arkadaşlarına dışarı çıkıp merhaba demelerini söyle. Ryder, Margaux ve diğeri. Biraz terbiyeli ol, Michael."

Hepsi ortaya çıktığında nefesimin altında küfrettim ve düzensiz bir sıra halinde durduk.

Dark hâlâ arkasını dönmemişti. Bir an için kaledeki tek ses çıtırtılar ve ayak seslerimiz oldu, sonra yavaşça ve bir iniltiyle ellerini kalçalarına vurdu ve ayağa kalktı. Parmak eklemlerini çatırdattı ve sonra kollarını gerdi.

"Yüzüğümü geri alacağım."

"Onu aldıktan sonra Sirash'a zarar vermeyeceğini nereden bileceğim?"

"Çünkü yaşamasına izin vermeyi planlamasaydım onu çoktan öldürmüş olurum. Onu yakaladığımı söylemem bile koşarak gelmen için yeterliydi."

Haksız da sayılmazdı. "Bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

Dark boş bir avucu bana doğru uzattı. "Onu bana ver, arkadaşını geri alabilirsin."

Sıcaklığın tekrar tenimin üzerinde kaydığını hissettim, bedenimi reAex'te etkisiz hale getiriyordu. Nasıl çalıştığını tam olarak bilmiyordum ama yapılması gereken doğru şey buymuş gibi görünüyordu. Gwen'e başımı salladıktan sonra Dark'a doğru yürüdüm, aramızdaki mesafe uçsuz bucaksız görünüyordu. Neler yapabildiğini görmüştüm; bir Scale tugayında yarattığı büyük katliamı görmüştüm. Ama ona doğru yürürken başımı öne eğmeyecektim. Kendim için değilse bile Sirash için cesur olmalıydım. Onu görmesine izin veremezdim.

Korkarım, o günler geride kalmıştı. Ben bir Kingman'dım ve korumam gereken insanlar vardı.

Cam halkayı avucunun ortasına koydum.

Dark elini yavaşça onun etrafında kapattı. Gözlerini kapadı, kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve sonra şöyle dedi: "Pekâlâ, o zaman bu kadar. Arkadaşın artık tamamen senin ve işimiz sona erdi. Bunu günler önce yapmış olsaydın, arkadaşını kaçırmak ve aileni tehdit etmek zorunda kalmazdım. Benim adıma kardeşlerinden özür dile."

Dark'ın ne söyleyeceği umurunda değildi; zaten Sirash'ın yanında diz çökmüştüm.

Hâlâ ocağın yanındaki taşa yaslanmıştı. Gözleri kapalıydı ama nefes alış veriş düzenliydi. Gerçi onda doğru görünen tek şey buydu. Yarı iyileşmiş, pürüzlü yara izleri vücudunu kaplamıştı ve sağ yanağı kötü bir şekilde yanmıştı, kabuk hala kırmızı ve lapa lapaydı. Bakır teni solgundu ve daha zayıf görünüyordu, tamamen deri, kemik ve kastan oluşuyordu.

Elimi güzel yanağında gezdirdim, keskin bir nefes aldı, yüzünü buruşturdu ve bana sırtını döndü. Ezilmiş, kötü beslenmiş ve kırılmış görünüyordu. Keşke ona daha erken ulaşabilseydim.

Dark'la tekrar buluşmak için ayağa kalktığımda sıcaklık bedenimde kaldı. "Bunu ona sen mi yaptın?"

Dark başını salladı. "Onu zindandan çıkarırken bu halde bulmuşlar. O gece kaçmaya çalıştığında İnfazcı Birimi onu yakalamış olmalı. Talihsizlik, çünkü büyük olasılıkla benim hakkımda bilgi almak için ona işkence ediyorlardı, ki belli ki bu bilgiye sahip değildi. İyi tarafından bakacak olursak, muhtemelen kale zindanlarından canlı çıkmayı başaran ilk kişi o olacak."

"Kaledeki biri senin gibi bir paralı askeri neden umursasın ki? Sanki seni ülkeye karşı işlediğin suçlardan dolayı tutuklayabilirlermiş gibi."

"Beni hâlâ öldürebilirler. Ya da buna teşebbüs edebilirler. Denediklerinde ne olduğunu gördün." Dark ellerini 1re'nin üzerinde tuttu. Arkadaşlarım aramızdaki mesafeyi aşmaya başlamıştı, artık onun bir dövüş peşinde olmadığı açıktı.

"Bu benim soruma cevap değil."

"Cevaplaması da gerekmiyordu."

"Baban, değil mi? Annenin yüzüğünü ondan saklamak istiyorsun; Trey'in öldürmesini istediğin kişi o. Baban senin izinin sürülmesinden mi korkuyor?"

Onu mu? Scales bu yüzden mi peşine bir ekip gönderdi? Birileri seni saf dışı bırakmak için torpil mi yaptı?"

Dark yanıt vermedi, hâlâ 1re'ye bakıyordu.

Aames yüzünde dans ederken, siyah saçlarına ve gri gözlerine rağmen, Hollow'dan bir Yüksek Asil gibi konuştuğunu ve kendini biraz öyle taşıdığını fark ettim. Bu, genç yaşta öğrendiği bir şey olabilirdi... ve Dark'ın Yüksek Asil ailelerden birinin piç oğlu olması da imkânsız değildi. Söylentiler her zaman vardı ve yüzlerce spekülasyon yapıldıysa, bir tanesinin doğru olma ihtimali vardı. Eğer Dark gayrimeşruysa, bu babasının neden onun ve yüzüğün peşinde olduğunu açıklayabilirdi: Bir piç oğul, üstelik bir Paralı Asker, medeni toplumlarında utanç verici olurdu. Bu durum babasını, aralarındaki bağa dair her türlü izi yok etmeye zorlayabilirdi.

"Baban kim?" Ben sordum.

İkinci kez cevap vermedi, sadece beni duyduğunu belirtmek için dudaklarını hafifçe yukarı doğru kıvrırdı.

Arkadaşlarım bize ulaşmıştı. Yüce Asil Margaux ve Gwen Sirash'ı kontrol etmeye gittiler, ikisi de tıp konusunda benden daha bilgiliydi. Kai benimle kaldı. Dark eşyalarını toplamaya başlamıştı, görünüşe göre bundan sonra olacak hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Almak için geldiği şeyi almıştı; başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Her iki sahnenin de önümde gelişmesini izlemekten başka yapabileceğim pek bir şey yoktu, ikisine de katkıda bulunamıyordum. Endişeyle Naomi'nin babasının bana verdiği boş mermiyle oynadım. Bu aptal, küçük metal şeyin bu kadar hasara yol açmış olması beni hâlâ şaşırtıyordu. Kasırgaları çağırabilen çocukların ve gerçeği gölgede bırakan yalanlar uydurabilen yetişkinlerin yaşadığı bir dünyada pek de önemli görünmüyordu. Yine de mermiler, silahlar ve barut dünyamızın büyük eşitleyicisi olarak selamlanmış, büyü kullananları diğer herkesle aynı seviyeye indirmişti.

Hollow'da yasaklanmalarına şaşmamalı. Soylular gücü ellerinde tutmak istiyordu ve barut onları daha önce göründükleri doğa güçleri yerine tanrı kılığına bürünmüş insanlara indirgedi. İnsanların onları işaretleme cüretini göstermesi beni şaşırtmıştı. Sanki insanların onları kimin işaretlediğini bilmesini istiyorlardı.

onları kimin yarattığını ve neden oldukları yıkımdan kimin sorumlu olduğunu bilmiyordu. Bu bile işaretlenmişti, bir taç bir çift el tarafından yandan parçalanıyordu.

Kalbim durdu.

Parçalanan bir taç... Davey Hollow'u öldüren kurşunun üzerindeki aynı oyma. Bunu okumuştum. Ve bu mermi silah için özel olarak yapılmış olmalıydı; başka bir şey olamazdı. Ama bu imkansızdı. Davey'i öldüren silah türünün tek örneği idi. Dark'ta aynı mermiyi atabilecek bir tane nasıl olabilirdi? Ya Davey'i onun silahı öldürmüştü ya da silahın bir ikizi vardı... Davey'i öldürmek için kullanılmadan önce silaha ya da silahlara sahip olan kişiyle ilişkilendirilebilecek bir ikiz.

Tüm bu zaman boyunca Dark tam olarak aradığım şeye sahipti. Beni neredeyse öldürmesine ve Naomi'yi yaralamasına rağmen öneminin farkında olmadan defalarca gördüğüm bir silah. Bir Yüksek Asil'in piç oğluna ait olabilecek kaynağı bilinmeyen bir silah... ve bu silahı öldürmek için kullanılmış olabilir.

-

Bu düşünceleri bir kenara ittim, onlarla başa çıkamadım.

Kesin olarak bildiğim tek şey Dark'ın babam ve Davey Hollow cinayetiyle bir bağlantısı olduğuydu. Eğer silahını alabilirsem, Gwen'i Davey'i öldürenin o olduğuna ikna edebilir ve sonunda ona biraz huzur verebilirdim. Hollow'dan ayrılabilirdik.

...ama tüm bunlardan sonra, babamın suçlu olduğundan emin olmadan Hollow'dan ayrılabilir miydim? Bu artık sadece sarhoş bir Ölümsüz'ün saçmalıkları değildi. Soylu toplumun saygın üyeleri de buna inanıyordu ve benim de bir Kingman ve bir oğul olarak gerçeği öğrenmek gibi bir görevim yok muydu?

Ne yazık ki bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. "Karanlık. Bekle biraz. Yardımına ihtiyacım var."

Paralı Asker de diğerleri gibi bana döndü.

"Beni Hollow Kalesi'nin Kraliyet Kulesi'ne sokman için seni kiralamak istiyorum."

Ailem nesillerdir Tanrı'yla savaş halinde olabilirdi ve ben de organize dine güvenmiyordum ama yine de Dark gülümseyip "Daha fazlasını anlat," dediğinde kendimi bir şeytanla anlaşma yapmış gibi hissettim.

IMPASSE

Söylemeye gerek yok, herkes benim deli olduğumu düşünüyordu.

En gürültülü olan Gwen'di. "Michael, ne oluyor lan? Bir paralı askerle kaleye mi girmek istiyorsun?"

"Arkadaşımı kaçırdı!" Kai ekledi.

"Ben de en az senin kadar şaşkınım," dedi Dark. "Ama beni işe almak isterse onu geri çevirmeyeceğim. Beni de onu suçladıkları gibi suçlayamazlar." Elinde bir hançer vardı.

Yüksek Asıl Margaux sessizdi, konuşmayı dinlerken hâlâ Sirash'ı inceliyordu.

"Başka seçeneğim yok," dedim. "Kaleye girmek zorundayım ve bunu yapmak için onun yardımına ihtiyacım var."

"Bu vatana ihanet, Michael," dedi Kai. "Eğer yakalanırsan, ilk ışıktan önce idam edilirsin."

"Olabilir. Ama dün gece Yozlaşmış Prens'e yumruk attım ve henüz bana bir şey olmadı."

"Henüz," diye açıkladı Kai. "Senden ve Gwen'den intikam almak için bir şeyler planladığına şüphe yok."

"Kalede ne istiyorsun ki, onu elde etmene yardım etmesi için bir Paralı Asker tutmayı düşünüyorsun?" Dark sordu.

"Babamın başına gelenlerle ilgili gerçek. İtiraf etmesinin ve suçunu kabul etmesinin nedeni hiçbir zaman halka açıklanmadı ve eğer bir yerde kaydedildiyse, bu kralın anılarında olacaktır. Soyadımdan utanmaktan bıktım. Gerçekte ne olduğunu bilmem gerekiyor" diye açıkladım.

"Kulağa ne kadar ilginç gelse de, ben-"

"Ve silahın hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum." "Silahım mı?"

"Bu ya Davey Hollow'u öldüren silah -ki türünün tek örneği olması gerekiyordu- ya da onun ikizi," dedim. "Bu konuda bana söyleyebileceğin her şey, babama komplo kuran kişiye kadar uzanabilir. Eğer biri yaptıysa."

"Ne?" Kız kardeşimin fısıltısını duydum.

Paralı Asker onu görmezden geldi. "Neden sana silahım hakkında bir şey söyleyeyim ki? Bundan benim çıkarım ne?"

"Bunu anlaşılmamızın bir parçası olarak kabul edin." Herkes sessiz kaldı.

"Benimle yürü ve konuşalım. Yalnız."

Dark'ı eski odama kadar takip ettiğimde şaşırıyordum. İşe yararmış mıydı? Lanet olsun, işe yararmıştı! Nasıl işe yararmıştı?

"Benim yaptığımı düşünmüyorsun değil mi? Babanın ve Davey Hollow'un ölümünden benim sorumlu olabileceğimi hiç düşündün mü?"

Onu baştan aşağı süzdüm. O bir paralı asker, bir muamma ve bir kabustu. Ama o olmadığını biliyordum. Çok gençti, benden sadece birkaç yaş büyüktü. Neden bir çocuk bir prensi öldürüp suçu babamın üzerine atsın ki? Kesinlikle onun gibi birini arıyordum. Sadece daha yaşlı.

"Hayır, istemiyorum.

" "Neden?"

"Birini manipüle etmeye çalışmıyorum. Sadece gerçeği istiyorum. Davey Hollow'u öldüren silah bu mu yoksa ikizi mi?"

Dark ceketinin altına uzandı ve silahı çıkardı. Hafif bir duraksamadan sonra silahın kabzasını bana doğru uzattı. "Bunu, silahı prensin elinden daha önce almadığım için bir özür olarak kabul et. Bu silah ikizi."

Tabancayı ondan aldım. Kemik kabzalı, tek hareketli, uzun namlulu bir tabancaydı. Çizik ve işaretliydi ama dokunulduğunda pürüzsüz bir his veriyordu. Bir silindir bölmede altı mermi alabiliyordu ve beklediğimden biraz daha ağırdı ve içindeki mermiler farklıydı. Diğerleri gibi kara baruta ihtiyaç duymuyordu. Bu özeldi. Ve ikizi Davey Hollow'u öldürmüştü.

"Bu silah neden daha önce gördüğüm diğerlerinden çok daha gelişmiş?"

"Buna revolver deniyor ve bir prototip. Bunun gibi sadece bir tane daha var."

"Bunu nasıl aldınız?"

"Onu yaptığını iddia eden birinden çaldım." "İkisini de yaptığını mı?"

"Evet. Ama yalan söylüyordu."

"Nereden biliyorsun? Kimdi o?"

Dark silahı almak için elini uzattı. Silahı tekrar eline aldığı anda, "Uzun zaman önce ölmüş biri," dedi.

"Anlat bana."

"Ne yapacaksın, Michael? Mezarını mı kazacaksın? Yakın akrabalarının izini mi süreceksin? Hayatında, gündemini ilerletecek ya da ilerletmeyecek bir ipucu bulmaya mı çalışacaksın? Bu işler böyle yürümez. Bunları onun yaptığına dair bir kanıt yok, bunu kabul edemez ve dediğim gibi, muhtemelen bu konuda yalan söyledi. Onları kimin yaptığını bilen hiç kimse hayatta kalmadı."

"Birisi yapmalı."

Dark tabancasını kılıfına sokarken başını salladı. "Evine git, Michael. Bir kızı öp, arkadaşlarınla gül ve geriye ne kadar ailen kaldıysa onlara sarıl. Büyü ve bir kenara atmaya çalıştığın bu hayata layıkmışsın gibi davran."

Ona teklif ettiğim işle ilgilenmeyerek uzaklaşmaya başladı. Ancak bu kadar yaklaşmışken gitmesine izin veremezdim. Bir ipucu daha. Tüm gereken buydu. Sadece bir tane daha. Bu yüzden mantığıma güvenmek yerine şansımı denedim ve dedim ki, "Tek istediğim Kraliyet Kulesi'ne girmek. Fiyatını söyle."

Döndü ve soğuk gözleri doğrudan benimkilere baktı... soğuktu ama yine de arkalarında bir hayat vardı. O yüzüğün onun için neden bu kadar önemli olduğu gibi tam olarak açıklayamadığım bir bakış. "Bu sözleri bana söylemek istediğinden emin misin?"

"Evet," dedim. Daha önce bir kelimeyi hiç bu kadar hızlı ve kararlı söylememiştim. Tek bir kelimeyle demire vurmak ve gök gürültüsüne hükmetmek gibiydi. Kendimi iyi hissettim.

"Embesil. Asla düşündüğün kadar basit olmayacağını biliyorsun."

"Ders vermeni istemedim," dedim. "Fiyatını söyle ya da git. Gerekirse kendi başıma yaparım."

Bu tamamen bir yalandı ama o bunu bilmiyordu.

Dark kollarını kavuşturdu ve sessizce bana baktı. Belki de beni yargılıyor ya da ne kadar ciddi olduğumu değerlendiriyordu. Kaleye girmek kolay olmayacaktı. Sorunsuz bir şekilde girip çıksak bile birileri peşimize düşecekti. Ve tüm şehir sokağa çıkma yasağı altındayken ve Ada'daki ayaklanmalardan sonra güvenlik sıkılaştırılmışken, bunu denemek için berbat bir geceydi. Fark edilmeden kaleye ulaşmak imkânsız olurdu. Tüm mantığa göre, bunu yapmak için en kötü geceydi. Ama yapmak zorundaydım. Eğer Hollow'dan ayrılacaksam gerçeği öğrenmeliydim.

"Ön kapıdan hışımla girmenin dışında şatoya girmenin başka bir yolunu bilmiyorum," dedi yavaşça. "Arkadaşın biliyor mu?"

"Kim?"

"Adı her neyse. Yanık çocuk. İşkence gören." Sirash mı? Sirash'tan mı bahsediyordu? "İçeri girmenin bir yolunu nasıl bilebilir?"

"Yapmazdı, bilerek yapmazdı," dedi Dark. "Ama kalenin altındaki zindanlarda tutuluyordu ve o ucubenin her yerinde gizli yollar olduğuna dair söylentiler duydum. Tıpkı bu kaledekine benzer bir su girişi varsa hiç şaşırırmam. Ama nereden çıktığını bilmeden, bu intihar olur. Körlemesine yürümüş oluruz."

"Sirash'ın bu su yolunun nereye gittiğini bildiğini düşündüren nedir? Ya da bize yardım etmek isteyeceğini? Başından yeterince şey geçti. Onu daha fazla tehlikeye atmak istemiyorum."

"Bu onun hayatı," dedi Dark. "Kendisi için seçim yapabilir."

"Eğer Sirash kaleye girmenin bir yolu olduğunu bilseydi... bu mümkün olur muydu?"

Kollarını kavuşturdu. "Kralın anıları büyük ihtimalle Kraliyet Kulesi'nde. Ve ayaklanmalar yüzünden Kral Isaac muhtemelen isyancıların bilmeyeceği güvenli ve özel bir yere tahliye edilmiştir. Yani oraya girip yakalanmadan bilgiyi almanız mümkün."

"Yolu biliyor musun?"

"İyi bir tahminim var."

"Karşılığında ne istiyorsun?"

"Kanınızdan bir örnek."

Kanımdan bir örnek mi? Nedenini sormak için ağzımı açtım ama fark etmezdi, ne olursa olsun kabul edecektim.

"Tamamdır," dedim. "Sirash ile konuşacağım. Ama konuşmadan önce, senin hem Buz hem de Karanlık kullandığını gördüm. Nasıl oluyor da iki Fabrikasyon uzmanlığın var?"

Kıkırdadı. "Bir Kingman'a göre dünyanın nasıl işlediğinden gerçekten bihabersin."

"Hayır, değilim."

"Gerçekten mi?" diye alay etti. "Gold Coast klanlarının maskeleri arasındaki farkı söyleyebilir misin? New Dracon City'de yapılmış bir silahla Eham'da yapılmış bir silahı ayırt edebilir misiniz? Peki ya Savaşan Devletler'de kendini Kış adamı olarak tanımlayan biriyle Yaz adamı arasındaki fark? Sorularımdan herhangi birine cevap verebilir misiniz?"

"Uzun zaman oldu-"

"Michael, sana şu kadarını söyleyeyim: Kraliyet ve İmparator'un korktuğu tek şeyin Fabrikatörler olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun. Eğer dünyadaki tek büyü kaynağı onlar olsaydı, Hollow bir krallık değil, bir imparatorluk olurdu. Ama şimdi kendimi açıklamamın zamanı değil, ne düşünürsen düşün. Git arkadaşını getir. Zaman kaybediyorsun."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde Paralı Asker'den ayrıldım ve diğerlerine katıldım. Sirash dışında herkes bir araya toplanmış sessizce konuşuyor, büyük ihtimalle hala aklımın başında olup olmadığını ve eğer değilsem benimle ilgili ne yapmaları gerektiğini tartışıyordu.

Sirash ise bir sandalyede oturmuş, gözlerini pencereye dikmişti. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim olmadan onun yanındaki Aoor'a oturdum. Hatta ne kadar üzgün olduğumu nasıl ifade edeceğimi bile. Ya da korumam gereken kardeşine ne olduğunu ona nasıl anlatacağımı. Hiçbirini kelimelerle ifade edemedim.

"Kaçtın," dedi, hâlâ 1re'ye bakarak. Önümüzde çatırdadı. "Özür dilerim."

"Kızgın değilim," dedi. "Belki bir zamanlar öyleydim ama artık değilim. Beni oradan çıkardınız. Bu kadar teşekkür yeter."

"Nasıl yaptın?"

"Sorumlu olduğunu biliyor muydun?" dedi. Oturduğu yerde kıpırdandı. "Kale eğitmeni bana Yüce Soylu Domet'in isteği üzerine serbest bırakılacağımı söyledi. Çılgın Domet merhametiyle tanınmaz. Benim gibi bir iskeleti neden umursasın ki? Ben bir hiçim... ve Scales'ı beni serbest bırakması için ikna edebilecek başka bir arkadaşım da yok, bu yüzden sen olmalıydın. Beni oradan çıkarmak için ne yaptığını bilmiyorum ve umurumda da değil. Biz iyiyiz. Her zaman da öyle olacağız."

"Sirash, ben-"

"Çok garip: Orada öleceğimden o kadar emindim ki geleceğimden vazgeçtim. Şimdi ne yapacağımı bilmediğim bir hayatım var ve burada oturarak onu mahvediyorum ama yine de ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Jean seni özlüyor."

Ciddiyetle başını salladı. "Onunla nasıl yüzleşeceğime henüz karar veremedim. Bir yanıma ona sımsıkı sarılmak ve asla bırakmamak istiyor. Başka bir yanımda..." Nefes aldı, "Belki de o ve Arjay benim öldüğümü düşünse daha iyi olur."

"Sirash."

Başında dikilmiş, dik dik bakıyordum. Bana baktı, ifadesizdi, gözleri şaşkınlık içinde kaybolmuştu.

"Bensiz daha iyi olurdu. Benim sorunlarım olmadan. Tek yaptığımı onu aşağı çekmek. O bundan daha iyisini hak ediyor. Bu yüzden nihayet Müzisyenler Koleji'ne katıldığında çok gururlandım."

"Jean seni seviyor Sirash. Her zaman sevdi."

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bensiz daha iyi olacak." "Peki ya Arjay? Onu da öylece terk mi edeceksin?" "Daha önce bensiz de hayatta kalmıştı."

Ellerimi başımın arkasına koydum. Sirash kırılmıştı. Kendi korkularıyla bile yüzleşemiyordu ve bizi işkence gördüğü yere geri götürmesini istedim. Bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim ama yardım edecek durumda değildi. Başka bir plan yapmam gerekecekti. Belki kaleye nasıl girileceğini bilen başka biri vardı. Ya da başka bir şey. Başka bir yolu olmalıydı.

"Eski günleri hatırlıyor musun?" Sirash sordu. "Eskiden her gece birlikte iş yapardık. Karanlıkta sadece konuşarak geçirdiğimiz onca zamanı? I

Oradayken bu konuşmaları çok düşündüm. Seninle, Jean'le ve Arjay'le olan anılarım beni hayatta tuttu."

Boğazımda bir türlü geçmeyen bir yumru vardı.

"Bundan sonra soyluları dolandırmaya devam edebileceğimi sanmıyorum. İstikrarlı bir hayata ihtiyacım var. Güç sahibi olan ya da güç hayalleri kuran herkesten uzakta."

Büyüklik hayalleri olmayan bir hayat. Bir zamanlar bunu istemiştim ve bir parçam hala istiyordu. Domet hayatıma müdahale etmeden önce. O zamanlar tek derdim ailemi korumak ve aydan aya geçinmekti. Basit hedeflerim vardı: annemi iyileştirmek ve babamın ölmeden önce bana neden işe yaramaz, paslı bir yüzük verdiğini bulmak.

"Kral Isaac'i soyma hayalleri kurduğumuz zamanı hatırlıyor musun?" Sıraş kendi kendine kıkırdadı. "Bir çocuğun gizli geçitler ve gizli yollar hayalidi... Bunu bana karşı kullandılar, biliyor musun? Bana işkence ederken. Eğitimciler zindandan nehre giden bir yol olduğunu söylediler; sadece onu bulmam gerekiyordu. Sanırım beni labirentte koşarken izlemek hoşlarına gitti, kendi kişisel avları. Neredeyse ben de buluyordum... Bir düzen içinde arıyordum ve bir gün beni hücreme geri sürüklediklerinde neredeyse çılgına dönmüşlerdi. Bir daha çıkmama asla izin vermediler."

Bu o andı. Bundan sonra ne söyleyeceğime bağlı olarak yıllarca kâbuslarıma girebilecek bir an. Jamal'ın ölümünün peşimi bırakmayacağını düşünmüştüm ama sonuçta onun ölümüne sadece tanık olmuşum. Herkes birinin incinmesini izleyebilir ve yine de geceleri uyuyabilir. Ama sadece canavarlar zor durumdayken arkadaşlarına yalan söyler ve onları manipüle eder. Sirash'ı gerçekten önemsiyor olsaydım, ona kardeşine ne olduğunu söyler ve bu gece onu Arjay'e götürürdüm, iyileşme yolunda birlikte yürümelerine izin verirdim.

Yaptığım şeyden gurur duymuyorum ama engel olamadım. Gerçeğe bu kadar yakinken olmaz.

"Yüzüne bunu yapan adam... Ya ondan intikam alabileceğimizi söylersem?"

Sirash'ın gözleri parladı ve böylece bir planımız oldu.

İyi idare etmelerini beklemiyordum. Özellikle kız kardeşimin.

Yapmadılar.

"Yalnız gitmene izin vermeyeceğim," diye açıkladı Gwen.

"Ben de öyle. O Paralı Asker seni öldürebilir ve biz de onu durdurmak için hiçbir şey yapamayız," dedi Kai. "Ya da kalenin içinde size ihanet edebilir. Kralın merhamet göstereceğinden şüpheliyim."

"Yardım istemiyorum," dedim. "Ben gidiyorum ve siz üçünüz burada kalıyorsunuz." "Seninle gelmek istemiyoruz, Michael. Gelmeyi planlıyoruz," dedi Gwen.
dedi.

"Eğer yakalanırsanız, vatana ihanetle suçlanabilirsiniz. Benim yüzümden kimse idam edilmiyor."

Gwen Kai'ye döndü. "Bize biraz izin verir misin?"

Tereddüt etti ama başını salladı ve uzaklaştı. Yüksek Asil Margaux kollarını kavuşturmuş bir şekilde duvara yaslanmış, uzaktan onu izliyordu.

"Yani," dedi Gwen, "burada öylece bekleyip sabah kafanı kesip kesmeyeceklerini mi göreceğiz? Kralın anılarını çalmak bu riske değer mi? Ne kazanacaksınız?"

"Bu babamızla ilgili, Gwen. Ya bunca yıldır masumsa?
Ya-"

"Michael," dedi, "onun masum olduğunu her zaman biliyordum. Bunu kanıtlamak için o kalede bir belgeye ihtiyacımız yok. Ya başka bir yolu varsa?"

"Öyle bir şey yok. Babamız ve o dava hakkında öğrendiğim her şey krala uzanıyor. Eğer gerçeği öğrenmek istiyorsak, bunun yolu bu."

"Bunun tek seçenek olduğuna yemin eder misin?" dedi, gözlerini dikerek. "Bu riske değer mi?"

Hiç tereddüt etmedi. "Evet."

"Eğer bunu yapmak istiyorsan senin yanında olacağım," dedi. "Ama Sonsuz Vals sırasında kazandığın her şeyi riske atıyorsun. Eğer yakalanırsan, hiçbir şey seni kurtaramaz ya da kurtaramayacak. Ama bu saçma planı yapmazsan, Kingman mirasını bir aile olarak yeniden inşa edebiliriz. Prensesi bulup onunla birlikte çalışarak Yozlaşmış Prens'in asla Hollow'a liderlik etmemesini sağlayabiliriz."

"İstedğin bu değil miydi? Bir hafta önce, bu fırsat için adam öldürmez miydin?"

"Bir hafta önce babamızın intikamını almak için bu şehri yakıp yıkabilirdim," dedi. "Ama şimdi bunun tadına baktım... ve intikamın hayatım olmasını istemiyorum. Atalarımızın yaptığı gibi savaştan savaşa koşmak istemiyorum. Eğer başkalarını öldürmeden bu ülkeye yardım etmenin bir yolu varsa, bunu denemek isterim. Ve bunun başlamasının tek yolu, Kraliyet ailesine duyduğum nefreti terk etmem. Lütfen Michael. Benimle kal."

"Gitmek zorundayım," dedim, beklediğimden daha uysal bir sesle. "Babamızın masum olup olmadığını öğrenmeliyim."

Gwen bana gözlerinde öfke ya da üzüntüyle bakmadı. Hayır. Gözleri sanki bana daha fazla ilgi gösteremeyecek kadar yorgunmuş gibi soluk ve bulanık görünüyordu. Bunca yıldır babamızın masumiyetine inanmanın yükünü tek başına nasıl omuzladığını merak ediyordum ve şimdi ben de buna inandığım için, yıllardır onu yöneten öfke yatışmaya başlıyordu.

Bu kadar yorgun görünmesine şaşmamalı.

"Ne yapman gerekiyorsa yap," diye iç geçirdi. "İyi şanslar, Michael. Bana dikkatli olacağına söz ver."

"Yapacağım, Gwen. Söz veriyorum."

"Seni seviyorum, Michael. Bunu sakın unutma." "Ben de seni seviyorum, Gwen. Ve unutmayacağım."

Ablukaların kalkmasını beklerken gecelerini planlamak için kız kardeşim Kai'ye katıldı. Bunun ben olmam gerektiğini biliyordum. Onun yanında olmalıydım, bir sonraki hamlemizi birlikte planlamalıydık. Ama değildim ve bundan sonra olacakların sorumlusu ben olacaktım... ve sadece ben.

Yüce Soylu Margaux çıkışta beni bekliyordu.

"Gwen beni kalmaya ikna edemediyse, senin hiç şansın yok," dedim.

"Seni durdurmak gibi bir niyetim yok, Michael. Sadece veda etmek istedim." "Şimdilik hoşça kal," dedim. "Geri döneceğim."

Duvara yaslanmayı bıraktı ve elini omzuma koyarak gülümsedi. "Beni yargılamadığın için teşekkürler. Bunu takdir ettim. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

"Ben ölmüyorum," dedim o uzaklaşırken.

"Sen değilsin. Ama bazen ölümlü olduğunu ve bazı vedaların sonsuza kadar süreceğini hatırlamak önemlidir. Olması gerekmesi bile."

Söyleyecek başka bir şey yoktu, o yüzden diğerlerinin yanına gitti. Canım ne kadar acısa da su yolunun kapısını iterek açtım ve Sirash ile Dark'ı aşağıda karşılamaya gittim.

Sirash rıhtımda Dark'ın yanında bekliyordu. Ben yaklaşırken Sirash sordu, "Bu da neydi? Neden kız kardeşinle tartışıyordun?"

"Sana yolda anlatırım. Şimdi gidip Hollow Kalesi'ne girelim."

NUANCES

Yavaşça, buzun üzerinde nehre doğru yürüdük. Paralı Asker'in attığı her adımda, altındaki su bir çatırtı orkestrasıyla anında donuyordu. Onu dikkatle takip ettik, yaptığı dar buz köprüsünün her iki yanında su hızla yanımızdan geçiyordu. Bu gece tekrar yüzmeye hiç niyetim yoktu. Rüzgâr zaten tenime yeterince soğuk geliyordu ve saat ilerledikçe bu nehirden uzaklaşmayı daha çok istiyordum.

Hiçbirimiz konuşmadık. Dark yarattığı buz patikasına çok odaklanmıştı ve Sirash kaygan yüzeyde yürümekte zorlanıyordu, hala maruz kaldığı kötü muameleyi hissediyordu. Her nefes verişinde sanki tüm ısı vücudunu terk ediyormuş gibi dudaklarından beyaz bir parça kaçıyordu. Ona yardım etmek için elimden geleni yaptım. Burada olması benim hatamdı. Gelmesine asla izin vermemeliydim.

"Yoruldun mu? İstersen dinlenebiliriz," dedim.

Sıraş başını salladı. "Hayır. Oraya ne kadar çabuk varırsak o kadar iyi."

Titriyordu, buzun üzerinde ileri geri sallanıyordu, sanki suyun onu almasına meydan okuyordu. Direnmesine rağmen ceketimi çıkardım ve onu ceketimin içine soktum. Eğer daha iyi olacaksa soğuktan cildinin diken diken olmasına katlanabilirdim.

"Bana ceketini vermene gerek yoktu."

Omuz silktim. "Çok sıcakladım. Soğuk havayı tenimde hissetmek istedim. Bunu giyerek bana iyilik yapıyorsun."

"Yalancı. Şimdi bana Gwen'le orada neler olduğunu anlatacak mısın yoksa hiç olmamış gibi mi davranacağız?"

"Önemli bir şey değildi."

"İkinizi daha önce de tartışırken görmüştüm. Bu farklıydı."

Buzun üzerinde durdum, rüzgâr dağınık kahverengi saçlarımı savuruyordu. Yine de vücudum titremedi, soğuk havada rahattım. "DiPerent'in nesi var?"

"Senden uzaklaştı. Gwen bunu daha önce hiç yapmamıştı," dedi. "Orada öylece durma. Yürü ve konuş. Ya da konuşma. Seçim senin."

Ben orada sessizce dururken Sirash da Dark'ı takip etti. Ellerimi kollarımda aşağı yukarı gezdirdikten sonra devam ettim ve sonunda yine onunla yan yana yürüdüm. "Kız kardeşimle ne yaptığım konusunda tartıştık. Sonunda babamıza olanları unutmaya başladı. Ama... Ben... Ben..."

"Yapamaz mısın?"

"Hayır, henüz değil."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ya babam masumsa? Ya ona komplo kurulduğunu kanıtlayabilirsem?"

"Masum olup olmadığını mı bilmek istiyorsunuz, yoksa herkesin masum olduğunu bilmesini mi istiyorsunuz?"

"İkisi de."

"Neden?"

"Çünkü biz Kingman'ız ve Kingman-"

"Michael," dedi, "aile mirasına çok takıntılısın ve bir gün bu seni öldürecek."

"Bunun tek nedeni ailemin güvenliğini sağlamak için yapmak zorunda olduğum şey-"

"Her şey ailenizle ilgili olsaydı, nefret ettiğiniz insanlar tarafından bile nasıl görüldüğünüzü bu kadar önemsemezsiniz. Onları dolandırdıktan sonra sana hakaret eden soyluları ya da Scales tarafından haksız yere asılan tüm insanları umursamazdın. Ama sen umursuyorsun. Her zaman herkesin seni nasıl gördüğüne dikkat ettin."

"Soylulardan nefret ediyorum. Umurumda değil-"

"Örnek vermemi ister misiniz? Çünkü bunu yapabilirim. Seni bunu yapabilecek kadar uzun süredir tanıyorum."

Dilimi tuttum.

"Babana olanlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun. Bunu anlıyorum. Onu bir kahraman olarak hatırlıyorsun, bu yüzden bunların hiçbirisi senin için bir anlam ifade etmiyor. Ama başkalarının ne düşündüğünü umursamadan onu böyle hatırlayabilirsin. Hiçbir ebeveyn mükemmel değildir ve büyümek bunun farkına varmaktır. Dünyanın onu sevgiyle hatırlamasını sağlamaya kararlıysan, ama bunu sanki ailen dünyaya karşıymış gibi yaparsan, seni önemseyen herkesi uzaklaştırırsın."

"Ben bir Kingman'ım, yapmak zorundayım-"

Sirash sanki kalbime son çiviye çakmak üzereymiş gibi durakladı. "Michael, Kingman mirasını baban yok etmedi... Kral yok etti. Seni ve kardeşlerini Hollow Sarayı'ndan sürgün etti ve kanınız yüzünden sizi hain olarak damgaladı. Bu senin ya da babanın suçu değil, o yüzden dünya seni izliyormuş gibi davranmayı bırak. Belki bir gün izleyecek, ama henüz değil."

"Sirash, ben-"

Buzun üzerinde durdu ve bana döndü. "Omari Torda. Bu benim gerçek adım. Sen hiç sormadın, ben de sana hiç söylemedim. Ama benim de yerine getirmem gereken bir aile mirasım var, o yüzden birlikte çalışabiliriz."

"Neden bana gerçek adını daha önce söylemedin?"

"Çünkü korkuyordum. Çünkü çocukken köleliğe zorlandığımda değersiz olduğuma inandırıldım. Hayatımın hizmet ettiklerim kadar önemli olmadığına. Ben ötekiydim. O hayattan kurtulmuş olsam da bu dersleri unutmak çok zor. Bir parçam eninde sonunda bana sırtını döneceğini düşündü." Bir duraklama. "Artık öyle düşünmüyorum."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Göğsümdeki ağrı damarlarımda dolaşan sabit bir ısıya dönüşmüştü. Bu benim Nullify Fabrications'ım değildi. Hayır, başka bir şeydi. Kabullenme, belki? Bilemiyordum. Sadece rahatladığımı hissettim. Sonra suçluluk. Derin, içime işleyen, başımı döndüren ve nefesimi hızlandıran bir suçluluk. Bu kadar bencil olduğum için suçluluk duyuyordum.

Kabul etsem de etmesem de babam ölmüştü ve peşinden koştuğum gerçek onun ya da Gwen için değildi. Benim içindi.

Bir zamanlar kahramanım olarak gördüğüm adam. Ama Sirash-Omari-haklıydı: artık buna değmezdi.

Doğrusu ailemin mirası muhtemelen bir noktada benim çöküşüm olacaktı.

Bunun farkındaydım. Ama bu gece olmazdı.

Annemin tavsiyesine uymanın zamanı gelmişti: Hepsinin canı cehenneme. Bu bir hataydı; bizi buradan çıkarmalıydım.

"Omari, nasıl-"

"Siz ikiniz üşümekten hoşlanıyor musunuz, yoksa biraz acele edebilir miyiz?" Dark böğürdü. Biz yürüdüğümüzde o da yürümeyi bırakmış, nehrin kıyısındaki bir duvarın önünde duruyordu. Başımı kaldırıp baktım ve titredim.

Hollow Kalesi üzerimizde yükseliyordu. Oraya varmıştık.

Omari Torda gülümsedi, sırtımı sıvazladı ve olabildiğince hızlı bir şekilde Dark'a doğru yürüdü.

Dark, nehrin gelgit işaretinde paslı bir çizgisi olan duvardaki ince, üçgen metal kapının yanında beni bekliyordu. Omari diz çökmüş, kilidi karıştırıyordu.

"Bu kapı nereye çıkıyor?" Dark sordu.

"Zindanlar," dedi Omari. "İşkence odasından çok uzakta değil. Sizi kalenin bodrumuna götürebilirim ve oradan kuleye ulaşabiliriz."

"Bunu görünmeden yapabilir miyiz?" Ben sordum. "Soylular gibi giyinmiş sayılmayız."

Dark bana baktı ve gri gözleriyle bana embesil dedi.

Omari, "İşte bu yüzden Avukat olarak gidiyoruz," dedi. "Zindanda ya da bodrumda yedek uniformalar olmalı. Eğer yoksa, birkaç gardiyanı bayıltıp onlarınkini alırsız. Uyumaları için birkaç boş hücre bulmak sorun olmaz." Kilit tıkırdadı ve yavaşça açıldı. "Ve bu da bizim giriş yolumuz."

Dark kapıyı tutup çekti ve açtı.

Rüzgâr boş tünelde uğulduyor ve zincirler içeride bir yerlerde takırdıyordu. "İlk durak uniformalar için işkencecinin odası. Sonra kalenin içinden geçerek Kral Isaac'ın çalışma odasına gideceğiz. Oradayken kimsenin gerçek adını kullanma. Eğer her şey boka sararsa, bunu görmek için etrafta olmayacağım. Sorusu olan var mı?"

Planına itiraz edemedi Dark beni kapıya doğru itti ve "Güzel. Lider sensin, Michael. Sessiz ol."

Hepimiz içeri girdikten sonra Dark kapıyı kapattı ve ardından Fabrications'ıyla kapıyı buzla kapladı. İnce, yarı saydam bir tabaka kapladı. Onsuz buradan çıkmak isteseydim, başka bir kapıdan geçerdim.

Botlarımızın suda çıkardığı şırıltılar dışında tünellerde sessizce yürüdük. Su kurumaya başladığında, koridorda üç yönde yanan meşalelerin olduğu bir çatala geldik, her yolun üzerinde bir sembol vardı. Hiçbirinden ses gelmiyordu. Sadece sağır edici bir sessizlik.

"Hangi yoldan?" Dark sordu.

"Emin değilim," dedi Omari. "Hücremden su yoluna giden yolu biliyordum ama... ana zindana giden üç yol olduğunu fark etmemiştim."

"Elbette kolay olamaz," diye mırıldandı Dark. "Eğer yanlış yerden çıkarsak planımız altüst olur. Bu yolların nereye gittiğini kim bilebilir?"

"Bunu planlamamıştık. Belki de gitmeli ve daha iyi bir planla geri dönmeliyiz. Bunu bu gece yapmak zorunda değiliz," dedim.

İkisi de bana baktı ve sonra birbirlerine döndüler. İlk konuşan Dark oldu. "İki seçeneğimiz var: grup olarak keşfetmek ya da her biri bir yol seçip içeride tekrar buluşmak."

"Ayrılırsak daha fazla yol kat edebiliriz-" Omari başladı.

"Ama bir şeyler ters giderse yalnız kalacağız," dedim.

"O yüzden hiçbir şeyin ters gitmesine izin verme," dedi Dark. "Her birimiz bir yoldan gideceğiz ve kalenin içinde buluşacağız. Böylesi daha iyi olabilir. Bir kişi kalabalığın arasına daha kolay karışabilir."

"Bu planı sevmedim."

Omari elini omzuma koydu. "Elimizdeki en iyi seçenek bu. Merak etme, hepimiz bir süreliğine başımızın çaresine bakabiliriz."

"Nerede buluşacağız?"

"Yıldız Odası. Kraliyet Merdivenleri'nin hemen yanında, yani bir devriye gelirse bolca uyarımız olacak."

Omari bana danışmadan cevap verdi. "Bu bizim için uygun."

"O zaman gidelim."

Karanlık ortadaki patikadan aşığı indi ve vedalaşmadan karanlığın içinde kayboldu. Soldaki yola girmeden önce durakladım. "Tek başına 1ne olacağına emin misin?"

Omari bu noktada daha dik duruyordu, göğsü dışarı çıkmıştı. Artık titremiyordu ve gözleri yeni bir kararlılıkla bakıyordu. "Güven bana. İşimi bitirir bitirmez seninle Yıldız Odası'nda buluşacağım."

Açık avucumu uzattım. "Diğer tarafta görüşürüz?"

Elimi sıkıttı ve normalden daha uzun süre tuttu. "Yıldızların altında görüşürüz."

Ona intikam sözü vermiş olmama rağmen, kardeşine yaptığım gibi onun da bir katil olmasına seyirci kalamazdım.

Omari elimi bıraktığında, ayak seslerini artık duymayana kadar olduğum yerde bekledim. Ortalık sessizleşince, sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen bir koridorda onu takip etmeye başladım. Ne kadar yürüdüğümü bile bilmiyordum, ta ki hava sıcak ve nemli bir hal alıp beni tişörtümün yakasını çekiştirerek terden lekelenmiş kıyafetlerimden bir an olsun kurtulmaya zorlayana kadar. Koridorun sonundaki kapı ıslak hava ve sıcaktan yamulmuştu, kilidi o kadar paslanmıştı ki basit bir çevirmeyle kırılarak açılıyordu. Kapıyı zorlayarak açtığımda gürültülü bir çatırtı duydum ve tahta parçalandı; yüzüm buharla doldu ve Omari'nin bir noktada aldığı bir dönüşü kaçırmış olmam gerektiğini fark ettim.

Gözlerim sulanarak ön koluma doğru yüksek sesle öksürdüm. "Alo?" diye seslendi bir kadın.

Nefesimi tuttum ve bir sütunun arkasına saklanmadan önce buharın içine doğru ilerledim. Boğazım yanıyordu ama öksürüğümü bastırdım. Her şey portakal ve limon otu gibi kokuyordu.

Ses tekrar seslendi, "Orada kimse var mı? Karin... Rowan... Efyra... Chloe? Bu sizden biri miydi?"

Tek duyabildiğim göğsümde atan kalbimdi.

Ses iç çekti. Daha sessiz, "Bir şeyler duyuyor olmalıyım. Kendini suçlayabileceğinden değil. İsyancılar aslında açık savaş ilan ettiler, İmparator özgür bir kadın, şehir kilit altında ve sen diğer Evokerler ile dışarıda olmak yerine ev hapsindesin ve... şimdi kendi kendine konuşuyorsun. Harika."

Hayal kırıklığı içinde suya vururken bir sıçrama oldu.

Gözlerim buhara alıştığında, yolumun beni nereye götürdüğünü fark ettim: Hollow Kalesi'nin bodrumundaki hamamlar. Bilinmeyen bir Evoker'le birlikte. Eğer beni yakalarsa, muhtemelen önce beni boğar, sonra da sorular sorardı.

Sadece benim şansım.

Kadın suya girerken kendi kendine mırıldanmaya başladı. Neredeyse bir ninni gibi yavaş, sabit bir melodi. O kadar tanıdıktı ki, hiç düşünmeden vücudum gevşemeye ve rahatlamaya başladı. Gözlerim ağırlaştı ve esnememek için tüm gücümü kullanmak zorunda kaldım. Neredeyse sihir gibiydi. Bunu nasıl yapabiliyordu? Kimdi o? Ve neden bu kadar tanıdık geliyordu? Bu melodiyi bir şekilde biliyordum. Ama nasıl? Klasiklerin hiçbirine benzemiyordu.

"Penses! Acil bir durum var!" diye bağırان bir ses hamamın kapısını açtı. Her adımda zırlı şingırdayan biri içeri girdi.

Hayır, başka biri olmalı. O olamazdı.

Lanet okudu ve kendini hamamdan dışarı attı. "Bana bir rapor ver. Ve havlumu ver."

"Saldırı altındayız. Muhafızlar işkenceciyi bir hücrede çenesinden asılı halde buldular. Boğazı kesilmişti ve dili yoktu."

"Asiler mi?"

"Onlardan iz yok Penses. O da onların hedefi gibi görünmüyordu."

"Değildi. Başka kim biliyor?"

"Ben, onu bulan çırağı ve sen. Babana haber vermeden önce seni almak istedim. Bugün erken saatlerde bir olay yaşadı."

Omari. Öyle olmalıydı. Onu durduramamıştım.

"Kaleyi kilit altına alın ve Kuzgunların geri kalanını toplayın. İkisini babamın süitinin kapısına koyun, biri ana girişi korusun, bir diğerini nerede olursa olsun kardeşimi izlemesi için gönderin ve geri kalanı benimle olsun. Babam ya da Efyra nedenini sorarsa, onlara bir eğitim tatbikatı yaptığımızı söyle. Bunu tek başıma halledebilirim. Ayrıca, her kimse henüz kaleden kaçmadı. Onları kısa sürede yakalayacağız. Anladın mı?"

"Evet, Penses. Üzerinizi değiştirdiğinizde kaleyi aramaya hazır olacağız."

"Teşekkür ederim, Karin. Sen... Bekle, Karin, bu hamamlar zindanların geri kalanıyla bağlantılı mı?"

"Sanırım öyle, Prenses. Neden? Davetsiz misafirin bunların arasından kaçmaya çalışabileceğinden mi endişeleniyorsunuz?"

"Hayır... hayır, sanmıyorum. Sadece basit bir meraklı. Mazur görülebilirsin."

Kuzgun kapıyı arkasından çarparak aceleyle hamamdan çıktı. Kısa bir süre sonra kadın kendi kendine mırıldanarak hamamın etrafında yürüdü. Dark bana embesil diyebilirdi ve bunu yapmamam gerektiğini biliyordum... ama köşeden baktım. *O olup* olmadığından emin olmalıydım.

Buharın ortasında, Hollow Prensesi'nin kısa bir havluya sarıldığını gördüm, Hafifçe bronzlaşmış teni keskin beyazla kontrast oluşturuyor, kumral saçlarını yana doğru örüyordu. Yüzüm kızardı ve kalbim çarparak tekrar sütunun arkasına saklandım. Patlamak üzereymiş gibi hissediyordum. *Onu* yıllardır görmemiştim ve hayatımın bağlı olduğu Kraliyet'i görmek...

"Burada olduğunu biliyorum." Kalbim durdu.

"Dürüst olacağım," dedi. "Sahip olduğumuz işkenceciye karşı hiç sevgim yoktu. İnsanların en kötüsüydü ve sadece babam gerekli olduğunu düşündüğü için bu kadar uzun sürdü. Elimden geldiğince ondan kurtulacaktım."

Atan bir kalp olmadan ne kadar süre hayatta kalabileceğimi merak etmekten kendimi alamadım. "Onu neden öldürdüğünü bilmiyorum ve gerçekten umurumda da değil. Geldiğiniz gibi giderseniz, bu gece başka kimse zarar görmeyecek. Uğraşmamız gereken daha büyük sorunlarımız var. Eğer fark etmediysen, duvarlarımızın dışında bir isyan var. Ama bu hamamdan dışarı bir adım bile atarsanız, size Hollow'un adaletini gösteririm.

kendim. Anlıyor musun?"

Gözlerimi kapattım ve başımı sütuna yasladım.

"Öyleyse-"

"Buraya gelmek bir hataydı," diye mırıldandım. "Ama sanırım arkadaşım işkenceciyi öldürdü. Onu bulup korumam gerekiyor."

"Risk almaya değer mi?"

"Aile aileye bakar."

"Herhangi bir aptal bu sözleri söyleyebilir, ancak çok azı yerine getirir."

"Ben buradayım, değil mi? Su markalarınız beni korkutmuyor ama onu kaybetmek korkutuyor."

"Bilge adamlar baltadan daha fazla korkarlar." Duraksadı, derin bir nefes aldı ve sonra bıraktı. "Arkadaşını bulmanda sana şans diliyorum ve umarım bu gece bu onurlu salonlarda bir daha karşılaşmayız." Sol bileğini ovuşturdu. "Her kimsen."

Kapının tekrar kapandığını duyana kadar bekledim, kim olduğumu bilseydi konuşmamız farklı sonuçlanır mıydı diye merak ediyordum. Hollow Prensesi hamamdan çıktığında saklandığım yerden çıktım. Dışarıda iki kapı vardı: biri erkekler, diğeri de kadınlar içindi. Erkeklerle ait olandan çıktım, küçük bir soyunma odasından geçtim -geçerken kirli bir Avukat üniforması kaptım- ve sonra merdivenlerden Yıldız Odası'na doğru koştum, Hollow Prensesi hakkında hatırlayabildiğim kadar çok şey hatırlamaya ve tekrar karşılaşsak neler olabileceğini düşünmemeye çalıştım.

GİTTİ

Bir Avukat gibi giyindiğimde kimse bana ikinci kez bakmadı.

Hizmetkârlar kendilerinden daha resmi giyimli olanlarla göz göze gelmekten kaçınıyor, sağa sola yürürken yere bakıyorlardı. Soylular gruplar halinde konuşuyor ve sanki sizi tanımıyorlarsa konuşmaya değmeyeceğinizi ilan edercesine başkalarına pek dikkat etmiyorlardı. Muhafızlar bile, belki de burada bulunan herkesin bunu hak ettiğini düşünerek, yerlerinde dümdüz ileriye bakıyorlardı. Dikkatli bir şekilde yürüdüm ve çok geçmeden doğru koridora geri dönüp Yıldız Odası'nın kapısını aramaya başladım.

Bulduğumda umursamadan kapıyı açtım. Yine üniformalı olan Dark masanın başında oturuyordu ve etrafındaki duvarlarda tanıdık bir gece gökyüzü resmi vardı. "Yeterince uzun sürdü."

"Omari nerede?"

"Kapıyı kapat. Birinin bizi görmesini mi istiyorsun?" Ben de sorumu tekrarlardım.

"Belli ki burada değil."

"Yeter," diye homurdandım. "Bu planı en başından beri beğenmedim ve şimdi kale kilit altında ve davetsiz misafirleri arıyorlar. 1. Omari'ye ihtiyacımız var."

Birincisi."

"Sakin olun. Sadece çıkışları gözlüyorlar. Bir üniforma bulduğu ve ayrılmaya çalışmadığı sürece bir şey olmaz," dedi Dark. "Kraliyet Kulesi'ne gidelim. Bu bizim en iyi şansımız-"

"Onu bekliyoruz."

"İne olacak ve bu mükemmel bir dikkat dağıtıcı. Tecrit sırasında başka bir yere tahliye edildikleri için kimse Kraliyet Kulesi'ni izlemiyor olacak. Ya şimdi ya hiç."

"O zaman asla. Ölen babam hakkında bilgi edinme şansı ile arkadaşımın hayatını kurtarmak arasında bir seçim yapamam."

Dark dilini şaklattı, masaya yaslandı ve şöyle dedi: "Bu senin planındı Michael. Seninle gelmemiz için bizi ikna etmen gerekiyordu. Şimdi, imkânsızı başarıp kaleye girdikten sonra, arkanı dönüp eve mi gitmek istiyorsun? Neyin var senin?"

"Önceliklerim değişti."

"Oh, gerçekten mi? Şimdi ne oldular?"

"Efendim'i -yani Ömer'i- bulun ve tutuklanmadan buradan çıkın."

"Bunun için zamanım yok," dedi oturduğu yerden kalkarak. "Senin tek yaptığın aptalca bir seçim yapmak, bundan şikâyet etmek, istediğin şey yüzüne çarpılana kadar kendini kötü hissetmek ve sonra döngüyü tekrarlamak için tekrar peşinden gitmek."

"Bu artık olmayacak."

"Bu tekrar tekrar olacak çünkü çocuk gibi davranmaya devam ediyorsun. Hayatında bir kez olsun bir karar ver ve ona sadık kal. Bu şekilde bir ileri bir geri sallanmanın bir faydası yok. Tek yaptığın etrafındaki herkesin hayatını mahvetmek."

"Dedi katil, işkenceci, sakat bırakan Paralı Asker."

Dark güldü, elimi tuttu ve hançeriyle ön kolumu kesti. Kan bıçağın bir tarafını kapladı. Acı içinde inlemeye fırsat bulamadan, kanımla bir şişeyi doldurmaya başlamıştı bile. İş bittikten sonra Dark kolumu yırttı ve yarayı kapatmak için kullandı, "Ve sen beni durdurmak için hiçbir şey yapmadın. Sen de en az benim kadar kötüsün. Eğer daha kötü değilsen. Arkadaşlarım ve ailem dediğim insanlara ben zarar vermiyorum, sen veriyorsun. Şimdi, geliyor musun?"

"Omari'yi bekliyorum."

"O zaman ben gidiyorum. Bebek bakıcılığı yapmak için işe alınmadım.

."

"Baban mı?" Son bir kez cesaret ettim.

Karanlık gözlerini ileriye dikti. "Evet ve eğer akıllı olsaydın, onun gözlerinden de korkardın.

Her yerdeler. Hoşça kal Michael. Bunu bir daha yapmayalım."

Yıldız Odası'nı arkasına bile bakmadan terk etti. Bu benim hatam değildi; Domet'in hatasıydı... Hayır, benim hatamdı. Bunu kabul etmek zorundaydım. Tıpkı mirasıma takıntılı olduğumu kabul etmem gerektiği gibi. Domet bana her şeyi başlatan bilgiyi vermiş olabilirdi ama ben ona iş aramaya gitmiştim. Zaten onu incitmek için yeterince şey yapmıştım. O adamın değer verdiği tek şeyi elinden almıştım.

Bunların hepsi benim yüzümdendi. Bunu ne kadar çabuk kabul edersem, her şey düzelmeye başlayacaktı. Omari'yi güvenli bir yere götürecek, Domet'e ne yaptığımı söyleyecek ve sonuçlarına katlanacaktım.

Beklemekten başka yapacak bir şeyim olmadığından, duvarlardan birine resmedilmiş doğan güneşin önündeki masaya oturdum. Bu odada daha önce hiç bulunmamıştım ama yine de çok tanıdık geliyordu. Yıldızlar ve takımyıldızları duvarların her yerine özenle boyanmıştı. Etrafımda gece gökyüzü varken kendimi rahat hissediyor, sessizce otururken dinleniyordum.

Ta ki biri botlarını Aoor'a vurarak içeri girene kadar.

"Omari?" Kapıya doğru dönerek sordum.

Trey Wiccard gözlerime baktı, ağzı bir karış açıldı ve gözleri kocaman açılmıştı. Hep bir ağızdan "Burada ne işin var?" dedik.

Aynı anda konuşmuştuk ama sadece Trey gülmüştü. Benim yanıma oturdu. "Sanırım ikimiz de gerçekten buraya ait değiliz ve neden burada olduğumuz da pek mantıklı değil... ama diğerleri başaramazken biz başardık. Bu bile başlı başına bir başarı."

"Trey, Jamal hakkında... Çok üzgünüm. Keşke onu koruyabilseydim."

Trey'in parmakları ahşap masanın damarlarında gezindi. "Senin ölmeni istedim. Hayır, yalan söylüyorum: Acımın bir kısmını hissedebilmen için aileni gözlerinin önünde öldürmek istedim. Ama Jamal bu yola girmemi istemezdi. Bu yüzden kafamı toparladıktan sonra kendi başıma araştırdım. Bana onu bir isyancının öldürdüğünü söyledin ve ben de doğru söylediğini anladım."

"Bana inandın."

"Hayır. Ama hikayenizi kanıtlayan kanıtlar buldum, adamın eşkali elimde olmamasına rağmen sizin sadece bir tanık olduğunuzu gördüm. Bu yüzden İmparator'u bulup onu -yani onu- kendim öldürene kadar her birinin peşine düşmekten vazgeçtim. Neredeyse pişman olacağım bir anlaşma yapıyordum. Ama kralın partisindeki davranışlarınız beni yeniden düşünmeye itti."

"Bu bana inanmanı sağladı mı?"

"Sen benim arkadaşımydın... ama hayır, tam olarak değil," dedi. "Jamal beni inandırdı. Ailene ve bir zamanlar kahramanlıkları ve onurlarıyla tanınan ailene inancı vardı. Onun kararına güvendim ve ateş ettim... Gerçi silahını bir kenara atmanın da yardımı oldu."

"Planlı değildi. Sadece doğru olduğunu hissettim."

Trey başıyla onayladı ve sandalyesini benimkine yaklaştırdı.

"Peki bu bizi nereye götürüyor? Arkadaşlığa geri dönebilir miyiz?"

"Bilmiyorum," dedi. "Bir yandan, sahip olduğum tek şey sensin ve kardeşimi korumak için yapabileceğin her şeyi yaptın. Ölmüş olsa da bunun için minnettarım... sadece... sana her baktığımda Jamal'ı düşünüyorum ve onun yerine başkalarının ölmesi gerekirken bu kadar genç öldüğü için öfkeleniyorum. Peki, ne durumdayız? Bilmiyorum. Bugün, yarın ya da sonraki hafta bileceğimden de şüpheliyim."

Her şey düşünüldüğünde, tepkisi anlaşılabilirdi. Trey'in kardeşinin yasını tutacak fazla zamanı olmamıştı ve onun ölümü uzun süre peşini bırakmayacaktı. Kalbinde asla iyileşmeyecek bir kesik olsa da, eskisi gibi hissetmeye başlaması bile aylar alacaktı. Belki bir gün yeniden arkadaş olabilirdik, ama şimdilik onu rahat bırakacak ve bana ihtiyacı olduğunda yanında olacaktım.

"Michael, sen neden buradasın ki? Hem de bir Avukat üniformasıyla."

"Bir arkadaşımı bekliyorum. Dark için birini öldürmeye mi geldin?"

"Ne? Sen nasıl... Hayır, Paralı Asker'i geri çevirdim. Sonunda özgürlüğüm intikamdan daha önemliydi. Buradayım çünkü Shadom adında bir adam bana kaleye giriş izni verdi ve benimle burada buluşması gerekiyordu... Soylu babamın kimliğini bildiğini iddia etti."

"Shadom?" Dedim ki. "Onlarla tanıştın mı? Neye benzediklerini biliyor musun?"

Trey merakla bana baktı. "İkisine de hayır. Eğer bilgi almak istiyorsam izlemem gereken talimatları içeren bir mektup gönderdiler. Neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Shadom babamı tanıyordu." İnledim ve koltuğumda geriye yaslandım. "Gizemli bir şekilde gönderilmiş bir mektuba güvenmene biraz şaşırdım."

Hafifçe gülümsedi ve ceketini açtı, böylece orada gizlenmiş bir Aintlock tabanca olduğunu görebildim. "Ben yapmadım. Ama kaybedecek neyim kaldı ki? Bunu zavallı babamın kurduğu bir tuzak olma ihtimaline karşı getirdim. Kale kilit altında olduğuna göre Shadom'ın geleceğinden şüpheliyim. Belki de en iyisi budur."

"Delirdin mi sen?" Yüksek sesle söyledim. "Kaleye bir silah mı getirdin? Ne için? İntikam için mi? Babanın ölümünü unuttuğunu sanıyordum."

"Öyleydim, ama şimdi kanımı paylaştığım tek kişi o. Onun kim olduğunu ve bizi neden terk ettiğini bilmek istiyorum."

"Trey..."

"Bana acıma, Michael. Gitmeliyim... ama gitmeden önce, gölgenizde bir tuhaflık olduğunu hiç fark ettiniz mi? Bir sebepten dolayı bükülmüş ve çarpıtılmış. Gölgeleeri benzer olan başkalarını da gördüm, ama seninki... seninki farklı. Uyarlanmış ve diğerlerinden daha fazla gizlenmiş. Yıllarca gözlerimin beni kandırdığını düşündüm, ancak Fabrikasyonlar hakkında daha fazla şey öğreniyorum ve bunun ne olduğunu anlıyorum."

Bu konuşmada garip bir dönüş oldu. "Sen neden bahsediyorsun?" Trey ellerini masanın üzerine koydu. "Bu acıtacak."

Trey elini yüzüme koydu, kör edici bir ışık da ona eşlik etti. Her şey beyaza büründü ve sonra yavaş yavaş lekeli bir pusla geri döndü. Sanki gölgem bedenimden sökülmiş ve arkamdaki duvara çarpmış gibi hissettim. Tüm vücudum sarsıldı, yalpaladı ve sonra nefes almakta zorlanarak tek dizimin üzerine Aoor'a yığıldım.

Trey başımda dikilip anlayamadığım bir şeyler söylerken her şey bulanıktı. Kelimeler kulaklarıma ulaşmadan kayboldu ve Trey omzumu sıkıp gitti. Kapıyı açtığını bile görmemiştim. Çırpınmaya devam ederken sırtımı duvardaki boyalı güneşe dayadım, sığ nefes alıp veriyor ve göğsümün yavaşça inip kalkmasını izliyordum.

Kalbimin atmaya devam edeceğinden ve hala nefes alabileceğimden emin olduğumda, yıldızlarla dolu odaya baktım, Trey'in bana ne yaptığını merak ederken yüzümdeki Aush eriyip gitti.

Aşağıdan baktığımda, bu odanın kaledeki odamın mükemmel yakın bir kopyası olduğunu gördüm. Benimki onun alıştırma denemesi olmalıydı, çünkü buradaki her şey mükemmeldi, parçalanmış Celona ayının yedi büyük parçasına kadar... ama bir şeyler eksikti. Diğerlerinin ortasında sekizinci bir parça vardı. Bu yanılttı. Gece gökyüzünü bunu bilecek kadar incelemiştim, babam da öyle. Kararsız bir şekilde ona doğru ilerledim ve parmak uçlarımı boyalı yıldızların üzerinde gezdirdim. Yumuşak, narin boya darbeleri her şeyi kaplıyordu. Parıldayan yıldızları ve takımyıldızlarını oluşturmak için fırçanın Aat'si gece mavisine çarpmıştı. Başparmağım Celona'ya ait olmayan bir parçanın üzerinde durdu.

Duvara oyulmuş yükseltilmiş bir bölümün etrafında, tablonun gizlediği küçük, dairesel bir yarık vardı. O anda babamın bana verdiği yüzüğün değerini anladım. Benden yapmamı istediği bir şey vardı. Ölümünden önce bana kelimelerle söyleyemediği bir şey. Ama dağınık çocukluk anılarımda bıraktığı bir şey. Ve bunun olabileceği tek bir şey vardı: Gerçek.

Babamın yüzüğünü orta parmağımdan çıkardım ve girintinin içine kaydurdum. Mükemmel bir şekilde oturdu. Anahtar yerindeyken, fazladan Celona parçasına bastırdım ve bir klik sesiyle duvara girdi.

Solumdaki duvar gümbürdeyerek yerinden oynadı ve odanın etrafını sararak yukarı doğru yükselen bir merdiven ortaya çıktı. Tırmandım ama tırmanmadan önce yüzüğü kaptığımdan emin oldum. Duvarlarda yüzlerce küçük delik vardı, merdivenlerden yukarı çıkmadığınız sürece görünmüyorlardı. Bir casusun ya da bir silahın namlusunun duvarlardaki yıldızların arasına saklanabileceği binlerce açıklık. Bir suikast için daha iyi bir yer olamazdı.

Merdivenleri neden takip ettiğimi bildiğimi söylemek isterdim ama bilmiyordum.

Babamın bana bıraktığı ipuçlarını takip ederek bilinmeyene doğru tırmanıyordum, tepede başka bir ipucu bulmayı umuyordum... ve döndüğümde Omari'nin beni Yıldız Odası'nda bekliyor olacağını. Merdivenin sonuna ulaştığımda tavandan sarkan metal bir zinciri aşağı çektim. Duvar bir kez daha hareket etti ve yavan mavi halılı, tertemiz bir koridora açıldı.

Duvarda, her bir parçası farklı bir sahneyi gösteren büyük bir duvar halısı asılıydı. Bir sahnede kumral saçlı bir oğlan ve kız birlikte oynuyordu.

Bir diğesinde ise parlak kıvıl saçlı genç bir adam başına bir taç yerleştirmiş. Sonra aynı kıvıl saçlı genç adam kaşları çatık bir kadını yanağından öpüyor ve ona sıkıca sarılıyor. Bir sonrakinde üç çocuk çiftin etrafında koşturuyor ve en sonunda adam bir anıtın önünde tek başına durmuş ağlıyor. Başsız bir adam onun yanında diz çökmüştü.

Bu insanları tanıyordum... ve merdivenlerin beni nereye götürdüğünü biliyordum. "Kimsin sen?" diye sordu arkamdan gelen bir ses.

Ellerimi kaldırdım, babamın yüzüğü görünüyordu ve Kral Isaac'e döndüm, elinde yay vardı. Boynumdaki damga, on yıl önce ilk kez aldığım zamanki kadar tazeydi. "Benim adım Michael Kingman. Beni hatırlayabilirsin."

KINGMAKER

Yaptığım seçimler yüzünden bana karşı kin besleyebilecek pek çok insan vardı: Domet, Naomi ve Dark. Ama soyadım yüzünden beni öldürmek isteyebileceğinden emin olduğum tek kişi Kral Isaac'ti.

Bakışları tetikten hiç ayrılmadı ve kimse kralın nerede olduğunu görmeye gelmediğinde, süitinde yalnız olduğumuzdan emindim. Kimse benim için yas tutmazdı. En azından o. Bunu adalet olarak görür müydü? Oğluna karşılık bir oğul? Babama karşı hâlâ kin besliyor muydu, yoksa onunla birlikte ölmüş müydü? Ve babam neden bana Kral İshak'a kadar çok az kişinin bileceği bir iz bırakmıştı? O... Ben... Benim bitirmemi istediği bir şey mi vardı? O gün başka bir Kraliyet mensubunun ölmesi mi gerekiyordu? Ülkeye yardım etmekten çok zarar veren biri mi? Terli avuçlarımı havada tutarken bekledim ve cevapları bulacak kadar uzun yaşayacağımı umdum.

"Buraya nasıl girdin?"

Başımı gizli girişe doğru ittim.

"O girişi bilen hayatta sadece iki kişi var, onlar da ben ve Kraliyet Muhafızlarımın kaptanı. Bunu nasıl keşfettiniz?"

"Babam da benim odamı aynı şekilde boyamıştı. Yıldız Odası'nda farklı olan tek şey bir parça Celona'ydı ve ölmeden önce bana bıraktığı yüzükle birleşince açıldı. Yine de nereye gittiğini bilmiyordum."

Kral İshak yaylı tüfeği eline aldı. "On yıl sonra bugün bile, baban şehrimde tedavisi olmayan bir hastalık olmaya devam ediyor." Bir duraklama. "Peki sen neden buradasın?"

"Kanıt arıyorum."

Gözlerini hafifçe nişan alarak bana baktı. "Tam olarak neyin kanıtı?"

"Babama komplo kurulduğunun ve masum bir adamı idam ettiğinizin kanıtı."

Kral Isaac arbaleti Aoor'a doğrultacak şekilde indirdi. "Kime hitap ettiğinizi biliyorsunuz, değil mi?"

"Bunu kanıtlayabilirim."

Yanımdaki kitaplığın kenarına bir yaylı tüfek mermisi saplandı. Tüylerim diken diken oldu. Tetiği çektiğini bile görmemiştim. Kral Isaac arkasını döndü ve beni takip etmem için işaret etti. "Öyleyse yap. Bir kralın yanıldığını kanıtla."

Nefes almaya çalışırken ellerim dizlerime düştü. Burada güçlü bir konumda değildim. Belki gizli girişten kaçabilirdim... Hayır. Eğer beni öldürmek isterse, bunu yapabilirdi. Bunu yapmak zorundaydım. Kralı babamın masum olduğuna ikna etmeliydim.

Isaac'i süitine kadar takip ettim ve o bir masanın önündeki deri koltuğa otururken düşüncelerimi toparladım. Önündeki masanın üzerinde uzun, dikdörtgen, kırmızı ahşap bir kutu ve basit bir demir kilit vardı. Karşısına oturdum ve kilidi açmasını bekledim. Tırnaklarıyla duvarları kazıyormuş gibi sesler çıkarıyordu. "Kendini açıklayacak mısın? Yoksa orada söylediklerin gardımı düşürmem için bir oyun muydu?"

"Hayır," dedim. "Söylediklerimde ciddiym. Sadece nereden başlayacağımı bulmam gerekiyor."

"En baştan başla."

Sonunu bilmediğimi düşünürsek, bilmek zorundaydım. "Babamın oğlunuzu vurduğunu düşünmenize ne sebep oldu?"

Kral Isaac kilidi kurcalamayı bıraktı, gözlerime baktı ve şöyle dedi: "Kuzgun ve ortağı tarafından elinde dumanı tüten silahla yakalandı. Odada başka kimse yoktu ve Davey'nin orada olması için babanın daveti dışında hiçbir neden yoktu. İşte bu yüzden biliyorum."

Derin bir nefes aldım ve sonra nefesimi verdim. Eğer bu noktaların yanlış olduğunu kanıtlayabilirsem, babamın tuzaga düşürüldüğünü gösterebilirdim. Parçaları bir araya getirebilirdim. En başından başlayabilirdim.

"Silahın tetiğini çekenin o olduğunu nereden biliyorsunuz? Odada birinin olmasına gerek yoktu. Gizli geçitten kaçmış ve babam ne olduğunu anlamadan silahı ona bırakmış olabilirler."

"İmkansız. Bu ben, kaptanım ya da inşaatçı anlamına gelir... Eğer geçit kullanıldıysa, bu babanı daha da lanetler. Özellikle de sadece senin taktığın gibi bir yüzükle açılabilirdi için. Ve sen sormadan söyleyeyim, onu inşa eden kişi ikimiz de doğmadan çok önce öldü ve diğer tüm yüzüklerin hesabı tutuldu. Babaninkinin nereye gittiğini merak ediyordum. Sende olduğundan hiç şüphelenmezdim... hem de bu kadar kötü durumda."

"Peki ya Kuzgunlarınızın Kaptanı?"

Kral Isaac güldü. "Saçma bir düşünce. Efyra bana ihanet etmektense kılıcının üzerine düşer."

"Eminim sen de babam için aynı şeyi söyledin."

"Evet," dedi. "O zaman oğlumu öldürdü."

"Dinleyin. Odanın içinde silahı tutarken bulundu ama Blackwell'in anıları bir Karanlık Uydurma tarafından değiştirilmiş olabilir. Şu anda akıl hastanesinde, anılarını değiştiren gölgelerden korkuyor... ama babamın silahın tetiğinde değil namlusunda olduğunu söyledi. O şekilde ateş etmesinin imkanı yok. Ama silah ona yukarıdan fırlatılmış olabilir."

Kral Isaac kutunun kapağını kaldırdı. Oturduğum yerden içinde ne olduğunu göremiyordum. Parmaklarını kutunun kenarlarında gezdirdi ve konuşurken gözlerini kutunun içine dikti. "Hakkını vermek gerekirse, davayla ilgili daha az bilgili olacağını düşünmüştüm. Yaptığım şey hakkında sızlanan bir çocuk bekliyordum. Yaptığım seçim için pişmanlık duymamı sağlamaya çalışacaktın. Durum öyle değil ve ben de sana öyle davranacağım."

"Sorunuza cevap vermek gerekirse: kamuoyuna açıklanmamış olsa da, sahneyi gördükten sonra Low Noble Blackwell üzerinde Işık İmalatlarını kullandık. Hafızası değişmedi ve Karanlık Fabrikasyonların etkisi altında olduğuna dair herhangi bir belirti göstermedi. Kendisi de bir Işık İmalatçısı olduğu için Kuzgunum üzerinde Işık İmalatlarını kullanmadığımızı itiraf etmeliyim. Ancak o Naverre'de öldükten sonra Blackwell delilik belirtileri göstermeye ve hesabını değiştirmeye başladı. Bu keder, kanıt değil. Sevdiği birini kaybetmek bir insanı büyük ölçüde değiştirebilir ve herkes bundan tamamen kurtulamaz. Çoğu zar zor hayatta kalır. Blackwell'in içinde kalan tek şey pişmanlık, keder ve değerli bir şeyler yapma arzusudur. Bunun için onu suçlamayın."

"Ama hikayesi değişti! Kederden kaynaklanmış olsa bile, hikayenin değiştiğini görmezden gelemezsiniz!"

"Siz de bir Fabrikatörsünüz, değil mi?"

Başımı salladım.

"Çoğumuz ne zaman Fabrikasyon kullansak hafızamızı kaybetmekten korkarız. Bize gücün bedeli öğretilir ve her zaman ona ulaşmak için nelerden vazgeçmemiz gerektiğini bilmemiz beklenir. Ancak sorun şu ki, yaşlandıkça anıların kendi kendine değiştiğini daha fazla keşfediyorsunuz. Bazıları kayboluyor, bazı hikayeler hafifçe değişiyor ve bazı anılar gerçekleştikten on yıl sonra o kadar farklı oluyor ki, kimse gerçeğin ne olduğundan tam olarak emin olamıyor... Bu yüzden bir adam yıllar sonra, hayatının aşkını kaybettikten sonra önemli bir kanıt parçasını değiştirdiğinde, buna inanmakta tereddüt ediyorum. Çünkü o noktada arzuladığı gerçek değil, başkalarına anlatarak elde edebileceğine inandığı kişisel tatmindir. Bu masalı anlattığı ilk kişi siz değilsiniz, son kişi de siz olmayacaksınız. Sadece en çok canı yanan siz olacaksınız."

Ellerimi 1'e kapattım. "Ama hikâyesi değişti. Bunun bir anlamı olmalı."

"Hayır," dedi Kral Isaac. "Öyle değil. Adam yıllardır akıl hastanesinde. Artık güvenilir bir tanık değil."

"Peki ya sen? Babamı idam etmeye karar verdiğinizde onun için tarafsız bir yargıç mıydınız?"

"Değildim. Asla da olamadım. Bu yüzden Kuzgunlarımın Kaptanı duruşma sırasında benim yerime görev yaptı."

"Peki ya zamanlama? Bir Kuzgun tesadüfen içeri girip bir cinayete mi tanık oldu? Sence de bu biraz fazla mükemmel değil mi?"

"Oğlumun cinayetinin çözülmemiş olmasını tercih edeceğimi mi söylüyorsunuz?"

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama kral devam etti: "Ama evet, bu olasılığı da inceledik. Kuzgun, son dakikada kız kardeşlerinden biriyle yer değiştirdikten sonra arka arkaya ikinci yarım gün vardiyasındaydı. Bunu tahmin etmek imkansızdı. Ve bana söylendiği gibi... burası genellikle yalnız kalmak için gittikleri bir yer değildi."

Topladığım tüm kanıtları bir çocuğun saçmalıkları gibi kesip biçerken yüzüm kızarmıştı. Devam ettim. "Silah ve sadece onun kullanabildiği mermilerin üzerindeki işaretler... mermilerin üzerindeki işaretler Tosburg Şirketi adında bir Paralı Asker Şirketine ait. Taç Giyme Günü'nde babama karşı savaşanlar onlardı. O gün bölüğün lideri asla yakalanmadı ya da öldürülmedi. Kaçtı. Ya lider bunca yıl sonra babamdan intikamını aldıysa? Olabilir-"

Kral Isaac önündeki kutuya uzandı ve bir tabanca çıkardı. Dark'inkinin mükemmel bir kopyasıydı. Davey Hollow'u bu silah öldürmüştü. Üçüncüsü olamazdı.

Bu silah geleceğin kralını öldürmüştü.

İki mermi koymadan önce tabancayı aramızdaki masanın üzerine koydu. İkisinin de üzerinde bir tacı parçalayan eller vardı. En azından artık bunca yıldan sonra onu sakladığını biliyordum.

"Bu oğlumu öldüren silah," dedi. "O günden beri her anımı bunu kimin yaptığını öğrenmeye çalışarak geçirdim. Tosburg Şirketi'nin bir zamanlar bu amblemi kullandığını biliyorum. Taç Giyme Günü'nden beri bir daha ortaya çıkmadıklarını da biliyorum. Ve bu amblemin Altın Sahil'de, Savaşan Devletler'de ve Yeni Dracon Şehri'nde yarım düzine farklı şekilde kullanıldığını da biliyorum, çünkü her bir örneğin izini sürdüm... ve hala bu silahın ve mermilerinin nereden geldiğini ortaya çıkaramadım. O yüzden orada oturup bana, oğlumu öldürmek ve babanı suçlamak için Hollow'a dönmek üzere yirmi yılı aşkın bir süredir kin beslemiş olabilecek bir Paralı Asker şirketinin kaçak lideri hakkında bir hikaye uydurmaya çalışma. Yapma. Sen. Cüret etme."

Yutkundum. "Peki ya Shadom? Raporlarda onlardan bahsediliyordu. Kim onlar?"

"Bu bir isim değil; bir kod. Birisi kayıt dışı bir toplantı yapmak istediğinde kullanılır. Herkese odadan uzak durmasını söyler. Bu sefer hariç."

Ve böylece, soracak hiçbir şey kalmamıştı. Tüm sorularımın cevapları vardı. Gerçeği ortaya çıkarmak için yaptığım onca şeyden sonra elimde kalan tek şey utanç ve mahcubiyetti.

"Sana son bir soru sorabilir miyim?" Yavaşça söyledim. "Neden suçunu kabul etti?"

Kral Isaac tabancaya uzandı ve fişek yatağına bir mermi doldurdu. Bunu sanki bir alışkanlıkımış gibi hızlıca yaptı ve silahı tekrar aramıza koydu. "Babanız üçünüzü de severdi. Sonunda ailesi için suçunu kabul etti."

"Gerçekten mi? Çünkü görünüşe göre biz onun için güçten çok daha az değerliydik! Kendi lanet çocukları!"

"Merhamet çığlıkları atarken her birinizi onun önünde dağladıktan sonra suçunu kabul etti. Ona itiraf ederse üçünüzün de yaşamasına izin vereceğimi söyledim. Aksi takdirde seni, Lyon'u ve Gwen'i balkonumda asmayı planlıyordum."

Kulaklarım cınladı. Önümde oturan krala yeniden odaklanmak için gözlerimi kııptım. Karanlık çizgiler etrafında hareket ediyor gibiydi. "Affedersiniz?"

Gözlerimin içine baktı. Hiç duygulanmadan şöyle dedi: "Ona, elinde dumanı tüten silahla yakalandıktan sonra kendini savunmak için tek bir kelime bile ederse, oğluma yaptığı gibi çocuklarını da öldüreceğimi söyledim."

"Onu sen öldürdün."

"Yaptım. Oğlumu öldürdükten sonra. Yaptığım şey herkesi daha fazla acıdan kurtardı. Kingman ailesi Hollow ailesine karşı. Bu bir iç savaşa neden olabilirdi ve bu ülkeyi yok edebilirdi."

"Duruşmanın tarafsız olduğunu söylemiştiniz. Bu yüzden Kuzgunlarınızın Kaptanını sizin yerinize görevlendirdiniz."

"Duruşma tarafsızdı. Ben tarafsız değildim. İntikam almak istedim; onun ölmesini istedim." "Masum olabilirdi. Kendini savunmasını engelledin."

"O suçluydu."

"Nereden biliyorsun? Ona kendini savunma şansı vermedin! O senin en iyi arkadaşındı ve sen onu öldürdün! Bana ve kardeşlerime verdiğin bu marka ne içindi? Oğlunun acısını paylaşmak için mi?"

Sessizlik.

Kral Isaac cevap vermedi. Bana baktı. Duygusuzdu. Neredeyse bir heykel gibiydi. Kızgın olduğu için beni ve kardeşlerimi tehdit etmişti. Gücünü kötüye kullanmış ve babamı öldürmüştü. Bu korkak. Ne tür bir kraldı o? İşe yaramaz bir şehir için işe yaramaz bir kral. Haklarında yanıldığımı kanıtlayan pek çok soyluyla tanışmıştım ama onun hakkında haklıydım. İşe yaramaz oğlundan daha iyi değildi.

"Bu döngüyü devam ettirmek ve misilleme olarak beni öldürmek mi istiyorsun?" diye sordu. "Sana ve ailene yaptıklarım için mi?"

Onun önünde durmuş, zor nefes alıyordum. Zihnim bomboştu ve damgam acı içinde zonkluyordu. Önümdeki kraldan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Ve onun yaptıklarına.

"Eğer istemiyorsan, o silahı kafama doğrultmaktan kaçınmalısın."

Gözlerimi kırptım, odaklanmaya başladım. Davey Hollow'u öldüren silah sağ elimdeydi ve krala doğrultulmuştu. Silahı elime aldığımı fark etmemiştim ama parmağım tetiğin üzerindeydi. Hiçbir şey sarsılmadı.

"Öyle mi, Michael?" Durakladı. "Şunu anlamalısın ki, insanlar adaletin başarısız olduğunu düşündüklerinde ve bunu kendi ellerine almaya çalıştıklarında böyle olur. Bunu yaparsan sadece babanın oğlu olarak hatırlanırsın. Keşfettiğini düşündüğün gerçek kimsenin umurunda olmayacak. Babanın zaten mahvettiği Kingman mirasını sen de yok edeceksin."

"Sen kim oluyorsun da bana ders veriyorsun? Daha iyi misin? Yaptığın şeyden sonra?"

"Hayır," dedi, "ama benim ahlakım oğlumla birlikte öldü. O zamandan beri sadece bu şehri hayatta tutmaya çalışıyorum. Kral olarak hükümdarlığım ölüm ve savaştan biraz daha fazlasıyla hatırlanacak. Bunu kabul ettim.... Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Büyükbabam Hollow'a eğitimi getirerek cehaleti neredeyse ortadan kaldırdı ve ondan sonra babam bu şehre tıbbi getirerek yüzlerce kişiyi vebadan kurtardı. Tarihçilerin beni Kan Soyu Savaşı sırasındaki kralla kıyaslayacağından şüpheleniyorum, çünkü en iyi ve en parlak neslin tükenmesinden sorumluyum... tıpkı onun gibi."

"Babamı öldürdün," diye tekrarladım, gözlerim kaşınıyordu.

"Bu benim suçlarımın en küçüğü. Barut Savaşı'nı bize ben yaptırdım çünkü ablamı öldüren yabancılara diz çökmeyi reddettim. Ben sorumluyum.

Vurano'nun kan gölüne dönmesi ve Naverre'nin isyancıların eline geçmesi ve tüm o masum insanların ölmesi benim suçum. Asi lideri hala dışarıda çünkü adalet sistemim onu mahkum edecek kadar yetersizdi. Ve oğlumun intikamını almak için en iyi arkadaşımın ailesini yok ettim. Bu bile yaşlılığımda hatırladıklarımın ibaret. Ben daha fazlasını yaptım. Çok daha fazlasını."

Boştaki elimle diğer elimi kavrayarak silahı sabitledim. "Senden nefret ediyorum."

"Sen ve diğer pek çok kişi. Her hafta her şeyin beklendiği gibi olduğunu anlatan bir ziyafet vermediğim sürece soylular benim ya işe yaramaz ya da Unutulmuş olduğumu düşünüyorlar. Hepsi olmasa da çoğu, benim ölmemi bekliyor ki yerime bir başkası hüküm sürebilsin. Hepsi benim sahip olduğumu düşündükleri gücü istiyor. Bir de benim duvarlarla çevrili sarayında oturan bir obur olduğumu ve Doğu Yakası'ndaki boya çukurlarında ya da çiftliklerde açlıktan ve ölümüne çalışırken muhafızlarımın onlara güldüğünü düşünen bu şehrin vatandaşları var. Kendi çocuklarım bile benden nefret ediyor ve karım benim, gemilerinden kazıyıp attığı midyelerden daha değersiz olduğumu düşünüyor. Bu ülke ve içindeki herkes beni hor görüyor. Benden nefret etmeyen tek kişi babandı. Bak ona ne yaptım."

"Sensiz daha iyi oluruz," diye fısıldadım.

"Haklısınız. Kendi oğlumu bile koruyamamışken ben kimim ki hükmedeyim?"

"Belki de o gün Yıldız Odası'nda yanlış Kraliyet öldü. Belki de babam senin beceriksiz krallığına bir son vermeye çalışıyordu."

"Bunu birçok kez düşündüm." Sessizlik.

"Yapman gerekeni yap, Michael Kingman."

Silahın namlusuna baktım, namlunun ucunda Kral Isaac vardı, bir parmağım hafifçe tetiğe dayanmıştı.

Son zamanlarda pişmanlık duyduğum pek çok şey yapmıştım. Olmak istediğim ve olmak zorunda olduğumu düşündüğüm adamla ilgili bitmek bilmeyen arayışında, daha iyisi için ince ayar yapabilmeyi veya biraz değiştirebilmeyi dilediğim şeyler. Ama her halükarda bir kral katili olmadığımı biliyordum.

Ben bir Kingman'dım ve torunlarımın benden utanmasına izin vermeyeceğim.

Gwen bunu kendisi söylemişti: Kingman Kraliyet ailesini öldürmez, ne kadar kötü olurlarsa olsunlar ve ayın bir parçası ne ilan etmiş olursa olsun. Merak ettim.

ne düşüneceğini merak ediyordum. Belki de kendi yaptığını yaptığım için benimle gurur duyacaktır: bir Kraliyet mensubunu öldürmeden çekip gitmek.

Silahı masanın üzerine koydum, oturdum ve başımı kollarımın arasına aldım. A  layamıyordum. Sanki gözyaşı kanallarım kullanılmadığı için kırılmış gibiydi. Gerçek uğruna feda ettiğim her şey beni krala silah doğrultmaya kadar götürmüştü. Dedektif  ilik oynayan bir   ocuktum. Kimi kandırmaya çalışıyordum?

Kral Isaac bana yaklaştı, elini sırtımda bir kez gezdirdi ve sonra beni nazikçe g  mle  imden tutarak yukarı çekti ve onu balkona kadar takip etmemi işaret etti. Söyleneni yaptım, silahı diğer elinde nazikçe tutarken tüm zaman boyunca onu izledim. Dışarı çıktığımızda ellerini korkuluklara koydu ve manzaraya baktı.

Gezgin Kilisesi ve Kingman Kalesi'nin bulunduğu Ada'dan Doğu Yakası'ndaki boya çukurlarına kadar tüm   ehir buradan görülebiliyordu. Güneş yükseliyordu ve ışığı binaların arasındaki boşluklardan süzülerek tüm şehri sıcak turuncu bir parıltıyla kaplıyordu. Sabah olmuştu ve hiçbir şey değişmemişti. İsyancılar bir gecede büyük bir devrim ba  latmamı  tı ve muhafızlar krallarını kurtarmak için toplanmıyordu. Birkaç vatanda  , herhangi bir kış sabahı gibi giyinmiş bir halde aşağıda yürüyordu. O zaman anlamamıştım... neden bana dünya değişmiş gibi gelmişti.

"Hayatta hepimiz seçimlerimizi yaparsınız, Michael," dedi. "Bazıları iyi. Bazıları daha kötü. Baban kendi se  imini uzun zaman önce yaptı."

"Onu   zl  yorum."

Kral Isaac başını salladı. "Oğlumu   zl  yorum. Ve bir zamanlar çok önemsediğim ailemi... Berbat bir kocaydım... Bir de baban var. O benim en iyi arkadaşım, danışmanım ve en güvendiğim kişiydi. Öldüğü gün her şeyimi kaybettim."

"Ben de seviyorum. Dünyanın onun yaptığını söylediği şeyden utansam bile onu hala sevebilir miyim?"

"Bir insanı Aaw'larına rağmen severiz, Aaw'ları olmadığı için değil."

Bir süre sessizce durup güneşin gökyüzünde daha da yükselmesini izledik. Yıldızlar hâlâ belli belirsiz görülebiliyordu. Ay Tenere bütün ve genişti, mükemmel mavimsi turuncu bir mermerdi. Damgam kaçınmıyordu bile. Dünya huzur içinde gibiydi.

"Daha önce hiçbir Hollow Kralı ya da Kraliçesinin 1ftieth doğum gününe ulaşmadığını biliyor muydunuz? Hepsi daha önce öldü."

"İlk olduğunuz için tebrikler."

Rayların üzerinden yükselen güneşe doğru eğilirken başını salladı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

"Hayır," dedi kral. "Gerçek doğum gününe daha birkaç gün var. Bu hep böyledir: Biz Kraliyet mensuplarının resmi doğum günleri ve özel doğum günleri vardır. Çok az insan bunu bilir. Baban bilirdi ve her zaman doğru günü birlikte kutladığımızdan emin olurdu. Bazı yıllar sadece ikimiz olsak bile." Gözlerini ovuşturdu. "Babanın benden daha iyi bir kral olacağından şüpheleniyorum. Yüksek Soylular'dan serserilere kadar herkes onu sever ve saygı duyardı. Bu yüzden yasalarımız tahtın yanında her zaman bir Kingman olmasını şart koşar; Kraliyet Ailesi'ni kontrol altında tutmak ve sıradan insanların güvenebileceği biri olmak için. Bu kişi asla kral olamaz. Bu çok büyük bir mesleki tehlike."

"Kingman tahtın yanında durur," dedim usulca. Ailemin sloganı.

Kral Isaac dik durdu. "Öyle. Umarım sen ve kardeşlerin, prenses tahta oturduğunda onu korursunuz. Onunla tekrar karşılaştığınızda çok acımasızca yargılamayın. Ailesinin desteği olmadan zor bir çocukluk geçirdi. Ama iyi bir kraliçe olacak. Akıllı ve adil bir kraliçe. Değersiz babasından çok daha iyi. Bana kız kardeşimi hatırlatıyor."

Burnundan bir nefes aldı. "Hiçbir zaman kral olmak istemedim. Taç benim kabul etmem gereken bir mirastı, tıpkı babanızın ailenizin mirasını devralması gerektiği gibi. İkimizin de bizden çok erken alınan ve bize ikimizin de istemediği bir görev bırakan ablalarımız vardı. Yeni Dracon Şehri'nden intikamımızı aldıktan sonra geri çekilmek istedim ama ne yazık ki her zaman daha önemli bir şey vardı. İsyancılardan korunacak vatandaşlar, kışın kimse aç kalmasın diye gözüne girilecek soylular, iki ülkeyi bir araya getirmeyi amaçlayan siyasi bir evlilik, mutlu edilmesi gereken çocuklar ve çok daha fazlası. Yaptığım tek iyi şey çocuklarımı bu dünyaya getirmek oldu. Bana bir iyilik yapar mısın, Michael?"

Başımı salladım. Eğer bir taklitçi değil de gerçekten bir Kingman olacaksam, krala hizmet etmek zorundaydım. Onunla ya da oğluyla ilgili görüşlerim ne olursa olsun. Mirasımızın mahvolmasına izin veremezdim.

"Aileme onları sevdiğimi söyle. Ne yapıyorsam Hollow için yapıyorum. Bu ülke bensiz de yaşayacak. Umarım yaşlandıklarında bunu anlarlar."

Ona baktım. Yüzü doğan güneşe dönüktü, dimdik duruyordu, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Ne söylüyordu? Hiçbir şey anlamamıştım.

"Davey," diye mırıldandı. "Yakında senin yanında olacağım. Hoşça kal Michael. Bu sabahı seninle birlikte karşılayabildiğim için çok mutluyum."

Kral Isaac silahı kaldırıp çenesinin altına dayarken gülümsedi.

Bir *patlama oldu*, kulaklarım çınladı ve yüzüme kan sıçradı.

Vücudu parmaklığa çarpıp sonra da üzerinden kayarken silah yere düştü.

Vücudum kendi kendine hareket etti ve silahı yerden kaptı. Hâlâ sıcaktı ve barut kokuyordu. Titreyen ellerimle rayları tuttum ve etrafıma bakındım. Belki de böyle bir şey olmamıştı. Belki de o-

Kral İshak'ın cesedi yere serilmiş, etrafındaki taşları kırmızıya boyamıştı.

İşitme duyum hızla geri geldi ve yayalar ona doğru koşmaya başladığında çığlıkları duydum. Yanında bir Kuzgun vardı, herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol ediyordu, bir diğeri ise göğsüne vuruyor, ağlayarak ayağa kalkmasını istiyordu. Savunucular, Hortlaklar ve diğer soylular etraflarında toplanmış, ellerini ağızlarına götürerek sessiz duruyorlardı.

Sonra Kuzgunlardan biri beni aşağıdan gördü, elimde silah vardı ve kan elbiselerime ve yüzüme sıçramıştı.

"KRAL KATİLİ!" diye bağırdı, beni göstererek. "KRAL'I ÖLDÜRDÜ! KRAL KATİLİNİ YAKALAYIN!"

Derin nefes al. Derin nefes ver.

İlk içgüdüm kendimi balkondan aşağı atmak ve Isaac Hollow'un yanına inmek oldu. Bu temiz ve kolay bir ölüm yolu olurdu. Her şeyin bitmesi karşılığında bir anlık korku. Herhangi bir hain ya da kral katiline verilenden daha iyi bir ölüm olurdu.

Yine de bedenim hareket etmiyordu, çünkü zihnim atalarımı hayal kırıklığına uğrattığımın farkına vardığımda deliliğin ötesinde bir yere kaçmıştı. Kingman mirası benimle birlikte sona erecekti. Ve bu benim seçimim bile değildi.

Odasına geri döndüğümü ya da sandalyesinde ne kadar oturduğumu hatırlamıyorum ama sonunda süitin kapısına vurulmaya başlandığında biri beni almaya geldi. Nazik bir el ile beni duvardaki bir delikten geçirdiler, karanlıkta dik merdivenlerden aşağı indirdiler ve altın ve mavi koridorlardan geçirdiler. Bu nazik el bana ne zaman takip etmem, ne zaman durmam ve metal elli canavarlar koridorlarda devriye gezerken ne zaman sessiz kalmam gerektiğini söylüyordu.

Dışarı çıkana kadar bir şey hissetmedim. Yüzüm yeni güneşin altında sıcak hissetti. Bu sadece bir saniye sürdü, sonra sert bir rüzgâr esti ve tekrar üşüdüm. O kadar soğuktu ki dişlerim takırdadı ve dizlerim büküldü. Ve sonra: hiçbir şey. Nazik bir el etrafıma bir pelerin çekti ve elimi kendi ellerine alıp beni yağın karın içinden geçirdi. Bir eve girene ve ben bir divana yerleşene kadar botlarımın altında cam kırıkları gibi çıtırdadı. Zaman

yattıktan kısa bir süre sonra uykuya daldığım için beni atlatmaya devam etti. Uyandığımda, hafif bir suyla birlikte kokusuz ve tatsız bir yemek beni bekliyordu.

Bu rutin olabildiğince uzun süre devam etti. Rüya görmeden uyudum, zevk almadan yedim, hayatta kalmak için içtim ve bilinçli bir düşünce olmadan tuvalete gittim. Sanki zihnimde bir hapisyanede tutuluyordum. Beni buraya getiren eylemlerimin sonuçları için ebedi cezam. Bu eylemler, Kral Isaac'ın ailesini ondan çalan şehirle yüzleşecek cesareti göstermek yerine kendini öldürmesini izlememe neden olmuştu. Onu itiraf etmek istediğimden daha iyi anlıyordum.

Neredeyse onu takip etmiş olmayı dileyecektim. Hollow'un tarihinde hiçbir Kraliyet mensubu kendi canına kıymamıştı. Ve dünya beni balkonda elimde tabancayla gördükten sonra, onu ikna etme şansım hiç yoktu.

Sanırım tek tesellim, babama her zamankinden daha yakın hissetmemdi.

Karanlık bir denizde sonsuz bir gecenin altında yaşarken, sahip olduğum tek soluklanma, uykuya dönmeden önce yemek yediğim birkaç andı. Bu durum devam ettikçe devam etti ve sonsuza kadar bu durumda sıkışıp kalacağımı düşündüm. Kendi zihnimin ve bedenimin kölesiydim. Bir keresinde uyuduğumda, etrafım beyazlarla çevrili olarak uyandım. Doğrudan güneşe bakmak gibi keskin, kör edici bir beyaz. Gözlerimi yaktı ve beni rüyamdan uyandırdı, bu yüzden daha sonra biraz daha yedim ve içtim. Tekrar uykuya daldığımda, garip beyaz yere geri döndüm ve gözlerimi daha önce olduğu gibi rahatsız etmediğini fark ettim. Yaşadığım bu kırık dökük hayattan mümkün olan tek kaçıştı.

İlk başta beyaz çöl, uzun zamandır içinde yaşadığım karanlık denizine benziyordu. Yine de farklıydı. Bu beyaz çölde ellerimi ve ayaklarımı görebiliyordum. Hafif beyaz şeylerdi, derileri bir bebeğinki kadar yumuşaktı. Nasırlarım, çürüklerim ve kesiklerim sanki silinmiş gibi yok olmuştu. Tek düşüncem öldüğüm ve öbür dünyaya gittiğimdi.

"Sen ölmedin," diye duydum. "Sadece hatırlamakta zorlanıyorsun."

Kulaklarım sanki bir silah sesi daha duyulmuş gibi çınladı. Sese doğru döndüm. Bu beyaz denizde kahverengi saçları dışında yüz hatlarının çoğu seçilemiyordu. Ama uzun zamandır ilk kez içimin ısındığını hissettim.

Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir kelime bulamadım. Bir homurtu ya da mırıltı bile yoktu.

Benim adıma konuştu. "İlk başta acıtacak. Ama iyileşirken böyle olur. Tamamen iyileşmeden önce her zaman acı vardır. Ağırdan al. Bana odaklan."

Ben denedim. Kahverengi saçları at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı, birkaç tutam alnına sarkıyordu. Bir çift ön dişi biraz fazla büyüktü. Beni sıcak hissettiren bir gülümseme. Bir şeyleri boş verdiğimde hissettiğim sıcaklık değildi bu. Ondan daha yatıştırıcıydı. Daha rahatlatıcıydı. Hatta anaçtı. Tanıdık.

"Kendini zorlama," dedi. Ellerimi kendi ellerinin arasına aldı ve sonra yavaşça dudaklarına götürüp öptü. "Daha iyiyim."

Yutkundum. "Kimsin sen?" Mırıltıdan biraz daha fazla bir sesle söyledim. Ama bunlar benim kelimelerimdi. Acılarım ve davalarımın satın alınmış ve ödenmişti.

Kollarımı ileri geri sallarken, "Adımları atlamaya çalışma Michael," dedi.

Çocuk gibiydi. Çok masumdu. Sanki çocukluğumu onunla birlikte yeniden yaşıyormuşum gibi gülümsemekten kendimi alamadım.

"Şimdi," dedi, sesi daha da ciddileşerek. "Bana bir hikaye anlatmanı istiyorum."

"Bir hikaye mi?"

"Bir hikâye," diye açıkladı. "Bana iyi bir hikâye anlat." Ben de anlattım.

Bir ejderhayı öldürerek kahraman olan bir adamın hikâyesini ona anlatırken el ele tutuşarak beyazlar içinde birlikte oturduk. Bu hikayenin görkemli kapsamını genişletmek için gerçeği olabildiğince uzattım, ejderhanın yaşlandıkça matlaşan çilli yeşil ile metalik gri pullarının ayrıntılarını anlattım.

Ejderhanın nefesinin sıcaklığını mükemmel bir şekilde tarif ettim, böylece nefesi teninde hissedebilecekti ve nefesi o kadar keskin ve ekşiydi ki insanlar koklamaktan bayılacaktı. Onu bütün, gerçek ve mükemmel hale getirdim. Kahraman ve ejderha arasındaki savaşın tasviri de bir o kadar özenle detaylandırılmıştı. Kılıçların üzerindeki çentiklerden, ejderha onu eritmeye çalışırken kılıcını bir kayanın arkasında nasıl yağlamak zorunda kaldığına kadar. Her şey hikayelerdeki küçük detaylarla ilgiliydi.

Kimsenin dikkat etmediği ama her şeyin bir bütün olduğunu hissettiren. Hikâye mükemmeldi ve şimdiye kadar anlattığım en iyi hikâyeydi.

İşim bittiğinde başını salladı ve "Hayır, ben iyi bir hikaye istedim, abartılı bir hikaye değil" dedi.

Derin bir nefes aldım. Hikâye anlatmanın yarısı dinleyiciler için doğru hikâyeyi bulmaktı. Belki de abartı onun için değildi. Ama eninde sonunda onun hikayesini bulacaktım. Tek gereken zamandı. Ben de bir tane daha anlattım, hayatının aşkı için her şeyi yapan bir adam hakkında, ta ki aşkı yıldızsız bir gecede trajik bir şekilde ölene kadar. Adam onu görmek için ikinci bir şansın özlemini çekiyordu ve yüzünü bir kez daha görmek için her şeyi yapmaya hazırdı... bu yüzden onun yüzünü aya kazımak ve onu sonsuza kadar bekçisi yapmak için hileci bir tanrıyla anlaşma yaptı.

Her gün Aoor denizindeki devasa bir çapaya bağlı uzun bir zinciri çekerek onu gökyüzüne doğru çekiyordu. Çektiği eziyeti ve acıyı, işkencenin ilk birkaç haftasında ellerinin nasıl ham kalana ve kanayana kadar yırtıldığını anlattım. Ve kısa sürede nasıl nasırlaştıklarını ve elmas gibi sertleştiklerini.

Sonra ona, aşkını tekrar gökyüzüne salmadan önceki o kısacık anlarda, su altındaki mağarasında ayı her görüşünü anlattım. Zinciri her çekişinde sırtına saplanan acıyı anlattım. Ayı ve ışığını suyun karanlığına doğru sürüklerken duyduğu acıyı. Bir kalbi uyuşturan ve üşüten o ıstırabı ve tüm bunları onu bırakmadığı için yapmış olmasından duyduğu utancı. Sonra karanlık gökyüzünde ıslıl ıslıl parlayıp dünyaya ışığını verdiğinde duyduğu rahatlama ve sevinç.

Ancak hikayem bittiğinde bir kez daha başını salladı ve "Ben de bunu istememiştim" dedi.

Hikaye üstüne hikaye anlattım. Atalarım hakkında bildiğim tüm masalları ve kendi yarattığım her masalı. Ama sonunda hep başını salladı ve "İstediğim bu değildi" dedi.

Çok geçmeden özgüvenim de hikaye hazinem gibi tükenmişti, onu gülümsetemiyordum bile. Yine de hiçbir şey yoktu. Ona iyi bir hikaye anlatmaya çalışırken delip geçemediğim bir sisin ardına gizlenmişti.

"Başka hikâyem yok," dedim. "Senin için anlatacak hikayem kalmadı."

Gülümsemesindeki o sıcaklığı tekrar hissettim. "O zaman bana farklı bir hikâye anlat. Daha önce kimseye anlatmadığın bir şey."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Sessizlik aramıza yerleşirken bir an düşündü. "Bana gerçek bir hikaye anlat."

Gerçek bir hikaye.

"Bunu yapabilirim," dedim.

Ve yaptım da. Hikâyem, nehrin bulanık kıyısında her gün düzinelerce insanın girip çıktığı bir kale ile başladı. Çok daha büyük bir şehrin içinde nasıl neredeyse kendi başına bir şehir olduğunu anlattım. Pencereleeri, vitrayları, ilk ışııkta ve son ışııkta bir deniz feneri gibi nasıl canlı bir şekilde parladığını ve bu kale hakkında bildiğim diğer her şeyi, hangi merdiven tahtalarının nerede gıcırdadığını ve bahar günlerinde rüzgârın koridorlarda nasıl uğulدادığını gibi küçük ayrıntılara kadar anlattım.

Annemle babamın yatak odasını, kırmızı ve griyle örtülü devasa kuş tüyü yataklarını gördüm. Yatağın sadece sağ tarafı rahatsızdı, sol tarafı ise hareketsiz ve Aat. Halının nasıl yumuşak ve AuPy olduğunu ve ayak parmaklarının ona nasıl yapıştığını anlattım. Balkona açılan cam kapıların üzerinde her zaman bir kir zerresi olmadığını anlattım. Ve Ay'ın Gözyaşları'nın soluk beyaz ışıltılarıyla sarmaşıklar gibi balkonun üzerine nasıl yayıldığını. Ona babamın sıcak gecelerde çalışmak için nasıl hep dışarıda oturduğunu anlattım. Bir ülkenin geleceğinin yükünü taşımasına rağmen gece gökyüzünün onu nasıl sakinleştirdiğini. Ne zaman strese girse, bir kadeh şarapla dışarıda oturur ve-

"Hayır," diye araya girdi, "gerçek bu değil."

Gözlerimi kırtım. "Evet," diye mırıldandım. "Haklısın. Annemin başına gelenlerden sonra babam hiç içki içmedi. Dışarıda şarapla oturmazdı. Sadece su içirdi."

Alçak, donuk bir hırıltı kulaklarımı doldururken başımı tuttum. Odadaki çizgiler de kararıyor gibiydi.

"Peki neden orada şarap kadehleri vardı?" diye sordu.

Hikâyem yeniden gerçek oldu ve odada birlikte durup balkona baktık. Küçük sehpanın üzerinde iki kadeh şarap vardı: biri boş, diğeri yarı dolu. Babam yıllar önce içmeyi bırakmışken neden orada şarap vardı? Bu yanııştı.

"Bilmiyorum," dedim. "Babamla ilgili son anılarımdan birinde dışarıda iki kadeh şarap içiyordu. Yanlış bir şeyler var."

Karanlık açıldı ve beni bütünüyle yuttu. Anında etrafımı sardı, duyularımı ve zihnimi köreltti. Uzuvarımı çekti ve derimi kazıdı. Hiçbir iz bırakmadı ama yine de her şeyimi almaya çalışıyordu. Zihnimin tıpkı beyaz deniz ortaya çıkmadan önce olduğu gibi sürüklenip gittiğini hissettim. O anda anılarım berraktı. O masada iki kadeh şarap olduğu ve babamın içkiyi bıraktığı gerçeği dışında her şey boşa gidiyordu.

Karanlık gözlerini oymaya çalışırken fenere tutunan korkmuş bir çocuk gibi o anılara tutundum. Anıları kendi kendime tekrarlardım. Babam içmezken iki kadeh şarap. Babam içmezken iki kadeh şarap. Her tekrarda gücümün sıcaklığının içimde kabardığını hissettim. Babam içmezken iki kadeh şarap. Sıcaklık kısa sürede tüm bedenimi kapladı ve huzurun farkına vardım. Babam içmezken iki kadeh şarap içtim. Çok geçmeden sıcaklık her yere yayıldı ve beni sardı. Eskisi gibi bir çocuk değildim. İnsanları koruyabiliyordum. Kendi gücüm vardı.

Çığlık atarken vücudumdaki sıcaklığı *geri* püskürttüm.

Etrafımdaki karanlık dağıldı, yerini kör edici bir ışık aldı. Ailemin odasında durdum ve etrafımdaki karanlığın dağılmasını izlerken çığlık attım. Odada bir gölge bile kalmayana kadar durmadım, sadece yaydığım kör edici ışık vardı. Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim... sanki bir bütünmüşüm gibi.

"Tekrar hoş geldin Michael," dedi.

Sonunda kırmızılı kızın kim olduğunu gördüm. Arkadaşları ve ailesi tarafından Dawn olarak bilinen Yüksek Asil Danielle Margaux karşımda durmuş gülümsüyordu. Çocukluğumuzdan beri hep o gülümseme vardı. Onu ilk kez gördüğümde odasındaydım ve bacakları yüzünden bütün gün yatakta yattığı için onu güldürmeye çalışıyordum. O anda, ailemin odasında Şafak'a bakarken, çocukluğumuzu anarken, anılarım bana geri döndü ve hatırladım.

Dawn'ın yatağında uzanırken ona yaşadığım maceraları anlattığımı, ziyaretime geldiğimde bana her zaman gülümsediğini ve bunun onun için ne kadar önemli olduğunu hatırladım. Gençliğinde bacakları zayıftı ve kemikleri kolayca kırılabilirdi ve sadece Fabrikasyon kullanmayı öğrenmek ona endişelenmeden hareket etme özgürlüğü verdi. Ancak her zaman bir bedeli vardı: bir gün özgürlüğü ve anıları arasında seçim yapmak zorunda kalacaktı. Kendine özgü gülümsemesi o hastalık günlerinde doğdu ve hayatının geri kalanında onunla birlikte kalacaktı.

Utangaç ve sakar, sürekli ablalarının peşinden koşan Kai'yi hatırladım. Düştüğünde onu kaldırmak için nasıl orada olduğumu ve onca yıllık arkadaşlıktan sonra onu hatırlamadığımda onu ne kadar incittiğimi biliyordum. Sonra babamın idamını takip eden ayaklanmalar sırasında beni ve kardeşlerimi korumak için tüm şehri kapsayacak şekilde Ses İmalatlarını kullanarak nasıl kör olduğunun gerçek nedenini hatırladım. Onun fedakârlığı benim hayatımı kurtarmıştı ve ben onu kolayca unutmuştum. Onu o kadar incittikten sonra bile bana sadık kaldı, ona ne zaman ihtiyacım olsa hep yanımda oldu.

Kingman Keep'i ihtişamı ve görkemiyle hatırladım.

Sabahları fırından ekmek çıkarken gizlice gelip bana börek veren aşçılar. Muhafızların nehre atlayan ve kaleyi ıslak tüy gibi kokutan köpekleri, verdiğimiz partiler ve onlar için giymek zorunda bırakıldığım berbat kıyafetler. Her zaman şövalyelerle konuşan, kendi başına bir lider olmaya hazır erkek kardeşim. Ağlak kız kardeşim ve annemizin bacaklarına nasıl yapıştığı. Çocukken kalbimi çalan prenses ve sesi, Kral Isaac'ın saçlarını okşayışı ve babam yüzünde bir gülümsemeyle bana bakarken olacağım adamı görmek için sabırsızlandığını söylemesi.

Son olarak, Davey Hollow'u kelimelerle veya görüntülerle değil, onu düşündüğümde gelen gözyaşlarıyla hatırladım. Öldüğü gün Lyon, Gwen ve ben kardeşimizi kaybettik.

Dawn kollarını bana doladı ve sarıldı. Gözlerimi koluma sildim ve dikkatimi balkona vererek yeni keşfettiğim bir sıcaklıkla sahnenin gelişimini izledim. Aradığım gerçeğin zamanı gelmişti.

Sekiz yaşındaki halim balkonun kapısını iterek açtı. "Baba?"

Babam gözleri kızarmış ve şişmiş bir halde ona baktı. "Michael?" Çıtlattı ve gözlerinden akan yaşları sildi. "Michael, bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?"

Genç halim esnedi. "Birine bağırdığımı duydum."

"Oh, Michael, bunun için özür dilerim. Seni rahatsız etmek istememiştim. Sadece arkadaşımla konuşuyordum. Shadom, yani... Domet, onu rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Charles Domet bir kadeh şarabını yudumlarken babama ters ters baktı. "Özür dilerim, Michael. Burada duyulabileceğimizi düşünmemiştim." Onu son gördüğüm zamanki gibi görünüyordu. Bir gün bile yaşlanmamıştı. Ama tabii ki yaşlanmamıştı: O ölümsüzdü.

"Pencerem açıktı."

"Ah, bu her şeyi açıklıyor. Pekâlâ Michael, madem bu kadar gürültü yapıyoruz, planımız şu: Biz çalışırken sen bu gece Margaux'larda kalacaksın. Eminim Dawn arkadaşlığa bayılacaktır."

"Evet!"

"Sevindim," dedi saçlarını okşayarak. "Domet, Sör Tristin Harbour'a Michael'ı Margaux Keep'e götürmesini söyler misin? Aşağıda olmalı. Sen sormadan söyleyeyim, ona hayatım pahasına güveniyorum. Emirlerini sorgulamayacak ve bu gece seni burada gördüğünden bahsetmeyecek. Bize ihanet etmektense benim ve ailem için ölmeyi tercih eder."

Domet oturduğu yerden kalktı ve kurt başlı bastonunu geride bıraktı. "Kararlarınıza güveniyorum. Güvenmesem burada olmazdım. Ama bir şişe şarap daha getireceğim. Hâlâ susamış durumdayım."

Babam uzaklaşırken ona ters ters baktı ve dağınık kahverengi saçlarını karıştırdı.

"Baba? Neler oluyor?"

"Endişelenecek bir şey yok, Michael. Yüce Soylu Domet sadece kötü adamların yarın Davey'e zarar vermeye çalışabileceği konusunda beni uyarıyordu."

"Onları durduracaksın, değil mi? Davey'i kurtaracaksın?" diye sordu genç halim, parlak gözlü ve masum bir şekilde.

"Elbette," dedi. "Her zaman öyleydim. Ve her zaman da yapacağım. Ailemiz böyle yapar."

Genç halim babamın göğsüne sarıldı, memnun bir şekilde. "İyi bir Kingman olacağımı düşünüyor musun?"

"Yapacaksın, Michael. Bundan nefret ettiğin günler de olacak, hayatını başka türlü hayal edemediğin günler de, ama her iki durumda da ailemizin dünya için yaptığı tüm iyilikleri göreceksin ve gülümseyeceksin. Yüksek Asillerle evlilik ve toprak taleplerini müzakere etmek, bağlı olduğun Kraliyet'e kiminle muhatap olduğunu hatırlatmak ya da tüccarların atışmalarını dinlemek için çok zaman harcasan bile

vergiler hakkında. Bu çok büyük bir sorumluluk ve mirasımız hatalara yer bırakmıyor. Gözler her zaman bizi izliyor."

"Umurumda değil!" dedi genç halim kendinden emin bir şekilde. "Gelmiş geçmiş en iyi Kingman olacağım! Fatih'ten ya da Birinci Kingman'den daha iyi! Merak etme baba. Adım tarihe bir kahraman olarak geçecek. Tıpkı senin gibi."

Babam bana güldü. "Mirasımı önemsemeyi çoktan bıraktım, Michael. Önemsemişim tek şey sen, kardeşlerin ve annen. Seni korumak için her şeyi feda edebilirim. Bir gün hayatta Kingman mirasından daha fazlası olduğunu anlayacaksın. Bunu sana öğretmek için muhtemelen bir kadın ve bir çocuk gerekecek ama bir gün anlayacaksın."

Genç halim tam olarak aynı fikirde değildi ama itiraz da etmedi. O zamanlar kafamda ne olduğunu biliyordum: savaşımlara katılma ve benden önce atalarımın yaptığı gibi kahramanca ölme hayalleri. Kingman nadiren uzun yaşardı ama tarih bizi her zaman hatırlardı ve çocukken bu her şeyden daha önemli görünürdü.

"Michael, bana şuradaki bastonu getirebilir misin?"

Bana söyleneni yaptım ve Domet'in bastonunu babama getirdim. Kurdun siyah gözleri benimkilerle aynı hizada olacak şekilde önümde tuttu. Genç benliğim gözlere odaklanırken, babam kendi avucunda simsiyah bir top oluşturdu. Bir Karanlık İmalatı. "Özür dilerim Michael. Bu sadece bir önlem," dedi kendi kendine. "Suikastçinin kulağına gitmesi ve planını değiştirmesi ihtimaline karşı etrafta kulak misafiri olduğun şey hakkında konuşmana izin veremem. Yarın bunu tersine çevireceğim ama bu gece için anılarının bir kısmı mühürlenecek."

Kulağımın arkasına koydu ve kafamın içine sızmasını izledim. Karanlık Fabrikasyonu gittiğinde, kurdun gözleri kırmızıya döndü. "Büyü! Etkileyici, değil mi?"

Genç halim hayretler içindeydi. "Bunu nasıl yaptın?"

Babam saçlarımı okşadı ve beni tekrar kucağına oturttu. "Büyüdüğünde sana anlatacağım."

Elimi uzattım ve sonra kapattım. Sahne durdu, zihnimde zaman içinde dondu.

Ağlıyordum ve bunun farkında bile değildim. "O masumdu," dedim. "Beni korumak için üzerimde bir Karanlık Fabrikasyonu kullandı ve ertesi gün bunu tersine çevirmeyi planladı."

Ama bunu hiç yapmadığı için, bu olayda adı geçen Dawn'ı hatırlayamadım. Karanlık Uydurma bu anıyla olan her türlü bağlantıyı ortadan kaldırmış olmalıydı. Belki de bu yüzden Kai'yi de hatırlayamıyordum, çünkü o da çocukluk arkadaşlarımdan biriydi. Karanlık Oluşum beni bu anıya geri götürebilecek her şeyi alıp duruyordu. Hayatımdaki tüm o acılar... hatırlayamadığım için sebep olduğum tüm o acılar... hepsi babamın beni Davey'e suikast düzenlemeye çalışan birinden korumaya çalışması yüzünden oldu."

Kahkahalarla uludum. "Ve Domet biliyordu. Davey Hollow'a karşı kurulan komployu biliyordu ve bununla ilgilenmesi için babamı gönderdi. Ama... bir şeyler ters gitmiş olmalı. Suikastçı başarılı oldu ve prensin yanı sıra babamı da ele geçirdi. Ya da belki de hepsi onun planının bir parçasıydı. Belki Domet de işin içindeydi. Ya da suikastçı babama ulaşmak için onu kullandı."

"Ama şimdi hatırlıyorsun," dedi Dawn arkamdan. Balkondaki sahneyi izlediğimiz süre boyunca beni bırakmamıştı. "Gerçeğin ortaya çıkması için tek gereken buydu."

Benim gerçeğim. Söylediğim her yalan zihnimi gerçeğe bulandırmıştı. Ama şimdi hatırladım.

Gözlerimi kapattım, bir nefes aldım ve sonra yavaşça bıraktım. Bu sefer beni bekleyen karanlık ya da aydınlık yoktu. Sadece hayata yeni bir bakış açısı.

Hayatım yeniden bana aitti.

MICHAEL KINGMAN'IN SON PERDESİ

Bir tavada kızartılan biber ve yağ kokusuyla uyandım ve sonra et eklendiğinde gelen cızırtıyı duydum. Bacaklarımı divanın kenarına doğru salladım ve gözlerimi ovuşturdum. Vücudum gergindi ve hareket ettiğimde her şey çatırdıyordu. Önümdeki masanın üzerinde yarısı yenmiş tabaklar ve yarısı dolu su bardakları yığılmıştı. Etrafımdaki her şey zengin görünüyordu. Burası bir hapisane hücresi değildi. Ama bir hapisanede her zaman parmaklıklar olmazdı. Bazı hücreler daha az belirgindi.

Mutfaktan biri şarkı söylemeye başladı. Berbattı, her notaya çığlık çığlığa vuruyordu. Sesi tanıyamadım, bu da beni rahatlattı. Tanıdığım hiç kimse toplum içinde böyle şarkı söylemezdi. Durakladım. Kralın süitinden tutuklanmadan ya da öldürülmeden nasıl kaçmışım? Yıldız Odası'ndaki gizli girişi başka biri daha mı biliyordu?

Ayak sesleri bana doğru geliyordu. Başımı eğdim ve dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Bana sahip olan kişinin henüz normale döndüğümü düşünmesini istemiyordum. Hayır, neler olduğunu öğrenene kadar olmaz.

Karşımdaki sandalyeye biri oturdu. Sadece yırtık ayakkabılarını ve önüme konan biberli domuz eti ve tost tabağını görebiliyordum. "Günaydın,

Michael!" Charles Domet haykırdı. "Senin için harika bir yemek daha hazırladım. Umarım diğerlerinden daha çok beğenirsin. Eminim ki bu yemeğe aşık olacaksın ve her öğün senin için yapmamı isteyeceksin."

Charles Domet'in evindeydim. Tabii ki öyleydim. Her zaman oydu.

Bir kadeh şarabı dudaklarına götürürken gözlerimi kaldırıp ona baktım ve bir yudum alacağımı biliyordum. Her zamanki gibi. Beni neden ve nasıl kurtardığını öğrenmem gerekiyordu. Beni kaleden çıkaran o olmalıydı. Bunu neden yapmıştı? Ve beni nasıl bulmuştu? Hâlâ cevaplamam gereken o kadar çok soru vardı ki.

"Eee? Beğendiniz mi?" Domet sordu.

Domuz etinden bir ısırık aldım ve sonra yuttum. Koltuğunun ucunda bir cevap bekliyordu.

"Eğer yapmazsam," diye başladım, "babam ve Davey ile olanlar hakkında bana yalan söylemeye devam mı edeceksin?"

"Michael? Sen neden bahsediyorsun? I-"

"Babamla balkondaki geceyi hatırlıyorum. Seni hatırlıyorum, Domet." Adını tükürerek söyledim. "Neden bana yalan söyleme zahmetine girdin? Babamın masum olduğunu biliyordun çünkü sen Shadom'dın. Ona suikast girişimini anlattın."

Domet bardağını masaya bıraktı. "O anda doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

"Neden buradayım? Beni buraya nasıl getirdiniz? Hatırladığım son şey..." Isaac'i, silahı ve çıkardığı sesi düşünerek durakladım. "...balkonda ne oldu?"

"Babana ne olduğunu duymak istemiyor musun? Düşündüm ki-"

Yemek tabağından başımı kaldırdım. "Bana söyleyeceğin hiçbir şey Davey'i, babamı ya da kralı hayata döndüremez. Tek istediğim arkadaşlarımın ve ailemin güvende olduğundan emin olmak. Gerçek onları korumaz. Bana vurulduktan sonra ne olduğunu anlat."

Domet çenesini bardağının kenarında gezdirdi. "Her yerde seni arıyorlar. Savunucular kapıları çalıyor, Kuzgunlar insanları sorguluyor, Yozlaşmış Prens tahtta hak iddia etmek için hamleler yapıyor,

ve prenses senin kanın için dışarıda. Sen babandan beri bu ülkenin gördüğü en çok aranan suçlusun."

"Arkadaşlarım ve ailem iyi mi?"

"Soylular aileleri tarafından korunuyor. Scales'ın Angelo'su var, o da hiçbir şey bilmiyor. Gerçek bir tehlike altında olanlar sadece Lyon ve Gwen."

"Peşlerinden gelecekler mi?"

Domet durakladı, bardağı tutmaya çalışırken elleri titriyordu. "Sadece seni bulamazlarsa."

Başımı salladım ve yavaşça yemeye başladım, tereyağlı ekmeğin çıtırtısına ve etin tuzuna değer veriyordum. Su bile harika bir şekilde soğuk ve berraktı. Naomi'yi merak etmekten kendimi alamıyordum. Şu anki şartlarda bile, benimle birlikte olduğu için suçlanır mıydı? Güvende olacak mıydı? Hâlâ bir işi olacak mıydı? Çok garipti: Beni nasıl manipüle ettiğini bildiğim halde onun için endişeleniyordum. Bir de Omari vardı. Domet'e onu sordum.

"Sirash?" diye sordu, ismi tekrarlayarak. "Hayır, tutuklu değil. Neden olsun ki?"

Rahatlayarak iç çektim. Kaçmış olmalıydı ve belki şansım yaver giderse bu cinayet için de beni suçlayacaklardı. Tabii bunu mahkemede gündeme getirmeyi umursarlarsa. İmparator'un duruşmasında yaptıkları hatalardan ders almış olabilirler. Ama eğer o güvendeyse -eğer hepsi güvendeyse- başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Onlar için endişelenme," dedi Domet. "Güvende olacaklar. Sizi Hollow'dan çıkardıktan sonra onları da çıkarabilirim. Hepinizi başka bir yere göndereceğim. Hollow'dan ve tüm politikalarından uzak bir yere. Prens'lerden, Yozlaşmış Prens'lerden, Kuzgunlar'dan ve tüm Yüksek Soylular'dan güvende olacağınız bir yere."

"Yine de peşimizden gelirler. Eğer kaçarsam, suçlayacak başka birilerini bulurlar. Bu iş benimle bitmeli."

"Seni koruyacağım."

Başımı kaldırıp ona baktım. Elleri masanın üzerindeydi ve hafifçe titriyordu. Şarap bardağına dokunmamıştı. Henüz tek bir yudum bile almamıştı.

"Neden bana kralı öldürüp öldürmediğimi sormadınız?"

"Yapmadığını biliyorum. Babanın Davey Hollow'u öldürmediğini bildiğim gibi."

"Bundan emin misin? Kral Isaac suçluluğundan oldukça emin görünüyordu."

"En iyi arkadaşını ve sağ kolunu ölüme mahkum ederek yaşamak zorundaydı."

Belki de kralın kendini öldürmesi benim hatamdı. Tek ihtiyacı olan birazcık şüpheydi. Kanepede arkama yaslanarak, "Bana ve aileme ne olduğu neden umurunda? Hayatımı daha da kötüleştirmekten başka bir şey yapmadın. Babamın masum olduğunu düşünmemi sağladın, arkadaşımın hapsedildiğini sakladın ve beni bu şehrin doğusundan batısına lanetledin. Şimdi bana yardım etmek mi istiyorsun? Söylediğin her şeye inanmam için bana iyi bir sebep söyle. Bildiğim kadarıyla bu da senin oyunlarından biri."

"Babanın ölümünün sebebi benim," dedi Domet hiç duraksamadan. "Davey öldürüldüğünde Yıldız Odası'nda olmasından ben sorumluyum ve ona kralı ya da Kuzgunlar'ı bu konuda uyarmamasını söyleyen de benim." Yutkundu ve masaya baktı. "Davey'nin tehlikede olduğunu nesiller önce kazara yarattığım bir şey sayesinde öğrendim. Babanı uyardım; bununla başa çıkmanın en akıllıca yolunun bu olduğunu düşündüm -Kraliyet ailesini korumak için adamı uyarmak. Bu yüzden o akşam oradaydım. Ona ne yaptığımı anlattım. Özür diledim. Ama suikastçıyı hafife almışım: planlarındaki değişiklikten faydalandı. Sonunda bir Royal ve bir de Kingman aldı. Tahmin ettiğimden daha zekiymiş."

"Madem kimin yaptığını biliyordun, neden bana ihtiyacın vardı?" diye sordum. "Beni neden sürükledin?" "Babandan sonra farklı bir şey denedim. Birini yaratmak zorundaydım.

onu durdurabilirdi. Sizin ya da kardeşlerinizden birinin etrafınızdaki herkesten daha zeki, daha güçlü ve daha çalışkan olmasına ihtiyacım vardı. Bu yüzden dolaylı yoldan hareket ettim, hepinizi değerlendirmeye çalıştım. Gerçekten birinin beni isteğim dışında akıl hastanesine kapatabileceğini mi düşündünüz? Ya da koğuştakilerin neden sizden sürekli daha fazla para istediğini merak ettiniz mi? Sana ve ailene yakınlaşmak için bir numaraydı. Başlangıçta Gwen'in o kişi olacağını düşünmüştüm ama o çoktan bir başkası tarafından sahiplenilmişti ve Lyon da Hollow politikasına çoktan kapılmıştı, ben de sana odaklandım Michael. Yaptığım her şey senin bir şansın olmasını sağlamak içindi."

"Ne demek onu ben yarattım?" Sözüünü kestim.

Domet tekrar yutkundu. "Uzun zaman önce bir adam ve oğluyla tanıştım. İçki içiyordum ve zararsız olduklarını düşünmüştüm. Baba kendini amatör bir tarihçi olarak görüyordu ve bana şehrin sırları hakkında sorular

sordu.

insanların genellikle çoktan unutulmuş efsanelere atfettikleri. Daha önce hiç kimse onlar hakkında konuşmak istememişti, ben de ona her şeyi anlattım. Ama onlardan sadece hikayelermiş gibi bahsetmedi. Gerçek olduklarına inandı ve bana ölümsüzlüğü, birini ölümden nasıl geri getirebileceğimi sordu... ben de ona bildiklerimi anlattım.

"Gecenin sonunda, baba yüzünü zihnimden silmek için üzerimde daha önce hiç görmediğim kadar güçlü bir Karanlık İmalatı kullandı. Tek hatırladığım gözleri... o lanet gri gözler. Yine de konuşmayı olduğu gibi bıraktı. Çarpık bir şaka olarak. Ona söylediğim her şeyi hatırlamamı istedi. Fabrications ile ne yaparsam yapayım ya da ne içersem içeyim, o konuşma aklımdan çıkmıyor ve her gece uyurken onu yeniden yaşıyorum. Sanki Tanrı'nın kurallarını tekrar nasıl lanetlediğimi ve çarpıttığımı bilmemi istiyordu. Suikastı planlayanın o olduğunu biliyorum. Başka kaç kişi beni bu kadar kolay kandırabilirdi?"

"Adamın adı neydi?"

"Hatırlamıyorum."

Dommet gözlerimle buluştu. Gözleri soluk ve zayıftı, yaptığı şey için af diliyordu. Verdiği bilgi için mi yoksa aileme ve mirasına kazara yaptığı şey için mi olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Onu gözümde fazla büyüttüm. İçki içmek onu dikkatsiz yapmıyordu; bu onun gücüydü. Onsuz bir hiçti.

Ne kadar acınası.

Davey Hollow'u öldüren kişiyle işbirliği içinde olduğunu düşündüğüme inanamıyordum.

"Ben sadece çok uzun yaşamış sarhoş bir ihtiyardım. Gerçekte neyle karşı karşıya olduğumu görememiştım. Hollow'un ilk kralını ve daha önce gelen krallara karşı onun yanında duran ilk kralı tanıyordum. Babanın babasını ve onun babasının babasını tanıyordum. Ailenin yükselişini gördüm ve tacı ve Hollow Ailesi'ni korumak için attıkları her adıma şahit oldum. Kıbrım beni kör etti. Kardeşler'den beri böyle korktuğum biriyle karşılaşmamıştım. Eğer bu kadar sık içkiye düşkün olmasaydım, ben-"

"Kapa çeneni," dedim.

Dommet yaptı, gözleri pembe ve pembeydi.

"Bu kadar mazeret yeter. Hepimiz yaptıklarımızdan sorumluyuz. Onlardan kaçmanın kimseye faydası olmaz. Şikâyet etmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek." Ayağa kalkarken kendime güldüm, vücudumdaki her kemik çatırdıyor ve kırılıyordu. Tam bir ikiyüzlüydüm, bir çelişkiler silsilesiydim.

Domet'ten uzaklaşmaya başladım.

Aramızda geçen onca şeye rağmen adam için üzülüyordum. O dünyanın bir vakanüvisiydi, asla kendine ait bir şey toplamadı. Arkadaşı yoktu. Ailesi yoktu. Mirası yoktu. Sadece boş şişeler ve pişmanlıklar. Neden bu kırık adamın sahip olduğu az şeye tutunmasından korkmuştum? Ölmek istemesine şaşmamalı.

Sonsuzluk, onu paylaşacak biri olmadan çok sıkıcı olmalı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, koltuğunda öne doğru eğilerek.

Devam ettim. Daha yapacak çok şey vardı.

Domet bileğimi tuttu. "Bekle! Dur! Bu evden çıkarsan seni tutuklarlar!"

"Mesele de bu zaten."

"Seni öldürecekler! Duruşma formalite icabı olacak; masumiyetin dikkate bile alınmayacak. Geçmişte hatalar yaptım ama seninle yapmayacağım! Bana biraz zaman verin ve ben-"

"Yardım etmek istiyorsan," dedim, "arkadaşlarımı ve ailemi koru. Benim için önemli olan tek şey bu."

"Hayır. Bu şekilde ölmene izin vermeyeceğim. Tüm potansiyelin boşa gidecek! Çok uzun zamandır gözlemciyim! Başka bir Kingman'a izin vermeyeceğim-"

"Ben yaptım," dedim. Doğrudan onun altın gözlerine baktım. "Karanlık değildi. Rakip bir casus, kral, soylu ya da askeri deha değildi sana karşı saldıran; bendim. Ailemi tehdit ettiğin ve Sirash'ın hapsini benden sakladığın için senden nefret ediyordum, bu yüzden sana zarar vermek için Patron Victoria Tapınağı'nı yaktım. O yüzden atalarım kadar iyi olduğumu düşünme. Bunu hak etmiştim. Bunu hak ettim. Buna rağmen benim için bir şey yapmak istiyorsan, tüm bunlar başladığında söz verdiğin gibi arkadaşlarımı ve ailemi Yozlaşmış Prens'ten koru. Benim yaptıklarım yüzünden intihar etmeyi hak etmiyorlar. Yardım etmen gerekiyorsa bunu yap. Ama artık sana ihtiyacım yok."

Domet bileğimi bıraktı, eli gevşekti. Ağzı hafifçe açıldı ve gözleri benden öteye bakıyordu. Onu oturma odasında bıraktım, 1re cızırdıyordu.

Dışarısı çok soğuktu. Ellerimi ceplerime soktum ve nefesimin havada buğulanmasını izledim.

Özgür bir adam olarak geçirdiğim kısa sürede, keşke yapabilseydim dediğim pek çok şey oldu. Keşke karda yürüyebilseydim, güneşin ısıltısının tadını çıkarırken botlarımın altında çıkardığı çıtırtıları dinleyebilseydim. Ya da şehri son bir kez daha dolaşıp boya çukurlarından Kingman Keep'e kadar her şeyi görmek isterdim. Ya da taze pişmiş ekmek ve tereyağından oluşan son bir öğün yemek için bile.

Son bir kez konuşmak istediğim insanlar vardı: Omari, Jean, Arjay, Gwen, Lyon, Angelo ve Trey. Ama onlardan herhangi biriyle yakalanırsam, benimle birlikte dava açarlardı. Prensese ya da Yozlaşmış Prens'in, başım boynumdan ayrılana kadar kimseye merhamet edeceğinden şüpheliydim.

Ama son bir selâh eylemim kalmıştı.

Patron Victoria Tapınağı'nı yaktıktan sonraki sabah Yukarı Mahalle'den geçtiğim yolun pek bilinmemesine şükrediyordum. Yoğun devriye gezilen bir bölgeden kolayca geçmemi sağladı ve kalabalık bir caddeye adım atmak zorunda kaldığımda hedefime çoktan yaklaşmıştım.

Duman ve misk kokusunu aldığımda ve bir zamanlar Hollow Akademisi tarafından kullanılan terk edilmiş binaları gördüğümde, Hollow Kütüphanesi görüş alanımdaydı. Oradan sonrası daha da kolaydı. Arşivciler kendi işleriyle o kadar meşguldüler ki, yanlarından geçip kütüphanenin derinliklerine gizlice girdiğimi fark etmediler. Ve kütüphanenin düzenini çok iyi bildiğim için, Başbüyücü Odası'na giderken Arşivcilerin çoğundan kaçabildim.

Odaya girdiğimde Kayıt Memuru ayağa fırladı ve sandalyesini Aoor'a devirdi. Gözleri büyüdü ve içgüdüsel olarak bana son sorusunu sormak için ağzı açıldı.

Bunu yapmadan önce sözünü kestim. "Siz sorunuzu sormadan önce ben size daha iyi bir şey söyleyeyim. Tüm hikayeyi öğrenmek varken neden evet ya da hayır diyesin ki? Kral katili olarak etiketlenmeme yol açan her şeyi. Ve senden tek istediğim, şimdiye kadar anlatılmış en büyük hikayeye karşılık, küçük bir iyilik ve bunu anlatacak kadar uzun yaşamama izin vermen."

Symon parmaklarını masaya vurdu. "Bana anlatacak mısın? Her şeyi mi? Bana ne vermiş olacağının farkındasın, değil mi? Sen öldükten sonra yazdıklarımı yalanlayacak kimse olmayacak. Kendini ve ailenin mirasını, dilersem korumam ya da yok etmem için benim ellerime teslim ediyorsun."

"Farkındayım."

"Benden istediğin bu küçük iyilik nedir?"

"Annemi iyileştirmeme yardımcı olması için Işık İmalatlarınıza ihtiyacım var. Bir Unutulmuş'un tüm semptomlarıyla on yıldır akıl hastanesinde. Ona yardım etmek için büyü dışında her şeyi denedim ve ölmeden önce elimden gelen her şeyi yaptığımı bilmem gerekiyor."

"Kapıyı kapat," dedi. "Juliet Kingman bunca zamandır hayatta mıydı? Kendimi aptal gibi hissediyorum. Sen de öyle hissetmelisin. Unutulmak tedavi edilemez."

"O bir Unutulmuş olamaz, o bir Fabrikatör değil. Buna bir Karanlık İmalatı neden olmuş olmalı."

Symon sandalyesini düzeltti ve tekrar yerine oturdu. Çantasına uzanarak bir çift kırmızı cüppe çıkardı -kendi giydikleriyle aynı- ve masanın üzerinden bana doğru uzattı. "Bunu giy ve kapüşonunu yukarı çek. Pek kılık değiştirecek bir şey değil ama sen hikâyeni anlatırken ve bizi akıl hastanesine götürürken bize zaman kazandırır."

Üzerimi değiştirirken, "Hayır, yarısını şimdi yarısını da annemi tedavi ettikten sonra alacaksın" dedim.

"Bu çok saçma," dedi. "Bana her şeyi anlatman uzun zaman alır ve kaydetmek için ihtiyacım olan her şey burada. Eğer anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğime güvenmiyorsan, bu sende kalabilir."

Symon bana yıllarca kullanıldığı belli olan küçük bir defter uzattı. Yumuşak bir sesle, "Bu benim günlüğüm. Her gün ona yazıyorum. Eğer başıma bir şey gelirse, hayatımla ilgili her şeyi hatırlamamın tek yolu bu. Eğer sözümü tutmazsam, onu yok et."

Göz gezdirdim. Symon yalan söylemiyordu: orada sekizinci yılına kadar uzanan günlük kayıtları vardı. Bu onun bir Fabrikatör olarak hayat çizgisiydi ve ona anlatmak üzere olduğum hikâyeye kadar değerli olmasa da iş görürdü. Bana ihanet etme ihtimaline karşı bir sigorta olarak, oturdum.

Symon'ın elinde bir t y kalem ve yanında bir yığın parşömen vardı.
"Hazır olduğunuzda ba layın."
Derin bir nefes aldım. "Bu hikâyeyi benim yaşadığım gibi dinleyeceksiniz."

MICHAEL KINGMAN'IN SON İFADESİ

"...Ve işte bu yüzden buraya geldim. Seninle birlikte. Annemi kurtarmak için bir şans karşılığında hikayemi takas ettim."

Symon kalemini masanın üzerine bıraktı. "Işık İmalatımı senin üzerinde kullandığımda onu etkisiz hale getirdiğini fark etmeliydim. Sen buradayken gölgeni yanlış gördüğümü düşünerek aptallık etmişim."

"Gölgem mi?"

"Evet," dedi. "Birisi Karanlık İmalatlar tarafından etkilendiğinde, gölgeleri genellikle Işık İmalatçılarına çarpık görünür. Sizininki belli belirsizdi - bir girip bir çıkıyordu - ama her birey için farklı şekilde ortaya çıkıyordu."

"Bunu nasıl bilemedim?"

"Her gün kaç tane eğitimli Işık İmalatçısıyla karşılaşıyorsunuz? Eğitimsiz olanlar ne gördüklerini anlayamazlar. Bu bir ticari sır ve çok iyi sakladığımız bir sır."

Cevap vermedim, Trey'in sözlerini aniden farklı bir ışık altında gördüm. Hikayemi Recorder'a anlatırken bile hala ne kadarını anlamadığımı merak ediyordum. Ne kadar çok şeyi kaçırdığımı.

"Bilmelisin ki," dedi Symon, "kimse kralın kendini öldürdüğüne inanmaz."

"Sadece birilerinin gerçeği bilmesinden memnunum."

"Sen öyle diyorsan," dedi tüm kâğıtlarını ve kitaplarını çantasına yerleştirirken. "Kapüşonunu biraz daha öne çek: Akıl hastanesine gidiyoruz."

Symon'la birlikte şehirde dolaşmak, babam idam edilmeden önce bile yaptığım en keyifli gezintiydi. Kırmızı cübbelerimizle görmezden geliniyorduk ve insanlar yolumuzdan çekiliyordu. Akıl hastanesinde Symon hemşirelere birkaç kelime söyleyerek bizi annemin hücreğine götürmelerini sağladı ve onlar gittikten sonra Symon kollarını sıvarken ben annemin uyuduğu yatağa oturdum.

"Gölgesi bozulmuş mu?" Parmaklarımı nazikçe saçlarında gezdirirken sordum. "Burada doğal ışık olmadığı için bunu söylemek zor. Bir Işık kullanmayı deneyeceğim
En azından uydurma."

Elini annemin alnına koydu ve annemin alnından kör edici bir ışık çıkarak onu bir tül gibi örttü. Symon ışığın annemi, kütüphanede benim üzerimde kullandığından çok daha uzun süre yıkamasına izin verdi ve işini bitirdiğinde yataktan uzaklaşıp soluklanmaya çalıştı.

"İşe yaradı mı?" Ben sordum.

"Emin değilim," dedi. "Ama onun üzerinde, yaşlı bir beyefendinin zihninden yirmi yıllık Karanlık İmalatlarını kaldırmak için gerekenden daha fazla büyü kullandım. Eğer işe yaramadıysa, ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Öğrenmem ne kadar sürer?"

"Saatler mi? Günler mi? Haftalar mı? Kesin konuşmak zor. Kesinlikle bir ay içinde." "Benim bir ayım yok."

"O zaman sadece umut etmen gerekecek."

Annemi alnından öptüm ve onu olacıklardan korumak için sıcaklığımın bir battaniye gibi bedenime ve onun üzerine yayılmasına izin verdim. Şansım yaver giderse Symon'ın Işık Üretimi'nin gözden kaçırdığı büyüünün izlerini de yok edecekti. Eğer işe yararsa, Gwen ve Lyon'un annelerini geri alabileceklerini umuyordum. Ve eğer işe yaramazsa, zihnini ele geçiren şeyin, ölen oğlu için yas tutmak yerine beni de unutmasını sağlayacağını umuyordum.

"Benim gitme vaktim geldi," dedim. "Gwen gelene kadar onunla kalabilir

misin? Eğer işe yararsa, yalnız uyanmasını istemiyorum."

Symon birkaç kalp atışı tereddüt ettikten sonra, "Peki. Beklerken hikayenin üzerinden tekrar geçebilirim."

"Teşekkür ederim," dedim günlüğünü iade ederken. "Yapma. Durum tersine dönseydi ben de yapmazdım." "Sence beni hatırlayacaklar mı?"

"Dünya senin adını öğrenecek." Symon elini uzattı ve ben de tereddüt etmeden sıktım. Birinin gerçeği bilmesi küçük bir teselliydi. Belki Gwen ve Lyon'a da bir kısmını anlatırdı. O zaman yapmak üzere olduğum şeyin onları korumak için olduğunu bileceklerdi.

Kendini Hikâyeler Kralı ilan eden kişiye veda ettim ve birazdan olacaklar için acele etmeden akıl hastanesinden ayrıldım.

Bu halimle şehirden uzaklaşıp ortadan kaybolmak, Gold Coast'ta bir yerde yeni bir hayata başlamak ya da babam Hollow'dan uzaklaştığı yıllarda nereye gittiyse oraya gitmek benim için çok kolay olurdu. Hayatının bu kısmını hiç sorgulamamıştım. Ya da annemle nasıl tanıştığını. Sanırım asla da öğrenemeyeceğim. Fark etmezdi: Gittiğim yer gerçeğin yeri değildi. Farklı nedenlerle de olsa, onun on yıl önce yürüdüğü yolda ben de yürüyordum. Domet'in evinden ayrıldığımdan beri bunun nasıl bitmesini istediğimi ve bittiğinde yanımda kimi istediğimi biliyordum.

Naomi'nin evinin dışında, Arşivci'nin bornozuna sarınmış bir şekilde bekledim. Evde sadece bir ışık yanıyordu ama ev benden biraz daha canlı hissediyordu. Yaklaşmadan önce ışıklar sönene kadar bekledim. Kapıdaki metal tokmağı kullandım ve ışığın pencerelerden geçerek beklediğim yere doğru ilerlemesini izledim. Naomi kapıyı açtı, bir elinde fener, diğerinde baston vardı ve yüzümü gördüğünde tek kelime etmedi. Hatırladığımdan daha solgundu ama karnına bir kurşun yedikten sonra bu beklenen bir şeydi. Benimle birlikte sokağa doğru bir adım attı ve etrafımıza kar yağarken birlikte durduk.

Kapüşonumu geri çektim. "Naomi."

Elektrik mavisini gözleri onu ilk gördüğüm andaki gibi ışıltıladı. Avuç içlerim yukarı bakacak şekilde bileklerimi ona uzattım. "Teslim oluyorum."

Naomi önce bileklerime sonra da yüzüme baktı. "Bunu gerçekten yaptın mı?"

"Hayır desem bana inanır mıydın?"

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Yalan söylemekten ve kaçmaktan bıktım."

"Peki bunun için neden bana geldin?" dedi sesi yükselerek. "Neden kaleye ya da Scales karargâhına gitmiyorsun? Senin yardımını istemiyorum."

"Bu olduğunda yalnız kalmak istemiyorum. Sana güveniyorum."

Bu kadarı doğrudu. Kurnaz ve hırslıydı ama dürüsttü.

Gitmek üzere olduğum yerde çok fazla dürüst insan olmazdı.

Naomi beklenmedik bir şekilde gözyaşlarını sildi, bu onun gördüğüm ilk gerçek duygusuydu.

"O halde Scales İnfaz Birimi adına Michael Kingman, sizi Kral Isaac Hollow'u öldürmekten tutukluyorum."

MICHAEL KINGMAN'IN YAŞAMI VE ÖLÜMÜ

Bana işkence ettiler.

Sistematik olarak değil. Ama hücreme girdiğimde, çeşitli insanlar sırayla beni kan kusana ve göğsüm bir tablo gibi rengarenk olana kadar dövdüler. Kuzgunlar en kötüsüydu; gerçekten intihar etmemi istiyorlardı. Diğerleri sadece çeteye katılıyordu. Bazıları kanımı muştalarıyla temizlerken bana "baba gibi evlat" diyordu. Babamın da on yıl önce aynı şeyi yaşadığından hiç şüphem yoktu. Ve eminim ikimiz de Kuzgunlardan aynı özel muameleyi gördük. Biri beni tutarken diğeri derimi kesiyordu: uzun, sığ dilimler. Çok fazla kanamamı istemiyorlardı; önemli olan acı çekmemdi. En kötüsü tırnağımın dibinden parmaklarımı, parmak eklemlerimi ve avuç içimi kesmeleri idi.

Ellerimi ne zaman açsam ya da kapatsam acı içinde yanarlardı, üzerlerine tahıl alkolü döküldükten sonra daha çok yanarlardı. Kesikler kapanır kapanmaz tekrar yaparlardı, eskisinin yanına yeni bir kesik atarlardı. Çeşitlilik olsun diye bir pense çıkarıp tırnaklarımı teker teker sökmekle tehdit ediyorlardı, ta ki ben kendi boğazımı sökmek isteyip de yapamayana kadar. Biri dilimi koparmak istedi.

Bir diğeri beni hadım etmek ve onu bana yedirmek istedi. Bir üçüncüsü ise iç organlarımı parçalamak için yemeğime cam kırıkları karıştırmak istedi. Efyra'nın duruşmam için bana şık ve bütün bir şekilde ihtiyacı olduğu için minnettardım, yoksa Kuzgunların bana çok daha kötüsünü yapacağından şüpheleniyordum.

Ne Chloe ne de Kai'nin ablası Aesh'im için gelen Kuzgunlar arasındaydı. Belki de intikam arzularını diğerleri gibi dindiremeyeceği için. Ya da belki de bana işkence edecek kadar yüksek bir rütbeye sahip değillerdi. Bilmiyordum. Ama o hücredeyken kendime sorduğum milyonlarca soru arasında bu da vardı. İşkence acımasız olmasına rağmen onlara tek kelime etmedim. Çıglıklarımdan başka hiçbir şeyden zevk almalarına izin vermedim.

Duruşmadan önceki gece için özel bir şey sakladılar. Beni aç bıraktıktan ve penceresiz, tamamen karanlık bir hücrede bıraktıktan sonra dışarı çıkarıldım ve bir prens gibi şımartıldım. Beni onca acıya maruz bırakan Kuzgunlar tüm vücudumu lavanta sabunu ve kese ile temizlemeye başladılar. Yaralarımı temizlediler ve sardılar, saçlarımı kestiler ve beni tıraş etmesi için bir berber getirdiler. Sonra Domet'in bana verdiği kıyafetlerden birini giydirdiler ve ne kadar yakışıklı göründüğümü söylediler. Babam, dönüştüğüm adamla ne kadar gurur duyardı.

İşkence beni kızdırmadı. Ama sonrasında bana böyle davranmaları insani değildi. Bu beni korkuttu. Öyle ki yaptıklarından sonra hiçbirinin gözlerinin içine bakamadım. Kendimi kesimden önce kasaba sunulan bir domuz gibi hissettim, taze pembe yanaklarım ve başımda bir yay ile.

Nihayet duruşma günü geldiğinde rahatlamıştım. Domet kaderime karar verecek olan konseydeydi - bağlantımızı gizli tutmanın küçük bir faydası olsa da, kararlı olan herkesin bunu keşfedebileceğinden emindim. Ama kimsenin umursadığından şüpheliydim, çünkü Domet bu duruşmada beni değil, sadece arkadaşlarımı ve ailemi korumaya çalışıyordu.

Savcılığın elinde bana karşı gerçek bir kanıt yoktu, sadece Kral Isaac'in yere düştüğünü gören tanıkların ifadeleri vardı. Hepsi olmasa da çoğu, çıkıntıdan düşmeden hemen önce silahın tetiğini çektiğimi gördüklerini iddia etti. Bir avuç yalancı.

Ama ben kimdim ki yargılayayım?

Teşvik edici ifadelerinin ardından, savcılık makamı zaman çizelgesini yeniden oluştururken, benim nedenlerim hakkında spekülasyonlar yaptı.

Yeni parlatılmış botları olan korkmuş bir muhafız bana karşı ilk büyük tanıklarıydı. Duvarların üzerinden nasıl tırmandığıma ve bir pencereden Kraliyet Kulesi'ne nasıl gizlice girdiğime dair çılgınca bir hikaye anlattı. Kimse onun ifadesini destekleyemedi, ancak o da itibarsızlaştırılmadı. İki gerçek şahitten Dark bulunamadı ve Domet Omari'yi korudu.

Beni Yıldız Odası'nda görmüş olmasına rağmen Trey de çağrılmadı. Duruşmanın sonlarına doğru mahkeme salonunun arka tarafında Avukat kılığında belirdi ve beni izledi. İçten içe gizli geçidimin nerede olduğuna dair bir düşüncesi olabilirdi, ancak birlikte yaptığımız her şey nedeniyle sessiz kaldığını tahmin edebiliyordum.

Duruşma boyunca insanların, babamın halefi olarak yavaş yavaş geliştiğimi kanıtlamak için attığım her yanlış adımda beni lanetlediklerini duydum

-gerçek bir kral katili- ve konsey ve dinleyiciler bunu bir yalaktaki bulamaç gibi yediler. Naomi tanıklık etmedi. Belki istememişti, belki de amirleri ya da babası bunu engellemişti. Böylece Kingman Fahişesi lakabı benimle birlikte ölebilir.

Ama daha da şaşırtıcı olanı, prenses de hamamda benimle konuşmasına rağmen ortalıkta yoktu. Belki utancından, belki de beni durdurma şansı varken bunu başaramadığı için duyduğu öfkeden sessiz kaldı ve gözden kayboldu.

Sık sık, beni azarlama ve insanlıktan çıkarma nöbetleri arasında, yargıç bana iki soru soruyordu: Savunmanız için söyleyecek bir şeyiniz var mı ve Unutulmuş olmayı kabul ediyor musunuz? Her iki soru da çok saçmaydı. Eğer savunmam için bir şey söylersem, Kraliyet ailesini daha da öfkeli edilecek ve ben öldükten sonra aileme karşı daha fazla saldırganlaşmalarına neden olacaktım. En güçlü savunmaları benim hiçbir şey söylemememdi. Ve hayır, ben bir Unutulmuş değildim. Her şeyi hatırlıyordum. Şimdi her zamankinden daha fazla. Tek pişmanlığım, ailem ve arkadaşlarımla asla yüz yüze görüşemeyecek olmamdı. Belki bir gün yaptığım şeyin onlar için olduğunu anlayacaklardı - tıpkı babamla yaptığım gibi.

Karar çabuk geldi: Suçluydum. İdam edilecektim. Büyük bir sürpriz değildi. Beklemediğim tek şey, yargıcın babamın idam edildiği gibi benim de idam edileceğimi açıklamasıydı. Romantik biri olmalıydı.

Kalp. İki Kingman haini, Gezgin Kilisesi'nin merdivenlerinin başında kafalarını kestiriyor. Belki birisi bu konuda bir türkü ya da şarkı yazardı. Belki o zaman adım dünyaya duyulur ve unutulmazdım.

Unutulmak istemedim.

Ama arkadaşlarım beni hatırladığı sürece tamamen yok olmayacaktım. Belki, eğer şanslıysam, çocuklarına benden bahsederlerdi. O zamanlar en büyük endişem annemin akıl hastanesinde kalması için gereken parayı nereden bulacağımıd . O zamanlar önümdeki güzellikleri göremeyen bir aptaldım.

Suçlu bulunmamı takip eden günlerde - "günler" kelimesini hafifçe kullanıyorum, çünkü o karanlık hücrede ne kadar kaldığımı kim bilebilir-hayatımı düşündüm. Yıllarca yakıt olarak kullandığım tüm öfke, özleyeceğim her şeyi düşündükçe sonunda hüzne dönüştü: arkadaşlarımı görmek, Lyon'un düğününe katılmak ve çocuğunu kucağıma almak, Gwen'e sataşmak, mükemmel insana aşık olmak,  ocuk sahibi olmak, yıldızlara bakmak ve çok daha fazlası. Pişmanlıklarla dolu bir hayat yaşamının nasıl bir şey olduğunu nihayet anladım. İlk başt  beni ağılattı. Ama sonunda karanlıkta kendi kendime o kadar çok ağladım ki daha fazla dayanamadım. Doğru şeyi yaptığımı bilerek orada uyuşmuş bir halde otuyordum.

Ben istemedim. Her şeyden çok, ışığı tenimde hissetmek istiyordum, sıcaklığını. Ya da etrafında yıldızlara dolu bir gökyüzü olan koca bir ay görmek. Basit bir şey. Ama bu asla olmayacaktı. Gördüğüm tek ılık, muhafızların gelip bana onlar için ölecek kadar uzun süre yaşamamı sağlayacak kadar yiyecek ve su verdiğı zamanlardı. Yine de metal kapının arkasından sanki g neşmiş gibi parlayan o kısa ılık parçasını görmeye değer veriyor ve  ışığının beni besleyeceğini umuyordum. Hiçbir zaman olmadı, ama bu hücrenin ötesinde hala bir dünyanın var olduğunu bilmemi sağlayan somut bir şeydi. Beni dışlayan dünyanın.

Sadece bir kez daha ılık vardı. Birdenbire ortaya çıktı, bir fenerin içinde donuk, alçak, nefes alan bir Aame. Bana yaklaştıkça yaklaşıyor, ileri geri dansıyla beni baştan çıkartıyordu. O kadar b y lenmişim ki, Angelo bir elinde fener, diğer elinde ince bir kitapla karşıma çıkana kadar onu fark etmedim.

Sesi, sonsuz gibi görünen bir süre içinde duyduğum ilk sestti. Sözlerini ilk anda anlayıp anlamadığımı bile bilmiyordum. "Michael, ben Angelo. Seni görmeye geldim. İyi misin? İçeri girebilir miyim?"

Yavaşça başımı salladım. Onun hayal gücümün bir parçası olmadığından henüz emin değildim. Karanlık beni daha önce de kandırmıştı ama eğer halüsinasyon görüyor olsaydım Lyon daha mantıklı olurdu. Gwen daha da fazla.

Angelo kilitleri karıştırdı, hücrenin kapısını açtı ve sonra tam karşımdaki Aoor'a oturup feneri aramıza yerleştirdi. Kaba siyah bir sakal uzamıştı; onu daha önce hiç sakallı görmemiştim.

"Nasılsın, Michael? Sana iyi bakıyorlar mı?"

Kelepçelerimin altındaki kaşıntılı deriyi ovalarken yavaşça başımı salladım.

"Bu iyi." Durakladı. "İnfazın yarın öğlen yapılacağını söylemek için buradayım. Son ifadelerinizi dinlemek için görevlendirildim. Lyon son arzularınıza tanıklık etmesi için bir Scorchler ya da Reclamer yerine benim için savaştı ve umarım bu konuda hemfikirsinizdir. Bu gerçekleşmeden önce kimseye söylememi istediğiniz bir şey var mı?"

Son dileklerim. Son sözlerim. Hatırlanma şeklim. Çarpıtılabilecek ve başka birinin ihtiyacıyla karıştırılabilecek sözler. Hayır, uzun vadede onlar için daha zor olabilir ama sessizliğim hepsini koruyacaktı. Tek kelime etmeden ölebilirdim. Bir gün beni affedeceklerdi.

Bacaklarımı göğsüme doğru kıvırdım ve sessiz kaldım.

Angelo içini çekti. "Doğrusu ben de bundan şüphelenmiştim," dedi. "Bu yüzden bu kitabı getirdim. *Başbüyücü'nün Günlüğü'nün* ciltlerinden biri. En sevdiğim bölümlerden biri ve senin okuduğunu sanmıyorum, bu yüzden sana okumak istedim. Onları sevdiğini biliyorum oğlum."

Başımı salladım. Hepsini okumak bir ömür sürerdi. Artık benim için yeterli zaman yoktu. Paralı Askerlerin yıllar önce ne aradıklarını asla tespit edememiş olmam utanç vericiydi. Ya da babamın hiç de öyle olmadığını bildiğim halde Celona'nın bir parçasının neden Kingman'ın bir hain olduğunu iddia ettiğini. Belki de iki ayrıntı da önemli değildi. Bu noktada ikisinin de önemi yoktu.

Angelo boğazını temizledi ve hikâyeye başladı:

Gücün ne olduğunu asla anlayabileceğimi sanmıyorum. Bunca yıllık araştırma ve Fabrikasyon çalışmasından sonra bile, kendimi hala bir bu konuda çırak. Doğrusu, peşinde koştuğum cevaplardan her zamankinden daha uzak hissediyorum. Etrafımdaki dünyanın nasıl değiştiğine kör bir şekilde yerimde mi dönüp duruyorum? Hiç kimse ortak bir deñinition paylaşmazken gücün doğasını anlamaya nasıl başlayabilirim?

Güç, arkadaşlarımızı ve ailemizi koruma becerisi midir? Dünyayı gördüğümüz gibi şekillendirmek için sürekli yanan bir arzu mudur ñit? Sevgi midir? Yoksa

başka bir şey mi? Hepimiz çok diñferent olduğumuz için kolektif olarak deñine yapamayacağımız bir şey mi? Kendini kaybettikten sonra iktidarı ele geçiren bir adam

çocuklarını korumak için harekete geçtiği için karısı suçlanabilir mi? Bilmiyorum. Ve bu beni endişelendiriyor. Bu ölümsüz hayatı en iyi şekilde nasıl kullanacağımı ñigure bile bulamazken nasıl telafi edeceğim? Kendimi çocuk gibi hissediyorum. Belki de o kadar uzun yaşadım ki ölümden korkmanın nasıl bir şey olduğunu unuttum. Belki de kefaretimñinding ölümsüzleri öldürmenin bir yolu olmalı.

Elbette ben bu duruma ulaştıysam başkaları da ulaşmıştır ve insanların sonsuza kadar yaşaması gerekmiyor. Hayatlarımızı dolu dolu yaşarız ve

Sonra da hayatta kaldığımız kısa süre içinde unutulmaz bir şey yaptığımızı umarak ölürüz.

Bunca zaman sonra bile, her zaman güçle ilgiliydi.

Angelo kitabı yavaşça kapattı ve sağ elini kitabın üzerine koydu. "Karım öldükten sonra bu bölüm beni hep rahatlatmıştı. Umarım gitmeden önce seni de biraz rahatlatmıştır evlat."

Derin bir nefes verdim, odağım fenerdeki Aickering 1re'ye döndü, ışığını köşelere ve taşın üzerine gönderdi, Angelo gittiğinde hala zihnimde canlandırabileceğim şekilde ezberledim. O zaman artık karanlıkta olmayacaktım. Sürekli bir şeylere vurduğu sağ elindeki yüzüğü görebilecek

kadar ışık vardı: Mührü seçebiliyordum.

Üzerinde iki el tarafından birbirinden ayrılan bir taç armas1 işlenmiş demir bir yüzük.

Davey ve Isaac Hollow'u öldüren kurşunların üzerindeki sembolün aynısıydı. Kingman aile armasının neredeyse tam tersi.

Alexander Ryder'ın Tosburg Paralı Asker Şirketi'nin mührü olduğunu iddia ettiğı.

Hollow'a saldıran bir paralı asker birliğı, kütüphaneden *Başbüyücü'nün Günlüğü'nü* almaya çalışıyordu.

Ne olursa olsun başarısız olurdu, çünkü Başbüyücü'nün oradaki tüm günlüklerini okumak bir ömür sürerdi.

Bir paralı askerin asla sahip olamayacağı huzur ve yalnızlık dolu bir hayat. Sadece asil, kraliyet mensubu ya da ayrıcalıklı bir kişinin sahip olabileceğı bir hayat.

Bir evliliğe ve çocuklara yol açacak bir hayat. Hatta evlat edinilmiş çocuklar.

Angelo Shade'in gri, dumanlı gözlerine baktım.

Gözler çok farklı ama Dark'ınkilerin neredeyse mükemmel kopyaları.

Domet'in bir çocuğun ve babasının sahip olduğunu iddia ettiğı gözler. Ölümsüzlüğe ulaşmanın sırlarını anlattığı insanlar.

Hiç unutmadığı gözler. Ve şimdi aileleri boyunca aktarılan gözler.

Meslekleriyle birlikte.

İşte o anda, hayatım boyunca hiçbir şeyi bilmediğim kadar iyi biliyordum ki, babamın suçlanmasından sorumlu olan adam hücremde oturmuş, darağacına gönderilmeden önce bana bir hikâye okuyordu. Ve bana *oğlum* demişti.

"Başından beri senin şirketindi," diye mırıldandım, kullanmadığım için boğazımda bir sızı vardı. "Silah, suikast, günlükler, hepsi. Beni büyüttün, akıl hocalığı yaptın ve sahip olmak istediğın oğlun olduğumu söyledin... Bu babama son bir hakaret miydi? Canını aldıktan sonra çocuklarını da mı elinden almak istedin?"

Angelo kıpırdandı, bana doğru eğildi. "Özür dilerim, ne dediğini duymadım. Tekrar edebilir misiniz?"

"Tosburg Şirketi. Tüm o yıllar önce, Taç Giyme Günü'nde. Sizindi, değil mi?"

Sessizlik.

Gözlerinin içine baktım. Biliyordum. O da biliyordu. Artık karanlıkta saklanamazdı. Kim olduğunu biliyordum. Ne yaptığını biliyordum. Artık her şeyi biliyordum. Tek gereken basit bir dil sürçmesi ve biraz kibirdi. Yüzüğü takacak kadar küstah olmamalıydı. Benim önümde olmazdı. Ve onca zaman dikkat etmemiştim ve cevabım tam oradaydı. Eğer daha iyi bir adam olsaydım, Kral Isaac hala hayatta olurdu. Benim yüzümden Angelo'nun silahında çentik olarak iki Kraliyet ve iki Kingman vardı.

Hayır, yanılmışım. Henüz bana sahip değildi.

Angelo yüzüğünü taşa vurdu ve çınlaması hücrede yankılanarak tenimi ısıttı. Bunu yaptığı onca zaman. Cevap çok yakındı. Ama kanım öfkeyle kaynamadı; sanki nişan alıyormuşum gibi ona odaklandım.

"Sanırım gitmeliyim, Michael," dedi. "Seni kızdırmak istemiyorum. Niyetim *de* bu değildi zaten. Umarım birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif almışsındır ve şunu anlamışsındır... Sana yardım etmeye çalışıyordum. Başka bir şey değil. Seni yanıma aldım çünkü babandan daha büyük bir şey olma potansiyelini gören tek kişi bendim. Sanırım bir bakıma kral katili olmak bir prensi öldürmekten bir adım önde."

"Neden? Tek bilmek istediğim bu."

"Michael, bu çıldırtıcı karanlığın içinde bu kadar uzun süre kaldıktan sonra aklımdan neler geçtiğini bilmiyorum. Ancak sana destekleyecek kanıtın olmadığı suçlamalarda bulunmamanı tavsiye ederim. Hukuk, gerçeğin peşinde koşarken aileleri yok eden acımasız bir metres olabilir. Lyon'a, doğmamış çocuğuna ya da Gwen'e uykularında bir şey olursa çok yazık olur, değil mi?"

Angelo başka bir şey söylemeden giderken dilimi ısırđım. Elinde feneriyle Aame'nin merdivenlerde kayboluşunu izledim. Ama ışık azalırken, soğuk uzakta kaldı ve ben gerçeğe keskin bir şekilde odaklandım. Gerçeği bulmaya yönelik son girişimim beni buraya, tek başıma ve idam edilmek üzere getirdiğine göre, dikkatli olmalıydım. Tekrar peşine düşmek başkalarına pahalıya mal olabilirdi.

Bir yol ayırımındaydım. Angelo olduğunu biliyordum ve kanıtları üzerinde taşıyordu. Oğlu, Davey ve Isaac Hollow'u öldüren silahın ikizini taşıyordu. Ama o

Ailemi ve arkadaşlarımı tehdit ediyordu ve Domet ona karşı hiçbir koruma sağlamıyordu. Tüm bunlardan sonra, yasaları kullanarak onun peşinden gidemezdin.

Sıcaklık geri döndü, tenimde gezinmeye başladı. Bana kim olduğumu ve ailemin mirasına takıntılı olmasaydın ne olabileceğimi hatırlatan bir hakaret gibi hissettirdi.

Derin bir nefes aldım, nefes verdim ve bekledim.

MICHAEL KINGMAN'IN İNFAZI

İnfaz günümde zindandan sıradan bir eve, sıradan bir evden başka bir eve yapılan her hareket o kadar stratejik ve planlıydı ki, cellat bloğunda değil de rutinin sıkıcılığından öleceğimi düşündüm. Neredeyse birinin beni nakil sırasında sokak ortasında vurmasını ve intiharıma son vermesini dileyecektim. En azından şimdi Gezgin Kilisesi'nden sadece birkaç yüz metre uzaktaydık. Avukatlar etrafımda koşuşturuyor ve her şeyin mükemmel olduğundan emin olmaya çalışıyorlardı. Sadece beni koruyan Kuzgunlar sakın görünüyordu. Sadece onlar bunun bir festival değil, infaz olduğunu biliyor gibiydi.

Kıyafetleri yeni yıkanmış, siyah ayakkabıları parlatılmış ve madalyalarla süslenmiş bir manga komutanı bize yaklaştı. Bugün benim olduğu kadar onun da günüydü. Üç tüylü Kuzgun Rowan Kerr'i selamladı ve şöyle dedi: "Kuzgun, infaz bloğuna gitmeye hazırız. Müdür zincirleri ona devretmemi bekliyor. Devam etmeye hazır mısın?"

Üç Tüy başını salladı. "Ben ön tarafı alacağım, Chloe de arkayı. Zincirlerin kilidini açıp aktarabilirsiniz."

"Evet, Kuzgun." Komutan diz çökerek cebinden bir anahtar çıkardı ve beni Aoor'a bağlayan zincirin kilidini açtı. Anahtarı ceketinin iç cebine geri koyarak zinciri sıkıca tuttu. "Kalk, kral katili."

Bacaklarımda sadece işaret üzerine duracak kadar güç vardı, 1. dengeye doğru ileri geri sallanıyordum. Sadece biraz daha kaldı. Yakında bedenim dinlenebilecekti.

"Kımılda, kral katili!" diye uludu komutan, prangalarımı çekiştirerek. Dizlerim büküldü ve kendi ağırlığımın altında ezilerek ona doğru düştüm. Beni itti ve büyük bir gürültüyle Aoor'a çarptım.

Komutan gövdeyi tekmeledi ve acı vücuduma yayıldı. Ellerimi sıkıca kapatıp yere bakarken her şey bulanıklaştı ve beyazlaştı.

Chloe beni boynumdan tuttu ve ayağa kaldırdı. "Komutan, kendinize dikkat edin. İnfazına yürüyerek gidebilmeli ve halkın önünde zarar görmemiş gibi görünebilmeli. Yeterince açık anlatabildim mi?"

Komutan tereddüt etti ve sonra onu selamladı. "Emredersin Kuzgun." Zincirlerimi tekrar tuttu ve beni daha nazıkçe çıkışa doğru götürdü.

Kapıyı açtığında duygularım alt üst oldu.

Üzerime atılmaya hazır çürümüş sebzelerden havada asılı kalan sıcak metal kokusuna kadar her şeyin kokusunu alabiliyordum. Müdür zincirlerimi manga liderinden alıp eldivenine doladığında dilimde acı bir sızı oluştu. Kalabalığın uğultusu birbirine karışarak beyaz bir gürültüye dönüştü. Üstümde mavi gökyüzüyle ölecek kadar şanslı bile değildim. Onun yerine gri bulutlar güneşi örtmüştü. Şansım böyleydi.

Zırh giymiş Müdür beni insan kalabalığının arasından dar bir patikadan geçirerek Gezgin Kilisesi'ne doğru götürdü. Chloe arkamdan beni izlerken Üç Tüy onun önündeydi. Savunucular refakatçim ve diğer herkes arasında bir bariyer oluşturmuştu. Kalabalığın içinde şüpheli birilerini arayan Evokerler olduğuna şüphe yoktu. İşlerini şansa bırakmayacaklardı. Bana karşı değil. Bugün olmaz. Mahkeme salonunda olanlardan sonra olmaz.

Merdivenlerin başında cellat bloğu beni bekliyordu. Büyük taş kilise arkasındaydı ve üzerini kaplayan Ay'ın Gözyaşları yüzünden soluk beyaz bir renkte parlıyordu. Hollow'daki tüm önemli oyuncular, arkasındaki merdivenlerin başında beni bekliyordu - prenses hariç, ki o da Hollow'dayken bunun hiçbir anlamı yoktu.

Hollow. Kaptan Efyra ve Yozlaşmış Prens iki yanında duruyordu, prensin yüzünde kocaman bir sırıtiş ve elinde bir cellat baltası vardı. Belli ki, kardeşimi zorlamaktansa beni kendisinin öldürmeyi tercih etmişti.

Korumalarım beni bloğa bıraktılar ve zincirlerimi kilitleyerek önünde diz çökmemi sağladılar. Onlar da arkamda yerlerini aldılar. Parmak eklemlerim tahtaya dayanmıştı, böylece balta boynuma inmeden önce bir şeyler hissedebiliyordum. Sol tarafta, Yüzbaşı Efyra kalabalığı susturmak için elini kaldırdı ve sonra bağırdı: "Bugün burada Michael Kingman'ın kral katili suçundan idam edilmesine tanıklık etmek için toplandık. Bu gün herkese Hollow'un düşmanlarının yakalanacağını ve kanunlar çerçevesinde yargılanacağını hatırlatsın. Hollow her zaman adalete sahip olacaktır ve Hollow'un hainlerinin başına gelecek olan da budur.

Hollow. Artık yapamayacaklar-"

Tam bir sanatçıydı. Onu dinlemeye bile değmezdi. O sadece kalabalığa duymak istediklerini söylüyordu, halkın hükümete olan güvenini biraz olsun tazelemek için -özellikle de İmparator adaletten kaçtıktan sonra- ve ben de bunu yapmak için kurban edilmişim. Göz ucuyla Angelo'nun Gezgın Kilisesi'ne girişini izledim. Sanırım gösterinin gelişmesini izlemeyecekti. Yaptığı işi bizzat görmek istemiyor muydu?

Konuşmasının sonunu kaçırmış olmalıyım, çünkü Efyra Yozlaşmış Prens ile yer değiştirirken kalabalık tezahürat yapıyordu. Asıl olayın zamanı gelmişti.

"Yeter!" diye bağırdı arkamdan bir ses.

Başımı tam olarak çeviremedim ama kiliseden çıkan Reclaimer'ı -ve tüm keşişleri- bir anlığına gördüm.

"Onu öldürmenize izin vermeyeceğim," diye haykırdı Reclaimer. "Babasının bu merdivenlerde öldüğünü gördüm ve başka bir Kingman'ın daha böyle ölmesine izin vermeyeceğim. İzin vermiyorum-"

Yozlaşmış Prens üzerine yürüdü, Geri Çağıran'ı yakaladı ve kafasını kilisenin kenarına çarptı. Kırılğan yaşlı kemikler kırılıp çökerken patlama sesleri duyuldu ve sonra her şey bitti. Birkaç kişi nefes nefese kalıp başka tarafa baktı ama çoğu kıpırdamadan izledi.

Kanı taşların üzerine damlamaya başladığında midemin bulandığını hissettim. Onu kandırmış ve ondan çalmışım ama yaşlı adam yine de beni savunmuştu ve bir hiç uğruna ölmüştü...

Aptal ihtiyar... Umarım onu takip edenler için nasıl bir öbür dünya varsa orada huzur bulur.

Yozlaşmış Prens, "Bir infaza müdahale etmenin cezası ölümdür," dedi. "Başka konuşmak isteyen var mı, yoksa devam etmek için Kilise'nin izni var mı?"

Prens yerine dönerken kimse kıpırdamadı ve balta üzerinde gezinirken ensemdeki tüyler diken diken oldu.

İşte buydu.

Olduğum ya da olduğum her şeye rağmen, ne olduğumu hiçbir zaman gerçekten kabullenememiştim. Bir soylu değildim, ailem gözden düşmeden ve kurtlara terk edilmeden önce bile. Geçtiğimiz hafta bana bunu öğretti: Asla onların hayatlarına uyum sağlayamayacak ya da soyluluk oyunlarını oynayamayacaktım. En iyi zamanlarımda bile kandırılmış ve manipüle edilmişim. Yüksek Asil olarak kalsaydım olacağım kişiyi sevmezdim ama onların neyi temsil ettiğini öğrenmiş ve bu süreçte kendimi daha iyi hale getirmiştım.

Zindana atılana, ışıktan mahrum bırakılana ve zihnimi meşgul edecek hiçbir şey bulamayana kadar bunu kabullenmemiştim. Bir soylu, bir hırsız ya da bir dolandırıcı değildim ama sıradan bir vatandaş da değildim. Ben Michael'dım... Michael Kingman. Ailem ve arkadaşlarım onları sevdiğimi bildiği sürece nasıl hatırlanacağımın bir önemi yoktu.

Yozlaşmış Prens baltayı boynumun üzerinde havaya kaldırmaya başladı. Gerçi nasıl yankesicilik yapılacağını biliyordum.

Ve sokaklarda kendini beğenmiş bir komutandan çalmak, kalesindeki bir kraldan çalmaktan daha kolaydı.

Demirlerimin anahtarı kolumun altından kayarak anahtar deliğine düştü. Balta düşmeye başlarken ben de becerikli parmaklarımla kilidi açtım. Balta bloğa çarptı ve hiçbir şey bulamayınca sanki yıldırım çarpmış gibi sallandı. Demirleri Yozlaşmış Prens'e doğru savurdum. Çılgılık attı, celladın baltasını düşürdü ve yüzünü tuttu, her yerinden kan fişkırıyordu.

Sanki sessizce gidecekmişim gibi. Hala yapılacak son bir şey vardı.

Kalabalığın tepki verecek zamanı yoktu ve kimse yaylı tüfeğini çekmeden önce bedenim etkisiz hale gelmişti ve zincirlerimi Chloe'nin boğazına dolamış, onu annesinin önünde rehin almıştım. Diğer elim.

onu boğmuyordu, bana en yakın olanları uzak tutmak için kılıcını çekti. Onu çılgınca sallayarak herkesten uzaklaştım, Gezin Kilisesi'nin girişi arkamdaydı.

Kuzgunların Kaptanı Efyra kılıcını bana doğrulttu ama elini etrafımızdaki herkese doğru kaldırdı. "Kimse 1re! Kızım yoldayken olmaz! Bırak onu Kingman! Yemin ederim, başka birini almana izin vermeyeceğim!"

Herkesten uzaklaşarak kilisenin kapısına doğru ilerlemeye devam ettim.

Angelo içeride bir yerdeydi ve ona canlı olarak ulaşmalıydım. Sadece biraz daha. "Sen hasta bir canavarsın Kingman. Tıpkı zavallı baban gibi," diye hırladı Efyra. "İnsanları öldürmekten sapıkça bir zevk mi alıyorsun? Seni küçük piç. Babanın idamından sonra senin de canını almalıydım, tıpkı benim yaptığım gibi.

istedim."

Hiçbir şey söylemedim, kiliseye doğru geri geri gitmeye devam ettim. Kilisenin eşiğini geçer geçmez bağırdım, "Kapıları kapatın! Yap şunu, yoksa onu öldürürüm!"

Efyra iki Avukat'ı tersledi. "Yapın şunu. Kapıları kapatın. O piç kurusunu oraya kilitleyin. Ben onun bağırsaklarını deşmeden önce Tanrı'dan af dilesin. Yapın şunu!"

Avukatlar, devasa ahşap kapıların kenarlarından tutup kapatmadan önce Efyra'ya birkaç kez baktılar. Efyra tam ortada durmuş, kapılar büyük bir gürültüyle tamamen kapanana kadar boşluktan beni izliyordu. Kılıcı bıraktım ve kapıya vurulmaya başlandığında tahta çubuğu aşağı çektim.

"Özür dilerim," dedim Chloe'ye, bileklerini zincirlerimle sararken. "Sen olmak zorunda olduğun için üzgünüm. Başka kimse yoktu. Annenin riske atmayacağını düşündüğüm tek kişi sendin."

"Aklını mı kaçırdın? Buradan canını kurtararak nasıl kaçmayı planlıyorsun?" dedi.

"Bilmiyorum." Zincirleri sıktım ve sonra onu yere ittim, zırhı taşa çarptı. Kılıcı aldım ve koridordan aşağı, podyumun arkasında beni bekleyen adama doğru yürüdüm.

MICHAEL KINGMAN'IN MİRASI

Angelo Shade kürsüye yaslanmış, gri gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Askeri ceketi tertemizdi, siyah saçları düzenliydi ve zindanlardaki sakalı yoktu. Yüzünde bir kızarıklık bile yoktu. "Dürüst olacağım..." dedi. "Bunu beklemiyordum, Michael."

"İstedğin bu değil miydi? Ben kaçtıktan sonra bize biraz özel zaman ayırmak dışında neden idamım sırasında buraya geldin?"

Gözlerini devirdi ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı. "Teslim ol, belki Efyra biraz merhamet gösterir ve sadece kafanı keser."

"Neden babama iftira attın? Gerçekten de Taç Giyme Günü'nde seni yendiği için mi?"

Angelo Aoor'daki Chloe'ye doğru baktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, Michael."

"Bana yalan söyleme! Davey'nin cinayetini neden babamın üzerine yıktın?"

"Hayal görüyorsun, Michael. Ben babana hiçbir şey yapmadım. Onu hiç tanımadım. O öldükten çok sonrasına kadar Hollow'a göç etmedim."

Kılıcın ucunu taşa vurdum. "Bana yalan söylemeyi bırak. Bana Davey Hollow suikastı hakkındaki gerçeği söyle. Onu öldürenin senin silahın olduğunu biliyorum. Mermilerin üzerindeki sembol yüzüğündekiyle eşleşiyor!"

Ellerini kaldırdı. Tacı parçalayan ellerin olduğu yüzük kayıptı. "Ne yüzüğü, Michael? Sen aklını kaçırmışsın. Kılıcı yere bırak. Daha fazla kan dökülmesine gerek yok."

Küfür ettim. "Yüzüğü almanı beklemeliydim. Hâlâ-" Keskin bir acı içimi parçaladı ve çığlık attım, ardından Aoor'a yığıldım, acı içinde titriyordum. Kılıç yanıma düştü. Sıcaklığı vücuduma yaymaya çalıştım ama... O kadar üşümüştüm ki, bırakın tüm vücuduma yaymayı, zar zor tutabildim.

"Komutan Shade," diye seslendi Chloe kilisenin arkasından. Elllerine elektrik verilmişti ve zincirleri ikiye ayrılmıştı. "İyi misiniz?"

"Evet. Dikkatli olun! O bir Nullify Fabrikatörü. Görüldüğü kadar zayıf olmayabilir."

Chloe yıldırımla göğsüme bir kez daha vurdu ve çığlık atarak Aoor'un üzerinde çırpındım. Vücudum uyuşup acı kesilene kadar beni sabit bir şimşek akımıyla sabit tuttu. Gözlerimi kapattım ve göğsümdeki küçük sıcaklığa odaklandım. Sönmediği sürece hâlâ bir şansım vardı.

Hareket etmeyi bıraktığımda Chloe kılıcını almak için bedenimin üzerinden geçti ve Angelo'ya doğru yürüdü. "Komutan Shade, kapıları açmalı ve kaptanın onunla ilgilenmesine izin vermeliyiz. Benim önceliğim sizi güvenli bir yere götürmek."

Hayır, henüz değil. Homurdandım ve dizlerimin üzerinde yalpalayarak kendimi yere attım. Pes edemezdim. Angelo'nun kazanmasına izin veremezdim. Ayakta kalmalıydim. Davey için. Gwen için. Lyon için. Babam için ve ailemin mirasını geri kazanmaya çalışırken incittiğim diğer herkes için. Bunun boşa gitmesine izin veremezdim. Her kasım titriyordu ama ayakta durup onların gözlerinin içine bakana kadar istikrarlı bir şekilde yükselmeye devam ettim. Göğsümdeki küçük sıcaklık, bulutlu bir gökyüzündeki yalnız bir yıldız gibi beni sabitledi.

Angelo, "Onun dirençli olduğu konusunda sizi uyarmıştım," dedi.

"Uzun sürmeyecek," dedi elini elektrikleştirerek. "Geri çekilin Komutan. Bunu ilk ve son kez bitireceğim." Chloe toparlandı ve bana doğru bir yıldırım fırlattı.

Gençliğimde atalarım ile ilgili anlatılan hikâyeleri ve başardıkları efsanevi başarıları hatırlayarak elimi uzattım. Tüm sıcaklığımın onu kaplamasına izin verdim ve şimşegi havadan kopardım. Onu tuttum, elimde şakırdadı ve çatırdadı, tuttuğum yıldırıma bakarken ayaklarımın üzerinde daha sabit durdum.

Belki de her şeye rağmen atalarım ile yan yana durabilirdim.

Jamal benimle gurur duyardı.

Kalan tüm gücümle şimşegi Chloe'ye doğru fırlattım. Hareket etmedi ya da kaçmadı, yıldırım tam göğsüne isabet ettiğinde gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Kuzgun, kanatları kırılmış bir kuş gibi yere yığıldı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, ağır ağır nefes alıyordum. Tüm gücüm gitmişti. Hiçbir şeyim kalmamıştı. Yine de Angelo mükemmeldi.

Angelo Chloe'ye tekme attı. Chloe hareket etmedi. Nefes alıp almadığını bile anlayamadım.

"İlginç," dedi. "Savunma İmalatını bir silah olarak nasıl kullanacağını öğrenmişsin. Bu kadar sinirli olmasaydım etkilenirdim. Neden uzun zamandır gömülü olan geçmişini araştırmak zorundaydın Michael? Bana karşı çıkmaya çalışmak yerine yanımda olabilirdin."

"Neden babama iftira attın?"

Güldü ve Chloe'nin elinden kılıcı aldı. "Hayatımda nasıl bu kadar çok şey başardığımı biliyor musun Michael? Asil bir yaşam tarzının içinde doğmadım. Beni yalnız bir baba büyüttü ve bana bir erkeğin değerinin güç olduğunu öğretti. Hiçbir şeyim olmadan doğdum ve her şeyi kazanmak zorunda kaldım, kendimi koruyacak en ufak bir gücüm bile yoktu... Ben bir Fabrikatör bile değilim. Bunu biliyor muydun?"

"Soruma cevap ver."

"Öyle değil miyim?" diye sordu, bana doğru yürürken kollarını uzatarak. "Baban o gün ne planladığımı nasıl anladı bilmiyorum ama doğru zamanda doğru yerde ortaya çıktı ve her şeyi mahvetmek üzereydi. Neredeyse suikastçıyı yakalıyor ve prensi kurtarıyordu. Yapabileceğim tek şeyi yaptım: Bir ebeveynin çocuğuna duyduğu amansız sevgi üzerine bahse girdim ve prensin babanın önünde öldürülmesini emrettim. Dürüst olmak gerekirse, işe yaradığına inanmadım. Kral, en iyi arkadaşının oğlunu öldürdüğünü anında kabul etti. Babanıza bir neden göstermeme bile gerek kalmadı: Kral bunun taht için bir güç oyunu olduğunu düşündü. İnsanların duygularını mantığın önüne koymasına bayılıyorum. Bu onları manipüle etmeyi kolaylaştırıyor."

"Anlamıyorum."

"Neyi anlamıyorum? Babanızın ailesine olan sevgisinden ve ülkesine olan görevinden yararlanarak onu yok ettiğimi mi? Kral İshak seni ve kardeşlerini tehdit ederse, babanın bu baskı karşısında yıkılacağını ve hepinizi korumak için prensi öldürdüğünü itiraf edeceğini biliyordum. Kral Isaac o gün ve onu takip eden günlerde kendisi için uydurulan yalana inandı. Onu suçlayamam... Keder taşımak için korkunç bir yükür. Ondan daha iyi adamlar bu yükün altında yok oldu. Kendini öldürmeden önce bu kadar uzun süre dayanmış olmasına şaşırdım doğrusu."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Angelo sözümü kesti.

"Senin yapmadığını nereden bileyim? Çok basit. Kral çok uzun zamandır kırık bir adamdı; yıllardır bir kuklaydı ve ideal olarak kızı yönetecek yaşa gelene kadar da öyle olacaktı ve sonra, şey... Sürprizi bozmayacağım ama sanırım zaman çizelgemi biraz yukarı çektiniz. Böylesi daha iyi. Seni aile onurunu geri getirme çılgın fikrinden alıkoyamazdım; neyse ki Gwen ve Lyon bunu yapmayı hiç istemedi, sadece sen... ama sanırım şimdi yaparlarsa onları yok etmek daha kolay olacak. Ölümün hayatlarının sonuna kadar peşlerini bırakmayacak. Kingman ailesinin son üyeleri. Ne unvan ama."

Angelo kılıcın ucunu kalbimin üzerine kaldırdı ve beni onunla dürttü. Ölmek üzere olan bir hayvan gibi sırt üstü düştüm. Nefes almak acı veriyordu. Hiçbir şeyim kalmamıştı ve Angelo kılıcını kalbime doğrultmuş üzerimde duruyordu.

"Neden bizi kabul ettiniz? Neden bizimle ilgileniyorsun?"

"Çünkü siz istediğim gibi şekillendirebileceğim ve yönlendirebileceğim uysal çocuklardınız. Sizi sevdiğimi mi sanıyordunuz? Ya da çok az para kazandığım için iyi yemek ya da güzel kıyafetler alamadığımı mı? Umarım düşünmemişsinizdir. Yoksa düşündüğümde daha aptal olurdun. Michael, açık konuşayım: Sen bir gün Hollow'a karşı kullanmayı planladığım piyonlardan başka bir şey değildin. Kingman ailesinin korumakla yükümlü oldukları ülkeyi yok edişini izlemek benim hayalimdi ve buna çok yaklaştım. Ne tatlı bir ironi olurdu."

"Ama neden?" Son bir kez daha sordum.

"Çünkü sen bir Yüce Asılsın. Hayatımın aşkına ve doğmamış kızıma yaptıklarınız için hepinize ödemem gereken bir kan borcum var. Merak etmeyin, geri kalanı

senin türün de yakında aynı kaderi paylaşacak. Ben ayrımcılık yapmam."

Angelo kılıcın ucunu gömleğimin içinden geçirdi ve göğsüme hafifçe saplanana kadar derimi kesti. Çılgılık bile atamıyordum, sadece nefes nefese kalmıştım ve kılıcın kenarlarını pençeliyordum. Kesik avuçlarım kılıcı çekip çıkarmaya çalışırken onu kırmızıya boyamaktan başka bir işe yaramadı. Bir kez daha işe yaramaz ve güçsüzdüm. "Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme. Bu asla senin hikayen değildi, Michael. *Benim hikâyemdi.*"

Angelo kılıcı göğsüme doğru daha da itti ve gülümseyerek ileri geri oynattı. Görüşüm bulanıklaşmaya başlarken arkamdaki tahta kırıldı ve çatladı.

Demek böyle bitecekti. Nehrin altında olduğu gibi sıcaklık hissetmiyordum. Hiçbir şey yoktu. Çok... çok... ağır... göz kapakları dışında hiçbir şey.

Arayışım sona ermişti... mirasım yazılmıştı... şimdi babamı görme ve ona yaptıklarımı anlatma zamanıydı-

"Oğlumdan uzak dur!"

"Ve lütfen şu kılıcı چراغımın göğsünden çıkarır mısın?" Anne?

Karanlık mı? Ne...? Nasıl...?

Kılıç göğsümden çıkarken nefes nefese kaldım. Kasıldım, yaranın üzerini kapattım, bolca kanıyordu. Üzerine baskı uygulamaya çalışırken gözlerimi girişe doğru çevirdim. Annem, Dark, Lyon, Gwen, Charles Domet, Ebedi Alev Kilisesi'nin Fısıldayıcısı ve Kuzgunların Kaptanı, Hollow'daki tüm Kuzgunlarla birlikte bize doğru yürüyorlardı. Kuzgunlar benim ve Angelo'nun etrafını sardılar, sonra heykel gibi hareketsiz durdular. Kuzgunların arkasında, hepsi gülümseyen ve devler kadar uzun duran diğerleri vardı.

"Kaptan Efyra," dedi Angelo. "Kral katiliyle uğraşıyordum. Hayali bir öfkeyle bana saldırdı. Neyse ki kızınız dikkatini dağıttıktan sonra onu etkisiz hale getirebildim. I-"

"Nerede o?" Efyra söyledi.

Angelo podyumun arkasını işaret etti.

Kaptan yanımdan geçip kızının yanına giderken bileğime bastı. Göğüs plakasını çıkardı ve parmaklarını Chloe'nin boynuna koydu. "Nefes alıyor. Tanrı'ya şükür. Görünüşe göre Gezgin bugün onu koruması için Tanrı'ya rehberlik etmiş."

Annem Angelo ve benim aramda durarak Gwen ve Lyon'u öne çağırđı. Hayatımda kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim ve bir anda Kingman ailesinin bir zamanlar nasıl bir aile olduğunun farkına vardım. Yetki annemdeydi, bir hainin karısı olsa bile herkes onun talimatlarını şikâyet etmeden yerine getirirdi.

Lyon yanımda diz çöktü ve bir elini yaranın üzerine koyarken diğeri elini saçlarımda gezdirdi. Gwen bana sarılıyor, ağlıyor ve kanlar içinde kalıyordu.

"Hepimiz buradayız, Michael," dedi Lyon, annemize bakarak. "Bir olacaksın. Sadece biraz daha dayan. Derin ve yavaş nefes al. Yanındayız. O geri döndü, Michael. Geri döndü. Annem normale döndü ve nasıl ya da neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama normale döndü."

Angelo etrafına bakınarak, "Anlamıyorum," dedi. "Neler oluyor?"

Efyra kızının başını kucağına almış, ellerini kıvrıcık siyah saçlarında gezdiriyordu.

Onun yerine annem, "Bir yanlışlık oldu." dedi.

"Bir hata mı?"

"Evet," dedi Charles Domet. Bana yakın bir yere bakmadı. "Bir hata, Komutan Shade. Neredeyse Orbis Şirketi'nden bir paralı askeri yanlış gerekçelerle idam edecektik. Neredeyse bir savaş başlatıyorduk. Neyse ki bu Paralı Asker ve şirketi zamanında ortaya çıkıp bunu durdurdu."

"Ne? Açıkla."

Dark dik durdu ve babasının gözlerinin içine baktı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "İçeri girdiğimde açıkladığımı sanıyordum. O benim çırağım. Ve sen onu neredeyse öldürüyordun. En azından bu embesiller yapsaydı siyasetin arkasına saklanabilirlerdi ama sen... Paralı Askerlerle savaş başlatan kişi olmak nasıl bir şey olurdu merak ediyorum."

Kuzgunların arkasından bir bağırışma sesi duyuldu.

"O mu? Bir paralı asker mi? Hepiniz kör müsünüz? O nasıl bir Paralı Asker olabilir? Ben onun babasıyım-"

"Üvey baba," diye düzeltti annem buz gibi.

"Bakıcı baba," dedi Angelo küçümseyerek, "on yıldır ve Michael bir kez bile bırakın belgeleri, gerekli testleri tamamlamaya yaklaşmadı bile-"

Dark cebinden rulo haline getirilmiş bir kâğıt çıkardı. Odadaki herkes tarafından görüldüğünde şok olmuş gibi yaptı. "Aman Tanrım, bu düşündüğüm şey mi? Michael'ın kendi kanıyla imzalanmış bir paralı asker sözleşmesi mi? Gerçekten onun kanı olup olmadığı konusunda endişelenmeyin. Gerçekten öyle. Tanıklar vardı. Hatta bir ya da iki saygın kişi. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Michael Kingman şirketine hizmet etmeye hazır bir Paralı Asker. O benim."

"Evrakları ne zaman imzaladı?" Angelo sordu.

Dark çenesine vurdu. "Emin değilim. Kral ölmeden önce olmalı ama ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum. Belki de bir Fabrikasyon kullandığımda hafızamı kaybetmişimdir. Olur böyle şeyler; evraklar elimizde olduğu için bir felaket yok."

Efyra kilisenin arkasından, "Michael Kingman'ın Kral Isaac'i öldürdüğünü şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kanıtlayana kadar, onu Dark'ın gözetimine bırakmak zorundayız," dedi. Bir eli Chloe'nin yüzünde şefkatle duruyordu.

"Bir kral katili serbest mi dolaşıyor? Önce isyancı lider, şimdi de kral katili mi? Bu ikisini bile yargılayamıyorsak bu ülke ne hale geldi?" diye sordu iğrenç bir dindar.

"Dediğim gibi," dedi Dark, "bu kıtadaki tüm Paralı Asker şirketleriyle savaş başlatan kişi mi olmak istiyorsun? Hepiniz kuralları biliyorsunuz: Bunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kanıtlarsanız şirketim size kellesini gümüş tepside gönderir. Ama bunu yapan biz olmalıyız. Sadece Paralı Askerler diğer Paralı Askerleri dener."

"Olması gerektiği gibi," diye bağırdı Kuzgunların arkasından gelen sesler.

Efyra, "Michael Kingman, o balkonda ne olduğuna dair mutlak gerçeği öğrenene kadar bu şehri terk edemez," dedi. "Şartımız bu. Bu paralı askerler kanıt mı istiyor? Onlara o kadar çok kanıt vereceğiz ki boğazlarında kalacak. Her Evoker, soylu, ödül avcısı, Tweeker, Royal ve Scales ajanı onun peşinde olacak. Bu sadece bir gecikme. Başka bir şey değil. Adalet onun için gelecek. İster sokakta ister bir celladın baltasının ucunda olsun, kralımızın intikamı alınacak ve ülkemiz intikamını alacak."

"Ya da belki," dedi Domet, bana bir bakış atarak, "kendimizi bir başka masum Kingman'ı idam etmekten kurtardık." Annem hariç herkes ona baktı, o da bana gülümsedi. "Bana aldırmayın: Dünden beri hâlâ sarhoşum."

"Efyra haklı. Adaletten sonsuza dek kaçamaz," dedi Angelo. "Biz bir başkasını taçlandırmadan önce Michael Kingman ölecek. Şehrimizin bunu

temizleyeceğine inancım tam.

kötülük. Hollow zayıf ve güçsüz kalarak hayatta kalamamıştır."

"Hayır," dedi annem sesindeki demirle. "Hollow ailem sayesinde hayatta kaldı ve şimdi bir savaşı önlemek için geri döndük. Bize daha sonra teşekkür edebilirsin."

Vitray pencerelerden süzülen renkli ışığa baktım. Özgürdüm, yani kral katili olarak yargılandıktan sonra olabileceğim kadar özgürdüm. Ve hükümet hala peşimde olmasına rağmen, tenimdeki sıcaklığı tekrar hissedebiliyordum. Pırıl pırıl bir sıcaklıktı, güneş ışığında çimlere uzanmak gibiydi. Bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir şeydi.

Yanımda erkek kardeşim ve kulağıma rahatlatıcı şeyler fısıldayan kız kardeşimle sürüklenirken çanlar üstümde çaldı.

Gerçeğime, özgürlüğüme ve hayatıma sahiptim.

Angelo Shade başka bir gün benim elimde ölecekti.

EPİLOG

YENİ BİR GÜNÜN ŞAFAĞI

"Hey, baba."

Babamın mezarı yabancı otlarla kaplıydı, üç kademeli mezar taşının rengi solmuştu ve üzerini donmuş bir kar örtüsü kaplamıştı. Mumların ve tütüsülerin konulduğu yer tamamen boştu ve yıllardır bakım yapılmamıştı. Kimsenin ilgilenmek istemediği bu alanda doğanın başıboş dolaşmasına izin verilmişti. Mezar taşının üzerinde adı bile yazmıyordu. Bunun yerine, üzerine düz ve kalın harflerle "*Mutluluk Onu Ölümde Bulsun*" sözleri kazınmıştı.

Diğer atalarımın dinlenme yerlerinin yakınında bile değildi - Kingman Keep'in altındaki su mahzenlerinden neredeyse yarım şehir uzaktaydı. Bu Isaac'in babamdan intikam almak için yaptığı son hareketti ya da belki de tek merhametiydi. Belki de şehrin dışında, ölü ağaçlar ve soğuk, kayalık zeminle dolu bu boş yere, onun yanına gömülebilirdim.

Mezarımın böyle görünüp görünmeyeceğini merak ettim. Muhtemelen, çünkü insanlar hüküm giymiş kral katillerini ziyaret etmezler. Ben ziyaret etmemiştim ve o benim babamdı... ama bunun bir önemi yoktu. Mezarının önünde diz çöktüm ve otları yolmaya başladım. Biraz zaman alacaktı ama yetişmemiz gereken çok şey vardı.

"Son ziyaretimden bu yana yıllar geçti. Daha çok gelmek istiyordum. Gelmediğim için özür dilerim."

Yerden bir tutam ot kopardım. Kıllar avuçlarıma batıyor, onları uyuşturuyordu. Belki de soğuktandı. Karların çoğu erimiş olsa da kış tüm hızıyla devam ediyordu. Geriye sadece baharın acısı ve anısı kalmıştı.

"Sanırım on beş yıl oldu," dedim. "Ziyareti asla kesmek istemedim, sadece... hissettim... gelmeyi bıraktım çünkü... senden utanıyordum. Sana yöneltilen suçlamalara inanmamaya çalıştım ve bir süre güçlü davrandım - uzun süre onları reddettim

-Ta ki son ziyaretime gelene kadar. O gün o çocukların bana ne yaptığını görmüşsünüzdür. Ondan sonra pes ettim. Senden nefret etmek, savaşımaya devam etmekten daha kolaydı. Seni savunacak kadar güçlü değildim. Ya da bizim için gururunu bir kenara bırakacak kadar özverili olduğunu görecektim kadar akıllı değildim. Yaptığın her şey bizim içindi."

Sertçe yutkundum. Bütün otlar gitmişti. Bir sonraki adım mezar taşını örten karı temizlemektir. Bunca yıldan sonra bunu hak etmişti.

"Umarım beni affedebilirsin. Sadece çok... zordu. Ama bu bir mazeret değil, değil mi? En azından iyi bir mazeret değil. Berbat bir evlat oldum, değil mi? Özür dilemekten başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Ve daha iyi bir evlat olmaya çalışacağımı.

"Daha iyiyim. Olabildiğim kadar iyiyim sanırım. Angelo hâlâ dışarıda ve sırrını öğrendiğime göre misilleme yapacaktır. Bir şey yapmadan önce kanıt toplamam ve olanların tüm hikayesini bildiğimden emin olmam gerekecek. Domet henüz benimle iletişime geçmedi ama eminim eninde sonunda geçecektir. Annem normale döndüğünde... ve o normale döndü, Da. Işık İmalatları ya da Etkisizleştirme İmalatları işe yaradı ve geri döndü. Nedenini bilmiyoruz ve umurumuzda da değil.

"Şu anda hepimiz birlikte yaşıyoruz ve Lyon, Gwen ve annem inanılmazlar. Gwen benim yazılı tarihteki ilk paralı asker Kingman olduğumu söylüyor. Bunun büyük bir olay olduğunu iddia ediyor, çünkü ailemiz her şeyi yaptı, bu yüzden mirasımı tesadüfen buldum... ve hepsi Lyon'un fikriydi... O benim hayatımı kurtardı.

"Bir de Dark var... Yakında onunla çalışmaya başlamak gerekecek. Beni kurtarmayı neden kabul etti bilmiyorum. Benim için ne planladığını bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum... Baba, bunu yapabilir miyim bilmiyorum. O kadar çok hata yaptım ki, telafi etmeye nereden başlayacağım? Çok bunalmış hissediyorum."

Babamın mezar taşı her zaman olduğu ve olacağı gibi sessiz ve hareketsizdi. Bana hiçbir cevap veremezdi. Ama son eylemleriyle bana sevgi ve cesaretin ne olduğunu göstermişti ve onun örneği sayesinde kim olmak istediğimi biliyordum. Küçük adımlarla.

"Daha iyi görünüyor," dedi Lyon, yanında Gwen olduğu halde mezarın başında bana katıldılar. Gwen'in elinde bir buket Ay'ın Gözyaşları, Lyon'un elinde ise

sabunlu su dolu bir kova. Annemiz onların arkasındaydı, elinde bir tavuk budu, yıllar içinde kaybettiği kas ve yağların bir kısmını geri kazanmaya çalışıyordu.

"Öyle, değil mi?" Gwen söyledi. "Babam için Ay'ın Gözyaşları'nı getirdik."

Lyon yanımda diz çöktü, fırçasını suya daldırdı ve mezar taşını temizlemeye başladı. Bunun için görev dağılımı yapmıştık. Ben temizledim, Lyon temizledi ve Gwen de son rötuşları yaptı. Aile ailedir, ne olursa olsun. Sadece bunu anlamamız biraz zaman almıştı.

"Baban ailenin geri kalanıyla birlikte Kingman Keep'in altındaki mahzende olmalı," dedi annem. "Bunu ayarlamamız gerekecek, yakında."

"Bunun için Kingman Keep'i tekrar ele geçirmemiz gerekiyor," dedim. "Bu da pek mümkün değil." "Neden olmasın?" diye sordu annem. "Orası bizim evimiz ve orayı kimin durdurduğunu görmek isterim. geri dönmemi engelliyor."

"Biz artık Yüksek Asiller değiliz, anne."

"Ne olmuş yani?"

"Orada yaşayamayız, orası-"

"Burası bizim evimiz. Hep öyleydi ve hep öyle kalacak. Bana aksini söylesinler."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim; karnıma tereyağı döktü. Kardeşlerim bizi duyduysa bile cevap vermediler. Lyon mezar taşını temizlemekle meşguldü ve bunu yaparken kendi kendine mırıldanıyordu. Gwen arkasındaki soğuk zemine oturmuş, kucağında Ay'ın Gözyaşları vardı. Sanırım bunca yıldan sonra, babamın mezarına Çardak koymak için birkaç dakika daha beklemek hiçbir şeydi.

Her şeye rağmen haklıydı. Babamız masum bir adamdı.

Bana atan bir kalp, lekeli bir isim ve ailenin dünyadaki en önemli şey olduğu inancından başka bir şey bırakmamış olabilir. Ama bana olmak istediğim adam olma fırsatını vermişti. Kingman ailesinin bundan sonra tanınacağı her şey bizim ve yapmayı seçtiklerimiz yüzünden olacaktı... ya da yapmamayı seçtiklerimiz. Dünya bize karşı nazik olmayacaktı. Ama birlikte her şeyin mümkün olduğunu biliyordum. Kingman mirasını artık tek başıma taşıyamazdım.

"Anne," dedim ayağa kalkarken. "Ben gidiyorum-"

Annem alnımdan öptü. "Git. Bizi merak etme. Biz evde olacağız; arkadaşlarını görürsen yemeğe getir ve geç kalma."

Babamın mezarı önünde bir süre oyalandım, yüzüğüyle oynadım. Ağlamadım. Artık ağlamak için bir nedenim yoktu... ve bunu düşünürken bile gözyaşlarım yüzümden aşağı süzölmeye başladı. Mezarlık boyunca başım önümde yürüdüm, nefesimin ağzımdan her çıkışını izledim.

Trey mezarlığın girişinde bir ileri bir geri volta atıyordu. Ona söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışarak yavaşladım ve beni görünce durdu. Karşılıklı sessizlik içinde durduk.

"Trey," dedim sonunda.

"Michael."

Birbirimizden başka her şeye baktık.

"Neden buradasınız?" diye sordu.

"Babamı ziyarete geldim. Annen ve Jamal ile görüşüyor musun?"

Trey başını salladı. "Jamal öldüğünden beri buraya gelmemiştim ve onu nereye gömdüklerini görmek istedim. Annemin yanında olması gerekiyordu. İkisinin de mezar taşı ya da plaketi yok... ya da onları tanımlayan herhangi bir şey."

"Peki, sana izin vereceğim-"

"Hatırlamıyorum."

Durakladım. "Ne?"

Trey yere baktı. Neden bu kadar utanıyordu?

"Annemin nereye gömüldüğünü hatırlamıyorum," dedi. "Bir süredir buradayım, hatırlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Nerede olduğunu hatırlayamıyorum, bu da Cemal'in mezarını bulamadığım anlamına geliyor ve... ve... ve ona veda etmek istiyorum."

Üzerimde Işık Üretimi'ni kullandığında kalede o anıyı kaybetmiş miydi? Elimini omzuna koydum ve elimden geldiğince gülümsedim. "Hatırlıyorum. Seni oraya götüreceğim."

Bir çocuk gibi başını salladı. Birlikte mezarlarına gittik, yol boyunca sessiz kaldık. Oraya vardığımızda, yeni kazılmış iki tümseğin önünde dizlerinin üzerine çöktü. Biri diğerine göre çok daha yeni ve küçüktü.

"Teşekkür ederim."

"Sen de benim için aynısını yapardın."

"Belki." Bir duraklama. "Annemin nasıl öldüğünü sana hiç anlatmadım." "Hayır, anlatmadın."

"Eğer sana söylersem... kralı gerçekten öldürüp öldürmediğini bana söyleyecek misin?"

"Elbette," dedim. Ve ciddiymdim.

Trey soğuk serçelerin gökyüzünde süzülüşünü izledi. "Onu ben öldürdüm. Bana doğru geldi, gözleri kıpkırmızıydı ve ben de onu bıçakladım. Karnından, kalbinden ve hareket etmeyi bırakmadan önce omzundan."

Cevap vermedim, konuşmasına izin verdim.

"Bize böyle davranmasına dayanamıyordum. Sanki biz onun bankasıymışız gibi," diye devam etti. "Kendimi kaybettim. Hayatlarımızın daha iyi olacağı anlamına geliyorsa onu öldürerek yaşayabileceğimi düşündüm... sadece, ölerken... üzgün olduğunu söyledi. Onu affetmemi istedi, Blackberry'lerin kafasını mahvettiğini söyledi. Beni hâlâ sevdiğini söyledi. Onu öldürmüş olsam bile."

"Trey, sen-"

"Olanlar için onun dışında kimseyi suçlamıyorum. Böğürtlenlere düşkün olmayı seçen oydu," diye homurdandı. "Doğru seçim buydu. O benim hayatımda bir parazitti. Ama bunu Jamal'a söylemeye bir türlü cesaret edemedim. Sadece beni terk etmesini istemedim. Ve şimdi terk etti."

"Trey," dedim usulca, "babanla karşılaştığında ne yapmayı planlıyorsun?" "Onu öldürmeyeceğim," dedi yavaşça. "Önce cevaplara ihtiyacım var, sonra da

beni terk ettiğine pişman edeceğim. Doğu Yakası'nın üzerinde yükseleceğim ve bu ülkenin üzerine kurulduğu tüm işe yaramaz kuralları yeniden yazacağım, böylece benim hayatımın bir başkasının başına gelmemesini sağlayacağım. Kardeşim daha fazlasını hak ediyordu. Onun anısına, onun gibi başkalarının da bunu elde etmesini sağlayacağım."

"Kralı öldürüp öldürmediğimi neden bilmek istiyorsun?"

"Anlayamıyor musun? Ben kötü adamım Michael ve yolumda mı yoksa yanımda mı olacağını bilmek istiyorum. Bu ülkenin kurallarını yeniden yazmak her şeyi yıkmak demek... ve sen de bir Kingman'sın. Kralı sen mi öldürdün?"

"Hayır, o kendini öldürdü," dedim. "Gerçi ben çok yaklaştım. Davey Hollow'u da babam öldürmedi. Biri tarafından tuzağa düşürüldü ve ben kim olduğunu buldum."

Hiç tereddüt etmeden, "Kimdi o?" diye sordu. "Angelo Shade."

Yukarıdaki dallardan kuşlar cıvıladı. "Üvey baban mı? Neden?"

"Tam olarak emin değilim. Ama Yüksek Soylular ona ve ailesine bir Şey yaptı ve o zamandan beri onlardan intikam almak istiyor."

Trey başını salladı ve tekrar ayağa kalktı. "Şimdi ne olacak? Angelo'yu öldürüp sonra da intikam almak için kafasından mı vuracaksın?"

Başımı salladım. "Hayır, hayatımı böyle bir kenara atmayacağım. Babam bunu yapmamı istemezdi."

"İntikam almaktan vazgeçecek misin? Bu-"

"Oh, onu alacağım. Onu o kilisede öldürmüş olmayı dileyene kadar her şeyi ondan parça parça alacağım. Sonra Asi İmparatoru'nu alacağım, babamın anısına yaptıkları için ve o asilerin zarar verdiği herkes için -Jamal dahil-. Hollow'un adaletinden kaçabilirler ama benimkinden kaçamazlar."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Ailem geri döndüğüne göre, kendimi kral yapacağım. Bir Paralı Kral."

"Michael," dedi, karışıklık olmaması için gözlerimin içine bakarak, "eğer Kral olmak için yükselirsen, hatta prensesin yanında kalırsan, seni yerle bir ederim. Artık kral yok. Kraliçeler yok. Artık asalet yok. Çünkü onlar var olursa, ben ve Jamal gibiler de yok olur. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Biliyorum. Ama şu anda başka bir çözümüm yok, o yüzden yapmam gerekeni yapacağım. Eğer tüm soyluları öldürmeyi içermeyen bir çözüm bulursan, dinlerim."

"Ama daha önce

değil." "Daha

önce değil."

Ve soğuk kış güneşinin altında iki mezarın önünde birlikte durduk, ayrı yollara gitmeden önce birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkardık, nefes aldık, hayattayız ve şimdilik birlikteyiz.

TEŞEKKÜRLER

JABberwocky Edebiyat Ajansı'ndaki tüm harika insanlara, John Berlyne'e ve menajerim Joshua Bilmes'e teşekkür etmek istiyorum. Bana inanan ve yolun her adımında en büyük savunucum olan birini bulduğum için şanslıydım. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemem.

Sonra, Saga Press, Gollancz ve editörlerim Joe Monti ve Gillian Redfearn'deki herkese teşekkür ederim. Joe, bu kitapta yapmaya çalıştığım şeyin özü hakkında atıp tutmamı dinlemeye istekliydi ve bana birilerinin içindeki tüm sırları keşfetmek isteyebileceğini gösterdi. Gillian'ın cerrahi editörlük kalemi, gerekli olmayan tüm parçaları kesti ve sürekli olarak neyi neden yaptığımı sorguladı. Onlar olmasaydı, tüm iyi kısımlar içeri giremeyebilirdi.

Redaktörlerim Stephen Breslin ve David Chesanow'a teşekkür ederim. Ayrıca, düzeltmenlerim Christopher Milea ve Katie Rizzo'ya da teşekkür ederim.

Lauren Jackson, Madison Penico, Stevie Finegan ve Brendan Durkin'e tüm sıkı çalışmaları için teşekkür ederiz.

Kapak sanatçıları Richard Anderson ve Bastien LecouPe- Deharme'a nefes kesici sanatları için teşekkür ederim.

Bir kitabı fikir aşamasından baskıya götürmek için o kadar çok ePort harcanıyor ki, yazmak işin kolay kısmı gibi görünüyor. Hepiniz kafamdaki kitabın baskıdaki kitap olmasına yardımcı oldunuz ve ben her zaman minnettar olacağım.

Anneme, aileme, büyükanne ve büyükbabama, Overlord Kilisesi'ne, Aikens Grubu'na ve Graham denen çocuğa, Jamie Nelson'a, Joshua Palmatier'e, Elise Salada Hazlett'e, Kyle Van Larr'a, Erin McKeown'a ve buraya gelmeme yardımcı olan diğer herkese teşekkür ederim.

Son olarak, babama teşekkür ederim. Bir keresinde, sekizinci sınıftayken bana bu yazma işinde ciddi olup olmadığını sormuştu. Ve eğer ciddiysem.

her adımda beni destekleyeceğini söyledi. O zamandan bu yana on yıldan fazla zaman geçti ama nihayet buradayım. Çok uzun zaman oldu.

YAZAR HAKKINDA

NICK MARTELL Guelph, Ontario'da doğdu ve Huntington, New York'a taşınmadan önce sekiz yıl burada yaşadı. Yazmaya 1. sınıfta başladı ve daha sonra *Yalancılar Krallığı*'nda kullanacağı öğeleri oluşturdu.

Nick, Susquehanna Üniversitesi'ne katıldı ve burada yaratıcı yazarlık alanında lisans derecesi ve Fransızca yan dal derecesi ile mezun oldu.

BU YAZAR HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN:
SimonandSchuster.com/Authors/Nick-Martell

SimonandSchuster.com

SAGAPRESS.COM

[Facebook.com/SagaPressBooks](https://www.facebook.com/SagaPressBooks)

[@SagaSFF](https://www.instagram.com/SagaSFF)

**Umarız bu Simon &
Schuster e-kitabını
okumaktan keyif
almışsınızdır.**

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve hüküm ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

1230 AVENUE OF THE AMERICAS, NEW YORK, NEW YORK 10020

www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2020 Nicholas MacDonald-Martell

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için Saga Press İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

Saga Press ciltli ilk baskı Mayıs 2020

SAGA PRESS ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-866-506-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonsspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

İç tasarım Davina Mock-Maniscalco Ceket
tasarımı Jae Song

Bastien LecouPe-Deharme'den ceket
illüstrasyonu Kyle Van Laar'dan yazar fotoğrafı

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

İsimler: Martell, Nick, yazar.

Başlık: Yalancılar krallığı : bir roman / Nick Martell.

Açıklama: Saga Press ciltli ilk baskı. | New York : Saga Press, 2020. | Seri: Paralı asker kral İdentifiers'ın mirası: LCCN 2019047936 (basılı) | LCCN 2019047937 (e-kitap) | ISBN 9781534437784 (ciltli) | ISBN 9781534437807 (epub)

Konular: GSAFD: Fantezi İction.

Sınıflandırma: LCC PS3613.A77766 K56 2020 (basılı) | LCC PS3613.A77766 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2019047936> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2019047937> adresinde mevcuttur

ISBN 978-1-5344-3778-4

ISBN 978-1-5344-3780-7 (e-kitap)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

